

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF
MERCY BLADE

RAVEN CURSED

A Jane Yellowrock Novel

THEY
CALL HER
THE BEST FOR
A REASON.

"Jane Yellowrock is smart, sexy, and ruthless."
—New York Times Bestselling Author KIM HARRISON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Romanlar İçin Övgüler

Faith Hunter'ın

Mercy Blade

"Faith Hunter'ın Jane Yellowrock romanlarının hayranları, bu serinin üçüncü bölümü olan ve okurların beklediği tüm karmaşıklığa, şaşırtmacalara ve sürprizlere sahip olan *Mercy Blade*'i yalayıp yutacaklar ... baştan sona heyecan dolu bir yolculuk. . . . Hunter'ın ruh halini yakalamak konusunda inanılmaz bir yeteneği var."

-SF Sitesi

"Jane Yellowrock serisinde beni en başından beri içine çeken bir şey vardı. Bu önsezi, okuduğum her kitapta daha da yazara mutlak güven hissine dönüştü. . . . *Mercy Blade* birinci sınıf, beş yıldızlı bir kitap!"

-Night Owl Yorumları

"Başka bir Jane Yellowrock macerası okuma fırsatı bulduğum için çok mutluydum. Hayal kırıklığına uğramadım, ancak Faith Hunter'ın yazma becerisindeki bariz büyüme beni biraz şaşırttı."

-San Francisco Book Review

"Heyecan verici bir roman. Vampirler, kurtlar ve daha fazlasıyla dolu gerilim dolu hikâyelerin hayranları bu kitabı çok sevecek. Jane, bir durumun kontrolünü nasıl ele alacağını ve gerektiğinde nasıl kış tekmeleyeceğini bilen güçlü bir kadın kahraman."

-Romance Reviews Today

"Faith Hunter en sevdiğim karakterlerden birini yaratmış. Jane Yellowrock çelişkilerle dolu. . . . Serinin diğer kitaplarında olduğu gibi, iyi ve kötü net olmaktan uzak, sempatik kötü adamlar ve grinin tonlarına sahip birçok büyüleyici karakter var. Şiddetle tavsiye edilir."

-Fresh Fiction

Kan Haçı

"Burada gizem ve aksiyon ön , ancak ilk kitaptaki romantizm yavaş yavaş gelişmeye devam ediyor. Patricia Briggs'in Mercy Thompson serisinin bir sonraki kitabı için sabırsızlanan okurlar Faith Hunter'ı denemek isteyebilir."

-Library Journal

"Güçlü, seksi kadınlarla dolu bir türde Jane Yellowrock benzersiz. . . . Onun cesur birinci şahıs

...nabız gibi atan, sayfaları çeviren bir macera."

-*Romantic Times*
devam ediyor

...

Skinwalker

"Cidden. Son yıllarda okuduğum en iyi şehir fantezisi, belki de hiç."

-C. E. Murphy, *Yürüyen Ölüler*'in yazarı

"Jane Yellowrock serisi için harika bir başlangıç. Fanteziyi güçlü gizem hikayesi ve romantizm dokunuşuyla harmanlayan bu kitap, şehir fantezisinin tüm doğru kutularını işaretliyor."

-LoveVampires

"Çarpıcı ... olay örgüsü ve betimlemeler o kadar canlı ki, resim ya da video da olabilirler. Hunter ilk sayfadan itibaren okuyucunun dikkatini çekiyor ve bir daha ."

-SF Sitesi

"Kendi ayakları üzerinde durabilecek güce sahip bir kadın kahramanı olan muhteşem bir hikâye... Sayfaları cinayet, gizem ve büyüleyici karakterlerle dolduran, harika bir şekilde detaylandırılmış ve hızlı ilerleyen bir macera."

-Darque Yorumları

"Güçlü bir kadın kahramana sahip, gelecek vaat eden yeni bir seri. . . Jane zeki, hızlı, esprili ve kendini keşfettikçe onunla ilgili daha fazla şey okumak için ."

-Fresh Fiction

Ev sahibi

"Hunter'ın dünyası, hiçbir şeyin hafife alınamayacağı, canlı karakterlere sahip bu son derece orijinal genişlemeye devam ediyor."

-*Publishers Weekly*

"Hunter, meleklerin ve şeytanların bir kez daha yeryüzünde dolaştığı ve insanların bir yer bulmak için mücadele ettiği Armageddon sonrasının olağanüstü bir yorumunu yaratmış. Şık hikâye anlatımı ve sürükleyici dramıyla bu kitap çoğu fantastik koleksiyona iyi bir eklenti."

-*Library Journal*

"Okurlar Thorn'un] başkalarını kendinden önce düşünerek yaptığı fedakârlığa hayran kalacaklar. . . . Hayranlar devam eden günlerin sonunu okumaktan keyif alacaklar."

-*Midwest Book Review*

"Hızlı tempolu aksiyonu ve daha fazla romantizm olasılığıyla bu, çekici bir sihirli dokunuşa sahip keyifli bir okuma."

-Darque Yorumları

Seraphs

"[Hunter'ın] yarattığı dünya benzersiz ve kasvetli. [Heyecan verici bir bilimkurgu gerilimi.]"

-Midwest Book Review

"*Bloodring*de başlayan hikâyeye devam eden Hunter, iyi ve kötünün ordularının et ve kan dünyasındaki ebedi mücadelelerini sürdürdüğü karanlık ve çekici gelecek vizyonunu genişletiyor. Güçlü karakterler ve sürükleyici bir hikâye."

-Library Journal

"Bu heyecan verici karanlık fantezide tehlike, macera ve dini fanatizm unsurlarının yanı sıra cinsel imalar da var. Hunter'ın etkileyici anlatım becerileri, değişen bir dünyayı canlı bir şekilde tasvir ediyor ve sosyal yorumları ustalıkla örüyor. İyi yazılmış, heyecan verici bir roman."

-Romantic Times

Bloodring

"Olabileceklerin cesur bir yorumu. . . . Büyü ve kutsal metinleri incelikle dokuyan Faith Hunter beni merak içinde bıraktı: Bir kadın bir serafin çocuğuna aşık olduğunda ne yapmalı?"

-Kim Harrison

"Eğlenceli ... olağanüstü yardımcı karakterler ... güçlü bir sonla bitmesi gelecek maceralar için iyi bir işaret."

-Publishers Weekly

"Oyuncular inanılmaz. . . . Kıyamet sonrası fantezilerinin hayranları, sonsuz günlerin sonunun bu mükemmel yorumunu takdir edecekler."

-Midwest Book Review

"Hunter'ın kendine özgü gelecek vizyonu, yeni yaratılmış bir kıyamet sonrası dünyaya karanlık da olsa taze bir bakış sunuyor. Cesur ve yaratıcı yaklaşımı, çekici karakterleri ve gerilim dolu hikâyesiyle bu kitap çoğu fantezi koleksiyonunda yer almalı."

-Library Journal

"Güçlü dostluk ve aile bağlarıyla birbirine bağlanmış karakterler hakkındaki bu ilgi çekici hikâyeyi okumak bir zevk. Romantizm, yüksek fantezi, kıyamet ve kıyamet sonrası macerayı iyi bir şekilde harmanlıyor."

-Kirkus Reviews

"Hunter'ın derece profesyonelce hazırlanmış, karanlık fantezi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı her üç türün hayranlarını da memnun edecektir."

-Booklist

"Eğlenceli ... gelecek vaat eden yeni bir dizi. . . . İstikrarlı temposu, mizah unsurları ve güçlü yanı sıra bir sonraki maceranın önünü açan harika sonuyla kıyameti ele alan bu seriye göz atmaya değer."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Keyifli... Çıldırılmış bir dünyada sihir ve sırlarla dolu bir hikâye."

-Romantic Times

FAITH HUNTER TARAFINDAN DA

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Kılıcı

Kedi Masalları

(A New American Library eSpecial)

Rogue Mage Romanları

Kan Döken

Seraphlar

Ev sahibi

RAVEN LANETLENDİ

Bir Jane Yellowrock Romanı

İnanç Avcısı

ROC

New American Library, a division of Penguin Group

(USA) Inc. tarafından yayınlanmıştır, 375 Hudson

Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,

Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,

İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,

Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632,

Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,

Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:

80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü

olan New American Library'n bir baskısı olan Roc tarafından

yayımlanmıştır.

Birinci Baskı, Ocak 2012 10 9

8 7 6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı© Faith Hunter, 2012

Tüm hakları saklıdır

TESCILLI TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni , herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncının yazar veya yayıncı üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri.

Eğer bu kitabı kapaksız satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu . Yayıncıya "satılmadığı ve imha edildiği" bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

*Rönesans Adamına,
Sınıf IV'leri alan, omzunda ağlamama izin veren ve bana
çikolata getiren*

TEŞEKKÜRLER

En derin teşekkürlerimi (sıra gözetmeksizin)

Mike Pruette, www.faithhunter.net adresindeki web gurusu ve hayranı.

Yazım çevirileri için www.irishgaelictranslator.com adresindeki harika konuşmacılar.

Kocacığım, yorgun beynim doğru kelimeyi bulduğu için. Ve çikolata için. Joyce Wright, ne kadar "tuhaf" olursa olsun yazdığım her şeyi okuduğu için.

Halkla ilişkiler konusundaki tüm yardımları için authorpro.com'dan Adonna! Sizi seviyorum çocuklar!

Rapidexpeditions.comdan Dave Crawford, Wildwater'dan Mike Kohlenberger ve Itty Bitty, kitapta isimlerini, takma adlarını ve/veya benzerliklerini kullanmama izin verdikleri için. Projeye kattığınız gerçekçilik çok yardımcı oldu! Ayrıca biyoloji gerçekçiliği için Mindy Mymudes'e.

Misty Massey, David B. Coe, A. J. Hartley, Edmund Schubert, Stuart Jaffe, C. E. Murphy, Lucienne Diver ve www.magicalwords.net adresinden Kalayna Price, sevgili dostlarım, bu yolculuğu eskisinden çok daha kolay hale getirdiğiniz için. Sizleri dostlarım olarak görmek harika!

Kim Harrison (hayran kız) - harika tanıtım yazısı için teşekkür

ederim. Facebook hayranlarım www.facebook.com/official.faith

.hunter.

Jane'in www.facebook.com/janeyellow adresindeki

facebook hayranları harika.

Beast'in facebook hayranları www.facebook.com/pages/Beast/135860763157310 adresinde.

Lucienne Diver, bir menajerin en iyi yaptığı şeyi zarafet, nezaket, bilgelik ve bağışlayıcılıkla yaptığı için. Roc'tan Rosanne Romanello ve Brady McReynolds'a mükemmel halkla ilişkiler desteği için (dalgalar).

Son olarak, ama asla en az değil - Roc'taki editör ekibim: Jane'deki çok ruhlu Canavar'ı seven ve olay örgüsünü ve çatışmayı daha karanlık bir yoğunluğa getirmek için çok çalışan Jessica Wade'e teşekkürler. Redaktör Karen Haywood'a, yapım editörü Kathleen Cook'a ve Jesse Feldman'a (kitabın sonunda geldi)- bu kitap hepiniz için çok daha iyi.

Hepiniz !

İçindekiler

Teşekkür Yazarın Notu

BİRİNCİ BÖLÜM: Patlayan ve Kötü Adamları Öldüren Pek Çok Şey

İKİNCİ BÖLÜM: Vampir Dişi ve Kurt Adam Isırığı İzleri ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM: Kirli Dövüşüyorsunuz

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Vampir Kakası Havaya Uçarsa

BEŞİNCİ İki Fincan ve Bitti BÖLÜM:ALTINCI BÖLÜM:

Leo Pellissier'in Sağ Eli Yemeği

YEDİNCİ BÖLÜM: Kanunsuzluğun Benim İlçemde Yeri Yok SEKİZİNCİ

BÖLÜM: Büyük Köpeklerin Peşinde misin?

DOKUZUNCU BÖLÜM: Yanlış Yüzyıl, Beyaz Çocuk

ONUNCU BÖLÜM: Yaşamak İçin Vampirlerle

Yatıyorum

ON BİRİNCİ ON İKİNCİ BÖLÜM: Kim Bit? Sen mi?BÖLÜM: Dağ Suyu

Dilinde Usulca Konuşan Dereler

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Takım Seksi mi? en iyisi bu mu? ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM: Gerçek Ölü Olacaksın.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Kibar Kediciğe Karşı Kibar Olun

ON ALTINCI BÖLÜM: Bu Bir Teklif mi Yoksa Başka Bir

Şey mi? YEDİNCİ BÖLÜM: Ya Dışkafalar Onları

Öldürürse? SEKİZİNCİ BÖLÜM: Molly İnek Öldürebilir

mi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Oynamak İster misiniz?

YİRMİNCİ BÖLÜM: Kendi Lanet Ayakkabılarınızı Alın

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: İşler Az Önce Çuvalladı YİRMİ

İKİNCİ BÖLÜM Sen Ölü Etsin

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kanlı, Kotlar Kötü Niyetler Hasarlı YİRMİ BÖLÜM:

KaYiyin YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: Hareket Ederse Onu Yiyebilirsinizve

DÖRDÜNCÜ ranlık Tarafa Geçtiklerinde İnsanları

YİRMİ ALTINCI Ay Çağrısını Paylaşmak BÖLÜM:YİRMİ

Parmaklıklardan Atmak YEDİNCİ : OnuYİRMİ CehYİRMİ

DOKUZUNCU Ameliyat Kıkasaplık

KanlBÖLÜMSEKİZİNCİenneme Gidiyordum Girmiş

BÖLÜM:BÖLÜM:lığına OTUZUNCU BÖLÜM:1 Elmas

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM Sonunda Ölüm Hükümü Evlilik Töreni OTUZ İKİNCİ

BÖLÜM: Çifte Ölü Bedenler

Bu kitapta hem gerçekleri yansıtmak hem de başkalarını korumak için çok fazla araştırma yapıldı. Buradaki tüm hatalar bana aittir ve bana yardım eden nazik insanlar tarafından yapılmamıştır.

Üzerinde çok çalıştığım gerçek bölümler kano ve Appalachian Dağları'nda geçen sahnelerdi. Hartford, Tennessee'deki sahneler olabildiğince mükemmeldi ve eğer Dave Crawford ve Jedi Mike Kohlenberger'e selam vermeyi unutmayın. Evet, onlar gerçek insanlar, gerçekliği korumak için bir kitaba girmesi gereken hayattan daha büyük türden. Itty Bitty (gerçek adı değil) taşındı, yoksa onunla da tanışabilirsiniz. Hartford'a gitmişken rafting yapın ya da Rapid Expeditions'da kano dersi alın. Wildwater'da ağaçlar arasında bir zip-line gezisine çıkın. Çok heyecanlı! Taşra jeep turuna çıkın. Dağın tepesine doğru yürüyüş yapın. Acıkın ve Bean Trees Café'de yemek yiyin. Bir ya da üç gün eğlenin! Bu kadar küçük bir yer için yapılacak çok şey var.

Başkalarını -örneğin kolluk kuvvetleri yetkililerini- korumak için gerçekleri kasıtlı olarak değiştirdim veya dışarıda bıraktım. Asheville'deki kolluk kuvvetleri merkezi, polislerimizi güvende tutmaya küçük bir şekilde yardımcı olmak için burada tasvir gibi görünmüyor.

K-9 ve arama köpeklerinden oluşan gerçek bir arama-kurtarma ekibinin yer bir sahne, kitap çok uzun olduğu için kesildi, ancak bir gün Web sitesinde .

Bu serinin basılmasını sağlayan tüm hayranlarıma teşekkür ederim. Size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum.

İnanç

BİRİNCİ BÖLÜM

Patlayan ve Kötü Adamları Öldüren Bir Sürü Şey

Asheville, Kuzey Carolina'ya yanlış nedenlerle, yanlış yönden, ödünç bir bisikletle, silahsız ve yine vampirler için çalışmaya hazır bir şekilde . Her yönüyle aptalcaydı, ama bu işe girmiştim ve tek amacım müşteriyi memnun etmek, onu güvende tutmak, tehlikeyi ortadan kaldırmak ve işi bitirmektir. Ya da iş tanımına bağlı olarak vampiri kazığa oturtmak. "İşi bitirmek" benim ikinci mantram haline gelmişti, "Kazıklarım var, seyahat edeceğim. "den hemen sonra.

Bu işi kabul ettiğim için hiç mutlu değildim, bir kez daha New Orleans Şehri'Kan Efendisi Leo Pellissier için çalışıyordum ama bu sefer durum farklıydı. Elbette, her zaman düşündüğüm şey budur - baş dış kafalı ile iş ilişkisini sürdürmek için yeni ve daha iyi bir neden vardır. Elbette para önemli ve MOC son derece iyi ödeme yapıyor, ancak bunun aynı zamanda mazoşist ve meraklı olduğum için olduğunu düşünmeye başladım - merak kediye öldürür.

Bu düşünce Canavar'ımın gitti. *Ölmedim. İyi bir avcıyım. Pişmiş et, akan geyik ve dağ kokusu. Özgürce akan su. Evimizdeyiz.*

Evet, öyle. Kuşkuvarıma rağmen bu düşünce yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Ben Jane Yellowrock. Güvenlik işinde lisanslı ve deneyimliyim ama sokakta itibarımı bir haydut-vampir avcısı olarak kazandım. Çoğu kişiye göre bu işin en iyisiyim. Aynı zamanda içimde Canavar adını verdiğim dağ aslanının ruhuyla yaşayan bir Cherokee deri gezginiyim. Türümün son örneği olabilirim, çünkü tanıştığım diğer tek deri gezgini delirip insanları öldürmeye ve yemeye başladığında onu öldürdüm. Mesleğimin kesin bir iğrençlik faktörü var.

Yapılacak iş, Asheville'de gerçekleşecek vampir toplantısını düzenlemek ve güvenliğini sağlamaktır ve bu toplantının yerinin tesadüf olması pek mümkün değildi. Kuzey Carolina ve Tennessee'deki Appalachian Dağları'nın en güçlü sivri dişlisi olan Lincoln Shaddock, şehrin efendisi olma hakkı için altmış yıldır Leo'ya başvuruyordu. Bölge açısından tahmin ettiğimden çok daha güçlü olan Leo, şimdiye kadar onu geri çevirmişti. Leo bir şehrin efendisi olmayı hak ettiğini düşünen vampirleri her zaman geri çevirirdi, çünkü güce açtı ve tanrı kompleksi vardı; bu yeni bir şey değildi. Şimdi Güney'in baş kan emicisi, memleketimi isteyen bir vampir için statü değişikliğini tartışmaya istekli miydi? Bu tamamen tesadüf olamazdı.

MOC'yi etkilemiş olabilecek bir faktör, Shaddock'un soyundan gelen genç bir vampirin akıl sağlığını sadece iki yıl içinde bulmasıydı. Bu bir rekordu. Bu çok büyük bir şeydi. Vampirler iki bin yıldır devoveo'yu kısaltmanın ya da yenmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Ama Leo'nun rotasını değiştirmesi için yeterince büyük müydü? Şüphelerim vardı. Hayır, başka bir şey vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Henüz.

Leo'nun hiçbir şey için tek bir motivasyonu olmadı, ancak bazıları vampirler dünyasındaki siyasi organizasyonuna odaklanan katmanlı motifleri vardı - New Orleans'taki cadılarla yapılan müzakere gibi, ki son duyduğuma göre pek iyi gitmiyordu. Bazıları ise antik tarihe odaklanıyordu. Ve Güney'in baş MOC'si beni çok merak ettiği için, belki bazıları bana odaklandı. Vampirler, politika, kan ve seks tek bir bütünün parçalarıydı ve Leo'nun hizmetinde olduğum için artık bu politik manevraların bir parçasıydım. Ne şanslıyım. Kendi merakım beni tüm bunların tam ortasına gönderiyordu, belki de son işimden kalan pek çok şey kasırga rüzgârlarında gevşemiş ve yıpranmış uçlar gibi görüldüğü için. Bir zamanlar çok karmaşık olmayan hayatım, beni itmesi gereken bir fırtınaya dönüşmüştü. Ama . İşi bitirmek zorundaydım.

Yeni motosiklet I-40'ın yokuşlarını biraz yalpalayarak çıktı. Fang adında Harley , pırıl pırıl kraliyet mavisi boyası ve bacaklarımın arasındaki benzin deposunda elle kılıç dişleri vardı. Güzeldi, rahattı, olabildiğince seksiydi ve seyahat eşyalarımı koymak için heybeleri vardı ama dağ sürüşü en iyi motosiklet değildi. Sahibi ne kadar isterse istesin, Fangi satın almayacaktım.

Piç Harley'im Bitsa, Leo'ya hizmet ederken hasar görmüştü ve Charlotte'ta, onu eski motosikletlerin parçalarından inşa eden Harley Zen ustasının dükkanında onarım görüyordu. Onun sürekli bakım için bir kaplıcada olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Keşke ben de biraz bakım yaptırsaydım. Bunun yerine, tüm içgüdülerimin tehlikeli olduğunu söylediği bir iş için eski memleketime gidiyordum. Ama hepsi öyle değil miydi? Silahlarımı geri aldığımda kendimi daha iyi hissedecektim. Silahlarımın, bıçaklarımın ve gardırobumun çoğu, bu görüşmeye atanan vampiri New Orleans'tan getirecek olan uçakla gönderiliyordu.

Yokuş yukarı büyük bir kamyonun etrafından dolanırken Fang'e biraz gaz verdim. siyah saç telleri kamyonun hava dalgasında savruluyor, yol rüzgârıyla serbest kalıyordu. Saçlarımın çoğu yazlık deri binici ceketimin altında sırtımdan aşağıya doğru örülmüş, iyi bir şekilde sabitlenmişti, ancak daha kısa saç telleri uçtu ya da kaskın ön yüzünün altında bana yapıştı. Eylül güneşi vuruyor, beni kendi terimle kaynatıyordu.

Bir gün erken geldim, güvenlik tanıştım, protokolleri ve metodolojiyi ve arazinin yapısını öğrendim. Çok az zamanda yapacak çok işim vardı.

Otuz altı saat kadar sonra, şafak sökmek üzereyken helikopter indi. Vampir -ya da onlara verilen isimle Mithran- Leo'nun özel jetiyle New Orleans'tan Asheville havaalanına uçmuş ve yoğun güvenlik altında önden gönderilen ve ihtiyaç duyulana kadar koruma altında tutulan helikoptere transfer edilmişti. Şimdi rotorların yapay rüzgârı sıcak, sonbahar başındaki havayı döndürüyor, helikopter motorunun pis kokusunu, şehrin atık sularını, restoranların karışımını ve çevredeki dağların ağaç kokusunu birbirine karıştırıyordu. Helikopter dönen bir rüzgâr ve Beast'in kulaklarını acıtan korkunç bir vınlamayla yere indi. Ağızlığıma dokundum. "Rapor ver." Eğer biri bir açıklama yapmak ve vampir topluluğuna bir mesaj göndermek istiyorsa, şimdi tam zamanı.

"Her yer sessiz," dedi Derek Lee. O ve en iyi iki arkadaşı, düşük ışık ve kızılötesi tarama cihazlarıyla ve eski denizcileri mutlu eden tüm yüksek teknoloji oyuncaklarıyla yüksek yerlerdeki kilit noktalarda konuşlanmışlardı. Ayrıca patlayan ve kötü adamları öldüren bir sürü şeyleri vardı. Cennetteydiler. Bir keskin nişancı en yüksek binanın çatısından görüş mesafesini tarıyor ve otelin önüne yerleşmiş olan vampir karşıtı protestocuları hedef alıyordu. Diğer dört adam otelin helikopter iniş pistinden kapıya kadar olan yolu tutmuştu. Derek Lee'yi kişisel asistanım olarak işe almıştım ve şimdiden ağırlığınca altın değerinde olduğunu kanıtlamıştı. Uzmanlığı yeterince maliyetliydi ve ekibi için riske göre ödeme talep etmişti, bu da hepsinin bu işten büyük miktarda para kazanacağı anlamına geliyordu.

Canavar zihnimin yüzeyine yakındı, ihtiyacım olursa diye gücünü ve hızını bedenime katıyordu. Kalbim daha hızlı atıyor, nefesim derinlere çekiliyordu. Leo'nun varisi Katie'yi korumak ve müzakere boyunca güvende tutmak için elimden geleni yapmıştım. O kan emici bir katildi ama ben Katie'yi seviyordum.

Ama yere düşen Katie değildi. Grégoire'dı, Leo'nun iki numaralı veliahtı, Leo'nun birkaç haftadır üzerime saldıgı vampir. Şimdiye kadar, açık ya da aleni bir şey olmamıştı, sadece hafif, sarışın, bir kızdan daha güzel her toplantıda, bana üst sınıf bir vampirle nasıl başa çıkacağımı öğreten her konferansta, beni uygulama konusunda eğitmek için üç vampir tarzı tadım etkinliğinde ve güvenlik toplantılarında görüyordum. Ve şimdi de büyük sürpriz. Elbette her şeyi yanlış okuyor olabilirdim ama işaretler vampirlerin kan efendisinin beni öyle ya da böyle kendisine bağlamak istediğini gösteriyordu ve onun ayaklarına kapanıp bayılmadığıma ya da diğer vampirlerden herhangi biriyle yatağa girmedığıme

teklif eden vampirlerden en iyi arkadaşını bana doğru fırlatıyordu. *Harika. Sadece harika.* Adamı tamamen reddedemedim, çorap falan giydiremezdim. Vampira Carta'ya göre boğazıma kadar Mithran protokolüne batmıştım ve vampir görgü kurallarına uymak zorundaydım. Ama bu ona ters ters bakmamı .

Grégoire, şafak öncesi karanlığında bile parıldayan bir pelerin giymişti, kapüşonunu geriye attı ve beni gölgelerin arasında buldu. İnsan olmadığımı biliyordu, hepsi , çünkü yanlıştır , ama hiçbirisi ne olduğumu bilmiyordu ve ben de söylemiyordum. Sarı saçları rotor dalgalandı ve , kokusunun rengi soluk bir yeşildi, bahar çiçeklerinin bal sarısı renginde ve tatlıydı. Gülümsedi, etkilemeye çalışırken o yavaş gülümseme, gözlerinden başlayıp ağızlarına doğru eriyen ve yüzlerini melek güzelliğine dönüştüren gülümseme. Düşmüş melek güzelliği - ölümcül ama çok güzel. Bir buçuk metre boyunda, narin, lacivert gözleri akşam gökyüzünün rengindeydi ve diğer vampirleri bile utandıran bir zarafetle kendini taşıyordu. Bana doğru gelmeye başladı, bir insan kadar yavaş, bir dansçı kadar zarif hareket ediyordu.

Beast eğlenerek ofladı ve gözlerimin içinden ona baktı. Yüzeye yaklaştığında gözlerinde oluşan o tuhaf altın parıltısını hissedebiliyordum. Beast Grégoire'dan hoşlanıyor ve kedi oyunları oynamayı seviyor ama kontrolün onda olmasını ve manipüle edilmemeyi istiyor. Grégoire'ın yavaş adımları hafif, düzensiz bir tereddütle duraksadı. Çabucak toparlandı ama bunu ben de gördüm, Beast de. Zihnimin içinde biraz dış gösterdi.

"*Mon amie,*" dedi Grégoire. " tatlısınız."

"Teşekkürler sarışın. Backatcha," dedim, kasıtlı olarak kaba bir şekilde. Kıkırdamasını duymamış yaparak koluna girdim. Anlaşılan vampirler benim komik olduğumu düşünüyor. "Bu güzelliğin seni gümüşle vurdurmadan önce seni saklayalım." Bu düşünce karşısında ürpermemesi yaşının ve cesaretinin bir göstergesiydi. Ya da belki de yüzyıllar boyunca katıldığı tüm savaşlar yüzündendi. Grégoire kırılğan görünüyordu ama dosyasına bakılırsa iyi bir savaşı, muharebeyi ya da bar kavgasını en az bir sonraki adam kadar seviyordu.

Asheville'deki dört yıldızlı Regal Imperial Hotel'de ziyarete gelen devlet adamları, devlet başkanları ve tatil yapan vampirler için uygun süitler vardı. Dönüştürülmeden önce yaşadığı yüzyıl ve Fransız kraliyet sarayı sayesinde standartları çoğu vampirden biraz daha yüksek olan Grégoire, onu güvenli çalışan girişinden ve lüks restorandan geçirip lobiye götürdüğümde burun kıvrımadı. Etrafta onu süzecek taze kan yoktu, bu da bazı vampirler için moral bozucu olabilirdi ama o bunu sorun etmiyor gibiydi. Üçüncü kattaki kapısını açtığımda içeride durdu ve başını salladı, elleri kalçalarında, koyu ipek brokar pelerini genç bir Batman gibi geriye atılmıştı, eğer Batman yüz kilo ağırlığında olsaydı, dişleri olsaydı ve on beş yaşında görünseydi. Ama muhteşemdi. Son derece muhteşem.

Hemen güvenlik ve sürgü deliği/kaçış kapağı hakkında açıklama yaptım. Mithran Süiti tıpkı vampir gibi altın renginde dekore edilmişti; pencerelerde yaldızlı, zırlı çelik panjurlar ve yatağın ayak ucunda, otelin duvarlarından aşağıya ve yeraltına inen dar bir geçide açılan bir kaçış kapağı vardı. Süit, roket güdümlü el bombalarına karşı güvenliyd. Eğer bir düşman bu kadar kararlıysa, kimse güvende değildi.

"Bu kabul edilebilir. Hoşnut değilim."

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Alaycılığımı sesimden uzak tutamadım.

Güldü. "Burada bana katılabilirsin. Yatağımdaki varlığın beni memnun eder."

Ve *işte* . Beklediğim davetiye. Neyse ki, tüm vampir adabı çalışmalarından sonra, repliğimi hazırlamıştım ve gitmeye hazırdım. "Grégoire, şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde güzelsin." Sanki sadece doğruyu söylemişim gibi başını salladı. Gözlerimi devirmemek için direndim. "Ama yapmam gereken bir iş var ve senin yatağına tırmanmak kesinlikle başımı döndürür ve tüm uygun sorumlulukları görmezden gelmeme neden olur." A

San ki bu hiç aklına gelmemiş gibi yüzünde garip bir ifade belirdi. "Bu yüzden, isteksizce reddedeceğim ve gündüz güvenlik yerleştirmenizle ilgileneyeceğim."

Oradan ayrıldım ve Grégoire beni durdurmaya çalışmadı. Şaşkına döndüğünü düşünmek istiyorum. Şaşırdı. İrkildi. Ama belki de yorgundu. Ne biliyordum ki?

Bütün gün ekibimle, Grégoire ve Arceneau Klanı'nın birinci sınıf kan hizmetkârı ikizler Brandon Brian Robere ile birlikte güvenlik önlemleri ve düzenlemelerine son şeklini vermek, bunları plan ve protokollerime işlemek için canla başla çalıştım. Grégoire'in en iyileri zayıf, dar belli, geniş omuzlu ve eski askerlerdi. Genç görünmelerine rağmen, B-ikizleri tanıdığım en yaşlı kan hizmetkârlarından bazılarıydı. Onları severdim ve teknolojiadaki ve güvenlik protokollerindeki değişikliklere çoğu eski hizmetkârdan daha iyi ayak uydurmuşlardı.

Ayrıca Shaddock'un güvenlik şefi, Chen adında, yoğun bakışlı ve on yaşlarında görünen Asyalı bir adamla tanıştık. Otelin planını zaten biliyordu ve güvenlik değişiklikleri açısından önereceği ya da talep edeceği çok az şey vardı. Kesin bir lazer saldırısı gibi girip çıkıyordu ve yırtıcı içgüdülerimi harekete geçirdi. İkimizin de görüşmeden sağ çıkıp çıkmayacağını ya da birbirimizi öldürmeye çalışıp çalışmayacağımızı merak ediyordum.

Büyük şamata gece yarısından hemen sonra, MOC statüsü isteyen vampir Lincoln Shaddock'un Shaddock'un limuzini ve görüşme sırasında güvenli ulaşım sağlamak için getirdiğimiz üç zırhlı cipten oluşan bir grupla gelmesiyle başladı. İlk toplantının tarihini ve saatini duyurmamıştık ve ön tarafta toplanan vampir karşıtı protestocular da medya gibi hazırlıksız yakalanmıştı, bu yüzden büyük bir tantana olmadı. Sadece ön tarafa yanaşan araçlardan ve insandan daha hızlı çıkan insanlardan oluşan görkemli bir alay.

Vampirler, misafirlerden arındırılmış ve patlayıcılar ile video ve dinleme cihazlarına karşı taranmış olan lobide tanıtıldı. Shaddock parke ve ipek oryantal halılar üzerinde insanken olduğu gibi gagalı burunlu bir sınır adamı gibi yürüyordu: smokinine rağmen uzun boylu, ham kemikli ve kaba . Grégoire altın brokarlarla süslü devasa şömineye sırtını dönmüş bir şekilde duruyordu. Ben de yan tarafta durmuş, Shaddock'un varisi ve yedeği ile birinci ve ikinci kan hizmetkârlarına bakıyordum. Dosyalarını kapsamlı bir şekilde incelemiştim ve bir parmak hareketiyle Derek'in iki adamını vampirleri korumak için daha iyi bir konuma getirdim - sadece onları hayatta tutmak için değil, aynı zamanda yeni gelenlerin silah çekip Grégoire'a kazık çakmamalarını sağlamak için. Hey. Bu .

"Lincoln Shaddock," dedi vampir. Özlü ses tonuna güçlü bir Tennessee/Kentucky aksanı damgasını vuruyordu ve kokusu bir vampir için alışılmadıktı; ceviz kabuğu, odun talaşı ve barbekü gibi kokuyordu. Vampirin Asheville'in ortasında bir barbekü dükkânı vardı ve çoğu gece orada çalışıyordu, bu da kokuyu açıklıyordu, ancak iş fikri bir vampir için tuhaftı. Ama Shaddock çoğu usta vampir kadar yaşlı değildi. Belki o da diğer gibi çalışmak zorundaydı. "Ben Shaddock Kan Klanı'nın kan efendisiyim. Maryland, Frederick'in dışındaki Monocacy Savaşı'ndan sonra Charles Dufresnee tarafından dönüştürüldüm. Şu anda Dufresnee Klanı'na yemin ettim ve onun izniyle Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin Kan Efendisi'ne Kuzey Carolina'daki Asheville şehrini de kapsayacak şekilde toprak edinmek, av arazisi, sığır ve onun yönetimi altında Şehrin Efendisi olarak yönetme hakkı almak için dilekçe veriyorum."

Av arazisi, vampirlerin su içmek için insan avladıkları bölge anlamına geliyordu. Sığırlar ise avlayacakları insanlar anlamına geliyordu. Bu beni sinirlendirmişti ama ifadeler ya da anlamın gerçekliği konusunda söz sahibi olduğumdan değil. Bu ifade yüzyıllar önce, vampirlerin bağlı olduğu yasal belge olan Vampira Carta'nın bir parçası olarak belirlenmişti. Carta aynı zamanda bana haydut vampirleri avlama hakkını veren yasaları da belirledi. Yasanın bu kısmı muhtemelen vampirlerin tüylerini diken diken ediyordu. Sadece umut edebiliyordum.

Lincoln Shaddock arkasında duran ufak tefek genç kadını işaret . "Bu Amy Lynn Brown, benim en genç veliahtım." Mucize-vampir, Leo'nun dilekçeye ve görüşmeye izin vermesinin nedeni. Siyah saçlı, kahverengi gözlü kız dehşete düşmüş görünüyordu ve kimse onun sinirlerini yatıştırmak için bir şey yapmadı. Grégoire kenara çekildi ve onu bir et parçası gibi inceledi.

Leo'nun tüm güneydoğu ABD'nin kan efendisi olduğunu, parley eğitimim sırasında okunan tanıtımları ilk kez duyana kadar bilmiyordum. Florida ve Atlanta hariç, Sabine Nehri'ndeki Teksas'ın doğu sınırından, Atlantik'in doğusuna ve Körfez'in güneyine kadar Mason-Dixon Hattı'nın altındaki her sivri dişlinin avlanma lisansına sahipti. Atlanta MOC bir tür bağımsızdı ve Florida henüz çalışmadığım vampir tarafından yönetiliyordu.

Grégoire dikkatini tekrar Shaddock'a çevirdi ve hafifçe eğilerek şöyle dedi: "Grégoire, Arceneau Klanı'nın efendisi, Bilge Charles'ın sarayından, Valois Hanedanlığı'nda onun soyunun beşincisi, Charles tarafından dönüştürülmüş - çok sevilen, deli - kralın oğlu. Burada Leonard Eugène Zacharie Pellissier'in emriyle, insan amcası ve Mithran babası Amaury Pellissier tarafından dönüştürülmüş ve onun varisi, şimdi gerçek ölü, Lincoln Shaddock'un Asheville ve çevresindeki bölgeyi Şehrin Efendisi olarak talep etme hakları için dilekçesini görüşmek üzere ..."

Yada yada. Konferansa dalıp gitmiştim, ön girişte bir gölge parıltısı gördüm. Protestocular içeri girmeye çalışıyordu, bedenleri cama dayanmış, sesleri yükselmiş, "Vampirler evlerine dönsün. Vampirler evlerine dönsün." Gerçekten orijinallerdi ve silahları yoksa ya da içeri girmeye istekli değillerse tehdit oluşturmuyorlardı, ki bunu düşünmek zorundaydım. Ağızlığımı iletişim kanalına dokundurdum ve Derek'e dedim ki, "Ön tarafa geçiyoruz. Müdürleri Black Bear Grill'e götürün, gözden uzak bir yere."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı ikinci komutanım. Kanalı değiştirdi ve emirlerimi iletti.

İki iletişim vardı: Derek ve benim aramda bir komuta kanalı ve tüm güvenlik personeline giden genel bir kanal. Ön tarafa geçerek, B-ikizleri ve Shaddock'un Chen'inin, görüşmenin ilk gecesini için devraldığımız otelin restoranına giden yolu göstermelerini dinledim. Restoranın kapıları sert bir sesle kapandığında kendimi son derece iyi hissettim. Bu ilk toplantı, baş müzakerecilerin sohbet etmesine ve birbirlerinin nabzını tutmasına olanak sağlarken, yardımcılar da vampirlerin tabi olacağı kurallara son şeklini veriyor ve konuşma programını karıştırıp son haline getiriyordu.

Daha önce hiç koruma olmamıştım ve kaprislerinin güvenlik önlemlerimi anında dört gözle beklemiyordum ama bu da işin parçasıydı - pantolonumun koltuğuna göre uçmak, adamlarımı oraya buraya hareket ettirmek ve herkesi beladan uzak tutmaya çalışmak. Vampir kum havuzunda oynamak, varlıkların yaratıcı kullanımı ve yerleştirilmesi konusunda bir alıştırmaydı.

Onlar vampirlerin ve kan yemeklerinin yaptıklarını yaparken ben de otelin etrafında dolaşarak adamlarımdan hiçbirinin yanlış konumlanmadığından ya da belanın saklanabileceği kör bir nokta bırakmadığından emin oldum. Ayrıca iletişim ekipmanlarını üç kez kontrol ettim ve otelin tüm dış çevresini, yakındaki otoparkı ve mekanın her koridorunu, merdiven boşluğunu, şarap barını, kuytu köşesini dolaştım. Tekrar ediyorum. Takıntılıydı ama aynı zamanda beni uyanık tutuyordu.

Şafak sökmek üzereyken ilk *beklenmedik şey* oldu. Lobideki erkek odalarını kontrol ediyordum ki telsiz başlığımla uyarıldım. "Legs, bir şeyler oluyor. Kan hizmetkârları çılgına dönüyor," dedi Derek.

Wrassler, iki numaralı adamım ve Leo'nun kanlı uşağı güvenlik görevlilerinden biri konuşmaları bastırmaya çalışıyordu. Tek , "-şimdi burada . . . Leo. . ."

Tuvaletten hızlıca çıktım, Beast-fast. "Ne?" Black Bear Grill'e girerken sordum. Hepsi bir televizyon ekranını izliyordu, yerel kablolu haberlerde acil durum ışıklarının yanıp söndüğü bir sahne gösteriliyordu: polis, ambulans, hatta üzerinde Cocke County Rescue Squad yazan eski bir itfaiye aracı.

yan. Arka planda bir köprü ve yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkların durgun su üzerindeki yansımaları seçebiliyordum. Ekranı yirmili yaşlarının ortasında, çok sayıda piercing'i ve vücut sanatı olan, kır saçlı, ağır sakallı bir adam vardı. "Dostum, çok kötüydü. Yani kan ve bağırsak falan. Şerif yardımcısı yaralara bakılırsa diş kafalı biri olmalı . Hani şu psikopatlaşıp insan yiyen biri gibi. Kusura bakma dostum. Çok küfür ederim."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Cep telefonum çaldı. Arayan Leo'ydu. "Yellowrock."

"Gerekli personeli alacak ve bununla ilgileneceksiniz. Eğer bu bir haydutsa, ortadan kaldırın. Eğer başka bir şeyse, bu durumu ortadan ."

"Elbette, Leo. Ama-" Hat kapandı. Ben sadece ücretli bir yardımcıydım. Vampirlerin aksine, iyi davranışları hak etmiyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Vampir Dişi ve Kurt Adam Isırığı İzleri

Uykusuzluktan donuklaşan gözlerimle kıyıda diz çöktüm, kot pantolonum nehrin kaygan zeminindeki ıslaklığı emiyordu. Nehrin hemen yukarısında, şafaktan önce bir çiftin saldırıya uğradığı köprünün altından iki ticari sal kayıyor, gülen çocukların çığlık sesleri havayı yırtıyordu. Biri suya bir kürek vurdu, ses yankılandı. Canavarım içten içe irkildi ama tepki vermedim. Sabahın ilk ışıklarında kayanın üzerindeki çizikleri incelemekle meşguldüm.

Üç paralel çizgi vardı, ortadaki çizgi iki yanındakilerden daha uzundu. Parmaklarımı olukların içine soktum, kesiklerin pürüzlü kenarlarını hissettim. Daha iyi bir görüş bahanesiyle daha aşağı eğildim ve burnumu kayaya yaklaştırdım. Kokladım. Su demir ve balık, güneş kremi, arıtılmış kanalizasyon, kimyasallar ve yaş kokuyordu. Oluklar farklı kokuyordu. Hâlâ balık kokuyordu ama tanıdığım özel, ekşi, ölü balık kokusu vardı.

Öğütücü, diye düşündü Canavar bana. *Su ne vampir ne de güvercin kokuyor.*

Anlamam biraz zaman aldı. Canavar gerçek bir yaratıktı ve nehrin adı Güvercin'di. Ona göre bu nehir ya benim diz çöktüğüm hemen yukarısında kayıkla gezen çifte saldırmakla suçlanan vampirlerin ya da güvercinlerin kokusunu taşıyor olmalıydı. Bir zamanlar efsanevi olduğu düşünülen, Afrika ve New Orleans yoluyla İngiltere'den gelen bir yaratık olan grindylow değil. Bir grindylow denkleme beklenmedik, şaşırtıcı olasılıklar getirdi. Stirling Dağı'na baktım ve bu saldırının ne kadarının bana ait olduğunu merak ettim.

Ayağa kalktım ve ellerimdeki ıslak kumların tozunu alırken bana doğru süzülen salları izledim. Aileler, okul gezisine çıkmış kilise gençleri, bir Eylül Cumartesi gününü tembellikle geçiren üniversite öğrencileri, genç ve kaygısız görünen nehir rehberleriyle doluydular. Yukarı Pigeon Nehri'nin suyu akışın sonunda dalgalandı ve köpürdü, saldırının gerçekleştiği köprünün altında geniş ve sakin bir havuza döküldü, adaların etrafında bölündü ve ticari salların suya indirilebileceği veya kıyıya çekilebileceği yumuşak girdaplı havuzlara kıvrıldı. Nehrin hemen aşağısında nehir tekrar alçalarak daha yavaş ve kolay akışlı bir nehir olan Aşağı Güvercin'e dönüşür.

Kayadaki üç kesik üzerinde bir bot topuğu sürttüm. Dün gece ikisini hangi süpernatın parçaladığına dair bir fikrim vardı ve bu bir haydut vampir değildi. Bunu kanıtlamak yerel vampirleri ve müzakereyi daha güvenli hale getirecekti. Bölge işaretine ve grindy kokusuna rağmen, saldırgan grindylow da değildi. Leo bunu benim sorunum haline getirmişti ve öyleydi, ama sadece düşündüğü sebepten dolayı değil. *Lanet olsun*. Bu bir sümük olacaktı. Ve eğer bunu kanıtlayabilirsem, bu benim hatam olacaktı. bir korku duygusu yerleşti.

Vahşete uğrayan çiftin fotoğraflarını almak için elimi uzattım. Düşük kaliteli, grenli, düşük piksel sayısına sahip fotoğraflar dizlerimin bağına çözecek kadar netti. Evet. Bunu destekleyecek kanıtlar bulabilirsem, çifte neyin saldırdığını biliyordum, her ne kadar bu pek olası da.

Görgü göre, ilk saldırıya uğrayan Itty Bitty takma adını kullanan genç kadındı. Yirmili yaşlarında olmasına rağmen, çok küçük bir genç kız gibi görünecek kadar ufak tefekti; lakabı da buradan geliyordu. Fotoğraflarda, bir baldırındaki birkaç yüzeysel yara dışında sargı bezleriyle sarılmıştı ve bunlar tanıdıkta. Benim de benzer birkaç soluk yara izim vardı. Erkek arkadaşı olan adam eski bir askerdi ve onun yaraları daha ağırdı. Onu savunmuş ve bedelini ödemişti. Erken akşamın karanlığında, ikisi de kendilerine saldıran ve onları suyun altına çekip parçalayan ve ısırarak yaratan yaratıkları teşhis . Itty Bitty hiçbir şey görmemişti; kahraman erkek arkadaşı kıllı adamlar, köpekler ve vampirler olduğunu bildirmişti.

Kafamı kaldırmadan fotoğrafları şerif yardımcısına geri uzattım. "Evet. Çifte neyin saldırdığını biliyorum." İçimi çekerek güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine geri ittim ve çizmelerimin topuğuyla yaralı kayaya vurdum. "Ama bunu yapan o değil."

"Peki ne oldu?" diye sordu polis. "Fangheads, değil mi?"

Bakışlarımı suyla yıkanmış kayadan nehir rehberlerine, adı Emmett Sontag olan polise ve en iyi arkadaşım Molly'ye çevirdim - manevi destek ve merak için buradaydım. "Bu üç kesik bir öğütücü tarafından yapılmış." Rehberlerin boş tepkileri üzerine, "Grindy'ler were topluluğunun infazcıları gibidir. İnsana dönüşmeye çalışan wereleri öldürürler ve genç werelerin were yasalarına uyduklarından emin olmak için onlara göz kulak olurlar." Hâlâ boş boş baktıklarında, kendi tepkilerimi içimde saklayarak onlara açıkladım. "Sanırım kurtadamlar dün gece çifte saldırdı."

"Burada kurtadamlar mı var?" dedi genç bir rehber, çelik dili ışığı yakalıyordu. "Harika." Sanki işyerini yeni ve heyecan verici bir şekilde görüyormuş gibi dönüp etrafına bakındı.

Kurt adamlar ve Appalachian Dağları'nda bir grindy'nin ne anlama geldiğini anladığında Molly'nin gözleri büyüdü. Değişen ifadelerinden Molly az önce anlattığım her şeyi anlıyordu ve bu bilgiler her çoğu diğerleriyle paylaşmak istediğim şeyler değildi. Bakışlarını yakaladım, onu polisin elindeki fotoğraf kağıdına yönlendirdim ve endişemi okumasına izin verdim. Onun bakışları da benimkiler gibi endişeyle Stirling Dağına kaydı. omuz silkti, sempatiyle kaldırıp indirdi, kelimelerden daha açık bir şekilde, *"Bu çok büyük bir sorun olacak, Koca Kedi."* dedi.

Bu duygu karşısında yenik bir sırtışla yetindim.

"Kurtadamlar. Lanet olsun." Emmett etrafına bakındı, gözleri kısıldı ve silah, çalım ve göbekten daha fazlası olduğunu gösteren bir dizi soruyu sıraladı. "Bu sümüklü şey tehlikeli mi? Kurt adamlar olduğunu kanıtlayabilir misin? Salları çekmemiz gerekiyor mu?" Bir eli 9 milimetrelik tabancasının kabzasında, ağır kemerini yeniden yerleştirdi. Polislerin vücut diliydi bu, bela aramak ve belaya hazır olmak. Değil. Bir kurt adam akşam yemeğinde onun iç organlarını yerdi.

Salları sudan çekmek, nehir boyunca faaliyet gösteren rafting işletmeleri için mali bir sıkıntı anlamına gelecektir. Bunun güvenli olduğunu söylemeye başladım ama ağzımı kapattım. Grindy'lerin ne yediği ya da özellikle geceleri mi yaşadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Grindy'nin yaşam misyonu nedeniyle burada olduğunu varsayıyordum, ancak daha önce yetersiz bilgiye dayanarak sonuçlar çıkarmış ve çıkarımlarda bulunmuştum ve insanlar yaralanmıştı. Bunun burada olmasını istemedim.

Tepelerde werelerin olması yerel halkı mutlu etmeyecekti. Kaşınan şerif yardımcısı gibi, üç ilçedeki yerel kolluk kuvvetleri de şimdiden tedirgindi - vampirlere karşı kazıklar, kutsal su, haçlar ve sarımsak dağıtıyorlardı - ve eski moda bir avda tüm diş kafalıları alt etmek konusunda homurdanıyorlardı. Şimdi onlar da werelerin peşine düşeceklerdi ve bunu istemek için iyi nedenlerim vardı. Dedim ki, "Grindy'ler insan yemez ve kurtadamlar çoğunlukla gececedir. Gün batımından sonra herkesi sudan uzak tutun ama gündüz saatlerinde salları çekmek zorunda değilsiniz."

Emmett bundan hoşlanmamıştı. Harekete geçmek istiyordu ve bunu şimdi istiyordu ama Cocke County'nin ekonomik durumunun da farkındaydı. Dudaklarını büzdü, düşündü, parmakları silahının kabzasına küçük sesler çıkararak vuruyordu. "Mike, Dave," dedi iki nehir rehberine hitaben, "haberini ilettiğini göreceksiniz? Gece boyunca burada devriye gezeceğim ama birini tutuklamak ya da sudan ölü bir keş çıkarmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

İki adam başlarıyla onayladı. Jedi Mike ya da Nehrin Yaşlı Adamı da bilinen Mike Kohlenberger'in otuz yılı aşkın rafting deneyimi vardı ve Dave de bir rafting rehberi, V. Sınıf kano kürekçisi ve Dördüncü Seviye bir eğitmeni - yani ikisi de en iyinin en iyisiydi. Onlarla bir güvenlik şirketinde orta düzey bir müfettişken, kendi işimi kurmadan önce tanışmıştım. Küçük kürekçi topluluğundan biri RJY Securities tarafından korunan yerel işletmelere giriyordu ve ben de

etrafa bakmak için gönderilmişti. Arkadaş değillerdi, ancak iş rakipleri için iyi bir çalışma ilişkileri vardı.

Mike gözlerini kısarak nehirdeki güneşin parıltısına baktı, çizgilerle kaplı yüzü , bir eliyle bez parçası gibi taktığı kırmızı atkısını düzeltti. Sesi gürleyerek, "Haberini ileteceğiz," dedi.

Itty Bitty ve erkek arkadaşına saldırdığına inandığım yaratığa dair kanıt devam ederek nehir kıyısından yukarı tırmanmaya başladım. Kısa yükselişin tepesinde durdum, taze bir koku bana ulaştı. Koku alma duyum çoğu insandan çok daha iyidir, muhtemelen insan şeklimi tekrar bulmadan ve insan dünyasına yeniden girmeden önce Canavar formunda geçirdiğim on yıllar yüzünden. Kalça uzunluğundaki saç örgümü yolumdan çektim ve çalıların ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ölü balık kokusu burada da vardı ama bu sefer başka bir tanıdık kokuyu, yaralıların fotoğraflarını gördükten sonra bulmayı beklediğim kokuyu örtüyordu. Bir elimle keskin kenarlı otları kenara ittim, altındaki zemine dokunmadım ya da kökleri rahatsız etmedim ama kısmi bir pençe izini ortaya çıkardım. Kanıtımı bulmuştum ve kendimden memnun mu olsam yoksa daha da endişelensem mi bilemedim. "Kurt adam," dedim daha yüksek sesle.

Polis daha iyi için yaklaştı.

Daha fazla otu kenara ittim ve daha fazla pençe izi ortaya çıktı. Elim kadar büyüktüler, geri çekilemeyen pençeleri nemli toprakta uzun girintiler bırakıyordu. Ön pençelerden biri kanlıydı, kurumuş kan kokuyordu, pis ve eski. Bunun Itty Bitty'nin kanı olduğunu varsaymak çok da zor değildi. Eğildim ve kokladım. Cadı kanı. Itty Bitty cadı bir aileden geliyordu. Molly'ye parmak izlerinin çekmesini işaret ettim, ben de sürünerek ilerledim ve kurt izlerinin iki yanındaki uzun, keskin otlara bastım.

Daha aşağı eğildim, gözlerimin burnumun söylemesine izin verdim, misk kokusu başımı doldurmak için yükseldi. Ve sıcağın titredim. Bu kurtları tanıyordum. Onlarla savaşmışım. Hızlıca toparladım, korku tekrar üzerime sıçradı. Baskın sırasında hapiste olan iki kurt dışında, Lupus Kurtadam Sürüsü'nün tüm üyelerinin öldürülmesine yardım etmişim. Şimdiye kadar onları unutmuşum. Kefaletle serbest kalmışlardı, izimi bulmuşlardı ve bu hatam geri dönüp beni ısırmağa başlamıştı. Dikkatsiz davranmışım. Doğrudan ya da dolaylı olarak, benim yüzümden buradaydılar. "En azından iki kurt," dedim, yüzümü okuyamamaları için başımı eğerek, bana bilgi veren görsel ipuçlarıymış gibi davrandım. "Onları tanıyor olabilirim. İsimler ve sabıka fotoğrafları için New Orleans Polisi'nden Jodi Richoux ile temasa geçin."

Polis küfretti ve cep telefonuna uzandı. "Bunu şerife söylemeliyim ve bölgeyi emniyete . Bana destek getirin. Suç mahalli."

"İyi fikir," dedim. Olay yeri inceleme ekipleri bu sabah, yüzlerce turist bölgeye girmeden ve santral binlerce metre küp su salmadan önce daha iyi bir fikir olabilirdi ama ben kim oluyordum da başkasının hatasını gösterecektim.

Emmett rehberleri ve meraklıları geri itip şerifi çağırırken ben de ellerim ve dizlerim üzerinde çakıllı park alanından iki şeritli küçük yola kadar izleri takip ettim. Kurtların insan formuna geri döndüğü yerde şekil değiştiren büyüünün kokusu burun deliklerimi doldurdu. Evet. Onları tanıyordum. Ve burada olmalarının tesadüf olmadığını biliyordum. Saldırı, burada, şimdi, Stirling Dağı'na bu kadar yakinken, koruduğum vampirlerin toplantısına bu kadar yakinken, bir kaza değildi. Masumların bedeni yapılan kişisel bir meydan okuma ve özel bir tehditti.

İçimde bir hırıltı titreşti-Hayvan, kızgın, fotoğrafları düşünüyor. *Yavru insan. Deneyimli bir yavru değil.* Pençeleri zihnimi sağdı, deldi ve geri çekti. *Sürü avcılarıyla savaşmak için çok genç. Sürü avcılarından nefret ediyorum. Kışlık yiyecek hırsızları. Et hırsızları.*

Ayağa kalktım ve ellerimi tekrar fırçaladım, caddeden nehre ve köprüye baktım, köprü'nün hemen aşağısındaki uzun çalılıklarda bekleyen kurtları hayal ettim, suya doğru süzıldüm

Karanlıkta, genç kadın Itty Bitty'ye saldırıyorlar. Kurtlar onu kanlar içinde, dehşet içinde, çığlıklar atarak kıyıya sürüklüyor ve ona kasıtlı olarak arı zehiri bulaştırıyorlardı. Zihnimin gözünde, erkek arkadaşının kanosundan atladığını, gecenin içinde belirsiz şekillerin kaynaştığını gördüğünü, çığlıklarını duyduğunu, acele ettiğini, keskin bıçaklı bir kürek salladığını, ancak kurtların ona döndüğünü ve müdahale ettiği için vahşileştirdiğini gördüm. Diğer kürekçiler hızla geliyor. Kurtlar kargaşanın içinde kayıp gidiyordu. Öfke göğüs kemiğimin altını yaktı. Bunlar benim yüzümden olmuştu. Kurtlar benim eylemlerim ve kararlarım yüzünden buradaydı. Benim tavsiyelerim. Planlarım. *Saçmalık*.

"Kurbanların ikisi de bir sonraki dolunayda kürklü olacaklar, değil mi?" Mike söyledi. Onlarca yıldır akan suların üzerinde sesini duyurmak için bağırان adamın sesi çok az kontrol edilebiliyordu ama bu kez sözleri endişeyle kısılmıştı.

"Belki de değildir," dedim. "Vampirlerle birkaç bağlantım var. Bazı şifacıları var."

Emmett homurdandı, vampir şifacılardan etkilenmemişti. Soluğunun altından, kendi bölgesindeki asalaklar, periler ve cadılar hakkında aşağılayıcı bir şeyler mırıldandı. Bir toprak cadısı olan Molly'ye baktım, o da onu görmezden geldi, ben de bu yorumu görmezden geldim, bunun yerine yaralı çifti iyileştirmek için buraya bir Mercy Blade getirmenin lojistiğini düşündüm. Kuzey Carolina ya da Tennessee'de bir Mercy Blade olup bilmiyordum ama bir yerlerden bulabilirdim. Dikkatimi diğer lojistik konulara çevirdim.

"Ne kadar ?" -duraksadım, kararsızdım, uzun zaman önce yaptığım bir tatildeki mesafeyi hatırlamaya çalışıyordum- "Buradan Mississippi Nehri'ne ne kadar var?" En son New York'un batısında, Mississippi'ye dökülen bir bataklıkta bir taş ocağı görmüştüm.

Orleans. New Orleans son altı aydır başıma gelen ve çoğu kötü olan her şeyin doğum yeri idi. Yeşil derili, yarı suda yüzen bu grindy'nin *oradan buraya* nasıl geldiğini bilmek istiyordum. Bir Harley'le olmadığı kesin.

"Knoxville'den Memphis'e dört yüz mil var," dedi Dave, sesi Mike'ın gür sesine tezat cılız ve yumuşaktı. Memphis bir Mississippi liman ve karadan nehre giden en kestirme ama suyu seven Grindy karadan gitmemiştir.

Yukarı Pigeon'da bir koşudan sonra kayıkla gezintiye çıkan bir grup kanocuyu işaret ettim. Küçük, insan-geç boyutundaki grindy'nin muhtemelen bir playboat kadar suya ihtiyacı olacaktı. "Mississippiden buraya kadar kürek çekmek mümkün mü, eğer sadece bu büyüklükte bir şeyi kaldıracak kadar büyük su sayıyorsanız ve soğuk su, kayalar ve mahremiyet tercih ediyorsanız?" Etrafımdaki kayıkçıların sayısına baktım. "Genellikle."

Rehberlerin ikisi de kuzeybatıya, akıntı yönüne baktı. Dave gözlerini kısarak mavi gözlerini bir eliyle gölgeledi ve "Eğer barajlardan atlayabilir ve kilometrelerce su yolunda kürek çekebilerseniz, hepsi akıntıya karşı," dedi, hava almak için durakladı ve gözlerim boğazındaki yara izlerine kayd. Kirli bir trakeotomi sonucu oluşmuş benziyorlardı ama nasıl olduğunu hiç sormamıştım. "O zaman evet. Pigeon batıya Knoxville'e gider, sonunda French Broad ile birleşir ve güneye Alabama'nın kuzeyine doğru . Tennessee Nehri'ne dökülür, o da Miss Nehri'ne dökülür."

Mike sözlerine şöyle devam etti: "Bu mesafeyi akıntı yönünde kürek çekerek kat eden insanlar tanıyorum ama akıntıyla hareket etse bile bu çok uzun bir kürek çekme mesafesi. *Akıntıya karşı* kürek çeken kimseyi tanımıyorum."

Grindy'nin hızının ne olduğunu, uzun mesafeleri ya da yukarı akıntıları idare edip edemediğini bilmiyordum. Bu da grindy'nin teknelere bindiği anlamına gelebilirdi, bu da onu modern ulaşım araçlarıyla rahat eden bir zamanlar efsanevi bir süpernat yapıyordu. Ekşi bir şekilde gülümsedim. Grindy'ler hakkında pek bir şey bilmiyordum ve öyle kalmasını umuyordum. Ama grindy benim sorunum değildi. Kurtlar öyleydi.

Yukarı ve dışarı baktım, Tennessee'deki küçük Hartford kasabasında rafting işletmelerinin

bulunduğu vadiyi gördüm. Sadece görsel mesafede, kurtların koşup avlanabileceği ve bir insan tarafından asla görülmeyeceği binlerce dönümlük bir alan vardı. Canavar formunda kurt avlıyor olsaydım

Bu kadar alanı kat etmek için uzun bir süre. Kurtlar uzun mesafeleri koşmayı severdi. Beast bundan hoşlanmıyordu, bunun için yaratılmamıştı ve insanlar tehlikedeyken bile yolun her adımında benimle savaşırdı. *Canavar köpek değildir*, diye mırıldandı zihnime, sesi uykulu geliyordu. *Burnunu yere dayayarak avlanma*. Kaşlarımı çatarak sudan çıktım, çınlaması yakındaki Interstate 40'ın sesiyle çabucak kesildi ve Fang'e doğru yürüdüm.

Rüzgâr değişti ve sudan uzakta bir kurt kokusu yakaladım. Yolun uzak tarafında, parlak güneşin altında bir şey . Gümüş uçlu tahta. O benimkiydi. Bazen savaşın sıcağında kazıkları kaybederdim, düşmanın alması kolay olurdu. Eğildim ve gümüş uçlu dişbudak ağacından kazığı aldım.

İçimin derinliklerinde Canavar'ım hoşnutsuzlukla tısladı ve öldürücü dişlerini gösterdi. Kurtlar bana kişisel bir mesaj ve meydan okuma bırakmışlardı. Etrafıma bakındım. Molly dışında kimse kazığı elime aldığımı görmemişti. Kazığı boylu boyunca kokladığımı, kurt, ter, motor yağı, Meksika yemeği gibi baharatlı bir şey ve ucuz içki kokusu aldığımı şaşkın bir ifadeyle izledi. Hiç yardımcı olmadı. "Kurtlar dün gece *orada*, o otelde, o kasabada kaldılar" diyecek bir koku ipucu yoktu. Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaparak kazığı kemerimin halkasına soktum.

Çakıl taşları üzerinde çitirdayan botlarımla, Dave Crawford'un sahibi olduğu rafting ve kano işletmesi Rapid Expeditions'ın yürüdüm. Molly ve ben dükkânın önündeki eski kilise bankına oturduk ve Dave'den buz gibi bir soğutucudan çıkardığı kolaları aldık. Molly bir tutam parlak kıvılcı saçını kulağının arkasına sıkıştırarak nazikçe yudumladı. Benim motosikletli anne imajımın aksine o her zaman bir hanımefendi olmuştu. Üstünü açtım ve derin derin içtikten kutuyu serinlemesi için alnıma . Eylül ayı için hava sıcaktı. Küresel iklim değişikliği .

Dave kilise sırasının ortasına uzanmış, çıplak birini eski tahtaya dayamıştı. Bir yılan gibi kıvraktı, kaslıydı ve sıcakta göğsü çıplaktı, su emen pantolonu kalçalarından dizlerine kadar sarkıyor ve daha fazla ameliyat yarasını ortaya çıkarıyordu. Köpeği Josie sıçrayıp yanına kıvrıldı, gözleri bende, kulakları gerideydi. Köpek nazik ve tatlıydı ama kokumdan hoşlanmamıştı ve bunu bildiğimden emin olmak .

Mike kolasını sertçe çekti, bir yumruğu kalçasında güneşin altında duruyor, kurtların her an yeniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyordu. "Diğer yerleri de görmek ister misin?" diye sordu, dükkânın arkasındaki nehri işaret ederek. "Seni iki kişilik bir sal ya da ördek alabilecek her yere götürebilirim. Eğer kürek çekerseniz Dave sizi dar alanlara sert bir botla sokabilir." Sanki tek bir kelimeymiş gibi telaffuz etti, *hardboat*.

Jargona aşına ama sert botlar kano gibi geliyordu. Ve kendimi bir kayığa bağlayıp bir dağ deresinden aşağı zıplamamın imkânı yoktu. Beast hafifçe vurarak bu aktiviteye karşı olduğunu vurguladı. Ve sonra gerçekten soruyu duydum. "Diğer yerler?"

"O şeyin üç çizik attığı yerler."

Kola kutusu hâlâ kafamdayken durdum ve bir gülümseme oluşmasına izin verdim. Eğer bir grindy low bölgesini işaretliyorsa, muhtemelen kurtların kokusunu aldığı yerlerde çizikler bırakıyor, onları yakalamak için izlerini sürüyordu. Kurtlar arasında adalet hızlı ve . Grindy benim yerime işimi yapabilirdi. Kutuyu indirdim ve içip bitirdim. "Başlangıç olarak yerel halka haber verebilir misin?" dedim. "İnsanların Grindy'nin çizik izlerini gördüğü tüm yerlerin bir haritasına ihtiyacım var. Kanocular, raftingciler, yürüyüşçüler, park bekçileri, herhangi bir şey gören herkes. İyi bir sayı ve konum elde edebilirsek, grindy'nin bölgesinin sınırlarını belirleyebilir ve belki de merkezini . Kurtadamları oradan başlayabilirim. Zaman ayırdığınız için size ödeme yapabilirim."

Para konuşur. Dave ve Mike göz göze geldiler ve başlarını salladılar. "Evet, bunu yapabiliriz." Mike elini uzattı ve ben de sıkmak için elini tuttum. Rakip rafting şirketinde yönettiği nehir rehberleri için bağırarak

Mike, haritalar, GPS koordinatları, bira ve PowerPoint talep ederek Bean Trees Café'ye doğru yola çıktı ve Dave, Molly ve beni gölgede oturur halde bıraktı. İşaretli bir araba kullanan başka bir şerif yardımcısına el sallayan Emmett'e baktım. Burası bu gece yine sirke .

Dave yoğun mavi gözlerini bana çevirdi ve yara izlerime, boğazımdaki görünür olanlara ve sol kolumda henüz kaybolmamış olanlara odaklandı. Benimkiler vampir dişi ve kurt adam ısırığı izleriydi. "Ne kadar tehlikeliler?" diye sordu.

"Grindy? Bir insana zarar vermediğiniz sürece pek bir şey yok; o zaman sizi yakalayabildiği anda ölürsünüz. Kurtlar?" Dirseğimin etrafındaki yara izini göstermek için kolumu kaldırdım. "Hiç yetişkin bir dağ aslanıyla kapışmayı düşündün mü? Çıplak elle?" Dudaklarında neredeyse bir sırıtişla başını salladığında, "İki kurt büyük bir kediyle başa çıkabilir. Ve bazen kazanırlar." Canavar zihnimde alçak sesle homurdandı, aynı fikirde değildi. "Deriyi parçalayacak kadar sert pençeleri ve bir insanın kafatasını ezebilecek ya da bir insanın boğazını tek hamlede çıkarabilecek çeneleri var. Kurtadamlar daha kötüdür."

Boğazımı işaret etti. "O yara izleri orada mı oldu?" "Hayır.

Vampirler yaptı."

Gözleri büyüdü ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve hâlâ onlar için mi çalışıyorsun?" Molly homurdandı. "Hiçbir zaman çok zeki olmadı."

Omuz silktilim. Ne diyebilirdim ki? Bu doğrudu. Mol'u yeni minibüsüne kadar takip ettim ve açık pencereden içeri eğildim. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "İyileştirme yeteneklerine ihtiyacımız olup olmadığından emin değildim."

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım," dedi yolcu koltuğunda eşyalarını düzenlerken. "İlginçti. Vampirlere tuzak kurmadığın ve insanları onlardan kurtarmaya çalışmadığın zamanlarda seni çalışırken izlemek hoşuma gidiyor." Birlikte daha önce de vampirlere karşı savaşmıştık ve herkes sağ olarak geri dönememişti ama ben onun çocuklarını, Angie Baby ve Little Evan'ı ve ondan önceki yıl, New Orleans'a gitmek üzere dağlardan ayrılmadan önce kız kardeşini ve bebeğini kurtarmıştım. Ona alaycı bir yarım gülümseme verdim.

Molly kollarımla cama vurdu. "Eve gitmem gerek. Koca Evan bu işe karışmamdan pek memnun olmadı."

"Evet. Biliyorum. Gerçekten minnettarım. Yakında kafede kahvaltıya ne dersin?"

"Neredeyse her sabah. Angie'yi okula bıraktıktan sonra hep oradayım. Bu hala garip hissettiriyor. Çok hızlı ." Geçen zamana bakarak başını salladı. "Kız kardeşlerim şehre döndüğünü biliyorlar ve her sabah seni soruyorlar. Seni görmek istiyorlar." Kolay kolay arkadaş edinmezdim ve hamile Carmen'i genç bir haydut vampirden kurtarmama yardım ettikten sonra Molly'nin ailesinin beni neredeyse evlat edindiğini bilmek içimi bir hüznün kapladı. Gözleri bana parıldadı. "Bir erkek arkadaş getirebilirsin."

"Zaten söyledim, erkek arkadaşım yok."

"Hmmm. Rick LaFleur var. Sen ne zaman etrafta olsan dili dışarıda dolaşıyor." İçimi çektim ve Molly sinirli bir şekilde başını sallayarak minibüsü çalıştırdı. "Kendine iyi bak Koca Kedi."

Beni akşam yemeği için eve davet etmediğini fark edene kadar uzaklaşıyordu. Onu ziyaret etmem için davet gelmemişi ve bunun benim programım yüzünden olduğunu düşünmüyordum. Çünkü kocası artık Molly'yi güvende tutacağım konusunda bana güvenmiyordu. Ve iyi bir nedeni vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kirli Dövüşüyorsun

Uzun seleye bindim, anahtarı çevirip Fang'i çalıştırdım ve minibüsüyle yola çıkan Molly'ye el salladım. Bisikleti ters yöndeki yol boyunca hafifçe ve kurtların Itty Bitty'ye saldırdığı köprünün ortasında durdum. Su dün gecedan birkaç metre daha yüksekti, elektrik şirketi üretmek ve salınımlara bağlı işletmelere su sağlamak için barajı açmıştı. Gece boyunca toplanmayan ya da su salınımindan önce gözden kaçan kanıtlar sürüklenip gitmişti. Ticari bir sal nehirdeki dönemeci dönmüş, içindekiler ıslanmış ve gülüyordu. Kanocular girdaplarda ve küçük akıntılarda oynuyordu. Itty Bitty ve sevgilisini hatırlayarak telefonumu buldum ve Bruiser ile Leo'ya mesaj atarak, birilerinin hemen buraya gelip yaralıları iyileştirmesini rica ettim. Bu, yerel halkı daha vampir dostu yapmak için uzun bir yol kat edecekti. Yaralılar için elimden geleni yaptığımdan memnun bir şekilde motoru çalıştırdım.

Nehrin uzak tarafında, burnumu takip ettim ve esintideki tadını aldım. Koku, Stirling Dağı'ndan düşen hava akımlarının bir parçası gibi görünüyordu. Bunda büyük bir sürpriz yoktu ama yine de kalbim çarpmaya başladı. Grindy kokusu beni endişelendiriyordu. Motoru çalıştırarak karavan kampının önünden geçtim ve arka yollardan dağa . Kısa bir süre sonra, Kuzey Carolina eyalet sınırını geçerek keskin yokuş yukarı yöneldim.

Stirling Dağı'nın zirvesi yaklaşık altı bin metre yüksekliğindeydi ve tepesinde metal bir yangın kulesi vardı ama ben o kadar uzun bir yürüyüş yapmayı planlamıyordum. Milli parkta durup bir teoriye göz atacak ve kaçındığım bir adamla konuşacaktım - Molly'nin bahsettiği erkek arkadaşı olmayan güzel çocuk Rick LaFleur. Bu küçük yan gezi, ikizlerden birinin beni Grégoire'ın helikopteriyle uçurmasını istemek yerine bisikleti almamın nedeniydi. Bir de Beast'in o metal aletle uçmayı kesinlikle reddetmiş olması vardı.

Parka tırmanış çok güzeldi; yolun bir tarafındaki devasa kayaları grindy işaretleriyle çizilmiş ve grindy kokusuyla Big Creek, yılın bu zamanında şiddetli bir yağmur yağmadığı sürece kurumuştur. O zaman da kıl kafalı, adrenalin bağımlısı kanocular her yerde olur, kayaların, ağaçların ve arasından dik ve son derece tehlikeli dere koşusunu yaparlardı. Tırmanış etrafımda küçük çiftliklerdeki çiftlik evleri, nadasa bırakılmış araziler, atlar, sığırlar ve hasat edilmiş tarlalar vardı, bazılarının çevresinde büyük yuvarlak saman balyaları vardı. Her yerde kır çiçekleri vardı. Daha sessiz bir makineye biniyor olsaydım, yılın bu zamanında geyik, hindi, hatta ayı bile görebilirdim. Ama Fang'e binerken bu pek mümkün değildi. Harley'ler gizlilik için yapılmamıştı.

Dağın kenarından kesilmiş dar çakıl yolu kullanarak parkın girişine ulaştım. Her iki tarafı da dikti, bir tarafı dümdüz yokuş yukarı, diğer tarafı ise keskin bir şekilde Big Creek'in kayalarına doğru iniyordu. Özel kamp alanlarının ve otostop direklerinin bulunduğu at alanından geçtim, serin havada ağır at ve gübre kokusu vardı.

Günübirlik kampın park yeri arabalarla doluydu ama manevra yaparak her iki taraftaki çalılık ve ağaçların yoğun olduğu kamp alanına doğru ilerledim. Fang'i hamamın park alanında bıraktım. Hava burada yirmi derece daha serindi, taze, nemli ve zengin kokuluydu. Gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım. Ağustos ayında açan yabani orkidelerin zayıf buketi esintide soluktu. Çiçek açan arıotu, dağ nanesi, sütotu ve ezilmiş mücevherotu kokuları, zengin toprağın misk kokusu ve yemyeşil ve yosun kokusu daha güçlüydü. Rakun, sincap, opossum, düzinelerce kuş çeşidi ve atlar keskin ve av kokuluydu. Uzaklardan belli belirsiz geyik ve ayı sesleri geliyordu.

Koku. Her şeyin üzerinde insan kokusu vardı - duşlar, park tuvaletleri, bira, yemek, odun kömürü ve dün gecedan kalma kızarmış et kokusu. Uzak hafızamın Cherokee'si olan The People'in kokusu değildi ama yine de anımsatıyordu.

Ve hepsinin üzerinde üç koku vardı. Biri grindy idi, teorimin doğru olduğunu bana bildiriyordu. *Hay aksi. Neden bu sefer haklı olmak zorundaydım ki?* Diğer kokular bu tepelere ait değildi, asla. Yabancı toprakların, ormanların, akan nehirlerin ve en karanlık, en uzak Afrika'nın kokusunu taşıyorlardı. Büyük kedi kokusu, vahşi, vahşi, vahşi. Uzaylı.

Gözlerimi açtım ve kokuyu park alanı boyunca ve dağın tepesine kadar takip ettim. Yosun kaplı ağaçlar üzerimde yükseliyordu. Yosun kaplı zemin botlarımın adımlarını boğuyordu. Yakın zamanda buraya gelmemiştim ama nereye gittiğimi . Kokular bana bunu söylüyordu.

Hafif soğuğa rağmen deri ceketimi çıkardım ve bir parmağımla omzuma asarak büyük kedi kokusunu takip ettim. Gizli taşıma ruhsatım olsa da silahlı değildim, gündüz vakti milli parkta olmazdı. Bazen kolluk kuvvetleriyle alay etmek akıllıca değildi, özellikle de dün gece bir parçalama olayı .

Kokuyu, ağaçların gölgesinde serin ve karanlık bir patikada, sert ve kuru kamplar için ayrılmış bir arazide takip ettim. Çadırlar, gökkuşağı renklerinde baş aşağı duran çiçekler gibi yeşilliklerin üzerindeydi. Eğim arttıkça nefesim daha da zorlaşarak patikayı daha da yükselttim ve diğerlerinden çok geride bir çadıra ulaştım. Big Creek'e dökülen bir su kanalına yakındı ve çadır birkaç haftadır yerinde , çadırın kenarlarında büyümeye başlamıştı. Ot kokusu burada çok güçlüydü. Siyah leopar kokusu da öyle. Kemnebi.

Kem-cat'in karısı, Rick LaFleur'e aşık olduğu ve onu da kendisi gibi siyah bir were-leopara çalıştığı için evcil hayvanı grindy'nin pençelerinde can vermişti. Arı lekesi yaymak arı yasalarına aykırıydı ve Safia'yı öldürmek grindy'nin birincil işlevi olan insanları koruma görevini yerine getirmişti. Kem hincını Safia'nın sevgilisinden çıkarıyordu. Erkek arkadaşına. Eski sevgilim. Her neyse. Rick' kokusu da hâlâ biraz kurt lekesi taşıyordu. Başının dertte olduğunu anlamadığım için acı çekmiş, kurtadamlar tarafından işkence görmüştü. Onu sevip sevmediğimi bilmiyordum ama ona borçlu olduğumu biliyordum.

"Merhaba çadır," dedim usulca.

Kültürlü ve aksanlı bir ses, "O makineyi parka getirdiğinizi duydum," dedi.

Tiz sesleri takip ederek çadırın arka tarafına gittim; iki ağacın arasında koyu yeşil, dokuma bir hamak asılıydı ve içinde uzun, zayıf bir adam tembellik ediyordu. Bir bacağı yan tarafa sarkmış, çıplak ayağı ve baldırı sallanıyordu. Eşit derecede çıplak olan diğer kol ise bir şişe bira tutuyordu. İkisinin arasındaki vücut gizlenmişti ve parkta hamak ve bira yasaktı, dolayısıyla çadırın arkasına yerleştirilmişlerdi. Nezaketi bir kenara bırakarak sııttım. ", değil mi?"

Birayla bana kadeh kaldırdı ve sarhoş bir el hareketiyle ayak parmaklarını bana doğru salladı ama bu soruma cevap vermedi. Her iki uzvunun koyu renkli derisi pürüzsüz ve yara almamıştı, şekil değiştiren birinin etiydi, sonsuza dek hasar görmemiş, her vardiyada yeniden yaratılmıştı. Birkaç yüz vardiya daha geçirsem, ölümcül tehlikelerden uzak durduğumu varsayarsak, kendi derim yine bu kadar mükemmel olacaktı. Bilmediğim nedenlerden dolayı, ölümcül bir yaranın izlerinin iyileşmesi zordu. "Jane Yellowrock, Rogue Hunter," dedi. "Benim *alfam*." Kem'i betam yapmış, Rick'i buraya getirmesi onu zorlamış ve büyük kediye dönüşene kadar ona bakmıştım. Kem, bundan hoşlanmak zorunda olmadığını anlamamı istiyordu. "Katamount, Avrasya baykuşu ve *köpek* kokan *alfam*."

Sonuncusu bir hakaretti ve sırtışımın bir kısmını dışarı çıkardım. "Afrikalı Kurtlar Partisi'nden Kemnebi, siyah leopar, ter ve çok güçlü bira kokan ."

Elini kaldırdı, şişe hamak kenarının arkasında kayboldu. Höpürdeten bir ses duydum ve şişe yeniden ortaya çıktı, şimdi yarısı boştu. "İyi bira. Samuel Adams en kabul edilebilir birayı yapıyor.

Amerika'da henüz keşfedilmemiş. Hepsinin tadına baktım. Hem de yoğun bir şekilde." Tekrar yudumladı. "Soğutucuda daha fazlası var."

"Hayır, teşekkürler, ben ." Ceketimi bıraktım, görüldüğünden çok daha az rahat olan katlanır askılı sandalyeye oturdum ve yine de soğutucunun kapağını kaldırdım. "Yine de bunlardan bir tane alacağım." Bir kola daha açtım ve bir şekil değiştireni sarhoş etmek için ne kadar bira gerektiğini merak ederek yudumladım. Metabolizmalarımız hızlıdır ve çok fazla bira olmalıydı. Ayak parmağımla büyük, mavi bir geri dönüşüm kovalarının kapağını kaldırdım. Dörtte üçü kırık bira şişeleriyle doluydu. Evet. Bir *sürü* bira. Arkadaşça bir sessizlik anından sonra, "Grindy buraya geleli ne kadar ?" diye sordum.

"Safiye'nin evcil hayvanı iki hafta önce geldi." Kelimelerde vurgu yoktu ama dikkatlice, sarhoş gibi telaffuz edilmişti. İlginçti.

"Uzun bir yüzüştü, kadarıyla."

Hamak, omuz silkmeye benzer bir hareketle, kayıtsızca hareket etti. "Başta benden hiç memnun değildi. Ama *beni affetti*." Sözlerinde ağır dozda acı bir ironi vardı. İki ırk arasındaki simbiyotik ilişkiden pek emin değildim ama biri diğerinden her zaman tehlike altındayken bunu sürdürmek zor görünüyordu. Buna ne diyeceğimi bilemedim ama Kem sarhoş bir şekilde gevezelik etti ve benim katkım olmadan sohbete devam etti. "Biz hata yapana kadar evcil hayvan gibidirler. *Sevecen* ..." Sözleri kesildi, sonra tekrar . "Eşimi öldürdü. Sonra okşamak için elimin altına geldi. *Elimi yaladı*." Son kelimeleri geniş aralıklarla söyledi ve zehir doluydular. "Onu gitmeye zorladım ama hâlâ rüzgârda kokusunu alıyorum. İzliyor."

Üzgün olduğumu söylemek istedim ama bu hem kırıcı hem de samimiysiz olabilirdi. Vampirlerle de benzer bir ilişkim vardı. Haddini aştıklarında onları öldürüyordum, tıpkı Grindy'nin werelere yaptığı gibi. Tabii ki sonrasında Leo'nun elini yalamadım. Bu düşünceye eşlik eden zihinsel resim beni sırtıtmaya itti ve içerken kolanın arkasına saklandım. Espri anlayışım bir gün beni öldürtecekti. "O nasıl?" Konuyu değiştirerek kutunun arkasından sordum.

Kem bunun başını kaldırdı, siyah gözleri genişti, hamak kenarının üzerinde görünüyordu, bana doğru odaklanmaya çalışıyordu. Yüzü ağaçların altındaki gölgelerde daha karanlıktı ama gözleri canlıydı. "O yaşıyor. *Değişmemiş*. Yakında tekrar gelecek olan dolunaydan *korkuyor*. O yalnız. Benim kadar yalnız."

Yalnızlık hissi, ziyarete gelmediğim için bana yönelikti. Asheville Hartford'dan sadece 60 mil uzakta. Güzel bir yolculuk. Kem ve Rick'i buraya ben getirmiş olmama rağmen yapmadığım bir yolculuk. Siyah leoparın Rick'i ilk vardiyasında rahatlatılabileceğini, ona bir kedicik olmakla ilgili bir şeyler öğretebileceğini ummuştum. Uluslararası Kurtadamlar Birliği bunu kabul etmiş ve Kem'in acemiye yardım etmesinde ısrar etmişti. Pek çok iyi nedenden ötürü Kem pek de hevesli değildi. "Hâlâ vardiya yok mu?"

"kadar bir daha denemeyecek. Acısı çok büyük."

Bu beni etkiledi. Rick'in ilk dolunayında yer değiştirmeye çalıştığını görmüştüm. Çok acı vericiydi. Bir adamın kendi dışına çevirmeye izlemek gibiydi. "Peki nerede o?"

"Balık tutmayı seviyor."

Buna gülümsedim ve ayağa kalktım. Kutuyu çalkaladım ve ezerek kapalı, aylara dayanıklı geri dönüşüm sepetine attım. "Ona selam ." Döndüm ve durdum. Ölüydü. Bir vampir kadar hareketsiz.

Rick, "Ona kendin söyle," diye homurdandı.

Nefesim kesildi. Kem kıkırdadı. Rick'in bir kedi kadar sessiz bir şekilde arkamdan yaklaştığını görmüştü. Rick tıraşsız ve gömleksizdi, kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu, göğüs kılları seyrek ve düzdü ve kotun üstünü gösteren bir çizgi oluşturuyordu. Siyah saçları uzamış, uçları ensesinde ve kulaklarının üzerinde kıvrılmıştı. Gözleri gölgeli, gece kadar siyah ve çelik gibiydi, beni yola sabitlemişti. Gövdesi ve

Omuzları büyük kedilerin ve kurt adamların yara izleriyle doluydu, yara izleri dövmelelerini parçalıyor, vaşak ve dağ aslanını neredeyse gizliyordu. Kedilerin altın sarısı gözleri ve pençelerindeki kan hariç. O çıplak göğüste ve yara izlerinde dokunulmak yalvaran bir şey vardı. Parmaklarımı altından kıvırdım. Rick'in gözleri onlara kaydı, sonra tekrar yukarı, bu da benim kendimin farkına varmamı sağladı. Nefesim hafifçe kesildi ve sıcaktan çok daha fazlası yüzünden ısınarak her tarafım gerildi. *Erkek arkadaş mı? Aman Tanrım.*

Rick LaFleur şehir kıyafetleri giydiğinde güzel bir çocuktur. Yarı çıplak, ormanlık alanda, bakımsız ve vahşi görünümlü, muhteşemdi. Sonra gülümsedi, beyaz dişleri ortaya çıktı, alttaki dişlerden biri hafifçe çarpıktı ve bunun bir kısmını yüksek sesle söylediğimi fark ettim. *Hay aksi.*

"Ben de seni özledim," dedi eğlenerek. geçip gitti ve ancak o zaman taze balık kokusunu. Esinti bile adamı gizliyordu. Elinde bir yem kovası, iki olta, bir olta takımı kutusu ve bir dizi balık vardı. Küçük ağızlı levreklerle benziyorlardı, yaklaşık on bir ila on altı inç uzunluğundaydılar. Bir tanesi hâlâ kanat çırpıyordu. Rick eşyalarını topladı ve uzun, eğri bir bıçakla balıkları iki ağacın arasına yerleştirilmiş bir tahtaya taşıdı; tahtada kan izleri vardı ve grindy'ye attığım ölü balık kokusunun bir kısmı aslında balık temizleme istasyonundan geliyordu.

Ekonomik, neredeyse zarif hareketlerle Rick balık zincirini bir çiviye astı ve kancayı en üstteki balığın solungaçlarından kaydırды. altından kesip kafasını kopardığında balık zayıfça kımıldadı. Rick'bu sıradan zalimliği görünce kaçacağımı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum ama Beast bazen yemeğini hâlâ tekmeleyerek yiyordu. İstersem iğrençlik faktöründe onu geçebileceğini düşündüm. Tabii Rick'in Beast'ten haberi yoktu. Rick pek çok şeyi bilmiyordu. Çoğunu ona anlatmanın bir yolunu bulamamıştım. Diğerleri karmaşıktı.

Tamam. Yalan söylüyordum. Ben bir korkaktım, bu yüzden Rick birçok şeyi bilmiyordu.

Bıçağı hızlı ve emin darbelerle hareket ettirerek balığın derisini yüzdü, yanardöner pullar etrafa saçıldı. Balıkçıların balıkları kafalarını kesmeden önce yüzdüklerini sanırdım ama ben eski bir kız arkadaşımı iğrendirmeye çalışan bir balıkçı değildim.

"Bira," dedi Kem arkamdan. Rick durdu, ellerini ağaçta asılı bir havluya sildi ve soğutucuya doğru yürüdü. Bir bira çıkardı, kapağını açtı ve göz göze gelmeden Keme uzattı. Bu, saldırgan bir alfaya karşı itaatkâr bir hayvanın hareketiydi. Canavar içinden sessizce tısladı, postunun tüyleri kabardı, sertleşti, hayali tepki derimin içinde sıkıştı.

Rick sözünü sakınmadan balığa döndü. Gözlerimi kısıtım, her şeyi bir araya getirdim. Kem fark edemeyecek kadar sarhoş değilse geldiğimi anlasın diye ayaklarımı umursamadan hamağa doğru yürüdüm. Hamağın üzerinde durdum, onun kıvrak ve fit vücudunu gördüm, bol şort giymişti ve terden parlıyordu. Böcek ilacı ve eski bira kokuyordu. Yüzünde vahşi bir neşe ile beni izliyordu. Bekliyordu. İstekli. "Kavga istiyorsun, değil mi? İyi o zaman."

Canavar hızıyla, onun görebileceğinden ve tepki verebileceğinden daha hızlı hareket ederek hamağı ters çevirdim. Onu yere indirdim. Karnının üstüne düştü. toprağa gömüldü. Dizim sırtındaydı ve onu yere bastırıyordu. Kısa saçlarını tuttum ve geriye çektim. Omurgasını eğip boynunu bükтім. Bulduğum kazığı çenesinin altına sapladım. Hamak döndü ve yerleşti. Uçuşan balık pullarının sesi kesildi. Bira şişesi yere düştü, köpükler içinde döküldü. Her şey durdu.

"Ben sizin alfanızım," dedim. "Dinle. Yoksa seni ölü betam yaparım." Kem hafifçe hırladı ama uzun bir süre sonra ellerimin altında gevşeyip boyun eğdi. "New Orleans'ta dövüştüğüm kurtadamlardan ikisi kaçtı çünkü sürünün geri kalanının öldürülmesine yardım ettiğimde hapisteydiler. Biri iri yarı biri de ufak. Beni buraya takip ettiler, senin istediğin şeyin aynısını arıyorlardı. Bir kavga. Dikkatimi çekmek için dün gece genç bir kadın ve erkek arkadaşına saldırıp onları dönüştürmeye çalıştılar. Bu gümüş uçlu kazığı, benim gümüş uçlu kazığımı bulmam için bıraktılar.

"Senin Grindy'nin onlardan haberi ve onları avlıyor. *Ben* de onları avlıyorum. Seni çağırdığımda sarhoş kışını kaldıracak, ayılacak ve sen de onları avlayacaksın." Kafasını yere düşürdüm. Yüzü yerde zıpladı. Ayağa kalktım ve uzaklaştım. Yürürken Rick'in yüzüne bir an için baktım. Hafifçe gülümsüyordu. Gözleri Kemnebi'yi betam yaptığımı hatırlayamayacak kadar sıcaktı, belki de Rick onu ilk kez alt ettiğim zamanı hatırlıyordu. İlk randevumuzdu, New Orleans'ta bir batakhane güzel bir yemek yedikten sonra Mississippi kıyısında yürüyorduk. Rick bir şey söyledi, ne olduğunu hatırlamıyorum, ve bu beni kızdırdı. Onu bıraktım, ama yüzünde bunun için bir ifade vardı. Geçerken başımı eğdim, dudaklarıma yarım bir gülümseme değmesine izin verdim.

"Kırlı dövüşüyorsun," diye mırıldandı. "Her şeyi yaptığın gibi."

Durdum. Seksten bahsediyordu. Yüzüm kızardı. Balık temizleme tahtasına doğru eğildi, kan, balık ve balık kafaları vardı ve burnu boynumdan sadece birkaç santim ötede nefes aldı. Canavar şaha kalktı ve düşünebildiğimden daha hızlı bir şekilde beni ele geçirdi. Burnunu çekti, yüzünü, benim yüzümü onun boğazının yumuşak dokusuna bastırdı. Kokusu burnuma, başıma doldu ve tam merkezime ulaştı. Çenemi onunkine sürttüm, kılları görüldüğünden çok daha yumuşaktı.

Pelt, Beast düşündü. *İyi dostum. Benimki.*

Uzaklaştım. Birkaç dakika sonra patikadan aşağı ve Fang'i tuşlamıştım. Ve oradan *çoktan* çıkmıştım. Gözyaşları dar yolu takip etmeyi zorlaştırabilirdi ama ağlamıyordum. Kızmıştım. Ve neden olduğundan emin değildim. Park yolunun yarısına cebimdeki cep telefonum titredi. Dar bir bankete çekip açtım ve ekrana baktım. Rick'in numarasıydı, küçük ekranda onun resmi vardı. Boğazımı acıtan bir nefes aldım. "Evet?"

"Grindy tuhaf kokuyor," dedi Rick, "ve pek ortalıkta dolaşmıyor." "Belki de

Grindylow Kemnebi'nin sarhoş öfkesinden bıkmıştır."

Rick hafifçe güldü. "Grindy ve ben bu hemfikiriz."

Küçük yeşil-golem-Yoda'yı benimle nasıl ortak edebileceğimi düşündüm. Canavar *guruldadı. Tadı ölü balık gibi olurdu. İyi yemek. Kış yemeği için büyük bir öğün.* Rick tekrar konuşurken onu ittim.

"Kem dün gece kurt kokusu aldığını söyledi. Aradığında seninle birlikte avlanacak." Sesi bir oktav alçaldı, büyük bir kedinin karnındaki post kadar yumuşaktı, "Ben de öyle yapacağım." Güldüm, ses ağrıyan boğazımda boğuklaştı. "Günün geri kalanında bana izin verildi," dedi. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Evet," dedim. "Çiğ balık değil."

"Beni kavşakta bekle. On beş dakika içinde orada olacağım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vampir Kakası Havada Uçmaya Başlarsa

Geç bir öğle yemeği için yerel ürünler, yerel bal, reçel ve jöleler, Hint turşusu, pekmez, ev yapımı ekmekler, kullanılmış kitaplar ve yerel sanat ve el sanatları satan küçük bir anne ve pop mağazasında durduk: deri kemerler, el çantaları, el yapımı yorganlar. Ayrıca bir öğle yemeği barı vardı ve şimdiye kadar tattığım en iyi yumurta salatalı sandviçleri satıyorlardı. Aramızda altı sandviç yedik, gölge ağacının altında, sert, serin banklarda ağır bir beton masada sessizce oturduk. Ağaçların arasından, dağdan aşağıya, vadiye doğru manzara eğlenceliydi.

Bir lokmanın ortasındaiken Rick'in yeni anahtarlığını fark edip kaldırdım ve yutkunurken dudaklarımın bir köşesinin kıvrılmasına izin verdim. O da aynı ifadeyi takındı ve gözlerinin içi gülerken küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Kırmızı crotch-rocket Kawasaki'sinin eski anahtarlığı, yakalanıp New Orleans'ta bir otel odasında işkence gördüğünden beri görülmemişti. Yenisi, gümüş bir kaide üzerinde hırlayan, emaye kaplı, siyah bir leopardı. Mizah. Canavar eğlenerek kesti. çıkarıp yana koydum, dişi Afrika aslanı ve bir pençesinde stilize bir güneş olan Leo anahtarlığımı, onun siyah leoparının yanına. Onları orada, yan bıraktım ve şimdi *Büyük Konuşma*'nın zamanı olup olmadığını merak ettim.

Son sandviçle çikolatalı bir Yoo-Hoo bitirdim ve tatlı olarak muzlu bir MoonPie yedim. Bunlar gençliğimden hatırladığım yiyeceklerdi ve şu anda düşünmeye vaktim olmayan anıları geri getirdi. Rick aniden dikkatini manzaradan bana çevirmişken olmazdı.

"Konuşacak mıyız?" diye sordu. *Evet. Zaman.* Sesi pürüzsüz, sakindi, hiç de suçlayıcı değildi. Hatta hoştu. İçimin burkulması için hiçbir neden yoktu ama burkuldum. "Konuşmak abartılıyor," diye ekledi yüzüme bakarak, "ama aramızda söylenmesi gereken şeyler var."

Kâğıtları buruşturdum ve çöp kutusuna taşıdım, bocaladığımı biliyordum ve nasıl duracağımı bilmiyordum.

"Jane."

Sırtımı ona dönerek durdum. Manzarayı göremiyordum. Hiçbir şey görmeden. Gözlerim istenmeyen, aptalca yaşlarla doluyordu. Dudaklarından dökülen ismimin sesinde o kadar büyük bir nezaket vardı ki.

"Seni o sürtükle aldattım."

Omuzlarım gerildi. Bir elimi kaldırdım ve gözyaşlarımı sildim. İçimi ürperten bir nefes aldım. Ama arkamı dönmedim, ona sırtımı döndüm. *Korkak.*

"Sen ve ben, *birlikte* değildik, ya da her neyse. Arı zehiri bana bulaştığında başka seçeneğim yoktu ama seni aldattım. Hastayken bile biliyordum. Kadınların gözüne girmek için konuşmaya ve bilgi almak için yataklarına girmeye alışmışım. Kolaydı; hep . Ve bunun bedelini ödedim. İnsanlığımı kaybettim."

"Belki," diye araya girdim.

"Belki," diye kabul etti. "Muhtemelen, eğer son dolunayın acısı bir gösterge ise. Ama seni de kaybettim. Ve edemediğim kısım da bu. Seni aldattım ama sen geldin ve beni kurtardın. Hayatımı kurtardın."

"Belki," dedim tekrar.

Alaycı bir ses tonuyla kıkırdadı ve ben de omuz silktilim. Onu bulduğumda orospunun cesedi Rick'in ayaklarının dibine yığılmıştı. Eğer kurt adamlar onu bulmuş olsalardı, bundan Rick'i sorumlu tutarak hiç düşünmeden onu öldürürlerdi. Onu ve Rick'i önce ben buldum.

"Ama sende kurt lekesi yok. Sana siyah leopar bulaşmış," dedim. Ve bu

takılma noktası. O srtk ona tecavüz etmişti. Bunu işkence gördüğü otel odasındaki şiltenin kokusundan . Ama Safia-

"Bana bulaştı ama seks yoluyla değil. Biz-" Durdu. "Hiç o kadar ileri gitmedi. Safia beni ısırdı."

Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimin odaklanmamasına izin verdim, zaman çizelgesini bir araya getirdim. Uyuyordu. Bu mümkündü. Ağzım hafifçe aadıldı. Nefes aldım, havanın iadıimde hareket ettiğini hissettim. Gerginlik, fke, kıskançlık ve daha da ilkel bir şey üzerimden kalktı, sanki , sertleşmemiş bir post omuzlarımda duruyormuş ve sonra düşmüş gibi. İadıimin derinliklerinde Canavar mırıldanmaya başladı. Onun sözlerindeki gerçeekliğin kokusunu almıştı. "Tecavüz hile değildir," diye fısıldadım. "Ve arı zehiri insanların seks iadıın can atmasına neden olur." Döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım. "Senin hatan değil. Senin suadıın değil."

Omuz silkti, belli ki hâlâ kendini sorumlu tutuyordu. "Sıra sende," dedi.

Masaya geri döndüm ve sert, beton koltuğun kenarına . olabildiğince uzaktaydım ve hâlâ masadaydım. "Ne bilmek istiyorsun?" Lafi dolandırırdım.

Güldü, sesi zgr ve . Orada otururken çok iyi görünüyordu, siyah tişörtü zeytin tenini vurguluyordu, kedi pençesi dövmelerinin uadıları ve yara izleri bir kolunun altından görünüyordu, diğer kolundaki beyaz ve yara izleri etini çrtyordu. Bir dizini yukarı bkt ve ellerini dizinin etrafında kavuşturdu. "Muhtemelen eninde sonunda krkl, siyah bir leopara dnşeceğim, belki kurt kuyruğu ya da kurt kulakları olan bir leopara. Ben insan değilim. Sen de değilsin. Sen nesen? Oradan başla."

Ağzımı aadıtım. Hiçbir şey çıkmayınca kapattım. Tekrar aadıtım. Yavaşça göz kırptım. *Büyük Konuşma*. "Uhhh ..." Rick yine kıkırdadı. Gülümsedim ve başımı sallayarak ondan manzaraya baktım. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemem pek sık rastlanan bir şey değildi. Bir nefes aldım ve deneysel bir şekilde, "Nasıl kokuyorum?" diye .

Rick başını salladı. "Kolay olmayacağını biliyordum, sen değil." Cevap vermeyince, "Henüz dnşmedim. Koku alma duyum arttı ama ne olacağı belli değil. Belki de," dedi ve beni bir muğlaklığa sürükledi. "Ama büyük kedi gibi kok. Çoğunlukla. Kem gibi ama onun gibi değil. Bir kuş gibi. Ve bir köpek gibi. Sadece bir koku. Ama çoğunlukla büyük kedi gibi. Sen bir kedi değilsin."

"Hayır," dedim. Ağzım kurudu. "İçecek bir şeye ihtiyaadıım var." O daha cevap vermeden kalkıp iadıeri girdim, başım iadıecek soğutucusunun . Orada çok uzun süre kaldım, serinliyordum ama sonunda satış görevlisi bana seslendi. Alışverişimi yaptım ve iki kola ile geri döndüm. Onunkini masaya koydum ve benimkini aadıtım. Yarisını iadıtim ve hâlâ aadıım kurumıştı. Bir nefes aldım ve üfledim. "Ben bir"- kelimeler boğuk boğuktu ve ortasında durup nefes almak zorunda "bir deri gezginiyim."

Rick başını salladı, orada oturmuş, sakince bana bakıyordu. Seks yaparken beni çalıştın mı?" diye sordu. Sözlerinde suadılama yoktu, sadece dürüst bir sorgulama vardı.

Kırılmayı düşündüm ama ona hiadıbir şey söylemeden onunla seks yaptım ki bu da bir çeşit yalandı. Bir kez yalan söyledim, yine söyleyebilirdim, değil mi? "Ben kimseyi dnştremem. Ben bu şekilde doğdum."

"Tamam. Bunu alacağım. Kara büyü uygulamayıcısı mı?"

"Hayır!" Sıkı durdum. Ancak iadıimde, Canavar alaycı bir şekilde saldırdı. *Bedenimi çaldı. Ruhumu çaldı. Jane bir katil. Kara büyü yaptı*. Onu ve kendimi zorla koltuğa geri oturttum. Ellerimi masanın üzerine koydum, parmaklarımı aadıtım, yalan söylediğim adam yerine onlara . Ve bana yalan söyleyen adama. Her şey çok berbattı.

"Benim trm, beyaz adam gelene kadar bin yıl boyunca Çerokilerin koruyucuları ve savaşçı liderleriydi. Çeroki kelimesi bir zamanlar *mağaraların insanları* ya da *yerin altından çıkan insanlar* anlamına geliyordu. Bunun gibi bir şey. Mağaralarda yaşarlardı; deri değiştirenler onları güvende tutardı. Sonra ilk İspanyollar geldi ve sanırım biraz hastalık getirdiler. Benim trm ölmeye başladı. Karanlık sanatlara yönelmeye başladılar. Ama kötülük yapmak zorunda değiliz. Yapmak zorunda değilim." Canavar cevap vermedi

Bu sefer benim iddiam; Rick'e çok sıkı odaklanmıştı.

"Herhangi bir hayvana dönüşebilir misin? Kaplan, serçe, kedi balığı?" Tereddüt etti. "Dağ aslanı?"

"Değişmek için kemiklere ya da deriye ihtiyacım var. İstedğim şekli almak için DNA'yı kullanıyorum. Kütleyi çok iyi değiştiremiyorum. Bu çok tehlikeli. Bu yüzden çoğu zaman kendi kütlemdeki hayvanlarla kalıyorum." Bana bir süpernatan hayvanat bahçesinden kaçan biriymişim gibi . Bu içimde mutlu tuhaf şeyler yarattı ve ellerimi yumruk haline getirdikten sonra tekrar gevşettim. "Su hayvanlarını hiç denemedim. Sadece kara memelileri. Nadiren kuşlar. Biz koruyucuyduk, bu yüzden yırtıcılar daha kolay."

Durdum. Dağ aslanlarını sormuştu. Ölümün eşiğinde olmasına rağmen Rick beni bir kez, onun hayatını kurtardığım ilk seferde Beast-formumla görmüştü; son zamanlarda onu tehlikede bıraktığım durumlar arasında bunu alışkanlık haline getirmiştım. Ne istediğini biliyordum.

İçkimin kalanını boşalttım. "Ben genelde dağ aslanını seçerim. Ve evet, kılıçdiş sana saldırdığında gördüğün bendim." Yer değiştirme sürecindeki bir aksaklık sayesinde kendi kütlemden daha büyük bir kütleye ulaşmıştım. Ben de ona aksaklık diyordum. Canavarın kontrolü ele geçirip genetik menzilin en üst noktasına zorla kütle değiştirdiği bir durum değil. gerçeğe daha yakın.

Rick başını salladı, ben de çevresel görüşümde bunu gördüm. Ona doğrudan bakma riskini göze aldım. Gözleri sabit, sakin ve tepkisizdi. "Danışmana falan mı gittin?" Ağzımdan kaçırdım.

Güldü ve şöyle dedi: "Hayır, Kemnebi'nin sarhoş saçmalıklarını saymazsanız hayır. Mercy Blade hasta, acı içinde ve kanlar içinde uyandığımdan beri hayır. Gee DiMercy çok konuşuyor ve onu odadan dışarı itemeyecek kadar hastaydım, bu yüzden dinledim." Bunu alaycı ve kendini küçümseyen bir tavırla geçiştirdi. "Ama düşünmek için çok zamanım oldu." Masanın üzerine eğildi ve ağırlığını dirseklerine verdi, çenesi elinde, bakışlarını tutuyordu. "Öfkeyi yenmek için zaman. Hatırlama zamanı. Demek o sendin."

Beast'le paylaştığımız anıya geri dönmüştü. Rick, kılıç dişli aslan formundaki bir şekil değiştirici tarafından saldırıya uğramıştı. Onu ben kurtarmıştım. Kılıç dişi aslanla savaşabilecek kadar büyük olmamın tek nedeni Beast' kütle artışını zorlamasıydı.

"Evet. Benim. Kılıç dişi senden kovaladım ve yardım getirdim."

Başını salladı. "Tamam. Eğer kürklü olursam, siyah leopar şeyini yapabilir misin?"

Canavar içimde daha da yaklaştı, omuzları kamburlaştı, karnı bana karşı sımsıkı durdu, gafil avını avlar gibi. Hafifçe gülümsedim. "Eğer dişi bir siyah leoparın kemiklerine, derisine ya da dişlerine sahipsem, evet. Muhtemelen."

İyi dostum. Güçlü, diye düşündü Beast.

"Gerçek bir tane mi?" diye sordu. "Bir dişinin kemikleri ya da dişleri değil. Safia'nın kemikleri değil mi?"

"Hayır! Bu kara büyü." Ayrıca, bir canlının DNA'normal bir hayvanın, sıradan bir insanın ya da bir deri gezginin DNA'sından ne farkı olduğundan emin değildim. Öğrenmeye de meraklı değildim. "Gerçek bir siyah leopar olabilirim. Eğer istersem. DNA materyaline sahipsem. Eee. İyi miyiz?" Ne demek istediğimden emin olmadan . Canavar eğlenerek hıçkırdı. Onu görmezden geldim.

Rick ellerini masaya doğru uzattı ve ben de kendi ellerine koydum. "Biz iyiyiz. Ya da bir sonraki dolunayda kürklü olarak hayatta kalıp kalmayacağımızı öğrenene kadar olabileceğimiz kadar iyiyiz. O zamana kadar, dışarıda ve özgür olmak için güzel bir gün." Elimi ağzına götürdü ve parmaklarımın arkasını öptü. Dudakları bir insaninkinden daha sıcak ve yumuşaktı ve içimde bir şeyler eridi. Canavar mırıldandı. Bu adam dünya üzerinde -Molly, kocası Evan ve Angie Baby de dahil olmak üzere- benim bir deri değiştiren olduğumu bilen çok az insandan biriydi. Ve bunu sorun etmiyordu. Düşüncelerimi biliyormuş gibi kokusu ısındı ve Leo anahtarlığımı avucuma bastırdı. "Hadi bir gezintiye ."

taktık Rick'in kırmızı crotch-rocket Kawasaki'sını küçük park yerinden dışarıya kadar takip ettim.

Konuşmadık. Birbirimizin gözlerini yakalayarak tepelerde dolaştık,

Çiftleşmiş büyük kediler gibi avlarını, eski ahırları ve çalılıklarla kaplı kulübeleri işaret . Grindy'nin ve bir kez de kurt adamın kokusunu kaybolana kadar takip ettik.

Gecenin ilk ışıklarıyla birlikte kamp alanına geri dönmüştük. Fang'in kontağını kapattım, vitesi boşa aldım ve motorlar soğurken motosikletin üzerine çıkarak Ricky Bo'yu inceledim. Ben onu izlerken, motorunu gece için emniyete aldı, hareketleri bir zamanlar olduğundan daha zarıftı. Kürklenmemiş olsa da bir kedinin özelliklerini kazanıyordu: gizlilik, zarafet, gelişmiş duyular. O kaskını çıkardı, ben de . Saçları öne doğru sallanıyordu, nemliydi, terden keçeleşmişti.

Onun kokusunu aldım, misk kokulu, tuzlu, kedi, tamamen erkek. Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. Bir an için gözlerimle buluştu. Aramızdaki sıcaklık alevlendi ve ben onun kollarındaydım, ağzı benimkinin üzerindeydi. Dünya tersine döndü, ellerim gömleğinin altına girdi. Sert bir şeye çarpmıştım. Sıkışmıştım. Kabuklar deri ceketimi delip geçiyordu. Bir bacağı onunkine ve onu kendime çektim. Nefes sıcaktı. Dil, ağız ve yükselen misk kokusu. Bir eli başımı kavradı. Diğer . Beni kendine çekiyordu. Gıcırdatıyordu.

"Bir oda tutun," dedi biri. Çok yakındı.

Rick dişlerini göstererek geri çekildi. Ama adam gitmişti, havada ter ve sinir kokusu vardı, ayak sesleri uzaklaşıyordu. Rick bir kahkaha attı ve ben de tehlikeli bir şekilde kıkırdamaya yakın bir ses çıkardım. Alnını benimkine yasladı, kalplerimiz birlikte çarpıyordu. "Kutsal Meryem, İsa'n Annesi," diye fısıldadı nefesini tutarak. "Bu da neydi böyle?"

"Kedi kokusu mu?" Nefesim kesildi. "Çiftleşme feromonları mı? Bu sadece bir tahmin." "Hiç yapmadın mı? Yani başka bir skinwalker ile?"

Gülümsemem soldu. Neşem de öyle. Ellerimi göğsüne koydum. Beni yere bırakıp geri çekilene kadar bastırdım ama Rick tamamen itilmeyi reddetti. Eli hâlâ ensemdeydi. Başımı çevirdim ve yanağımı avucuna yasladım.

"Ne?" diye sordu ve Rick'in şaşkınlığının, endişesinin kokusunu alabiliyordum. *Kedisinin*.

"Başka Skinwalker yok," dedim. Başımı eğdim ve gözlerini aradım. "Sonuncusu insanları yemeye başladığında öldürdüm."

Bir şeyleri bir araya getirdiğini görebiliyordum. "Leo Pellissier'in oğlu mu? Bir Skinwalker mıydı?"

"Belki. Muhtemelen. Kara büyü yapan biri, bir vampirin DNA'sını aldı ve iki doğa birbirine uymadı." Yorum yapmayınca dedim ki, "Sanırım çok daha eskiydi. Kurtlar gibi, yürüyenler de uzun süre yaşar. Çok yaşlanana kadar delirmezler ya da yürüteç olmanın üzerine vampir olmaya çalışmak gibi aptalca şey yapmazlar. Başka biriyle hiç karşılaşmadım."

"Kem Afrika'ya döndüğünde, bu kıtadaki tek siyah leopar ben olacağım ve dünya üzerinde dolunayda değişemeyecek tek kişi ben olacağım. Görünüşe göre birlikte tekillikler olacağız." Ellerimi tuttu ve beni ağaçtan uzaklaştırarak Fang'e geri götürdü. "Uzun bir dönüş var. Dikkatli ol, Jane Yellowrock."

Kaskımı çıkardım, aynı anda hem boş hem de dolu hissediyordum, bitkin, boş ve neşeliydim. "Sen de Rick LaFleur. Geri geleceğim."

"Burada olacağım," dedi, "en azından dolunayın ertesi gününe kadar. Eğer o zaman hayatta olursam, tüm dünyam farklı olacak." Fang'in anahtarına . "Ama yine de seni isteyeceğim, Jane."

Kafamı kaldırıp baktım ama Rick gitmiş, uzayan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Regal Imperial Hotel'deki süitime döndüğümde, mumlukları ve pelüş havlularıyla jakuzili küvete özlemle bakarak aceleyle duş aldım. Ve bir buçuk gündür kullanmadığım yatağıma. *Belki şafakta*. Bu da çok uzun bir zaman gibi görünüyordu. Rüzgârla savrulan ve yakın zamanda keselenmeye ihtiyacı olan siyah saçlarımı ördüm ve sıkı bir şekilde topladım,

kompakt bir kuyruk. Hâlâ bir kavgada tutamak olarak kullanılabilirdi ama topuz, bir metreyi aşan gevşek saçlardan daha iyiydi. Kibirli değildim ve sadece en cömert ya da en sarhoş olanlar tarafından güzel olarak adlandırılabilirdim, ama uzun saçlarım muhteşemdi.

Bu güvenlik görevlisiydim, haydut-vampir kovalamıyordum ve farklı iş tanımı kıyafetlerimden silahlarım kadar birçok eşyamn değişmesini gerektiriyordu. Kıyafetler Leo Pellissier tarafından bana "şıklık ve kullanışlılık kazandırmak için yaptırılmıştı. Kıyafetler hoşuma gitmişti, bu o kadar kızca bir düşünceydi ki bunu yüksek sesle söylememiştim. Uzun süre önce ölmüş bir kurucu babanın büstünü yüksekçe bir sehpanın üzerine koymaktan kaçınarak, dolaptan giysilerimi -hepsi siyahtı, bu da gardırop kararlarını çok daha kolay hale getiriyordu- yatağın üzerine fırlattım ve likralı iç çamaşırları, dar paçalı pantolon, ipek atlet, dar yelek, uzun, deri botlar giydim ve zarif, ince ipek bir ceket koluma geçirdim.

Acele ederek bıçak kılıflarını ve gümüş uçlu kazıkları taktım ve Leo tarafından sağlanan üç yeni tabancayı topladım, bu da vampir hizmetkârı olmanın en güzel yanlarından biriydi - en yeni oyuncaklara erişim. Louisiana Mithran'larının mali sekreteri Ernestine tarafından imzalanan büyük bir çek sayesinde yeni .380'lerle tamamen donanmıştım.

Kas bana hız kazandırdı, oturma alanındaki oturdum, tabancalar alçak masanın üzerindeydi ve yeni silahları kılıfına koyarak hepsini kontrol ettim. .380'ler 9 milimetrelik tabancalarımın daha az durdurma gücüne sahipti ve şu anda dolapta saklı olan Benelli M4 taktik 12 kalibrelik av tüfeğimden de çok daha az durdurma gücüne sahipti, ancak ikincil hasar olasılığının kabul edilemez olduğu bu iş için mükemmeldi, yani yanlışlıkla bir turisti veya komiyi vurmak. Bu yüzden yeni şarjörlere çeşitli türde mermiler doldurdum. Walther PK380'leri, vampirler arasındaki görüşmelerde bir insan ya da kan hizmetkârı saldırısı olması ihtimaline karşı standart mermilerle doldurdum. Biri kolumun altına, ikizi de sırtımın alt kısmına yerleştirildi. Eşleşen silahlar. Ne kadar havalı değil mi? Yarı otomatik tabancalar hafifti, her iki eli de kullanabiliyordu, kan kırmızısı polimer kabzaları vardı ve serinin ilk silahlarında ciddi bir kusur olan emniyet bloğu kırılmayacak şekilde yeniden tasarlanmıştı.

Bot kılıfımın içine altı mermili Kahr P380, mat siyah kaplamalı küçük bir yarı otomatik girdi. Vampir saldırısı ihtimaline karşı gümüşle doldurulmuştu. Diğer güvenlik görevlilerine ya da sohbetlerdeki vampirlere gümüş cephaneden bahsetmemem ve "öngörülemeyen bir şiddet durumunda aşırı önlemler gerekmedikçe" ateş etmemem konusunda kesin emir almıştım. Leo'nun sözleri. Ben sözleri "vampirler ortalığı birbirine katarsa" diye çevirdim çünkü şiddet her zaman öngörülebilirdi.

Ayağa kalktım ve uzun aynada kendimi kontrol ettim. Elbette, vampir kakası havaya karışırsa, tüm silahlarla bile iyi hazırlıklı değildim. Koruyucu giysilerimi, zırhlı ve gümüş işlemeli derilerimi giymemişim. Ve beni en yaygın vampir öldürme tekniklerinden koruyan som gümüş boyun, boğaz ve dekolte tasmamı henüz değiştirmemişim. Üzerimde savunmaya yönelik hiçbir şey yoktu. Otelin, ulaşımın, bir vampir öldürmeye karar veren protestocuların ve konuşmaların lojistik ve genel güvenliğini sağlıyordum, bu yüzden vampir avı ihtiyacım olmaması gerekiyordu. Evet. Evet. Doğru ya.

Ceketimi giydim, altın külçeli kolyemi düzelttim ve durakladım. Dolaba doğru döndüm ve parmak uçlarımda uzandım. Uzak köşedeki tahta kutuyu fark ettim. Orada olduğunu bilsem de görmek zordu, Molly'nin büyüsü gözlerimi yana kaydırıyor, beynimin onu görmezden gelmesini sağlıyordu. Fetiş kolyelerim içindeydi ve hiçbir insan elini görmediği bir şeye dokunmadıkça kutuyu fark etmezdi. Tatmin bir şekilde, bağlantı kapısından ikizlerin süitinin ortak alanına doğru koştum. Giyinmiş ve tepeden tırnağa silahlanmış halde bekliyorlardı. Brian bana bir tüp kırmızı ruj fırlattı, ben de aynanın önünden geçerken sürdüm. Rengi Walthers'ın tutuşuna uyuyordu, bu da onu aldığım da beni güldürmüştü.

Brandon, Louisiana aksanının erimiş pralinden daha yoğun olduğu bir sesle, "Prenses sonunda hazır," dedi.

Şeker.

"Beklediğimize değdi," dedi Brian. Ya da belki de tam . Brandon'ın saç çizgisindeki küçük beni görmeden onları birbirinden ayıramıyorum ve kan efendileri için kişisel güvenlik görevlisi olarak çalıştıklarında aynı şekilde giyiniyorlar. Tamamen aynı. Yani onları uzaktan ayırt etmek mümkün değil. Arceneau Klanı'nın güvenlik kan hizmetkârları muhteşemdi ve bu gece hepsi birbiriyle uyumlu smokinlerle süslenmişti.

"Çok güzel görünüyorsunuz çocuklar," dedim ruju cebime sokarken. Kulak telini taktım ve ikizlerden biri omurgamdaki Walther kılıfının yanına alıcı üniteyi takmama yardım etti.

"Ben güzel görünüyorum. Çirkin kardeş," dedi Brian, kılıfını çekiştirerek ve bana hangi ikizin hangisi olduğunu söyleyerek, "saçlarını kusurunun üzerine taradığı kabul edilebilir görünüyor."

Eski bir şakaydı. Keşke isim etiketi taksalardı. Düğmeyi çevirdim ve paltomu bırakıp kapıdaki uzun aynada örtüsünü kontrol ettim. Yansımasında televizyonu gördüm, üzerinde iki sabıka fotoğrafı vardı, sakallı, sert ve öfkeli adamlar. Kurtadamlar kadar böyle görünmezlerdi. Tıraş olsalardı, tanınmaları zor olurdu. Sabıka fotoğrafları bir şampuan reklamına dönüştü. "Pekâlâ. Bu akşam programda ne var?" Brian'ı koridorda takip ederken sordum.

Koridorun sonundaki kapıyı ve omzunun üzerinden bana seslendi. "Noir Şarap Odası."

Mikrofonumu komuta kanalına dokundurdum ve "Güncelle" dedim.

Derek, "Yerel halk hâlâ ön tarafta tezahürat yapıyor. Görünüşe Cocke County şerifi bu akşam bir basın toplantısında adınızı açıkladı. Protestocularımız Hartford'daki çifte hiçbir vampirin saldırmadığını söylediğinizde yalakaları korumak için yalan söylediğinizi düşünüyorlar."

"Mmmm," dedim. "Sayılar mı?"

"On dört. İzleyen ve video çeken bir adamım var. kimliğini tespit ettik."

"Tamam. Programa göre hareket ediyoruz. Noir Şarap Odası. Herkes yerinde mi?"

"Olumlu, Kızılderili Prenses."

Mithran Süiti olarak adlandırılan süitin kapısı açılıp Grégoire bir vampir kokusu patlamasıyla dışarı çıkarken ağız telini yana ittim. Onunki tatlı su akıntılarının ve yaz bahçelerinin parfümüydü ve eğer güvenliği iyi görünüyorsa, Arceneau Klanı'nın kan efendisi yıkıcıydı. Devrim öncesi Fransız sarayında genç yaşta dönüştürülmüş ve yaratıcısı hakkında pek de hoş olmayan şeyler söyleyen güzelliği için seçilmişti. Yine de Grégoire'ın vampirler arasında alışılmadık, sürekli bir masumiyet ifadesi vardı. Onu bu masumiyetin gerçek mi yoksa uygulamalı mı olduğunu söyleyecek kadar iyi tanı mıyordum ama sorulsa sahte olduğuna bahse girerdim. Yedi yüz yıldan fazla masumiyeti korumak zordu. Grégoire bu gece siyah smokin pantolonu, kuşağı, yeleği, manşetleri ve boynu fırfırlı ipeksi siyah gömleğiyle çok şıktı. Kuyruklu ceketini saçının renginden biraz daha koyu altın rengi bir kumaştan yapılmıştı. Kalıp ve kesim moderndi ama renk düzeni öyle değildi. Kendi zamanından bir şeylere dayanıyor gerektiğini düşündüm.

Bizi her ayrıntısıyla inceledi, bir kez başını salladı ve koridorda başladı Brian öne fırladı, Brandon altımıza düştü. Ben biraz önde, Grégoire'ın solundaydım.

Asansörden Regal Imperial'in taş sütunlarla desteklenen devasa merkezi taş şöminesi, sanatı, heykelleri, yanık kadife ve deri döşemeleri ve eklektik dekoruyla lobisine indiğimizde tüm bakışları üzerimize çekti. Kimin çok uzun süre baktığına ya da çok çabuk gözlerini kaçırdığına, kimin hareket edip kimin etmediğine dikkat ettim. Otel personeli bilgilendirilmiş ve olası güvenlik sorunlarının bir özeti verilmişti. Hatırlamaları gereken tek bir şey vardı. Müşterilere veya güvenliğe bakmayın ve eğer "Kilitleme" diye bağırsam 911'i arayacaklar, giriş kapılarını kilitleyecekler, asansörleri kapatacaklar ve müşterileri odalarında tutmak için her kata bir bellboy yerleştireceklerdi. Çok kolaydı. Eğer hatırlar ve panik yapmazlarsa. Tecrübelerime göre, profesyonel olmayanlar her zaman paniklerdi.

Gece pencerelere baktığımda, kömür rengi takım elbisesi içinde yan tarafta duran, tıknaz, kaslı, siyah adam Derek'i gördümLobideki çalışmasına dönmeden önce bana bir kez başını . Başını sallaması, kimsenin olası bir baş belası, terörist ya da vampir düşmanı olarak göze çarpmadığı anlamına geliyordu. Ben de başımı salladım, bana bakmasa da gördüğünü biliyordum. Mikrofonuna dokundu ve genel kanaldan "Anlaşıldı mı?" diye sordu.

"Temiz," dedi başka bir ses. Bu Wrassler'dı, Noir Şarap Odasına yerleşmiş, orada uygun personel ve onaylanmış menü dışında kimsenin bulunmadığından emin oluyordu - yani müzakereler sırasında yiyecek sağlayacak insanlar. Bu da dişlerimi sıkmama neden oldu ama kimse kendi rızası dışında orada olmadığı için yaygara .

BEŞİNCİ BÖLÜM

İki Fincan ve İşiniz Bitti

İki vampir birkaç kez karşılaştığı için her biri yaklaşık yarı yarıya daha kısa olan tanıtımlarla tekrar başladılar, ancak Leo hakkında hala çok fazla sohbet vardı. Çalıştığım kan emici tartışmasız ABD'deki en güçlü ikinci vampirdi. Ona düzenli olarak hakaret ediyordum, bu da beni gerçekten aptal ya da şanslı yapıyordu ya da Leo'nun istediği bir şeye sahip olduğumu kanıtlıyordu, izin verdiğimde çok korkutan bir hipotezdi.

Girişler tamamlandığında, görüşmedeki erkekler klanlarının ve soylarının kadeh kaldırmaya hazırды - şarap tadımının vamp versiyonu. Vampirlerin yanına iki kan hizmetkârı geldi: Mandarin dilinde Sakin Yeşim anlamına gelen Anling adında muhteşem bir Asyalı kadın ve Kıymetli ve İyi anlamına gelen Chin Ho adında aynı derecede güzel bir Koreli adam. Her kan efendisi hizmetkârını diğerine tanıttı; sonra Grégoire Chin Ho'nun elini tuttu, avuç içini yukarı çevirdi ve Shaddock'un kan hizmetkârının bileğini kokladı. Küçük bir çıtırtıyla dişlerini öne doğru indirdi ve ısırdı. Shaddock da ona yapışır yapışmaz Grégoire'ın kanlı hizmetkârı Anling'i ısırdı. Carta numune alma yerini bıraktığı müzakerelerin bu kısmı daha önceden belirlenmişti. Karotis, brakiyal ve femoral (ick), tadım sırasında hizmetçilerle seks yapmak gibi dışlanmıştı. Vampirler cinsel ilişki konusunda oldukça umursamazdı ve seks ile akşam yemeği genellikle aynı şeydi. Aynı odada isteyeceğim bir şey değildi. Çifte ick.

Uygun bir süreden sonra -ya da belki de hacimle ilgili bir şeydi, iki fincan ve bitti gibi. Ne biliyordum ki? Adamlar içkilerine ara verdiler, dişlerini içkilerinden kurtardılar ve *şaraplar* hakkında konuşmaya başladılar.

"Anling'in tadı ay ışığı ve yasemin gibi," dedi Shaddock. Köylü/dağ adamı aksanıyla kulağa çok komik geliyordu. "İyi yıllanmış ve iyi bir burbon kadar yumuşak."

Grégoire, "Chin Ho'nuz fındık ve kaliteli şarabı anımsatıyor," dedi. "Keyifli bir ikram. Ve genç?"

"Sadece elli yıl, ama iyi durumda, ya da bana öyle söylendi."

"Sevimli çocuk," dedi Fransız vampir. Ve kan hizmetkârının bileğine bir öpücük kondurdu. Koreli *bağbozumu* kızardı ve gözlerini indirdi.

Benim için çok fazla ön sevişme gibiydi ve yüzümü buruşturdum. Tüm bunları dinlerken neden hiçbir kan yemeğinin pastırma, karides ya da gerçekten iyi bir bira gibi tadı olmadığını merak ettim. Gülmemeyi başardım, ki bu Grégoire'dan hızlı bir yanıt getirebilirdi. Muhtemelen acı verici bir cevap. Vampirler için bu şeyler ölümcül derecede önemliydi. Her ne kadar bu iş için Vampira Carta'nın ilgili bölümlerini ve kodekslerini incelemiş ve vampirlerin yanlış davranışlarının hiç de komik olmayan cezalarını anlamış olsam da, bu benim için komik bir .

Yemekten sonraya kadar önemli bir şey olmadığı için zihnimin Rick'le öpüşmemizi ve sohbetimizi hatırlamasına izin verdim ve bu anıya hiçbir şekilde tepki vermemeye dikkat ettim. Tadım töreninin bir parçası olmakla ilgilenmiyordum ve gözlemcilerden herhangi vereceği fiziksel bir tepki, bu kadar yakın anında vampirlerin burunlarına ulaşırdı. Noir Şarap Odası'nda sadece yirmi kadar kişi kalabiliyordu ve bu samimi ortam birbirimizin koku tepkilerini paylaşmamız anlamına geliyordu.

Rick'in kaybolmadan önceki son sözleri, uzun gölgelerin içinde sinsi bir kedi gibi sessiz, aklımdan çıkmıyordu. "Ama yine de seni isteyeceğim, Jane." Bunu tamamen ve içtenlikle söylemişti. Ama ikimiz de hayatta her zaman istediğimizi elde edemeyeceğimizi biliyorduk.

İyi dostum, diye düşündü Beast uykulu şekilde. *Büyük kedi. Büyük pençeler. İyi öldüren dişler.* Yuvarlandı, pençeleri zihnimi . *Siyah leopar olabilirdik, Ricky Bo'nun eşi.*

Bu ifade beni kendi düşüncelerimden çekip çıkardı ve yorucu, zihin uyuşturan sıkıcılığına geri döndürdü. Vampirler Shaddock'un filizlerinin iyileşirken zincirlendikleri sürenin uzunluğunu tartışıyorlardı ki bu benim yeni dönüşen ve her zaman deliren vampirlerin kendi zihinlerini hatırlamaları için geçen süre için kullandığım bir terimdi. Shaddock'un filizlerinin çoğunun iyileşme sürecinden geçmesi sadece beş yıl sürüyordu ki bu hız altmış yıldır iyi bir şekilde belgelenmişti. Çoğu vampir, ısırıldıklarında, kim olduklarını hatırlamadan ve kana susamışlık kontrolü geliştirip insan toplumuna girmeden önce, devoveo dedikleri, yeni doğmuş tüm vampirlere gelen delilik içinde, yapımcılarının bodrumunda zincirlenmiş bir şekilde on yıl geçirirler. Ya da Grégoire'in deyiimiyle beslenme havuzuna. Shaddock'un soyunun iyileşme hızı onu genç yaşta usta vampir yapmıştı. Ve şimdi de iki yıllık mucize, iki yılda iyileşen vampir vardı. Bir rekor.

Beast bir kulak tırnağını oynatarak dikkatimi görüşmeden daha önemli olduğunu düşündüğü bir konuya çevirdi. *Sıcak, düz, ıslak bir yere geri dönebiliriz,* diye düşündü, New Orleans'tan bahsediyordu *ve Bruiser'ı eş olarak alabilirdik.* Sinsice ekledi: *Ve Leo.* Üçümüzü büyük bir yatakta, çarşafı yırtık, kesik ve kanlı bir zihninde canlandırdı. Beast'in iyi vakit geçirme fikri. Nefes verdim, tam olarak iç çekmedim. Beast uzun vadeli bir ilişkiyle benden daha az ilgileniyordu ve en büyük yırtıcıları eş olarak almakla çok daha fazla ilgileniyordu. *Büyük kediler ömür boyu çiftleşmez,* diye düşündü bana.

Evet, öyle. Bana söylemiştin. İnsanlar yapar.

Bazen. Ben/biz insan değiliz, diye düşündü küçümseyerek.

Beni orada tutuyordu. Biz insan değildik. Ve sonra bir şeyi kaçırdığımı fark ettim. Belki de hayati bir şeyi. Vampirler kan hizmetkârlarını ve eşyalarını toparlıyorlardı, sanki gideceklermiş gibi. Kalbim titredi ve Grégoire hızla başını kaldırdı. Endişeyle çarpan kalbimi duymuştu. *Kahretsin! Ne kaçırmıştım?* Leo'nun güvenlik şefi olarak benim işim dikkat etmekti, yün toplamak değil.

Koyun kovalamıyordu, düşündü Canavar, sözlerinde mizah vardı. Burnunu çekti ve ekledi: *İnsan baharatı ve pişmiş et kokan Vampir, çiçek ve taze akarsu kokan soluk vampirden zincirlenmiş yavrularını tuttuğu inini görmesini istedi.*

İçimi bir rahatlama kapladı. *Scion İni. Tamamdır.* Ve, *kahretsin!* Saha gezileri gelecek hafta için planlanmıştı. Grégoire, bana adresi ya da GPS koordinatları hiç verilmemiş ve keşfi yapılmamış bir yere sürpriz bir ziyaret için davet edilmişti. Shaddock pek çok bilgi konusunda hemfikir olsa da, ziyaretten önceki geceyeyani Pazartesi gecesine kadar Klan Evi'nin ve soy ininin koordinatlarını paylaşma konusunda çekingen davranmıştı. Vampirlerin keşif yapmadığım bir yere gitmelerine ve bir çevre oluşturmalarına izin verdiğim için mutlu değildim. Başka seçeneğim olduğundan değil.

Shaddock'un güvenlik şefi Chen, bana ne kadar sinirli olduğunu gösteren düz bir bakış attı. Gözlerimi ona diktim ve başımı hafifçe sallayarak bilmediğimi söyledim. Chen şaşkınlıkla patronuna baktı ama bu Lincoln Shaddock'un fikriydi, Grégoire'in değil.

Shaddock belinden hafifçe eğildi, belli belirsiz antik askeri bir jestti bu ve "Mithranlarım zincire vurulmuş ziyaret etme davetimizi kabul etmenizden onur duyuyor," dedi.

Doğrudan Derek'e giden komut kanalı için mikrofonuma dokundum. Bu sadece onun duyması içindi. "Çıkış stratejisi alfa dört," dedim, önceden ayarlanmış ve uygulanmış birkaç çıkış stratejisinden birini seçerek. Muhtemelen hepsi aşırıya kaçıyor ama bu işe itibarımı (kelime oyunuyla) yatırmıştım ve hiçbir şeyi şansa bırakmıyordum. "Arabaları ön tarafa getirin. Caddedeki ve personeli arttırın."

"Varış yeri?" Derek sordu.

"Bilinmiyor," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı kırdım ve dışarı baktım, Derek'in adamlarını hareket ettirdiğini gördüm.

girişte yerimizi . "Salı erken geldi" diyerek Derek'e nereye gittiğimizi neden bilmediğimi anlattım. Güvenlik önlemleri açısından bu beklenmedik yolculuk büyük bir sorundu. "Her iki vampirin de kan hizmetkârlarıyla birlikte tek bir arabada olmasını istiyorum, tıpkı Salı günü için planlandığı gibi."

Gözlemcilerin kafasını karıştırmak için diğer iki limuzin aynı anda farklı yönlere doğru yola çıkacaktı. Her limuzinin yanında biri önde, biri arkada olmak üzere iki SUV yer alacak ve herhangi bir kuyruk salladıklarında bizimle buluşacaklardı. Güvenlik 101. Standarttı çünkü işe yarıyordu.

Son arabada ön koltukta oturuyordum, arka camdan dışarı bakıyordum, takip edildiğimizi gösteren herhangi bir örüntüyü ayırt etmeye çalışıyordum ve sürücüler bunu yaptığında yol tarifini, adresi ve GPS koordinatlarını aldım. Sisteme taktıkları anda dijital video ekranımda belirdi ve anında bir ilçe haritasına yansdı. Shaddock'un zincire vurulmuş filizlerinin bulunduğu yer bir dağın yarısında, hiçbir şey olmayan bir yolun sonundaydı. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey. Koordinatlar kilometrelerce uzanan hiçbir erişim yolu tanımlamıyordu, bu da savunmanın hem daha kolay hem de daha zor olduğu anlamına geliyordu. *Oh ne güzel.* Aynı zamanda Shaddock'un Klan Evi'ydi, ki bu da garipti, çünkü çoğu vampir işlenmemiş (soğuk et gibi) çocuklarını ayrı bir yerde tutardı.

Klan evinin güvenlik değerlendirmesinin de sonra yapılması planlanmıştı. Gerginlik küçük örümcek ayakları üzerinde omuzlarıma tırmandı. Bu tehlikeli bir teklifti. Koruma detayı için en kötü senaryo beklenmedik bir durumdu.

I-26'da kuzeye doğru ilerlerken Pisgah Ulusal Ormanı'nı geçtik ve Hot Springs'e doğru 70'e çıktık. Dağların karanlığı önümüzde yükseliyor, her iki taraftaki tali yollar dik arazide yukarı ve aşağı doğru kayıyordu. Malikâneler ve alt siteler, karanlıkta parlayan güvenlik ışıklarıyla uzak yamaçları süslüyordu. Seyyar ev ve karavan parkları, ahırlar, barakalar ve terk edilmiş evler biz yol aldıkça banliyö yaşamını kırsal yaşamla değiştiriyordu. Kimse bizi takip etmedi.

Yavaşlayıp ışısız çakıllı bir yola saptığımızda yön duygularım yaklaştığımızı söylüyordu. Çeyrek mil sonra ağaçlar her iki tarafı da kapatmıştı ve gölgeler yoğundu. Canavar'ımın armağanlarından biri olan insandan daha iyi gece görüşümle bile, renkli camlardan pek bir şey göremiyordum, ağaçların altındaki karanlığı delmeye yetmiyordu. Durduk ve görebilmek için kafamı uzattım. "Durum nedir?"

Derek mikrofonuna, "Bariyer. Yol boyunca zincir. Kapıda iki kamera, biri sabit, diğeri gezici. Kan hizmetkârı muhafız. Bir diğeri saat dört yönünde bir ağaçta." Derek'in kızılötesi dürbünlü, düşük ışıklı başlık üniteleri işe yaramıştı. Vampirler düşük ışıkt  insan gibi görünüyordu ama kızılötesinde daha soğuk vücut ısısı gösteriyorlardı, bu da türleri teşhis etmenin kolay bir yoluydu. "Saat on yönünde ağaçların arasında yerde vampirler var," dedi, "hızlı hareket ediyorlar, çevreyi koruyorlar." Vampirlerin yönü onları ormanın, çalılıkların ve sarp tepelerin derinliklerine götürüyordu, bu da Shaddock'un insan kanından hizmetkârlar yerine çoğ nlukla vampirlerden oluş n iyi eğitilmiş bir güvenlik ekibine sahip olduğu anlamına geliyordu. Bir vampir ordusu gibi. "Bu sana mantıklı mı?" diye sordum.

"O da değil," dedi komuta kanalında. Bu da örümcek hislerinin bu kadar çok beklenmedik olay karşısında harekete geçtiğ  anlamına geliyordu. Gerildim. Sabit, yavaş bir s r nmeyle tekrar ilerlemeye başladık ve kan hizmetkârının kapıyı kilitlemesini izledim. Canavar'ım kafese hoşlanmazdı. İçimde sinsice dolanıyordu, kulakları dümdüz, dudakları hırıltıyla geriye çekilmiş, öldürücü dişlerini gösteriyordu.

Uzun yolun sonundaki ev, sert granitten yapılmış küçük bir tepeciğ n üzerindeydi. Ev küçüktü, kemerli pencereleri, kemerli girişı, dört bacası, çok sayıda keskin açığı sahip sivri çatısı olan tuğla ve taşt n bir bebek eviydi. Chen limuzinden indi ve ağır  n kapıyı açtı, güvenlik paneline bir dizi tuşa basarak alarmin sesini bastırdı.

Derek ve Wrassler devraldı, hızlı bir keşif için içeri girdiler. Derek'in elinde mat siyah bir kompakt vardı,

Yarı otomatik, seçici ateşlemeli omuz silahı - hafif makineli tüfek - iki elinde, göğsünün üzerindeydi. Wrassler kapıda durmuş, silahını saklamaya çalışmıyordu: ACR-Adaptive Combat Rifle- gelişmiş bir konfigürasyona sahip, ayarlanabilir, iki konumlu gaz pistonlu bir sistem, devasa omuzlarının etrafındaki bir kayışla destekleniyordu. Gece görüş başlığını takmıştı ve etrafını çevreleyen ağaçların üzerinden dışarıyı izliyordu. Çocuklar ve oyuncakları. Buradataşrada ikincil hasar konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

İndim ve motor bloğu tarafından korunarak ona yakın durdum, arazinin kenarlarındaki ağaçları inceledim, serin gece havası fısıldıyordu. Ay doğmuştu ve ağaçların altındaki gölgeler son derece karanlıktı. Buralarda hiçbir yerde güvenlik ışığından eser yoktu; vampirlerin gece görüşü herhangi bir insaninkinden çok daha iyidir, belki de Beast'inkinden bile. Omuzlarım ağrıyordu ve onları sıkıca tuttuğumu fark ettim. Onları nötr bir pozisyona zorladım; rahat bir duruş mümkün değildi. Derek yeniden ortaya çıktı ve bize el salladı. Limuzine gittim ve kapıyı açtım. Grégoire, Lincoln Shaddock ve kanlı uşağını içeriye kadar takip etti ve ancak kapı hava geçirmez bir gümbürtüyle kapandığında kendimi güvende hissettim.

Klan Evi'nin içi dışarıdan çok farklıydı, bilinen fizik kurallarına neredeyse hiç uymuyor gibiydi. Derek, "Giriş katında genişletilmiş bir fuaye, solda kütüphane, sağda misafir süiti ve ıslak bir bar var. Merdivenler iniyor. Şimdi alt katı kontrol ediyorum."

"Burada bekleyin lütfen," dedim vampirlere ve kan hizmetkârlarına. Fuayede siyah bir bebek kuyruklu piyanosu vardı, etrafından dolaştım, Derek'in arkasından iki kez kontrol ettim, değerlendirmesini doğruladım ve bir tarama yaptığından beri hiçbir şeyin değişmediğinden emin oldum. Giriş katının büyük bir kısmı alt kata bakan geniş bir güverteden oluşuyordu. Tüm yaşam alanı alt kattaydı, tavan üç kat yukarıya açılıyordu ve yaşam alanının ortak alanı görülebilecek şekilde düzenlenmişti. Ayrıca dağın kaya kalbine oyulmuştu.

Evin arka duvarı pencereliydi ve tepelerdeki bir yarığın olağanüstü panoramasını gözler önüne seriyordu, hepsi loş ışıklarla hafifçe aydınlatılmıştı. Dar bir dere, bir şelale, uzun ağaçlar ve küçük arabalar büyüklüğünde yuvarlanmış kayalar görünüyordu. Manzara bir aşağı bir yukarı açılıyordu ve muhteşemdi. Shaddock dağları kendine ait hale getirmiş, çevreye ya da yaşam alanlarına zarar vermeden onları içeriye taşımıştı. Çok havalıydı. Gösterdiğimden değil. Pencerelerden bakıldığında, yalnız bir baykuş ölü bir ağacın tepesine konmuş, akşam yemeği . Güvenlik biri mikrofonuna yumuşak bir sesle "Çok güzel," dedi. Fuayeden geçip aşağı indim, botlarım taşların üzerinde sessizdi, ikiz Walter'lardan biri iki elimle tuttuğum yanımda . Onu çektiğimi hatırlamıyordum. Derek benden önce geldi, iki elinde de birer silah vardı. Ben de yavaşça takip ettim. Vampirler saklanma deliklerini severler ve bir insanın görebileceğinden daha hızlı hareket ederler, bu yüzden her zaman eşleşerek arama yaparlar.

Oturma odası alt kattaydı ve üst fuayeye açılıyordu. Shaddock odayı kömür, boz kahverengi, orman yeşili, siyah, bulut grisi ve yosun tonlarında dekore etmişti; bu renkler muhtemelen dışarıdaki gün ışığı manzarasından alınmıştı ve çok eski olduğu belli çok sayıda doğal taş, bronz ve ahşap kullanılmıştı. Dosyasından Lincoln'ün mimari hurdacılık işi , harabeye dönmüş binaları satın aldığını, elle yıktığını, ahşabı işlediğini ve yeniden sattığını hatırladım. Burada, eski ahır tahtaları klan evinin tasarımında, hatta meşe, ceviz, çam ve taş karoların çekici bir karışımı zeminlerde kullanılmıştı.

Yavaş hareket eden iki vampir birlikte odaya girdiler: Shaddock'un varisi ve yedeği Dacy Mooney ve Constantine Pickersgill. İkisi de kurnaz ve tehlikeliydi. Dacy hayattayken Güneyli bir dilberdi ve dönüştürüldükten sonra Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında farklı isimler ve farklı kılıflar altında ABD casusluğu yapmıştı. Pickersgill altı ABD başkanının arkasındaki güçtü. Her ikisi de insanların dünyasında kendilerini ele vermeden yaşamışlardı, bu da akıllı oldukları anlamına geliyordu,

zorlayıcı ve ateş altında çok soğukkanlı. Gündelik kıyafetler giymişlerdi, bizi beklemiyorlardı. Ve gözlerim üzerlerinde gezindiğinde her biri başını sallayarak beni onayladı.

Shaddock' yatak odası yaşam alanının sağ tarafındaydı -kişisel uyku , sığınağı değil. Bunu hiçbirimiz göremezdik. Sade odayı inceledim. Lüks nevresimli kral boy bir yatak, buluntu eşyalardan yapılmış bir yatak başı: iki dar sütun, kiliseden kalma sivri bir kapı çerçevesi, paslanmış bir demir kapı ve uzun boynu tüylerini kabartmak için geriye uzanan, kanatlarını açmış kuğu oyması. Burası dışında hiçbir şey birbirine uymuyordu. Zemin çıplak, işlenmiş ahşaptı. Bir köylü olduğunu düşündüğüm Shaddock'ta bir sanatçı ruhu vardı.

Siyah deri bir koltuk ve bronz antika bir kuğu şeklindeki lamba diğer tek mobilyalardı. Kocaman bir gömme dolap ve içinde parti verilebilecek büyüklükte mermer bir banyo vardı. Oturma odasına döndüğümde iki saniyemi ayırıp etrafı taradım. Zemin, oturma alanında köpükler içinde gri sudan yükselen siyah bir kuğunun resmedildiği boz kahverengi, el yapımı ipek bir halıyla kaplıydı. Arka duvar dağın işlenmiş taşından yapılmıştı. Yan duvarlar raflarla ve antika bir banker masasıyla kaplıydı. Çeşitli yüzeylerde bilgisayarlar ve dizüstü bilgisayarlar vardı, bu da oturma odasını bir çalışma alanı, Shaddock'u da alışılmadık bir vampir yapıyordu. Çoğu modern elektronik cihazlarla dolu bir dünyaya uyum sağlamakta zorlanıyordu. Dört kanep, yarım düzine sandalye, bir ya da iki öküzün kızartılmasına yetecek büyüklükte şömne oturma alanını oluşturunuyordu. Bronz vahşi hayvan heykelleri, kuşlar, bir tilki. Hatta Beast'in ilginç bulduğu ve incelemek istediği sekiz ayak uzunluğunda tahnit edilmiş bir dağ aslanı bile vardı. *Sonra* ona bakıp düşündüm.

Yaşam alanının diğer tarafında baraka benzeri bir yatak odası vardı - eğer ipek çarşaf ve kuş tüyü yastıklar olsaydı; yosun, kereviz ve yılan yeşili renginde altı ranza. Burası kan hizmetkârlarının yatak odasıydı. İki kullanışlı banyo ve bir soyunma odası, hepsi temiz ve Spartalıydı. Köşelere sıkışmış küçük, zarif yatak odaları vardı, duvarları duvar halıları ve ipek yataklarla asılıydı. Penceresiz. Vampir misafir odaları. Duvar halılarını kenara itip taş duvarları ortaya çıkardım. Buraya güneş ışığı girmesine imkân yoktu. "Temiz. İçeri alın," dedim mikrofona.

Ana alana , Grégoire merdivenlerin dibine ulaştığında üç katlı pencerelere baktım. Şaşkın görünüyordu, bu onun yaşındaki usta bir vampir için deneyimlenmesi zor bir duygu olmalı Camdan duvara doğru küçük bir el salladı. "Güneş ışığı mı?" diye sordu, sesi acı çeker gibiydi.

Shaddock masanın üzerindeki uzaktan kumanda cihazını kaldırdı ve bir dizi düğmeye bastı. Anında motorlar vınlamaya başladı, ardından sessiz bir çınlama duyuldu. Ben izlerken, yan duvarlardan katlanır metal perdeler kapanmaya ve pencereleri örtmeye başladı. Güvenlik görevlilerinden biri mikrofonlu sisteme usulca küfretti. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Shaddock garaj yolundan bakıldığında bir cücenin evine benzeyen, küçük, eski moda ve güvenliğinin sağlanması imkânsız bir ev inşa etmişti. Oysa burası bir kale idi. Tüm metal panellerin tamamen kapanması otuz saniyeden biraz fazla, otomatik mandalların mühürlenmesi ise on beş saniye sürdü. Üzerlerine siyah yalıtımlı perdeler düştü, son bir mühür.

Grégoire hafifçe gülümsedi ve gevşek parmaklarını daire şeklinde salladı. "Hava mı? Su? Ateş?" "Bana kayaya oyulmuş bir hava kanalı buldum. Fan güneş pilleriyle çalışıyor. İçinde bin galon su olan bir sarnıç var," dedi Shaddock. Yukarıya işaret etti. "Yağmurlama sistemi. Kan hizmetkârlarına bir yıl yetecek kadar depomuz var." Chen bir kenarda durdu, ifadesizdi ama duruşuyla sinirlendiğini belli ediyordu. Patronu ticari sırlarını açıklıyordu.

"Kaçış mı? Güvenlik sistemi?" Grégoire sordu.

"Onları da aldım." Shaddock diğer koruyucu önlemlerin yerini gönüllü olarak söylemedi. Açıkçası tüm bunları görebildiğimize şaşırmıştım. Vampirler özel yaratıklardı ve tüm bunları görmemize izin vermesi, daha pek çok güvenlik önlemini sakladığı anlamına geliyordu. Bize söylemeyeceği ve kesinlikle göstermeyeceği şeyler.

"Fillerin mi?" Grégoire sordu.

Shaddock vampirleri birkaç düğmeye daha bastığı yatak odasına götürdü; bir raf ünitesi uğuldayarak diğerinin arkasına kaydı ve çelikten yapılmış, daha fazla çelikte kuşatılmış dar bir kapı ortaya çıktı. Tek eliyle dört kolu çevirerek dört manuel kilidi açtı ve kapıyı açtı. Taş, serin mağara havası, vampirler ve eski kan kokusu odayı doldurdu. İçeri adımını attı. Ben onu durduramadan, ikizler odayı kontrol etmeden, Grégoire onu takip etti. Peşlerinden kapıdan içeri uçtum ve iki silahımı çekmiş bir halde aptal gibi hissederek kısa kaldım. Özellikle de Chen peşimden koşup kendi silahını kafama doğrulttuğunda. Ona zayıf bir gülümseme verdim ve Walthers'ı kılıfına soktum. Kaşlarını çatı ve isteksizce kendi silahını kılıfına soktu.

Şimdiye kadar gördüğüm tek scion-lair, New Orleans'taki çılgın psikopat vampirler tarafından uzun zincirli scionları için işletiliyordu - akıl sağlığını asla bulamamış ve yüzyıllar önce yok edilmiş olması gereken iyileşmemiş vampirler. Delirmiş genç vampirlerin iyileşene kadar duvarlara zincirlendiğini söyleyen modern kurgu ve söylentiler dışında hiçbir önyargım yoktu. Ama öyle değilmiş. Bu vampirler çelik parmaklıklı hücrelerdeydi, belki sekize sekiz metre. Taş zeminler üzerinde çıplak şilteler. Tedavi edilmemiş vampirler çıplaktı. Vampirler. *Haydut*. Tüylerim diken diken oldu. *Kafesler*. Canavar'ın hırıltısını bastırdım. Kafeslerden ve haydutlardan neredeyse o kadar nefret ederdi.

Kafesteki vampirler misafirleri görünce farklı şekillerde tepki verdiler. Biri hücresinin parmaklıklarına saldırdı, kendini demire attı ve tutarsızca çığlık attı. Biri güldü, ürpertici, delice bir ses. Biri ağladı, yatağına kıvrıldı. Diğerleri çıldırmış bir halde insanlara doğru uzandı, gözleri çıldırmış, dişleri açılmıştı. Sadece bir tanesi gözlerinde mantıkla bana baktı. Gömlek ve pantolon giyiyordu. Ayakkabı. Hücresi diğerlerinden daha büyüktü; içinde bir yatak, çalışma masası, sandalye, masa ve vardı. Parmaklıklara düz ekran bir televizyon monte edilmişti ve masanın üzeri kitaplar, bir dizüstü bilgisayar ve çeşitli elektronik cihazlarla doluydu. Hızlı bir zihinsel taslak çıkardım: ve kumral, ortalama boyda, ince, düz burunlu, sanki kırılmış gibi, ki bu tuhaftı. Kendini bulmuş ve dünyaya salınmaya hazır zincirlenmiş bir filiz olduğunu düşündüm. Ta ki gözlerimle buluşup bakışlarımı tutana kadar. Ve gülümsedi. Küçük dişlerini aşağı doğru çevirdi ve dilini keskin, bir santim uzunluğundaki uçların üzerinde gezdirdi, bu hareket neredeyse alaycıydı. *Tamam o zaman*.

Açlıklarını *hissedebiliyordum*, doymak bilmez, çılgınca. Bu zavallı şeyleri kazığa oturtmak daha nazik bir davranış olurdu ama bu benim işim değildi. Benim işim güvenlik düzenlemeleriydi, yani Shaddock'un Klan Evi'nin ve soyundan gelenlerin güvenlik önlemleri hakkında bir rapor hazırlamam gerekiyordu. *Lanet olsun*. Raporlardan nefret ederdim. Kaşlarımı çatarak, öfke feromonları saçıp saçmadığımı umursamadan, metal ızgaralarla korunan her bir ampulü, kapının yanındaki düğmeyi ve tepedeki aydınlatmanın düzenini inceledim ve odada ilerledim. Güvenlik kameraları dört köşedeydi, dinamik, hareketli türdendi, güvenli bir yerden uzaktan kumandayla çalıştırılıyordu. Parmaklıklar kaya zemine, kaya tavana ve kaya duvarlara cıvatalanmıştı ve pas ya da korozyon belirtisi . Yeterli yangın koruması, drenaj ve kafesi beslemek için güvenli bir yol olup olmadığını kontrol ettim. Eğimli zeminde büyük yuvarlak bir gider ve tepede fiskiyeleler vardı. Vampirleri ve kafeslerini temizlemek için bir hortum bir kancaya kıvrılmıştı. Bir köşede içinde yüzülebilecek büyüklükte paslanmaz çelikten bir lavabo vardı ve lavabodan duvarların etrafına paslanmaz bir oluk uzanıyordu.

Shaddock şöyle dedi: "Kan kölelerinin -ya da zor zamanlar geçiren domuzların- lavaboda kanı akıtılabilir ve kan odanın her tarafına akararak yalaktan höpürdeten vampirleri besler." Sesi gururlu geliyordu ve ben öfkemi bastırdım. Bu barbarca bir şeydi, soyluların umurunda değildi. Umursamayacak kadar kaçıklardı. Tutsak gibi tutulmaları da kimsenin umurunda değildi. Vampir efendisine onları istediği kadar kontrol etme, tutma ve bakma izni veren tüm yasal belgeleri imzalamışlar, sonra da devoveo'dan çıkmazlarsa köpekler gibi öldürülmelerine izin vermişlerdi.

Aslında Shaddock inini yaratırken iyi bir iş çıkarmıştı. Vampira Cartaya göre

haydut scionların yatakları ya da yerleri olmalıydı. Leo'nun umursadığı tek şey açlıktan ölmemeleri ya da özgür kalmalarıydı. Memnun başka seçeneğim yoktu. Odadan çıktım, iki vampir hâlâ zincirlenmiş olanlar için çeşitli beslenme teknikleri ve kısıtlama sistemleri hakkında konuşuyordu. Sadece öfkeliydim. Derinden, sessizce kızgındım. Chen düz, soğuk gözlerle gidişimi izledi.

ALTINCI BÖLÜM

Leo Pellissier'in Sağ Eli Yemeği

Şafakla birlikte, elçi dört yıldızlı oteldeki penceresiz süitinde korunuyor ve güvendeydi, kanlı hizmetkârları onu korumak ve hizmet etmek için etrafındaydı. Ve ben avlanmak için özgürdüm. Neredeyse en az bunun kadar önemli olan şey, hepsi de hasta birer katil olan vampirlerden ve onların krallar, despotlar ve feodal beyler gibi yaşamaya devam etmelerine izin veren kanlı hizmetkârlardan uzakta zaman geçirmeme izin verilmesiydi.

Yaklaşık kırk sekiz saattir uyumamış olmama rağmen dinlenemeyecek kadar sinirliydim. Leo Pellissier'in sağ kolu Bruiser gece boyunca bana bir mesaj bırakmıştı. "Wereleri avlayıp Mithranların masum olduğunu kanıtlaman Leo'nun çıkarlarına en uygun olanı." Evet. Şaka yapmıyorum. Ne yaptı? Ulusal haber medyasının otelin önündeki protestocuları çekmesi mi? Yoksa gece boyunca daha fazla kampçının dişli ve pençeli bir şey tarafından saldırıya uğradığı haberi mi? İkinci bir mesajda, "Leo bu avı, başlarına ödül koyan Uluslararası Kurtlar Birliği'yle temize çıkardı. Leo, sürünün geri kalanı yok edildiğinde neden onların da yok edilmediğini merak ediyor"

Geri mesaj attım. "Kurtlar New Orleans hapishanesindeydi. İnsan tanıklarla köpekleri vurmayacağım." Özel olarak "Aptal" diye ekledim ama o kısmı yazmadım.

Kurtadamları ve grindy'leri kovalamakta özgürdüm, Leo ve IAW bunun için bana ödeme yapacaktı. Gözlerim haber kanallarında, üstümü değiştirirken Asheville'in yerel kanallarından ulusal kanallara geçtim ve dün geceki kampçıların bir önceki saldırı bölgesinden kırk kuş uçuşu mil uzakta, küçük bir derenin yakınındaki vahşi bir bölgede olduklarını ve olayın gündüz değil de karanlıkta gerçekleşmesi nedeniyle medyanın olayı yine vampirlere bağladığını öğrendim. Kot pantolon, yürüyüş botları ve kat kat tişörtler giyerek sırt çantamı ihtiyacım olabilecek malzemelerle doldurdum. Yerel şerif ve yardımcılarıyla birlikte avlanacaktım, tanıdığım adamlar -başka bir avın ardından beni kapsamlı bir şekilde sorgulayan polisler- ve bu yüzden sadece iki tabanca taşıyordum. Bir paralı asker gibi silahlı görünerek yerel kolluk kuvvetlerini endişelendirmeye gerek yoktu.

Giyindikten sonra altı bıçağı ve sırt çantamı ikizlerin ortak odasına getirdim ve büyük, düz ekran televizyonlarının önünde silahlanmayı bitirdim. Brandon saçlarını yıkamış ve geriye doğru taramış, otelin logosu ağır beyaz bir bornozla kanepeye uzanmıştı. Yanındaki sehpanın üzerinde açık bir şişe şarap ve boş bir bardak, boynunda da iki ince yara vardı. Doymuş ve mutlu görünüyordu. Bu da beni kızdırdı.

Sabahın erken saatlerinde yerel bir televizyon kanalında çalışan bu kadın, şen şakrak sesli, sevimli ve enerjik bir sarışındı. Brandon arkasını döndüğünde şöyle diyordu: "-Pires böyle öldürür, değil mi Mason? Dişleriyle ve pençeleriyle?" Yüzümde acımasız gülümsemeyle, en sevdiğim vampir katilimi, el oyması geyik boynuzu saplı on sekiz inçlik ağır gümüş kaplama çeliği kılıfına soktum.

Mason, bölünmüş bir ekranda, ağaçların önünde duruyordu, acil durum araçlarının ışıkları uzakta yanıp sönüyordu. "Yaşlı olanlar *genellikle* kan kaynaklarını öldürmezler Marcy, ancak genç haydutlar kurbanlarını sık sık öldürürler. Bu saldırılar kuvvetlerine ve park korucularına bir yıl kadar önce öldürülen insanların yaralarına çok benziyor gibi görünüyor."

"Bu saldırılar yerel vampir avcısı Jane Yellowrock ve yerel cadılardan oluşan bir meclis tarafından sona erdirildi, değil mi?"

Kızardığımı hissettim ve bir elektrik çarptı. *Oh . . . kahretsin.* Molly'nin kocası beni öldürecekti.

Brandon gülerek, "Janie ünlü biri," dedi.

"İzleyicilerimiz için, yerel bir şerif dedektifi olan Paul Braxton'ın eski Partman Place'in mağara sistemindeki vampirleri yakalamaya çalışırken öldürüldüğü sabah amatör bir kameraman tarafından çekilen bazı görüntüleri sunuyoruz."

"Bunu hatırlıyorum Marcy," dedi Mason. "Partman Place, değerli taşlar keşfedilip arazi bir maden şirketine satılana kadar on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir çiftlik eviydi."

Marcy, "Mücevherler tükenince maden kapandı. Geçen yıl, genç haydut vampirlerden oluşan bir kan ailesi burayı ele geçirdi ve yerel sakinler ortadan kaybolmaya başladı." Kalitesiz bir yem koştı. "Bir kampçı kanla kaplı iki kadının madenden çıktığını görünce kısa bir video çekti." Televizyon ekranında, yayın yüzüme yakınlaştı, tuhaf kehribar rengi gözlerim parlıyor gibiydi, altın rengi gün doğumunu suçlayan bir etki. Başka ne olabilirdi ki, değil mi? Ama o Beast'ti. Ve insanlar artık benim Canavar hakkında o kadar da iyimser olmayabilirdi.

"Bazı kaynaklara Jane Yellowrock bölgeye geri dönmüş. Bu saldırılar hakkında ne diyor?" Marcy sordu.

"Şu anda onu takip eden adamlarımız var. Ancak teyit edilmemiş raporlara göre, bir emniyet görevlisine yaralara vampirin neden olmadığını söylemiş." Mason'ın sesi şüpheli geliyordu. "Elbette, bir kaynak onun New Orleans'a vampirler için çalışmaya gittiğini öne sürüyor. Yani bu onun bakış açısını değiştirmiş olabilir."

"Düşmanınız için çalışmak garip. Ama sanırım para konuşuyor," dedi Marcy.

Kaşlarımı çattım. Ekranda Molly'yle ikimiz de kanlar içindeydik, madenden çıkıp şafak aydınlığına çıkarken güneş ışığı üzerimize vuruyordu, ben Brax'ı, Dedektif Paul Braxton'ı omzumda taşıyordum. Ya da ondan geriye kalanı. Genç haydut vampirlerden biri onu öldürmüştü. Boğazımdaki yara izi videoda net bir şekilde görülüyordu; şafağın ilk ışıkları kabarık, çıkıntılı, çiğ, kısmen iyileşmiş, kırmızı yara izine vuruyordu. O zamanlar yara dört inç genişliğindeydi, yepyeni, öfkeli genç bir haydut tarafından neredeyse kafası kesilmek üzereyken kalmıştı. Canavar'a dönüşerek hayatta kalmıştım. Ve Beast de son haydut vampiri indirerek hepimizi kurtarmıştı. Lanet internet.

Brandon boynuma baktı, yakından bakarsanız hâlâ yara izleri vardı. "İyi iyileşmişsin."

. Sırt çantamı omzuma attım ve odadan çıktım. Otelin diğer tarafında, bir odanın kapısını çalmak için elimi kaldırdım. İçeride aynı spikerin hâlâ benden ve etrafımdaki söylentilerden bahsettiğini duydum. "Bazı kaynaklar Jane Yellowrock'tam anlamıyla insan bile düşünüyor." dedi. *Bu harika*. Derek'in zaten kim ve ne olduğumla ilgili soruları vardı.

Kapıyı çaldım ve Derek kapıyı açtı. Çabuk. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. Hâlâ gece çalışmasından kalma takım elbisesini giyiyordu ve yanında bir tabanca tutuyordu. Bakışları üzerimde gezindi ve boğazıma yerleşti. Çevresel görüşümde, emniyet kilidini açtığını gördüm, parmağı yumuşak bir şekilde hareket ediyordu. Bu hiç iyi değildi. Canavar hızıyla ateş etsem bile, eğitilmiş bir katilin yakın mesafeden sıkacağı bir kurşundan daha hızlı olamayacağımı bilerek gerildim. "Yara izine ne oldu?" Sesi alçaktı, duygusuzdu, tanığının patlatmak isteyen bir sorgucu gibiydi.

Boğazımda bir düğüm oluştu ama konuştuğumda sesim sabitti. "O cinayetle sonra altı ay izin aldım. İyileşmem o kadar uzun sürdü." Söylediklerimin .

"Deri nakli mi?"

"Onun gibi bir şey." Aslında haftada iki ya da üç kez vites değiştiriyor, vücudumun neredeyse başımı koparacak olan yarayı iyileştirmesine izin veriyordum ama bunu onunla paylaşmıyordum.

"Peki ya filmdeki gözlerin? Bunun için bir açıklaman var mı?"

"Hayır."

Derek aniden kıkırdadı. "Kızılderili Prenses, sana hiç annemin Kızılderili olduğumu söylemiş miydin?"

yan?"

"Hayır." Creeklerin bir skinwalker mitosu olup olmadığını merak ettim. Benim hakkımda bir tahminde bulunup bulunmadığını merak ettim.

Tekrar güldü, emniyeti sıfırlarken gözlerini bana dikti. Nefes almayı hatırladım. "Kızılderili Prenses'i mi istiyorsun?"

"SUV'lardan birinin anahtarları. Tercihen tam donanımlı bir tane." Yani iletişim teçhizatı, bilgisayar sistemi, GPS, ekstra zırh kaplaması, silahlar ve Leo'nun sağladığı diğer tüm zil ve ısıklarla dolu bir tane. Sormamasına ve bu işte güvenliğin başındaki kişi olarak gönüllü olmama gerek olmamasına rağmen, "Henüz bilmiyorlar ama bu sabah polislere ve arama kurtarma ekibine katılıyorum" diye ekledim. Kaşlarını kaldırdığında, "SAR, park servisi ve sivil dillerde Arama ve Kurtarma anlamına geliyor" dedim.

Derek silahını kılıfına soktu ve odanın içinde yürüdü. Metalin cama çarpma sesini duydum. "Onu getirmesi için vale park hizmetini arayacağım. Desteğe ihtiyacın var mı?" Bana bir dizi anahtar fırlattı. Tek elimle yakaladım.

"Hayır." Odasından çıktım ve kapısını kapattım, koridorda hızla ilerliyordum. Derek'in tam olarak bir arkadaş olmadığını biliyordum, ama bu güvenli hareket beni yakalamıştı. İlişkimizin ne olduğunu göstermişti. Ve olmadığını. Otelin önünde, kısmen zırhlı bir cipin sürücü koltuğuna kaydım ve kapıyı kapattım. Geçerken, ağır renkli, kurşun geçirmez camların arkasından protestocuları inceledim. Pankartları pek yenilikçi değildi ama isteklerini yeterince iyi ifade ediyorlardı: TÜM VAMPIRLERİ KAZIKLAYIN. VAMPIRLER ÖLSÜN! DIŞ KAFALARI KESİN. TANRI DÜNYAYI INSANLARA VERDİ. Bu tür şeyler.

CBS'yi başlattım ve bu bilgileri GPS ile birleştirdim. Buncombe İlçesi, NC OneMap'in bir parçası olan Coğrafi Bilgi Sistemi CBS'yi kullanıyordu; bu sistem, kolluk kuvvetleri, park bekçileri, emlakçılar ve ücretini ödemek isteyen diğerleri tarafından kullanılan, eyaletin bir tür coğrafi omurgası, haritalama ve bilgi projesiydi. GPS konumları, adresler, arazi parselleri, bireysel dağ zirveleri vb. hakkındaki bilgilerin bir elektronik tabloya veya yazdırılabilir haritaya indirilmesine olanak tanıyordu ve özellikle ilçenin sarp, dağlık arazisinde yardımcı oluyordu. Leo sisteme erişimimizi sağlayarak işimi çok kolaylaştırdı ve polisleri bulmamızı neredeyse zahmetsiz hale getirdi.

Sabah erken saatlerde televizyonda gösterilen yere vardığımda saat sekizi geçiyordu. Eğer bu yeni saldırı bölgesi erken saatlerde bir medya hayvanat bahçesiye, şimdi tam bir sirkte. Üzerinde uydu antenleri olan yedi minibüs vardı: ulusal yayın haberleri, yerel kablolu yayın ve ulusal kablolu yayın. farklı kurumlardan bir düzine polis arabası gelişigüzel park etmişti: Asheville PD, Buncombe County Rescue Squad, üzerinde RRT logosu olan bir kamyon, yani kurumlar arası Bölgesel Müdahale Ekibi ve şerif yardımcısı araçları. Çoğu kamyon olmak üzere kırk kadar özel araç vardı ve çoğunun camında eğitilmiş kurtarma gönüllülerine ait kanıtlayan çıkartmalar vardı. Güçlü yanmış kahve ve yağlı fast food kokuları yayan iki kurtarma destek kamyonu gördüm. Bir ambulans vardı, sağlık görevlileri bir ağacın gölgesinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Üç kamyonun arkasında köpekli arama birimleri için kafesler vardı. Bu da polislerin kamp/saldırı alanını bulmakta zorlandıkları ya da buldukları ve köpeklerin keşfettiği kokuyu anlamına . Her yerde insanlar vardı.

Cipten kameralardan uzakta çıktım, önceden hazırladığım sırt çantamı omzuma attım ve ağaçların arasına dalarak şerifi gölgede, yoğun kameraların görüşünden koruduğu bir yerde buldum. Diğer üç adam ve bir kadınla birlikte derme çatma portatif bir masanın duruyordu, önünde bir dizi hava haritası, yan tarafta açık bir dizüstü bilgisayar . Şerif Grizzard birkaç yıldır görevdeydi, ikinci dönemini geride bırakmıştı ve üçüncü dönem için adaylığını koymuştu. Çok iyi tanıdığım bir politikacıydı, arkadan vurmayı bilen seçilmiş bir memurdu. Benden ve savunduğum her şeyden tam olarak nefret etmiyordu ama bir zamanlar Paul Braxton'ın ölümünden beni sorumlu tutmuş ve elinden gelen her şeyi yapmıştı.

beni hapse atmak için. Bana karşı hiçbir kanıt yoktu ama Grizzard'ın dedektifi ve Molly'nin arkadaşı benim gözetimimde öldürülmüştü. Ben hayatta kalmıştım. Düşmanlığını anlayabiliyordum.

Bir ağacın arkasında yarı gizlenmiş bir şekilde durdum, Canavar'ın daha iyi duyma yeteneğinden faydalanarak mırıltılı konuşmaları dinledim. Bu konuşmalardan, arama alanının erkenden ızgaralara bölündüğünü ve kamp alanının şafaktan hemen sonra keşfedildiğini anladım. Yaralılar kurtarma sepetleriyle dağa taşınmış ve tıbbi yardım ulaştırılmıştı. Ölüler hâlâ yerlerindeydi. Olay yeri inceleme ekipleri geniş bir alana dağılmış olan kamp alanında çalışıyordu. Köpekler de kampçılara saldıran şeylerin izini sürüyordu. Şeyler. Çok sayıda.

"Bence diş kafalılar, belki ayak izlerini gizlemek için bir tür büyü yapıyorlar, belki de Louisiana'da o insanları öldüren garip şey gibi." Konuşmacı kısa boylu, dolgun kahverengi sakallı adamdı. Yana doğru tütün tükürdü ve işaret parmağıyla yaprak tomarını çenesinin derinliklerine doğru sıvazladı. Pantolonuna sildi ve konuşmaya devam etti. "Yarı sivri dişli, yarı başka bir şey." Bir ciğer yiyiciden bahsediyordu ve ben sadece bir tanesini görmüş ya da duymuştum, ama iyi bir tahmindir. Et yiyen yırtıcıların verdiği zarar genellikle benzerdi. "Vampir, büyü ve diğer şeyler." "Belki de oradan geri dönen kadındır." diye ekledi.

Grizzard, "Jane Yellowrock'un üç kişiyi parçalayıp ölüme terk , ardından üç kişiyi daha öldürüp yediğini sanmıyorum," dedi.

"Tamam, o zaman geriye sivri dişliler kalıyor," dedi kısa boylu adam kararlılıkla. "Seni yemek ya da içerek kurutmak isteyen bir şeye asla güvenme." Bu bana iyi bir tavsiye gibi geldi.

Grizzard, "Yellowrock'a bir telefon aç," dedi. "Bu konuda onun görüşünü alalım. New Orleans'ta öldürdüğü yaratıkla aynıysa, bu onu uzman yapar." Sesi pek mutlu gelmiyordu. Şerif Yardımcısı Sam Orson da cebinden bir cep telefonu çıkardığında mutlu .

İç çektim. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı. Telefonum çalmadan önce ağacın arkasından çıktım ve yaklaştım, yarı yoldayken kasıtlı olarak dala bastım. Grizzard kafasını kaldırdı. Cep telefonum çaldı. Bölgeye girdiğimde cevap verdim. "Yellowrock."

Şerif yardımcısı bana baktı, telefonuna baktı ve bağlantıyı kesti. Bir elimi kaldırdım. Telefonumu kapattım. "Şerif. Sam." Kadına başımı salladım, "Betty." Diğerlerini tanıımıyordum ama genel selamıma onları dahil ettim, "Günaydın."

"Peki sen neden buradasın?" Grizzard söyledi. Grizzard'ın ilk iş olarak kötü polis tavrı takınacağına güvenin. Belki herkese yapmıştır. Belki de sadece bana saklamıştır.

"Dün Hartford'da izleri gördüm," dedim, bir suç mahallindeki polislerin ya da bir operasyondaki askerlerin kısa ve basit cümlelerini kurarak. "Aynı şeylerin buraya da saldırıp saldırmadığını merak ediyordum. Yardım edebilir miyim diye merak ettim. Az önce beni arıyordun, değil mi Sam? Şerif?" Cep telefonunu kaldırdım, bu alan kodundan düşmüş bir arama görünüyordu.

Sam yarım bir gülümseme verdi. Brax'ın cenazesinin olduğu gece birkaç bira içmiştik. Aslında birkaç taneden de fazla. Tamamen sarhoş olmuştu. Skinwalker metabolizmam bu tür bir rahatlama bulmama izin vermemişti ama ona ayak uydurmak için elimden geleni yapmıştım. Sonra onu kendi arabasıyla evine bıraktım ve kız arkadaşının onu yatağa yatırmasına yardım ettim. O zamandan beri onu görmemiştim. Artık bir alyans takıyordu ve on kilo fazlaydı. "Evet," dedi Sam. "Seni görmek güzel, Yellowrock."

"İzlerin resimleri var mı?" Ben sordum.

Grizzard başını salladı, bu bana gelmem için bir komuttu. Bu basit hareketle arama grubuna kabul edildim. Nefesim duruldu ve omuzlarım gevşedi. Evde olmak güzeldi. Başparmaklarımı kot pantolonumun ceplerine soktum, Grizzard dizüstü bilgisayarda bazı tuşlara basarken parmaklarımı sallanmaya bıraktım. Ekranı bir fotoğraf kapladı, bir pati izinin yakın çekimi. elimi masanın üstüne koydum. "Bu genişlikte mi?" diye sordum.

"Yeterince yakın," dedi Grizzard. Bir tuşa ve yanında bir cetvel olan başka bir fotoğraf belirdi. Neden bahsettiğimi gerçekten bilip bilmediğimi ya da sadece saçmalayıp saçmalamadığımı anlamak için küçük bir test. "Louisiana'da öldürdüğünle aynı şey mi? Yarı vampir mi?" Başımı hayır anlamında salladım. "Dün o çifte saldıranla aynı şey mi?"

"Muhtemelen," dedim. "Kurt adam." Etrafımdaki polisler yer değiştirdi. İkisi ellerini silahlarının dipçiklerine götürdü, polis tepkisi. "O bölgede iki kurt vardı. Kızı dönüştürmeye çalışıyorlardı. Adam yollarına çıktı. sabıka fotoğraflarını gördünüz."

Grizzard iç çekti. Betty, "Yani bu doğru mu? *Kurt adama* mı dönüşecekler?" Kurtadamlarla savaşıp herhangi birinin yaralanabileceği ve bir sonraki dolunayda kürklü olabileceği endişesi dile getirilmedi. Polisler tehlike için kaydolurlar ama bazı riskler en iyilerini bile tedirgin eder.

"Hayır." Telefonumu çektim ve gece boyunca gelen mesajlar arasında . "New Orleans vampirlerinden bir şifacı istedim. Ve"- Bruiser'dan gelen bir mesaj gördüm, üzerine tıkladım ve mesajı yorumladım-"Bu gece Charlotte'tan bir Mercy Blade geliyor. Adı Gertruda." Bu Almanca da , yazım hatası da.

"Ne? Bir sivri kafalı çocuğun kanını mı akıtacak? Böyle bir şey olmayacak," dedi tütün çiğneyen adam. Silahını kılıfında kaydırды ve tekrar tükürdü.

Nereye basmamam gerektiğini not aldım. "O bir vampir değil." Doğrusu da buydu zaten. Mercy Blades anzulardı, bir zamanlar fırtına tanrıları olarak tapınılan tüylü kuş benzeri yaratıklardı, şimdi ise insanlar ve vampirler arasında, büyü katmanları altında saklanıyorlardı. Onlara bu kısmı anlatmadım. Onlar da sormadı. Bu ilginç olmalı. "Bir keresinde kurtadamlar tarafından ısırılmışım. Bir Merhamet Kılıcı bana zamanında ulaştı ve beni iyileştirdi."

"Öyle mi?" Grizzard köpek kulağı ve kuyruğu arar gibi bana baktı. "Bir süre kalacak mı?" diye sordu. Yani başkaları da onun hizmetlerinden yararlanabilecek miydi? Aşağıdaki suç mahallinde ısırılan insanlar. Gelecekteki polisler.

Telefona kısa bir mesaj attım. "Werelar aşağı indirilene kadar uzun bir konaklama talep ediyorum." Telefonu cebime koydum ve konuyu değiştirdim. "İzlere geri dönelim. Başka bir iz var mıydı, garip bir iz, belki de pençe izlerinin üstünde? Sanki onları takip ediyormuş gibi?"

Grup beni dışlayan bakışlar attı. Grizzard, "Onları tarif edebilir misiniz?" dedi.

"Kalem?" Elime bir tane tutuşturdu ve bir kâğıt parçasını bana uzattı. Ressam değildim ama grindy izleri çizebilirdim. Orta derecede yetenekli üç yaşındaki herhangi biri bile çizebilirdi. Üç parmaklı izleri çizdim, ortadaki diğerlerinden daha uzundu, pençeleri orak gibiydi. Küçük grubun donup kalmasından izlerin olay yerinde bulunduğunu anlayabiliyordum.

"Grindylow denen bir yaratıktan geliyor," dedim. "Yaklaşık bir metre boyunda çirkin, küçük, yeşil bir şey. Yasaları çiğneyen wereleri avlıyor. Eğer onu bulabilirsek, ondan bir şeyler öğrenebiliriz." Ve küçük yaratığı benimle güçlerini birleştirmeye ikna edebilirdim. Onlara bunu da söylemedim. Yalan söylemeyi beceremiyordum ama ihmal ederek yalan söylemek? Bunu yapmayı iyi öğreniyordum.

Grizzard, "Bunu kamuoyuna açıklamıyoruz," diye talimat verdi.

"Bana uyar. Basın, adımı ve benzerliğimi tüm yayın kanallarına yapıştırıyor. Onlar benim en iyi dostlarım değil." Onların gözüne girmeyi başardığımı düşündüm ve bu yüzden şansımı . "Siteyi görebilir miyim?"

Grizzard Sam'e başıyla işaret etti. "Orson, onu aşağı götür."

bir rahatlama yayıldı. "Son bir öneri," dedim. "Wereleri öldürmek gerçekten zor. Gümüş kurşun onları normal cephaneden daha hızlı öldürmeyebilir ama gümüş zarar verir. Kötü. Eğer bir yara alırlarsa

-Örneğin gümüş vuruşlu çift-dövüşler - gümüş cerrahi olarak çıkarılana kadar iyileşmek için form değiştirebileceklerini sanmıyorum, bu da onları yaralandıklarında bulundukları formda kalmaya zorluyor. İçlerinde uzun süre kalırlarsa

kan dolaşımalarını zehirleyecektir. İstersen, mermilerimi gümüş fl chettes ile elle dolduran yerel bir adamım var. New Orleans'ta onlarla birkaç kişi yi  ld rd m."

"Bu şeyleri öldürdün m ?"

"Evet." Ağağların içine, yamacın baktım. Beni neredeyse öldürüyorlardı ama bunu da atlamıştım. Yalan söylemek giderek kolaylaşıyordu. Biraz suçluluk duygusu bekledim ama hiçbir şey olmadı. Pazar sabahıydı; polislere yalan söylemek yerine kiliseye gitmeye hazırlanmalıydım. Evet. Cehenneme gidecektim.

"İsim? Maliyet?" Grizzard havladı.

Ona mermilerimi elle dolduran adamın adını ve iletişim bilgilerini . "Size maliyetini söyleyemem. Bu gümüşün piyasa değerine, fişeklerde kullandığı miktarına, bir sürü faktöre bağlı."

"Tamam. onu. Su  mahalimi mahvetme, Yellowrock." " ok yumuşaksın."

Cevap veremeden Sam dirseğimden tutup beni çekti. " eneni ne zaman kapatacağını hiç bilmiyorsun," diye homurdandı.

Ona baktım ve sırttım. "İçkiyi tutamıyorsun."

Sam Orson küçük bir göz nefes alma hareketi yaptı ve beni tepeden aşağı çekti. Esintide kan kokusu aldım.  l  et. İnsan.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kanunsuzluğun Benim İlçemde Yeri Yoktur

Sarı olay yeri şeridinin içindeki yüz metre karelik alan, hassas burnuma insan kanı, kurt adam ve ölü balık kokusu geliyordu. Kurtadamların ziyafet çektiği üç insan hâlâ çadırların yakınındaydı ve sinekler vızıldıyordu. Kamp alanındaki koku, ağaçlarda oturmuş bekleyen kargaların dikkatini . Bir tanesi dönüp bana baktı, vampirlerin insanlığa çalışmadıkları zamanki hareketlerini andıran bir hareketle başını yana eğdi. Ya da birinin gerçek doğalarını görmesini umursamadıklarında. Yüzümü sabit tuttum, tepki vermedim ve olay yerini inceledim, çevrede dolaştım, her açıdan baktım. Olay yeri teknisyenlerinden bazıları kanıtları poşetliyor, her bir vücut parçasının ya da bulunduğu yeri işaretliyordu. Diğerleri ise fotoğraf çekiyor, notlar alıyor ya da büyük resme eklenecek yeni fiziksel izler için küçük kanıt işaretleri koyuyorlardı.

Kampçılar gece saldırıya ; kurtlar batıdan saldırmış, önce çadırları, sonra da uyuyan kampçılarını . Üçü hemen öldürülmüştü. Diğer üçü ormana kaçmış ve kovalanmıştı. "Hayatta kalan kampçılar ne dedi?" Ben sordum.

"Kovalandılar, yere serildiler, ısırıldılar ve ." "Canlı olanların hepsi dişiydi," diye belirttim.

Ben sahneyi analiz ederken Sam beni inceledi. "Bunu nereden biliyorsunuz? Basına yardım isteyen kişinin erkek olduğunu ima ettik."

"Üç çadır, üç soğutucu, üç ayı torbası dolusu yiyecek. Ölen ve yenenlerin hepsi erkek, ancak alanın her tarafına dağılmış farklı boyutlarda kadın kıyafetleri var. Bunun altı travesti, yani üç çift olmadığı varsayımını kabul ediyorum." Sam hafifçe homurdandı. "Ayrıca, New Orleans'taki kurtadamlar eş bulmaya çalışıyorlardı. Kurtadamlar diğer kurtadamlar gibi değildir. Gerçek anlamda üremezler. Üremelerinin tek yolu bir insanı ısırmasıdır." Artemis'in Lanetli kurtları arasında hâlâ hasta olanlar kurtlardı ve onları iki huylu ve tüylü yapan hastalık aynı zamanda avizedeki en parlak ampul olmadıkları anlamına geliyordu. Sözlerimi şöyle bitirdim: "Isırılan dişiler hayatta kalamıyor ya da hayatta kalsalar bile delirip sürekli kızgınlığa giriyorlar."

Sam kelimeler aklına geldikçe nefesini içine çekti. Polisler söyleyemeyeceğim çok şey vardı ama kurbanlar üzerindeki etkileri gizli tutulamazdı. Itty Bitty' grenli, düşük kaliteli fotoğrafını düşündüm: narin yüz hatları, büyük mavi gözler, güzel. Gözlerimi kapattım, yorgunluğun verdiği kuruluğu hissettim. "Kurtlar kamp alanına nereden girdi?" Kokuyu rüzgârda takip ettiğim için zaten bildiğim halde .

Sam yokuşu işaret etti. "Bir kilisenin park alanından geldiler, şu tepeden, yaklaşık üç mil yukarıdan. Aynı şekilde gitti."

"Bunu size köpekler mi söyledi?"

Sam . "Görevliler gelir köpekler kıpır kıpır oldu. Her biri. Tam bir panik moduna girdiler. Bir tanesi bakıcısını ısırıldı. Dehşete kapıldılar." İfadesini dikkatli bir değiştirmesine sııttım. Polisler diplomatik dilleriyle tanınmazlar ama Sam deniyordu. "Bakıcıları onları üç parmaklı şeyin nehre götürdü. Ona ne ?"

"Grindy. Grindylow'un kısaltması," dedim. "Çevrenin içinde, kurbanlara yakın bir yere ihtiyacım var. Nereye basabileceğimi ve nereye söyle. Sonra da grindy'nin geldiğini görmek istiyorum."

"Sızıntı yarığın dibindeki bir dereden geliyor," diye işaret etti. "Ben oraya inmem. Düşmek seni öldürür," diye eski bir filminden alıntı yaptı. "Ve yukarı yürüyüş öyle."

"Tamam. Beni içeri götür." Ayaklarımı Sam'in ayak izlerine yerleştirerek kurbanlara akşam yemeği olduklarını doğrulayacak kadar yaklaştım. Bir kurt adam sürüsünün parçaladığı bir geyik sürüsü görmüştüm. Bu ona çok benziyordu. Ayrıca cadı kanı kokusu da alıyordum ve çok az erkek cadı yetişkinliğe kadar hayatta kalabildiğinden, bu muhtemelen ısırılan kadınlardan birinin cadı olduğu anlamına geliyordu. Itty Bitty cadı kanından geliyordu. Bu bir tesadüf değildi. Kurtlar insan kadınları eş olarak kullanmayı denemişlerdi ama işe yaramamıştı. Şimdi de cadıları seçmişler gibi görünüyordu.

Sam, "Onları insanburgerine dönüştürdüm," dedi ve polislerin kendilerini katliamdan ayırmak için yaptıkları gibi hafifçe kıkırdadı. Bu onları diğer insanlardan daha soğuk ve sert yapıyordu ama aynı zamanda akli başında olmalarını da sağlıyordu. Bunu anladım ve cevap vermedim.

Grindy izleri ve izleri, öldürme alanının kenarlarına bastırılmıştı, bu da küçük yeşil Yoda-golem-kurt-katilinin öldürme işleminden sonra alana geldiğini gösteriyordu. Belki de birkaç saat sonra. Grindy'nin modern ulaşım araçlarına erişimi yoktu ve yüzmek zorundaydı, dolayısıyla aşağıdaki dereden yukarı doğru izler vardı.

Çalışırken, düşünceler zihnimde süzülüyordu, bilinçaltım bağlantı noktasını bulup her şeyi satan bir birbirine bağlayana kadar hiçbir şey ifade etmeyen serbest bir çağrışım. İşe yaramaz, yorgun düşünceler: *Grindy'yi bulmalı ve onunla eşleşerek wereleri takip etmeliyim, böylece ikimizin de aramaları hızlanır. Ama onu nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Keşke gündüzleri koku takibi için bir köpek formuna erişimim olsaydı. Ama eğer yer değiştirirsem, ay doğana ya da gece çökene kadar (hangisi daha erken gelirse) o şekilde kalacağım. Ya köpek formunda kurtlarla karşılaşsam? Hiçbir köpek bir kurt adamın doğal silahlarına sahip değildir. Ben Janeburger olurum. Ve son olarak, kurtların adamlara saldırma ve onları yeme biçimlerinin özellikle tüyler ürpertici olduğunu ve maksimum etkiyi yaratmaya çalıştıklarını fark ettim - bir mesaj bırakmak için.*

Olay yeri şeridini tekrar geçtim ve beklenmedik bir koku aldığımda Sam'i bir teknisyenle sohbet ederken bırakarak çevreye geri döndüm. Sam'i ve teknisyenleri -hepsi meşguldü- çalıların arasına dizlerimin üzerine çökmeden önce yerleştirdim, küçük sırt çantam kollarımın altında yükseliyordu. Dört bacağımın üzerinde, yarı sürünerek zeminde ilerledim. Koku zayıftı, eski, kurumuş kan kokusu, keskin arı kokusuyla örtülmüş ve neredeyse maskelenmişti. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde eski kan kokusunu takip ederek bir ağacın dibindeki yaprak yığınının ulaştım. Diğerlerini tekrar kontrol ettim, işleriyle meşgul olduklarını, Sam'in bir teknisyenle manburger tartıştığını gördüm. Elimi uzattım ve yaprakları karıştırdım. Parmaklarım sert ve soğuk bir şeyle karşılaştı. Metaldi. Avuçladım ve hafifçe dışarı çıkardım.

Rick'in anahtarlığıydı, onu esir aldıklarında kurtların erişebildiği eski anahtarlık. Dün yenisini görmüştüm, mineli siyah leopar. Bu sade bir şeydi, yıpranmış bir biner üzerindeydi. birçok kez görmüştüm ama en iyi kanının eski kokusundan .

Kurtlar onu kazara değil, bulunacağını bildikleri için düşürmüşlerdi. Anahtarları avuçladım, her şeyi bir araya . Lupus Sürüsü'nün hayatta kalan iki kurdunu alt etmiş ve hiçbir insanın yapamayacağı şekilde, hatta sürpriz unsuruyla bile kazanmışım. Beni ısırılmışlar, kanımın tadına bakmışlardı. İnsan olmadığımı biliyorlardı. Kurtlar beni kışkırtıyor, bana meydan okuyorlardı. *Gelin ve bizi alın. Eğer yapabilirsen. Ve sadece beni değil. Stirling Dağı'nın dibindeki Güvercin Nehri'nde kurbanlarını öldürmüş, dönüştürmeye çalışmışlardı. Rick ve Kem de orada kalıyordu. Wereler kokuyla yaşar, bu yüzden kedilerin orada olduğunu biliyorlardı. Görünüşte saldırı insanları dönüştürmek içindi. Altta ise bana, Rick'e ve PAW'ın, yani Afrika Partisi'nin lideri Kemnebi'ye bir mesaj gönderiyordu. Kem-cat ve Rick'i buraya getiren bendim, yani hepsi benim suçumdu. Lanet olsun. Anahtarlığı cebime attım ve olay mahallinde koşarak Sam'in yanına gittim. "Benim için vadinin dibini tarif eder misin?"*

Kenara doğru yürüdü ve dağdan aşağıya baktı. "Otuz, belki kırk derece eğim. Yakın

aşığıya doğru dikey. Tehlikeli bir iniş ve geri çok zor. Dipte enkazla tıkanmış fırtına akıntısı var."

Kürekçi arkadaşlarımı düşündüm. "Bu kürek çekilebilecek ya da rafting yapılabilecek bir şey mi?" "Aklı başında, ayık ya da işleyen on beyin hücresine sahip hiç kimse tarafından değil."

Hafifçe homurdandım. "Evet, sadece bir düşünceydi."

"Aptalca bir düşünce."

Bir elimi kaldırdım ve koşarak dağa geri döndüm. Ağaçların arasına gizlenmiş Grizzard'ın bulunduğu yere ulaştığımda, "Bir şey öğrendin mi?" diye .

Cebimdeki anahtarlığı düşündüm ve Grizzard'ın yüzümden bir şeylerin geçtiğini gördüğünü biliyordum. Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım ve polisler yalan söylemek daha da zordu. "Mmm," dedim ve düşünceli bir şekilde çenemi kaşıdım. "Sanırım sadece iki tane var ve arkadaş edinmek istiyorlar."

Grizzard homurdandı. "Lanet olası süperler."

"Evet, şey. Grindy low insanların tarafında. Adamlarına söyle, yaklaşık bir metre boyunda, dişleri ve pençeleri olan yeşil bir Yoda'ya dikkat etsinler. Ona ateş etmeyin. O senin arkadaşın."

Grizzard'ın gözleri kısıldı. "Bu grindy kanunları eline almasa iyi olur. Kanunsuzların benim yeri yoktur."

Kıkırdadım. "Kurtları köşeye sıkıştırırsan savaşıyorlar yenilirler. Bu da adamlarınızın yaralanma ve kürklü olarak uyanma şansı olduğu anlamına gelir. Sonra, eğer onları zapt etmeyi başarırsanız, onları tutabilecek kadar güçlü bir kafese koymanız, sonra onları beslemeniz ve kürklendiklerinde bile onlara bakmanız gerekir. Kurtadamlar diğer doğaüstü yaratıklardan, hatta vampirlerden bile daha tehlikelidir. Kelimenin tam anlamıyla delidirler. Bırakın Grindy işini yapsın. Sadece tavsiyem."

"Bunu dikkate alacağım. Bunu Fanghead'lerin yapmadığını garanti ediyor musun?" Başını belli belirsiz dağa salladı.

"Garanti." Saatime baktım. Kiliseyi kaçırmıştım. Lanet olsun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Büyük Köpeklerin Peşinde misin?

CBS haritalarını ve Google, Yahoo! ve MSR Haritalarını açarak uzaklaştım, bunlar sokak haritalarıyla üst üste veya değiştirilebilecek hava görüntüleri sunuyordu. Beni yolun bir kısmına götürebilecek isimsiz bir bağlantı yolu buldum ve MOC'nin araçlarının arazide olduğu kadar de iyi olmasını umdum. Ve zırhın ekstra ağırlığının geri dönmeme engel olmayacağını umdum. Vadinin yarısına kadar gelebildim, üç noktadan dar bir dönüş yapabileceğim bir yer buldum ama bu daha çok on noktadan benziyordu, tekerlekler dar patikadan kayma ve beni aşağıya taşıma tehdidi altındaydı. Tepenin arkasına bakacak şekilde park ettim, bir litre su içtim, çantama iki litre daha ekledim ve başka bir derenin birleştiği yere varmayı umarak aşağıya doğru yola çıktım. Zorlu bir inişti ve ter içinde kaldım.

Dumanlı Dağlar yağmur ormanıdır, farklı yüksekliklerde kendi mini yaratır ve doğal batıdan doğuya ticaret rüzgarlarını bozar. Aşağılara indikçe sıcaklık düşüyor ve hava giderek daha nemli hale geliyordu. Sabah güneşi kayboldu, batıya bakan dağ duvarını ısıtmak için öğleden sonra açısına ihtiyaç vardı. ince ve uzun dikey şeritler halinde bir sis büyüdü, Dumanlı Dağlar'ın adını aldığı sis. Tenime ve giysilerime , soğuk ve nemli. Küçük dereler ve akıntılar oluşuyor ve birleşiyor, dikey kaya yüzeylerinden aşağı sıcıyor ve dağ tabanını kesiyordu. Terim soğumuş, nefesim kulaklarımda çınlıyordu; avuçlarım köklerden ve ağaçlardan acımaya başlamış, ağaç kabukları ve kayalar üzerinde kayarak inişimi yavaşlatmıştı.

Arazi mutlaka araştırılmış olsa da, 1920'lerdeki ormansızlaştırmadan bu yana buraya kimse gelmemiş gibi görünüyordu. Hiç insan izine rastlamadım ama çok sayıda tavşan izi, geyik pisliği ve izi ve bol miktarda ayı izi buldum: kurtçuklar için pençelenmiş ölü ağaçlar, taze pençe izleri gösteren bir ağacın tepesindeki bal arısı yuvası ve ayının tırmandığı yerde kabuk hasarı. Ve bir keresinde dağ aslanı izine benzeyen bir şey gördüm, kurumuş ve etrafa saçılmış eski dışkı. Canavar beni hareketsiz tuttu, bir pençesi zihnimdeydi, tüm duyularıyla dışkıyı inceliyordu. Ağzım açıldı ve üst dudağım geri çekildi, kokuyu burnumdan ve ağzımdan emdim, ancak çoğunlukla insan kokusu alma yeteneğim Beast'in neredeyse başını kör etti. Dağın yukarısına baktı ve yerden yaklaşık iki metreye kadar dikey pençe izleri olan bir ağaç gördü. *Dağ aslanı mı? Ona bakarak düşündüm.*

Sonunda bana baktı, kararsızdı, *Bobcat. Erkek. Ne*

zaman? Ben sordum.

Son kar zamanı. Belki de.

Geçen sene. Kış mevsiminde. Kıpırdamadan durdum, buranın kokularını içime çektim, esintiyle yükselen suyun, geyiğin, ayının, tavşanın, opossum ve rakunun, sayısız kuşun, yılan miskin kuru kokusunun, polecat ve kokarcanın kokusunu aldım. Büyük kedi yoktu. Dağın aşağısına ilerledim, canavar tetikte ve meraklıydı. *Ölü balık kokulu yeşil şeyi mi avlıyorsun?* diye sordu.

Güldüm, vadideki tek insan sesi. "Evet."

Öldürüp yemek mi?

"Hayır. Kesinlikle değil. Kurtadamları avlıyor."

Canavar tısladı, zihnimin derinliklerinde. *Öldür ve kurtları çürümeye bırak. Kış yiyeceğinin katilleri. Et hırsızları. Et israfçıları.* Canavar'ın *et israfçılarından* daha korkunç birkaç hakareti vardı. Başka bir şey söylemedi ama odaklanmasını takdir ettim. Sık sık benim kaçırdığım ya da ne anlama geldiklerini bilmediğim için görmezden geldiğim şeyleri görür ve koklardı. Dışkı ve pençe izleri gibi.

Şeriften ayrıldıktan bir saat sonra dibe ulaştım ve derenin kenarında, devrilmiş bir ağacın üzerinde durdum. Burada, güneşin altında kıyıda oturduğum yerde suyun hareketi sessizdi, ayaklarım geçen sonbaharın yaprakları altında sürünüyordu, ama hemen ileride, birleşmenin olması gerektiğini düşündüğüm yerde ve yukarıdan, belli ki bir düşüşün olduğu yerden suyun kükremesini duyabiliyordum. Ivanna Kasırgası Mississippi Nehri havzasını yavaşça süpürüyor ve batımıza su selleri boşaltıyordu. Tahminlere göre kasırga doğuya, bize doğru dönüyordu ve iki gün içinde dört ila altı inç yağmur yağacağı öngörülüyordu. Yakında bu dere azgın bir sele dönüşecekti.

Öğle yemeğinde protein barları, fındık, üç kek ve iki muz vardı. Beni tok hissettirdi ama tatmin etmedi. Kâğıt ve plastikleri sakladım ve kabukları, acı tadına rağmen sebze seven bir hayvanın onları yiyeceğini bilerek kıyıya attım. Çantam çok daha hafiflemişti, akıntıya doğru ilerledim ve kıyıları grindy işareti için izledim. Suyun taş üzerindeki sesi artıyor ve hava sisle ıslanıyordu.

Birleşme noktasına hemen önce üç dikey pençe izini fark ettim. Sert granitte kesilmişlerdi, taze kesikler güneşte hala parlaktı. Parmaklarımı kesik izlerinin içine soktum ve yoğun sise rağmen taşı kuru buldum. Az önce grindy'yi kaçırmıştım. "Lanet olsun," diye fısıldadım. Kesik izlerinin altında, toprağın derinliklerinde pençe izleri olan üç parmak izleri vardı.

Yirmi metre daha ilerledim ve iki derenin birleştiği yerin üzerindeki buharda durdum. Bu huzurlu bir evlilik değildi, daha çok gürültülü ve şikâyetlerle dolu bir av tüfeği düğününe benziyordu. Su şiddetli bir anaför oluşturdu, iki akıntının suyu çarpışıyor ve bir ayak yüksekliğinde köpüklü bir duvar halinde yükseliyordu. Su o kadar sert çalkalandı ki bir yerde otuz metre boyunca akıntıya kapıldı, kunduzun kemirdiği orta büyüklükte bir kütük yakalandı, oluşturdu ve akıntıya karşı hiçbir ilerleme kaydedemedi. Diğer kütükler kayalara sıkışmış, suyun itişiyile sıkıca tutulmuş, suyun taşıdığı katı her şeyi toplayan ve tutan bir elek oluşturmuştu. Lastikler, ikişer dörder, yırtık bir şilte, kovalar ve boya kutuları, giysiler, yaprakları ve kökleriyle bütün ağaçlar girdaba kapılmıştı.

Bir geyiğin cesedi akıntının en yukarısındaki yığının üzerinde sıkışıp kalmıştı, sadece kalçaları ve arka bacaklarının üst kısmı görünüyordu, ıslak siste bile sinekler vızıldıyordu. aşağısında, süzgeçler daha da kötüydü, geçidin dibi kütükler ve insan doluydu.

Çantamdan bir fotoğraf makinesi ve GPS konumunu not ederek fotoğraf çektim. Sam haklıydı. Akli başında hiç kimse, su yolunu tıkayan elekler ve süzgeçlerle derede gezinmezdi. Grindy'yi kaçırmıştım. Bütün gün başardığım tek şey, parçalama ve öldürmeden kurtların sorumlu olduğunu ve grindy'nin onların izinde olduğunu kendime kanıtlamaktı. İşaretlerden ve Güvercin Nehri'ndeki saldırıdan bunu tahmin etmiştim. Hoşnutsuz bir şekilde, gerçek bir yola geri dönmek için dağdan SUV'a doğru yola çıktım. *Helikopteri alabilirdim*, diye düşündüm. Canavar hoşnutsuzlukla tısladı.

Dağların Tennessee tarafındaki Hartford'a döndüğümde direksiyon başında uyukluyordum ama bugünlük duramazdım. Henüz değil. Dave ve Mike'ı aradım ve ben ısmarladığım sürece ikisi de erken bir akşam yemeği/kahve/bira için müsaitti. Leo bana bir şirket kredi kartı vermişti ve onu kullanmak niyetindeydim.

Öğleden sonra sıcak ve havasızdı; Bean Trees Caf  nin kliması ve loş ışığı memnuniyet vericiydi. Mike meze sipariş etti -sarımsak peynirli patates kızartması, ev yapımı soğan halkaları, tatlı patates kızartması. Beast pişmiş ete burun kıvrırsa da hepimiz tıka basa dolu burgerler sipariş ettik. Çocuklar bira aldılar, gerçekten denemek istediğim ama Beast'le övünen metabolizmamla bile beni daha çok uyutacağını bildiğim mikro bira fabrikası ürünleri. Uykuya dalmadan Asheville'e dönebilmek için duble espresso sipariş ettim. Kahve seven biri değildim, çayı tercih ederdim ama kafein, Skinwalker metabolizmamın yanıt verdiği tek ila  tı. Yemek geldiğinde daha uyanıktım.

Mike, "Burası ile Asheville arasındaki Buncombe County'deki derelerin çoğu dağlar boyunca doğudan batıya doğru akar," dedi, sesi bir otobüs dolusu gürültülü turistin arasından bile duyuluyordu. "French Broad Nehri Havzası ile sınırlıdır ve Tennessee Nehri Havzası'na, oradan da Mississippi Nehri Havzası'na dökülürler."

Yani kafenin hemen dışında kaynayan Pigeon Nehri'ne bağlıydılar. Anladım. O cebinden buruşuk bir harita çıkarırken ben de ellerimi bir yığın peçeteye sildim ve Black and Blue Burger'in son da . Biraz kahve içtim. Ve hâlâ , "Tamam. Yani grindy low sudan hiç çıkmadan hemen hemen her yere ulaşabilir, özellikle de yaz çok yağışlı geçerken ve sonbahar da aynı yolu izleyecek görünürken. Bana derecilerin ve yürüyüşçülerin gördüğü grindy işaretlerinin yerlerini gösterin."

Kırmızı bir tişört giyen ve başında Amerikan bayrağı olan Mike, kürekçiler, saç kafalı dereciler ve yürüyüşçüler tarafından not edilmiş olan grindy işaretlerinin bulunduğu haritayı açtı. Bunlardan çok vardı. Hem *çok*. Sadece Güvercin ve civarındaki derelerde olanları saydım ve otuzdan fazla alan buldum. Grindy büyük bir alanı ele geçiriyordu. New Orleans'ta böyle bir şey görmemiştim. Ama orada hiç kaya yoktu ve ben de kesik izleri olan ağaçlar aramıyordum. Çocuklar araştırmayı derlemiş, bana zaman kazandırmışlardı. Cep telefonumu açtım ve Leo Pellissier'in sağ kolu Bruiser'ı aradım.

"Ne var, Yellowrock?" Sesi sinirli geliyordu.

"Bruiser. Hızlı bir soru. Grindy low vampir karargahındaki fiskiyede yüzerken mermerde herhangi bir pençe izi bıraktı mı? Ortalığı dağıttığında yatak odasındakiler gibi mi?"

"Hayır. Hepsi bu mu?"

Bu çok garipti. Neden o zaman değil de şimdi işaretledi? "Hayır. Grindy kurtları arıyor. Grindy'yi aramama yardım etmeleri için birkaç kürekçi ve yürüyüşçü kirliyorum, umarım benimle birlikte çalışır ve beni kurtlara götürür. Onları işlerinden alıkoymak için kürekçilere ücretlerinin iki katını ödeyeceğim. Ernestine'in elektronik çekleri hesaplarına yatırmasını istiyorum. Numaraları ona e-posta ile göndereceğim."

"Tamam."

Telefona baktım ve Bruiser'ın kısa bir süre önce duşta benimle neredeyse ilişkiye girecek bir adam için son derece asabi olduğunu düşündüm. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Teşekkürler." Telefonu kapattım. "Tamam. Para sorun değil. İsim ve topladığın bilgi için ücretini iki katına çıkar. Vampirler werelerin yakalanıp halledilmesini istiyor." Haritayı incelerken tatlı patates kızartması yedim ve diğer elimle Asheville yakınlarındaki üç dereyi işaret ettim: Spring Creek, Big Laurel Creek ve Bushy Creek. "Burası grindy işaretlerinin görüldüğü en uzak doğu ve burada da onlardan çok gibi görünüyor. Belki de Stirling Dağı'ndan daha fazla."

Omzumun üzerinden bir nehir rehberi, "Başka yerlerde daha fazla olabilir ama tur sezonunda bile bu kadar trafik olmuyor," dedi. Dilinde gümüş küpe olan rehberdi bu. Meraklı bakışlarım üzerine, "Turist mi? Moron mu? Turon."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Leo'nun ödediği, harita uygulaması ve GPS takibi de dahil olmak üzere tüm zil ve ısıklara sahip olan süslü cep telefonumu masaya koydum. "İşte bu öğleden sonra bulunduğum yer." GPS koordinatlarını gösterdim. "Bu derelerden herhangi birine yakın mı?"

Dave koordinatlarımı haritadakilerle aynı hizaya getirerek görevi . "Shelton Deresi ile Laurel'in birleşerek Büyük Laurel Deresi'ne yerden çok uzak olmayan bir besleyici dere," dedi, bozuk sesi yumuşaktı ama de turistlerin çocuklarının çığlıklarını taşıyordu.

"Yani, burada, burada ve burada"-dağ silsilesinin Kuzey Carolina tarafındaki yerleri gösterdim-"birkaç düzine kez işaretlemiş. Ve üç dere de cinayetin işlendiği yere yürüyüş mesafesinde."

Dün geceki saldırının yapıldığı yer. Belki de bu bölgede kurtların da saklandıkları bir yer vardır."

"Yüzlerce kiralık ve kamp yeri ve binlerce boş, kullanılmayan yer var.

Birisi yaz boyunca çömelebilir," dedi Mike, "ve asla fark edilmezler."

"Mmm," diye mırıldandım, haritayı , daha fazla tatlı patates kızartması yiyor ve ısırıklar arasında parmaklarımı yağdan arındırmak için yalıyordum. Sokakları takip etmek için başımı eğdim ve Molly'nin yaşadığı tanıdım. Molly, dağın tepesinde, grindy işaretli besleyici derelerden birinin üzerindeydi. Bütün kan yüzümü soğuk bir telaşla terk etti. Parmaklarımda acı verici bir karıncalanma başladı. "Kahretsin," diye fısıldadım. Küçük derelerden ikisi, en iyi arkadaşım, kocası ve çocuklarının yaşadığı dağ sırtının her iki tarafındaydı.

Beast uyandı ve zihnimde ayağa yuvarlandı, alçak bir hırıltı içimde titreşti. *Kitler*, diye düşündü, sıçramaya hazırlanıyormuş gibi .

Molly'nin iki kız kardeşi dağın hemen aşağısında yaşıyordu. Angie'nin okulu da çok uzakta değildi. Ayağa kalktım ve haritayı tekrar çevirdim. Üçüncü dere, bir süre New Orleans'ta kalacağımı düşündüğümde taşındığım eski dairemın yanından geçen bir yolun yakınındaydı. Eğer Grindy kurtları avlıyorsa, zaman kurtlar da beni avlıyordu. Oturdum ve aradım.

Angelina, Molly'nin kızı, benim vaftiz çocuğum, cevap verdi. "Hey, Jane Teyze. Büyük köpekleri mi kovalıyorsun?"

Üşüme hissi içime yayıldı. "Angie bebeğim, büyük köpekler gördün mü?" Mike ve Dave hareketlerinin ortasında durdular ve bana odaklandılar.

"Evet. İki tane. İki ayaklarının üzerine kalkıp pencereden içeri baktılar. Onlara dilimi siyah bir ışık tuttum ve ."

Siyah ışık. Were'ler evindeki korumaları aşmışlardı ve Angie onları için yeteneğini kullanmıştı, ikisi de kötüydü. *Bok. Bok, bok, !* Pek çok çelişkili şekilde. Angie'nin ergenlik çağına kadar cadı yeteneğini kullanamaması gerekiyordu ama küçük kız hem annesinden hem de babasından cadı geni almıştı ve yeteneği ona erken gelmişti. Ailesi yeteneğini bağlasa bile, o korkunç derecede güçlüydü. Çok sık bilmemesi gereken şeyleri biliyordu, sanki yeteneği kendini ifade etmenin yollarını arıyordu ve önsezide ve sevdiği insanlara neler olduğunu bilmede bir açıklık bulmuştu. Ama kurtlar yaklaştığında, yeteneğini kendini ve ailesini korumak için kullandı. Ki bu iyiydi. değil miydi? "Angie, annenle konuşmama izin ver, tamam mı?"

"Okeydokey. Anne!" diye kulağıma bağırdı. Telefonu çektim. "Jane Teyze!" "Koca Kedi, ne oldu?" Mol bir dakika sonra söyledi.

"Angie," dedim. Tık sesini duydum, gerçi Angelina'nın kulak misafiri olmak dışında neler olup bittiğini bilmenin yolları vardı. Midemdekilerin yükseldiğini hissederek yutkundum. "Angie sana penceresindeki köpeklerden bahsetti mi?"

"Evet," dedi Molly, kelimeyi uzatarak.

"Kurt adamlar olabilirdi."

Uzun bir sessizlik oldu ve Molly'nin evinin üzerindeki ve etrafındaki korumaları test ettiğini neredeyse görebiliyordum. "Hmmm," dedi, sesi bir oktav düşerek. "Onları vahşi yaşamın geçmesine izin verecek şekilde ayarladık. Görünüşe göre birkaç ayarı değiştirmemiz gerekiyor." *Birkaç ayarı değiştirmek* Mol'un benimle büyü hakkında konuşma şekliydi. Gerçek sihir dilini kullanırsa asla anlamayacağımı biliyordu.

"Mol. Eş arıyorlar. İnsan dişiler kurtadam lekesinden kurtulamaz. Belki bir cadının şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorlardır. Kız kardeşlerine söyle. Dikkatli ol."

"Televizyonda sabıka fotoğraflarını gördüm. Seni buraya kadar takip , değil mi?"

Molly zekiydi. Bazen benim konfor seviyem için fazla zekiydi. "Olabilir," diye itiraf ettim. "Koca Evan'ın ineği olacak. O yüzden ona söyleme. Gitmem gerek Jane."

Bana *Jane* derdi. Bu da benden memnun olmadığı anlamına . "Hoşça kal Mol," dedim, kendimi iyice azarlanmış hissederek. Hoşça kal demeden telefonu kapattı. Harika. Dünyadaki en iyi arkadaşımın ailesini tehlikeye atıyordum. Yine. Eğer Koca Evan bu son durumdan sorumlu olduğumu öğrenirse, derimi canlı canlı yüzerdi ve bunu kesinlikle hak ederdim.

Yorgun ve uykulu bir halde telefonu cebime soktum ve tatlı patates kızartmalarının sonuncusunu da yiyerek otoparka doğru yola koyuldum cipe binip klima açık bir şekilde oturarak düşünmeye başladım. Dağa çıkıp Rick'i ziyaret edebilirdim ama Suçluluk ve yorgunluk eşit ölçüde benimle alay ediyordu. Yorgunluk kazandı. Ağır aracı Bean Trees otoparkından çıkarıp otoyola doğru sürdüm. Rick'ten uzağa. Tavuk, evet, bu benim. İlişki sorunlarıyla uğraşmaktansa iç çamaşırlarımla, çıplak ellerimle yaşlı bir haydut vampirle dövüşmeyi tercih ederim.

Otoyol 70 boyunca Asheville'e geri döndüm. Yol boyunca Big Laurel ve Spring Creek üzerinden geçtim, burada Mike ve Dave birden fazla grindy işareti olduğunu söyledi. Yaz çok yağışlı geçtiği için akıyorlardı ama sadece küçük ağızlı levrelere yetecek kadar, bir tekneye değil. Yoldan görebildiğim kayalar Big Creek'teki kayalardan daha küçüktü, koşular kıvrımlı ama kolay görünüyordu. Ama ne biliyordum ki? Yaşadıkça daha da az şey.

Otele döndüğümde aracı valeye bıraktım ve odamı hissederek ve koklayarak buldum. bitap düşmüş bir halde duş aldım, yatağıma uzandım ve çarşaflara sarındım; anında uyuyakalmıştım.

Ve aynı hızla uyandı. *yırtıcı*, düşündü Canavar. *Erkek insan. Yabancı.*

Birisi odama giriyordu. Evet, kapı çalınmıştı. Uyuyan zihnim, temizlik görevlisi olduğunu düşünerek bunu görmezden gelmişti. Rahatsız etmeyin tabelasını görüp gideceklerini düşünmüştüm. Tabelayı görmemişti çünkü ikizlerin bitişik süitinden girmişti.

Hareket etmedim, nefesim sabit ve yavaş, dinliyordum, gözlerim aralık açıktı. Öğleden sonra ışığı pencere panjurlarından içeri süzülüyordu. Birkaç saattir uyuyordum ve şimdi yatıyordum, saçlarım her yerdeydi, yastık itilmişti, ellerim yastığın altına gömülmüştü, kalın yorgan beni oturma alanından gizlemek için yanımda toplanmıştı. Ve davetsiz misafiri görmemi engelliyordu.

Komodinin üzerinde iki silah vardı, üç adım . Dik durmam, yuvarlanmam, tutmam, emniyeti kapatmam, nişan almam ve tetiği çekmem gerekiyordu. Eğer silahlı olsaydı, ölmüş olurdu. Bıçaklar birkaç adım ötedeki sehpanın üzerindeydi. Silahlarım Avrupa'da da olabilirdi. Ve yan odada insanlar olabilirdi. Koridorda başkaları. *İkincil hasar*. Elimdeki tek şey hız, yatak çarşafları ve yastıklardı. Bir saldırıya karşı kullanabileceğim pek bir şey yoktu. Çıplaktım. Savunmasızdım. Yalnızdım. Ama burada olduğumu, elimde ne tür silahlar olabileceğini ya da çarşafların içinde yanımda bilmiyordu. Benim lehime küçük bir nokta. Ya da değil. Belirsizliği önce beni öldürüp sonra soru sormasına neden olabilir.

Pençelere ihtiyacım var, diye düşündü Beast. *Vardiya.*

Ellerimi sıktım ve gevşettim. Bir kez, sadece bir kez, Canavar'ın pençelerini insan ellerime getirmiştım. Ama bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi de olmadı. *Pençeler için çok uzakta*, düşündüm. Tısladı ama karşı çıkmadı, ben de kıpırdamadan yattım. Dinliyordum. Düşünüyordum. Yatağın yanında kullanabileceğim başka bir silah vardı. Hassasiyeti yoktu ve daha çok kaba kuvvete dayanıyordu ama bana zaman kazandırabilirdi.

Davetsiz misafirim gizliydi, nefes alıp vermesi dışında sessizdi. Kokusundan insan kanı taşıyan bir hizmetçi olduğu anlaşılıyordu. Tanıdık olmayan vampir lekesi onu işaret ediyordu ama eskiydi. Günlerdir efendisinin kanıyla beslenmemişti. Yumuşak tabanlı ayakkabılar giyiyordu ve kokusuz deodorant sürüyordu, kolonya kullanmıyordu. henüz görmemişti, öldürmemişti. Bir erkekte bunu takdir ederdim. Ama silah yağı ve kayganlaştırıcı kokusu aldım. Evet. Silahlıydı. Havanın hareketiyle onu buldum. Kanepedeydi, sehpanın üzerindeki silahlarıma bakıyordu,

Benelli M4 tüfeğime özellikle dikkat . O benim bebeğimdi ve vampirler için gümüşle doldurulmuştu. Eğer onu almaya kalkarsa, olsun ya da olmasın onunla mücadele ederdim. Bir sandalyenin üzerine yığdığım kıyafetlerime doğru ilerledi. Ceplerimi karıştırırken ve botlarımı incelerken kumaş derinin belli belirsiz hareketini duydum. Ben hareket önce arkasını dönmesi gerekiyordu. Beni fark ettiğinde daha fazlasını hissettim. Adrenalin havaya karıştı, koku kaktüs gibi keskin ve dikenliydi. *Ya şimdi ya da asla.* Canavar'ı içime çektim, onun gücünü kan dolaşıma kattım.

Tek bir yumuşak hareketle ellerimi aşağıya, altına kaydırdım. Yataktan kalktım ve dönmeye başladım. Kurucu babanın büstünü yakaladım, onun ağırlığı ve benim momentumum spiralimi devam ettirdi. Adamı gördüm, döndüm, kolunu kaldırdım. İnsandan daha hızlı. Omuzlarımdan, kollarımdan, parmak uçlarımdan geçirkadar büyük bir güçle heykeli bıraktım. Çabamla hafifçe homurdandım. Saçlarımı yolumdan çektim. Walther PK380'i kaptım. Büst vücuduna çarptığında elimdeydi.

Yumuşak *oof'u* acıdan çok şaşkınlıktı. Ama nişan almasını engellemeye . Silahındaki susturucu, kitapların düşmesi gibi küçük sesler çıkarıyordu. Benimki çok daha gürültülüydü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yanlış Yüzyıl, Beyaz Çocuk

Yatağın ayakucuna doğru sertçe daldım ve . Yatağın arkasına düşerken iki kez daha ateş ettim. Sertçe vurdum, sağ dirseğim darbeyi aldı. Parmaklarım silahın üzerinde uyuşmaya başladı. Davetsiz misafire doğru yuvarlandım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Havada kan kokusu vardı. Benimkini değil. Nefes nefese kaldım.

Kapının pervazı kırıldı, kapı kas gücüyle patlatılarak açıldı. İkizler odadaydı. Kanlı uşak gibi hızlı hareket ediyorlardı. Silahlarını çekmişlerdi. İkizlerden biri silahını avuç içi destekli bir tutuşla tutuyordu. İkizlerden birinin iki elinde de birer tabanca vardı. Adama saldırdılar. Yere düştü, küfrediyordu, yerde kıvranıyordu, mermilerim onu kanatıyordu.

Brandon silahımı aldı ve masanın üzerine koydu. Beni çevirdi, kan ya da yaralanma izi aradı. Hiçbir şey bulamayınca bana bir bornoz attı. Brian 911'i aradı. Derek ve Wrassler odaya koştular. Otel güvenliği de öyle. Tam bir kaos vardı. Kısa süre sonra da yerel polisler beni emniyet merkezine için geldiler. En azından önce giyinmeme izin verdiler.

"Yani adamın kim olduğunu, neden kimliği olmadığını, neden odanızda olduğunu ya da neden monte edilmiş bir susturucu ile yasadışı silah taşıdığını bilmiyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bu adam odanıza girdi ve size ateş başladı."

"Hemen hemen," dedim. Polis Şefi Billy Chandler beni Grizzard'dan bile daha az seviyordu, ama Billy'nin hoşnutsuzluğu adamlarından birinin ölümüne neden olduğum için değil, sadece prensipler yüzündendi. Billy kasabasında kimsenin gizli silah taşımasından hoşlanmıyordu ve kasabasında sorun çıkaran sivri dişlileri koruyan, cephaneli ve tavırlı uzun boylu motosikletli annelerden de hoşlanmıyordu. Elbette, yaşamak için vampirleri öldürdüğümde beni daha fazla sevmemişti ve vampirleri benden bile daha az seviyordu. *Polisler*. Onlarla yaşayamazsın, onlarsız da yaşayamazsın. Bu da Rick'i aklıma getirdi. Kokusunun anısını içimin derinliklerine ittim.

"Gizli taşımak için bıçakların uzunluğu 15 santimden az olmalı. Kuzey Carolina yasalarına göre," dedi Billy. "Sahip en kısa bıçak on iki inç olmalı."

Neredeyse "Penis kıskançlığı mı?" diyecektim ama koca ağzımı tuttum. Polislerle uğraşmayı severim ve bir gün yanlış biriyle uğraşacaktım. Ama giderek akıllanıyordum. Sonunda. Yine de sırtımama engel olamadım ve Billy'nin gözleri sanki sözleri duymuş gibi kısıldı. "Gizli taşı mıyordum," dedim mantıklı ve sakin bir ses tonuyla. "Bıçaklar masanın üzerindeydi." Onları gizli taşımadığımı söylemiyorum. Taşıyordum. Sık sık. Ve polisler tarafından , savunmam olarak Vampira Carta'yı kullanırdım, bu mantık beni çok uzağa götürmezdi, ama elimdeki tek şey .

"Ve sen onun kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır." Bunu bana son bir saat içinde on kez sormuştu. Bıkmıştım artık. Tek yönlü aynaya el salladım ve kola kutumu işaret ettim. "Burada yeniden doldurabilir miyim? Bu mekanda servis berbat." Şefe baktım. "Bu sefer bahşış yok, Billy." Aynaya dönüp bağırdım: "Bütün paramı aldınız. Benim için makineye biraz koyun, olur mu?"

Billy sert masanın üzerinde kaydıKenarda oturuyor, üzerimde yükselmeye çalışıyor, beni korkutmak için boyunu kullanmaya çalışıyordu. Ve asla de, bir bakıma işe yarıyordu. Çıplak ayaklarımla 1.80 boyundaydım. Çizmelerin içindeyken çoğu erkekten daha uzundum ve onların yükselmesine alışık değildim. Bu yüzden koltuğumda daha da küçüldüm, çöktüm ve ayaklarımı diğer taraftan dışarı uzattım. Boş kutuyu tekrar havaya kaldırdım, tırnağımla hafifçe vurarak çınlamasını sağladım.

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Tam bir belasisın, Yellowrock," dedi.

"Aynen, Billy. Neden bir sandalyeye oturmuyorsun? Masa kışını uyuşturuyor olmalı. Avukatım daha gelmedi mi?" Polisler beni sürükleyerek B-Twins bir tane göndereceğine söz vermişti.

"O burada." Billy'nin sesi sinirli geliyordu. Belki de diyetinde daha fazla lif gerekiyordu; daha az çörek, gerçi kilolu değildi, sadece orta kısmı yumuşaktı. "Gitmekte özgürsün."

"Hayır, 'Şehirden ayrılmayın' tavsiyesi mi?"

"Bana kalırsa kasabayı bir daha dönmek üzere terk edebilirsin. Sen etrafta yokken her şey daha huzurlu."

"Sadece yüzeyde, Billy Boy. Canavarlar karanlık derinliklerde yüzer."

Nefesinin altında küfretti ve bir adam içeri girerken ayağa kalktı. Saç çizgisini kontrol ettim ve "Brandon." dedim. Sonra anladım. "Sen bana söz verdiğin avukatsın."

"1946 yılında Tulane Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum." Şefin ikilemini görmemiş gibi ve gerçek kokusunu aldı. Brandon gerçekten de bir avukattı. "Ve Kuzey Carolina'da avukatlık yapmasam da, pro hac vice ayrıcalıklarım var," dedi, sanki bu benim için bir şey ifade ediyormuş gibi. "Ama tüm 'T'larınızın noktalı olduğundan emin olmak için yanımda bir arkadaş getirdim."

Arkasından bir kadın kan hizmetkârı içeri girdi, tanıdığım biri değildi ama Lincoln Shaddock'un kanı, pahalı parfüm, para ve hak gibi kokuyordu. Benden uzun boyluydu, bu beni nedense rahatsız ediyordu, sarışındı, mükemmel bir makyajı ve kusursuz bir cildi vardı, doğuştan gelen bir zarafeti vardı ve özel dikim ipek bir takım elbise giyiyordu. Kollarımı tişörtlü göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kambur pozisyonumdan başımı salladım. O da başını salladı ve mavi gözlerini Billy'ye dikti. "Teşekkür ederim, Şef. Bayan Yellowrock'un serbest bırakılmasını hızlandırdığınız için minnettarız." Sanki öpmesini bekliyormuş gibi elini uzattı.

Billy Chandler gözlerini kırıştırdı ve yumuşak karnını içine çekip omuzlarını geriye iterken bile eridi. Onun elini tuttu ve gülümsedi. "Bayan Mooney, siz her zaman bu departman ve bu şehir için bir değer oldunuz. Mantık ve yasalar çerçevesinde yapabileceğimiz her şey bizim için her zaman bir zevktir. Ve bunu annenize de iletin, duydunuz mu? Her şeyi."

Evet, sanki o kadınla bir şansı varmış gibi. Ve bu kraliyet "biz" de neyin nesiydi? Ve bekle.

Mooney mi? Shaddock'un varisi Dacy Mooney'di. Doğrudum ve kan baktım. "Dacy, yerel emniyet güçlerinin onun cömertliğini ettiğinin farkında."

"Bu birim içi bilgisayar güncellemesi sokaktaki polis için büyük bir fark yarattı."

"Mavili çocukları korumak zorundayız," dedi ona göz kırparak ve elini yavaşça onun elinden çekti.

"Yada yada," dedim, ayağa kalkarak. "Hava üzere, günlerdir dürüst uyumadım, istila edildim, *vuruldu*" -ve *bir adam vurdum*, kalbim fısıldadı- "LEC'e sürüklendim, aç ve susuz bırakıldım ve buradan hazırım."

Mooney bana geniş bir gülümseme fırlattı ve kapıyı işaret etti. Avukat hanımın yanından geçerek koridora doğru ilerledim. Bir milyon dolar gibi görünüyordu. Paris'in kendine güveni ve moleküler derinlikte bir sınıfı olsaydı, bir Paris Hilton olurdu. Takım elbisesi kalıplıydı, çantası yılan derisindendi ve saçları şık bir Fransız toplanmıştı. Harika kokuyordu. Bu ondan hiç hoşlanmıyordum. Bu da kendimi suçlu ve suçlu olduğum için de kızgın hissetmeme neden oluyordu. "Bayan Yellowrock, sizinle tanışmak bir onur," dedi yanımdan geçerken.

Cevabımı ve onu takip etmek isteyen iç çekişimi yuttum. Koridorda döndüm, kıskançlığımı içimde gizli bir yere sakladım ve elimi uzattım. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Kibirli görünmemeyi başarmıştım ki bu beklenmedik ve tatmin edici bir şeydi.

El sıkıştık ve dedi ki, "Arabam dışarıda. Orada konuşabiliriz."

Ateşlediğim silah hariç değerli eşyalarımı toplayıp imzaladım ve uysalca Mooney'i dışarı kadar takip ettim. Dağların 2,134 feet yüksekliğinde bile olsa, Güney'de Eylül ayı bunaltıcıydı. Bunaltıcı sıcak, açıkta kalan bedenime buharlı bir havlu gibi çarpıyordu. "Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi. "Erken bir akşam yemeği için duralım, böylece konuşabiliriz." Beklemekte olan, hafifçe gerilmiş, siyah bir limuzine adım attı, bu gerçekten bir Volkswagen'di, öğleden sonra ışığında parlıyordu. Volkswagen limuzin yaptıklarını bile bilmiyordum.

Kemiksiz bir şekilde arabaya kayarken, bir kuğu kadar zarifti ve ben de onun ardından kayarken her türlü hantallığı sergiliyordum. Brandon arkasından kapıyı kapattı, oturdu ve araba trafiğe girdi, çemberin etrafından dolaştı ve College Caddesi'ne çıktı.

Mooney şoföre, "Bizi Bay Shaddock'un evine götür lütfen, Erving," dedi. Özel cam önce iki parmağını onaylamak için kaldırdı. Bildiğim kadarıyla Shaddock'un tek restoranı bir barbekü lokantasıydı ve kan hizmetkârı hakkındaki tahminim bir kademe daha yükseldi. Ya medyumdu, kamburumdan ve tişörtümden fast-food, et ve patates seven bir kadın olduğumu anlamıştı ya da beni araştırmıştı. Ben ikincisi üzerine bahse. "Güvenlik uzmanlarınızdan ikisi erken yemek için bize katılacak." diye ekledi. Brandon'a baktı. "Kardeşin ve diğerleri uyuyan Grégoire'ın güvenliğini sağlayabilir mi?"

"Yapabilirler," diye cevapladım onun, VWye bakarken. Limuzin zırlıymış gibi ağırdı, bilgisayar ekranları ve cep telefonları gizli küçük keselerdeki şarj aletlerindeydi, küçük camlı bir buzdolabında şampanya ve bira vardı ve camlar o kadar koyu renkliydi ki bir vampir gündüz vakti gezintiye çıksa bile yanmazdı. Limuzinin sipariş üzerine el yapımı olduğu belliydi. Ve hepsinden önemlisi, yan ceplerde kılıflı silahlar vardı. Hemen kendimi daha iyi hissettim. Bana doğrultulmadıkları silahların yanında kendimi hep iyi hissetmişimdir. "Alabilir miyim?" Bir defans oyuncusunun kullanabileceği bir kabzaya sahip olan özellikle ilginç bir silahı gösterdim.

"bak." Dudakları, bir yetişkinin yeni bir oyuncak aldığı anda bir çocuğa verdiği türden gizemli bir gülümsemeye dönüştü ve iğneleyici bir şey söylemek istedim, ama bunun beni güzel görünümlü silahtan men ettirebileceğini düşündüm. Silahı kılıfından çıkardım, sandığım gibi bir kılıf değil, ağır hizmet tipi plastik bir montaj parçasıydı. Silah öyle rastgele alabileceğim bir şey değildi. Onu çıkarmak zorundaydım. Ve bunu yaptığımda, iç çektim. Bu bir S&W, X-frame Model 500'dü.

"Kutsal Moly," diye fısıldadım. Tabancanın -küçük topun- toplam uzunluğu on beş inç, namlusu ise sekiz buçuk inçti. Silindir neredeyse iki inç çapında ve yaklaşık iki buçuk inç uzunluğundaydı. "Kutsal Moly," diye tekrarladım. Silindiri dikkatlice açtım ve her yarım inç çapında beş şarjör deliğini ortaya çıkarmak için döndürdüm.

"Onları 50 kalibrelik fişeklerle dolu bulacaksınız - geleneksel pirinç içine yerleştirilmiş gümüş mermiler," dedi. "Elle paketlenmiş vampir öldürücüler."

Ya da kurt adam katilleri diye düşündüm. "Bu enayi tam yüklü olarak yaklaşık beş kilo ağırlığında." "Yine de kolaylıkla kaldırabiliyorsun."

Hâlâ kabul etmeye hazır olmadığım ve nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şeyi başkasına vermiştim. Omuz silktim. "Güçlü bilekler."

Mooney güldü ve bacak bacak üstüne attı. Çoğu kadının aksine hortum giymişti ve bu hareketle hafifçe sustular, Brandon'ın gözlerini bacaklarına çektiler, açıkça niyet ettiği gibi. Gülümsemesi genişledi ve bana "Erkekler sevimli değil mi?" der bir bakış attı. Bu düşüncüyü dile getirmek yerine, "Hiç doğru dürüst tanıştırılmadık. Ben Adelaide Mooney, Lincoln Shaddock'un varisi Dacy'nin kan hizmetkârı ve hayattaki kızıyım."

Kadını sevmek istemedim - çok ... mükemmeldi. Zarifti. Hanımefendi gibiydi ama başlamıştım. Lanet olsun. "Neden silvershot ile dolu?"

Sanki çok parlak bir şey yapmışım gibi, yeni bir numara öğrenmiş bir köpek gibi başını eğdi. Ya da güvenlikten sorumlu olmayı hak ettiğimi kanıtlamak için düzenlenmiş bir sınavı geçmişim gibi. Mavi gözleri narin bir lavanta tonuna, belki de peygamber çiçeği mavisine doğru renklenmişti ve rahatsız edici bir şekilde doğrudan bakıyordu. "Sicilin örnek teşkil edecek nitelikte ve silahlardan anlıyorsun. Leonard Pellissier ve hakkınızda kısa sürede bir dosya hazırlayan güvenlik araştırmacım tarafından şiddetle tavsiye ediliyorsunuz."

Leo'nun benim hakkımda güzel şeyler söylemesine sevinmeden . Özellikle de kısa tanışıklığımız boyunca beni birkaç kez öldürmeye çalışmışken. "Dur tahmin edeyim. Dosyayı Reach mi hazırladı?"

"Reach'i arka plan için mi kullanıyorsun?" Sesi nazikçe şaşırmış gibiydi, belki de bunun benim net değerim hakkında ima ettiği şey karşısında aşağılayıcı bir şekilde irkilmeyecek kadar iyi yetiştirilmişti.

"Çoğunlukla Leo faturayı ödediğinde," diye itiraf ettim. "Reach benim normal bütçem için biraz pahalı."

"İşte o," dedi. Tam olarak tiksinti dolu bir mırıldanma değildi ama yaklaşmıştı. "Yani muhtemelen sizin bilgileriniz dosyadaydı, derlenmişti, iyi çalışılmıştı ve hazırды, ama yine de bana göndermek için bir saat bekledi, sanki hızlı yeni bir araştırma yapıyormuş görünmeyi umuyordu."

Güldüm; değildi. "Kulağa Reach gibi geliyor."

"Evet, öyle. "Evet, öyle. Nesin sen?"

Uzun ve yavaş bir an boyunca hareketsiz kaldım. Gözlerimi onun mavimsi lavanta rengi gözlerinden ayırmadan, Smith and Wesson mini topu yavaşça plastik muhafazasına geri . Bu onu büyük silahla vurmamı engelledi.

"Bir kan hizmetkârı olarak mükemmel bir koku alma duyum var," diye devam etti. "Lincoln bana senin seks, savaş ve derin bir vadide akan su koktuğunu söyledi. Şairane biri, bizim Linc. Sen insan kokmuyorsun. Peki nesin sen?"

"Seni ," dedim, arkama yaslandım, kelimeler yavaşça geliyordu.

"Ama öyle. Benim şu anki ve gelecekteki yaşam tarzımı ve bir Mithran olma ya da kan hizmetkârı olarak kalma kararımı doğrudan etkileyen üst düzey bir görüşmenin güvenliğini sağlıyorsunuz. Yaptığın ve olduğun her şey beni ."

"Leo'yla konuş," dedim.

". Açık sözlü değildi."

"Çünkü onun ne olduğunu bilmiyor," dedi Brandon. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum, o kadar sessiz ve hareketsizdi ki.

Mooney, "İmkânsız," dedi.

"Gerçek. Mithranların hiçbiri onun ne olduğunu bilmiyor," dedi Brandon, "Leo'nun Mercy Blade'i biliyor olabilir ama söylemiyor. Ona 'küçük tanrıça' diyor."

"Ben bir tanrıça değilim," dedim, sesim hoşnutsuz çıkıyordu, spot ışıklarını üzerimden gerektiğini biliyordum. "Ama açım." Kaba davranmanın işe yarayabileceğini düşünerek Adelaide'e baktım. "Hayatta Dacy'nin kızı olduğunu söylemiştin, anladığım kadarıyla da sana doğal insani yollardan sahip olduğu anlamına geliyor. Dönüşmeden önce mi, sonra mı? Kaç yaşındasın? Yaşlı olmalısın."

Adelaide güldü, benim kahkahamı bir katırın anırmasına benzeten çınlayan bir eğlenceydi bu. "Leo bana açık sözlü olduğunu söyledi."

Bunun kaba söylemenin hanımefendice bir olduğunu düşündüm, ama o tarafa gittiğime göre şikayet edemezdim. Tereyağı yumuşaklığındaki derinin üzerine çöktüm ve onu izleyerek bekledim.

"Seksenli yaşlarımda başındayım. Gençliğimi korumak istiyorsam, önümüzdeki on yıl içinde dönüştürülme riskini göze almak akıllıca olur. İşte bu yüzden senin ne olduğunu bilmek istiyorum." İnatçıydı. Bir avukatın öyle olması gerekirdi. İçimi çektim ama cevap vermedim. Adelaide Brandon'a baktı. "Elf mi?" Beni kastediyordu.

"Leo hayır diyor. Grégoire hayır diyor. O elf, were ya da onların bildiği herhangi bir şey değil. Koku

almalarına rağmen

kediler, kuşlar ve köpekler var ve onun evcil hayvanı yok."

Pencereden dışarı baktım. Sanki bir laboratuvar masasına bağlıymışım gibi benim hakkımda ama şikayet edemezdim. Kabalığı ben başlatmışım. Hiçbir zaman benim gibi kokmamışlardı çünkü Leo'nun kokusunu diğer tek deri karanlık tarafa geçmiş ve Leo'nun kendi oğlunun bedenini, hayatını ve kokusunu öldürmüş, yemiş ve çalmıştı. Leo onu bir daha koklayamadan çok önce, vampir ve aile gibi kokuyordu. Sahtekarı öldürmüştüm.

Küçük buzdolabına eğildim ve kapağını açtım, bir Yuengling Lager çıkarıp açtım, bu bana iki kan hizmetkârını güzel silahlardan biriyle vurmak dışında ellerimle yapacak bir şey verdi. Aldığım biranın bana ikram edilmediğini fark ettiğim rahatsız edici bir sessizliğin ardından, ben öğleden sonra ışığında Asheville şehrini incelerken kan hizmetkârları beni inceledi.

Şehir, dağlarla çevrili bir vadide yer alıyor ve sınırlarını her yöne doğru genişletmiş durumda. Ancak şehir merkezi küçük ve yakın; Pazar günü öğleden sonra turist trafiğine rağmen sessiz bir beş dakika sonra Shaddock's BBQ'nun önünde duruyorduk. Ön taraftaki tabelada Konfederasyon ve Birlik üyesi iki askerin kamp ateşi ve kızarmış domuz kalıntıları üzerinde birlikte yemek yerken çekilmiş bir resmi vardı. Tabela eğlenceliydi, çünkü vampir sahibi 9 Temmuz 1864'te Monocacy savaş alanında bir Birlik askeri vampir tarafından dönüştürülmüştü. İki askerin tanışma yemeklerini pişmiş bir domuzun değil, bir insanın boğazında geçirdiklerini ama daha önce yanılmışım. Durduğunda arabadan indim ve hizmetkârların yan gözle bakışlarını görmezden gelerek içeri girdim. İçeride parti masasına oturdum ve Brandon'ın geniş omuzlarını ve hareket ekonomisini ortaya çıkaran ceketini bir kancaya asmasını izledim. Kıyafetler onun üzerinde ziyan oluyordu. Bu tamamen uygunsuz bir düşünceydi.

Brandon ve ikizinin bir aşk romanının kapağında yarı çıplak poz verdiği görüntülerle mücadele etmek için üç hogshead sepeti (mekanın sunduğu en büyük sipariş) patates kızartması, büyük bir kola ve dört numara çekilmiş domuz eti sipariş ettim. Günün aktivitelerini bitirmek üzereydim ve yer değiştirene ya da on iki saat uyuyana kadar protein, yağ ve kafeine ihtiyacım vardı. İki hizmetçi siparişleri verdikten sonra patates kızartması ve güvenlik görevlilerimi beklerken hava durumu hakkında sohbet etti. Soğuk bir cephenin hızla güneye doğru ilerlediğini ve kasırganın arkasından bölgeye girmesinin beklendiğini öğrendim. Yaz sonu fırtınası, şiddetli yağmur ve ardından süveterli bir hava olacaktı. Beast serin havalarda avlanmayı düşünerek mırıldandı ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

Brandon bu manzara karşısında kaşlarını kaldırdı. Adelaide hareketi tekrarladı. Bu sınıfsal bir şey olmalıydı. Çok kibar ve abartısızdı ama yine de çok üstündü. Başımı salladım ve alaycı tavrımı bir kenara .

Kızartmalar ve çocuklar aynı anda masamıza geldi, Derek yanımdaki koltuğa oturdu, kalçası sandalyemi uzun masanın aşağısına itti. "Kızılderili Prenses," dedi bana. Diğer ikisine de "B-ikiz. Güzel bayan."

Wrassler başka bir masadan daha sağlam bir sandalye çekti. "Bacaklar," dedi bana ve diğerlerine başıyla işaret etti. Her iki adam da içeri girerken mekânı ve içindeki herkesi taramıştı. Wrassler içgüdüsel olarak ön girişi gözetleyecek şekilde eğilmişti. Derek de benim yaptığım gibi pencereleri, binanın geri kalanını ve sokağı gözetlemek için oturdu. İçgüdüsel, kablolu güvenlik önlemleri. Siparişlerini verdiler ve sonra herkes bana döndü. Koreografi gibi.

Bir kıkırdamayı bastırdım ve dedim ki, "Tamam. Oturun. Bölgede iki kurt adam var. Muhtemelen bizi buraya kadar kovaladılar." Derek ve adamları Lupus sürüsünü katletmişti, bu yüzden "biz" ifadesini kullanmam doğrudu. "Grindylow yüzdü ve/veya New Orleans'tan bir tekneye atladı, dağların Tennessee tarafında tatil yapan efendisi kedicik Kemnebi'yi kovalıyor."

Brandon hareketsiz kaldı. "Kedicik burada mı? Ve sen bize haber vermeyi uygun görmedin mi?"

Adelaide bir ileri bir geri baktı. "Bu yaratık tehlikeli mi?"

"Hayır. Kendisi Afrikalı Kurtlar Partisi ve IAW'de üst düzey bir büyükelçi," dedim. Gözlerimi Brandon'a diktim. "Altmış mil uzakta ve bir ay boyunca sarhoş çalışıyor. Eğer bilmemekle ilgili bir sorunun varsa, Leo'yla konuş. Patron o. Bilmem gerekiyordu. Önceden bilmene gerek yoktu. Artık var. Aş artık bunu."

Herkes bunu yerken ben de birkaç patates kızartması yedim ve lezzetten neredeyse . Patates kızartması acı biber, peynir, jalapeños, kırmızı fasulye, ekşi krema ve ketçapla boğulmuştu, nachos gibi ama patatesli. Ölmek için. Tanıdığım en rahat adam olan Wrassler'ın bilmesi gereken bilgiler konusunda hiçbir sorunu yoktu ve elindeki patates kızartması sepetini karıştırıyordu. Derek düşünüyor ve kan hizmetkârlarının önünde duran sepeti kemiriyordu. Yağlı cennete dokunmamış olan.

"Son olarak ve belki de en önemlisi, hiçbirinizin tanımadığını *iddia ettiği* bir kan hizmetkârı tarafından saldırıya uğradım." Bu imalı hakaret karşısında Adelaide'in sırtı kaskatı kesildi. Sanırsınız ki burnuna gazeteyle vurmuşum. "Ve eğer sizden biri değilse, o zaman müzakere süreciyle ilgilenen bilinmeyen bir vampirimiz var demektir." Bu da her şeyi karmaşıktıracaktı, gerçi vampirlerle uğraşırken karmaşıklık yeni bir şey değildi.

Brandon ve Adelaide yarı hakareti ve bilgiyi sindirecek zaman bulduktan sonra kolayı içtim ve "Sorun şu ki" dedim - yumruğumu kaldırıp bir parmağımı uzattım - "kurtadamlar saldırılar için vampirleri suçlu göstermeye çalışıyorlar" - bir parmak daha kaldırdım - "aynı zamanda kendilerine eşler yaratmaya ve sürülerini yeniden inşa etmeye çalışıyorlar." Üçüncü parmağımı kaldırdım. "Grindy insanlara saldırdıkları cezalandırmak için peşlerinde"-dördüncü parmağımı kaldırdım-"ve eşek kedisi ölen eşinin yasını tutarken iki kokarca kadar sarhoş." Başparmağım havaya kalktı, parmaklarım yayıldı. "Leo ve IAW kurtları avlamamı ve öldürmemi istiyor." Diğer elimin işaret parmağını kaldırdım. "Bu da geceleri çalışmak demek." Ellerimi indirdim. "Tüm bunların üzerine Leo'nun on yıllardır direndiği üst düzey bir müzakere, protesto eden insanlar, medyanın ilgisi ve bilinmeyen bir vampirin ilgisi. Bir şeyi bilmem gerekiyor - güvenliği bir süreliğine bensiz halledebilir misiniz?"

Derek, "Biz . Tabii güzel çocuk kulaklığı nasıl kullanacağını biliyorsa."

Brandon, "Sen diz altı pantolon giyerken ben iletişim birimlerinde çalışıyordum, evlat," dedi. "mi? Yanlış yüzyıl, beyaz çocuk."

Yemeklerimizi bölme konusunda kararsız görünen garsona el sallayarak "Dur," dedim. Masadaki gerginlik çalışanları da tedirgin ediyordu. "Birlikte çalışabilecek misiniz, çalışamayacak mısınız? Çünkü on iki yaşındaki çocuklar gibi davranacaksanız, başka yardımcıları arayacağım. Chen gibi." Hafifçe gülümseyen Adelaide'e baktım.

Derek homurdandı. Brandon bana doğru döndü. Kaşlarını kaldırarak onun kibirli ifadesini taklit ettim ve ağızma bir çatal dolusu domuz eti attım, dudaklarıma sos sürdüm. Kasıtlı olarak kaba.

"İdare ederiz," dedi.

"Güzel," dedim yemeğin . Sonra çiğnedim ve yuttum. "sohbet edin. Benim kadınlar tuvaletine gitmem gerek." Kapısında inek olan odaya ilerledim, üç sutyen giymiş, altı memesi yukarı doğru ve gururla dolmuş bir inek. Boğanın odası da aynı şekilde kabaydı, ama bir metre boynuz ve bir Speedo'ya benzeyen bir şey içeriyordu. Adelaide'in beni takip ettiğini görmekten çok hissettim. *Şimdi ne olacaktı?*

ONUNCU BÖLÜM

Yaşamak İçin Vampirlerle Yatıyorum

İşimi yaptım, onun da aynısını yaptığının farkındaydım. Aynanın önünde durdum, saçlarımı açtım ve yeniden ördüm, onu bekledim. Çorap ya da külotlu çorap giyen kadınlar kot pantolon giyen kadınlardan daha uzun sürüyordu. Işık biraz renge ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ruj. Allık. Maskara. Bir şeylere. Saçımı ördüm, kabindeki ayaklarını izledim. Açılıp gerilirlerse bir silah çekiyor olabilirdi.

Adelaide kızardı, kapıyı açtı -silah yoktu- ve kabinde çıktı, aynada gözlerimle buluştu; lavaboda ellerini yıkadı, yanımda durdu, hala bakışlarımı tutuyordu. Sanki silah aradığıma dair kendisiyle bahse girmiş gibi eğleniyordu. değildi. Ben de sıırttım. "Zincirlerini çekiyorsunuz." dedi.

"Bazen," dedim.

"Mümkün olduğunca sık," diye düzeltti.

Başımı iki yana salladım, bir kabullenme eğilimi. "Görünüşün ve cazibenle onları etkiliyorsun ve peşinden nefes nefese koşmalarını sağlıyorsun. Görünüş ve cazibe benim güçlü yanlarım değil. Azim ve kas gücüyle idare etmek zorundayım." Hâlâ doğrudan göz göze gelmemiştik, ayna aracı görevi görüyordu. Ama bu kadın benden bir şey istiyordu ve ben ne olduğunu anlayamamıştım.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok." Bu bir soru değil, kuşkulu bir ifadeydi ve üzgün görünüyordu.

Nazik olmaya homurdandım. "Ne kadar güzel olduğumu çok iyi biliyorum. Güzel . İyi bir kemik yapım var ama en iyisi çarpıcı olmak. Şimdi, her yaptığımda ve dostum Molly yüzümü yaptığında, çarpıcı olmaktan daha iyisini yapıyorum. Ama asla güzel olamayacağım."

"Mmm." Adelaide havlularını çekip ellerini kuruladı. "Sen masadan kalkarken hepsi arkandan baktı."

"Güzel bir popom var. Harika bacaklarım. Klas değil."

"Çok az klas *sergilemeyi* seçtiniz," diye tekrar düzeltti.

Ağırlığımı iki elimin üzerine, tezgâha yasladım, hâlâ aynadaki gözlerini tutuyordum. Sesime biraz hırıltı karışmasına izin verdim. "Benim *en iyi dostum* olmaya mı çalışıyorsun?"

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," dedi kızgın bir şekilde. O da eğildi, duruşu benimkini taklit ediyordu. "kadar uzun boylu bir arkadaş bulmanın ne kadar zor biliyor musun? Beni hantal bir dev gibi hissettirmeyen birini? Bir kan hizmetkârının hayatını anlayabilecek birini? Kim *anneme yaklaşmak için peşimden koşmaz* ki?" Sonuncusu eski bir ıstırabın yumuşak tonuyla söylenmişti.

Yüzüm düştü. *Lanet olsun*. Ciddiydi. Uzun, sessiz bir andan sonra, "Evet. Uzun kısmına." Onun peygamber çiçeği mavisini gözlerini inceledim. Ciddiydiler, taklit edilmesi zor bir duyguydu. "Yani... gerçekten arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun?"

"Ve neden rahatsız ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tam bir belasısın."

Ben güldüm. O . Aynadan uzaklaştım ve ona baktım. O da geri çekildi ve bakışlarımı karşıladı. "Tamam," dedim.

"*Tamam* mı? Tamam ne?"

"Evet. Tamam. Arkadaş olalım."

Yüzünde hiç beklemediğim bir ifade belirdi. Memnuniyet. Ki bu çok garipti. Birinin benimle arkadaş olmak istemesi garipti. Ünlü ya da farklı olduğum da yaşamak için vampir öldürdüğüm için değil. Ama uzun boylu olduğum için. Ve anladığım için.

Molly bile en iyi dostum olmuştı çünkü çok onunla bir grup cadı düşmanı arasına girmiştım. Adelaide uzun boylu olduğu için benimle arkadaş olmak istedi. Ve yalnızdı. Ve *bunu* tamamen anlıyordum. Ağzımın bir köşesinin tekrar yukarı kıvrılmasına izin verdim. "Bir kız gibi asla sevmeyeceğimi biliyorsun. Asla alışverişe çıkmayacağız ya da yüz bakımı ve pedikür için spa'ya gitmeyeceğiz. Asla ortak bir şeyimiz olmayacak."

"Boyu ve vampirle yaşamaya dair benzer farkındalığı saymazsak," dedi.

"Evet." Elimi uzattım, bu kısmın aramızdaki arkadaşlık olasılığını mahvedebileceğini . "Jane Yellowrock. Yaşamak için vampir öldürüyorum."

Elimi tuttu. "Adelaide Mooney. Yaşamak için vampirlerle yatıyorum."

Bu da damarlarıma buz gibi su serpti. Elini daha sıkı kavradım, elektrik içimde zikzaklar çizerek tenimi dondurdu. Avuç içi yumuşak ve narindi, parmakları uzun ve ince ama güçlüydü, benimkini tutuyordu. "Yapmak zorunda değilsin," dedim usulca.

"Sen de öyle."

Yüzümde bir sırıtış hissettim. "Senden hoşlanmak istemiyorum. Ama

." "Güzel. Kankayız. Gerçekten."

Artık kimse kanka demiyordu ama o seksen . Yaşlı hizmetkârlar için güncel jargona ayak uydurmak zordu. "Tamam. Anlaştık." Ve gerçekten de gözleri doldu, mavimsi lavanta rengi gözleri yaşardı. "Bir konuda her anlaştığımızda ağlarsan," diye homurdandım, "bu can sıkıcı olacak."

"Hayır, değil," dedi. "Pek fazla konuda anlaşılamayacağız."

Güldüm, onun çınlayan kahkahası benimkinin üzerinde göldeki taşlar gibi sekiyordu. "İşte bu," dedim. Yavaşça elimi bıraktı. "Teşekkür ."

"Aynı şekilde. Şimdi. Buradan çıkmam lazım. Bir randevu almam ve ardından birkaç saat uyumam gerekiyor, sonra da kurt adam avlamam ."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Bir prestidigitatör gibi bir kart çıkardı. "Benim ulaşım servisim. Onlara seni benim gönderdiğimi söyle. Onlarla bir hesap oluşturun ve emrinizde olsunlar. Ama bil diye söylüyorum, seni ve götürdükleri her bana söyleyecekler. Yani eğer sırsa, onları kullanmayın."

Kartı aldım. "Senden hoşlanıyorum. Ve bunun büyük bir hata olduğunu hissediyorum."

"Aynen öyle," dedi. "Dikkatli ol." Ben karttaki numarayı çevirip bir araç çağırırken Adelaide kadınlar tuvaletinden çıktı. Yemek odasına domuz etimi bitirdim ve dışarı çıktım. Gitmem gereken yerler ve takip etmem gereken kurtlar vardı.

* * *

Adelaide'in hizmeti, lüks bir taksi hizmeti gibi kiralık bir sürücü şirketi olduğu ortaya çıktı, ancak ücretli olarak çalıştırılıyor. İhtiyacım olacağını düşünmemiştim ama kim bilebilirdi ki? Otele döndüğümde, kapımın her tarafına olay yeri bandı yapıştırılmıştı. İçeri girmeden önce bir an duraksadım, hasarlı kapıyı iterek açtım ve bandın altından geçtim. Kanlı halının bir kısmı kaldırılmıştı. Oda CSI teknisyenleri tarafından süpürülmüştü. Çarşaf lar gitmişti. Ve eşyalarım artık odamda değildi. Kıyafetlerim yoktu. Sehpanın üzerinde silah yoktu. Dolaba gittim ve arka köşeye uzandım, parmaklarım üzerinde gizleme büyü su olan kutuyu buldu. Onu öne doğru çektim ve kolumun altına sıkıştırdım. İçindekiler hareketle birlikte hafifçe yer değiştirdi, ölü, içi boş bir ses.

"Eşyaların ve silahların bizim odamızda." Brian'ın arkamda durduğunu gördüm, aramızda sarı bir bant vardı. Onu duymamıştım, oteldeki halı ayak seslerini bastırarak kadar derindi. O

pantolon ve kolalı beyaz bir gömlek giymişti, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, üzerinde taba rengi bir kılıf vardı. Ayakları çıplaktı, bu da tuhaf bir şekilde sevimliydi. "Adamı vurduğun silah hariç hepsi," diye devam etti. "Silah polislerde ve onu geri alabileceğinden şüpheliyim. *Asla.*" Sustu, söylediklerini anlamamı bekledi. Polisler silahımı geri vermiyordu. Polisler vurulan kişi öldüğünde silahını geri vermezler. Ama beni , yani vurduğum adam daha yeni ölmüştü. Nalları dikmişti. Ölmüştü.

Yavaşça, bir yıkım topunun düşmesi gibi, ne anladım. Bir insanı öldürmüştüm. Düşünen, nefes alan, ruhu olan varlığı. Haydut bir vampir ölüm makinesi değil. Bir kuduz değil. Onu varoluşundan . Ve saatlerce onu düşünmedim. Bir kez bile. Soğuk bir şok sisi yavaşça içime yayıldı, genişledi ve beni buz gibi gerçekle doldurdu. Öldürdüğüm adamı şimdiye kadar neden düşünmediğimi merak ederek gözlerimi Brian'dan kaçırdım. Onu öldürmüş olma ihtimalini neden düşünmediğimi merak ettim. Onun sadece yaralı olduğunu düşünmüştüm ve kan hizmetkârları kolay kolay öldürmezler. *Ben bir insan öldürdüm.* Kollarımı kendime doladım, kutu yanıma bastırdı ve çıplak zemin parçasına baktım. Üzerinde belli belirsiz bir kan lekesi vardı. Hâlâ silah seslerinin kokusunu alabiliyordum. *Bir insanı öldürmüştüm.*

Brian sanki ne hissettiğimi biliyormuş gibi, "Başmüfettiş adamın kimlik olmadığını söyledi. Parmak izleri New York'tan bir adam olarak geldi. İki yıl önce kolluk kuvvetlerinin radarından kaybolmuş, muhtemelen kaçak bir Mithran için kiralık katil olarak çalışmaya gitmiş." Ben cevap , "Son altmış gün içinde biri New Orleans'ta olmak üzere iki cinayet " dedi. Bu da demek oluyor ki, vampir ustası her kimse, uzun kolları vardı.

Brian'ın bocaladığını görmek için başımı . Sonra gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu fark ettim. Nefes almayı başardığımda, boğazımdan aşağı inen hava acı veriyordu. Devam etti. "Bizim odamızdan içeri girdi. Eğer ikimiz de Grégoire'ın süitinde olmasaydık güvende olurdu."

"Ve sen de ölebilirdin" -boğazımdaki acıya rağmen yutkundum- "ölebilirdin." Ona doğru ilerledim ve sarı bandın altından geçerek kapıyı kapattım. Koridorda durduk, tıraş losyonunun kokusunu alabilecek kadar yakındık. "Yani sizinle kalıyorum?"

Tereddüt etti ve neredeyse geçen olası yanıtları görebiliyordum; biri alaycı, biri imalı, biri sadece nazikti. "Süitimizde üç yatak odası var. Otel üçüncüyü ücretsiz olarak açtı." Cebinden bir kart anahtar çıkardı ve "Leo Walther'ınızın yerine bir tane sipariş etti. Sabah burada olacak." Bir arkadaşının kullanabileceği bir yanıtla karar vermişti.

Bir damla gözyaşı düştü ve elimi hızlı bir hareketle yakaladım. Başımı salladım, anahtarı aldım ve onu takip ederek benimkinin yanındaki süite girdim. Sıcak griler, soğuk kahverengiler ve donuk kremlerle dekore edilmişti. Rahatlatıcı renkler. İpeksi gri bir yorgan ve kömür yastıklarla ağırlıklı olarak gri bir oda olan odama gittim ve sırtımı yaslayarak kapıyı kapattım. Gözlerimi sildim. Eskiden hiç ağlamazdım. Hiç ağlamazdım. Ama eskiden hiç arkadaşım yoktu. Onları asla tehlikeye atmazdım. Eskiden hiç insan öldürmezdim. Hayatım değişiyordu ve her şey çok berbattı.

Bir nefes aldım ve sakin olmaya zorladım. Oda küçüktü, bitişikteki kanlı süitin yarı daha azdı ama giysilerim dolapta, silahlarım masanın üzerinde, düzgünce , bu da gözyaşlarımın arasından gülümsememe neden oldu ve banyo malzemelerim banyodaydı, açık kapıdan görülebiliyordu. Tünediğim yerden kalktım ve soyundum, odanın içinde ilerledim, kıyafetlerimi yere bıraktım. Duşun altına girdim, kaynar su üzerime yağıyordu. Ve gözyaşlarım yeniden başladı. Değişiyordum ve dönüştüğüm kişiyi sevmiyordum. Asla temizlenemeyecektim.

Bir adamı nasıl öldürmüştüm ve onu bir kez bile düşünmemiştim? Dolu dolu bir yemek yemiş, şakalaşmış, sohbet etmiş ve en iyi arkadaşımı edinmişken nasıl olur da vurduğum adam hakkında bir kez bile düşünmem. Ve öldürdüm. Ağlama krizim sona erdiğinde ve kuru gözlerim yanarak yorganın altına girdim. Canavar

Düşüncelerim, bakışları altın rengi ve sabit, pençeleri sessiz, ağır, nefesi bir susurrasyon, neredeyse bir mırıltı. Uyku beni ele geçirdi. Canavarın pençeleri ruhumu sağdı.

Akşam altıda uyandım ve yatağa uzanıp gölgeli tavana baktım. Ben uyurken kendi kokum odayı doldurmuştu, kokular artık yabancı değildi. Sakindim. Mantıklıydım. Kaybettiğim parçam için yas tutmuyordum. Bir katil, bilinmeyen bir vampirin kanlı hizmetkârı odama girmişti. Onun ölümü tehlikeyi ortadan . Eğer beni hedef alıyorsa, o zaman vampirlere zarar verebilecek tehlikeleri kendime çekiyordum ve bu da beni iş için bir sorumluluk haline getiriyordu. Eğer adam vampirlerin peşindeyse, o zaman bilinmeyen vampir efendisi bir dahaki sefere daha iyi plan yapar, daha kaliteli katiller gönderirdi. Her iki durumda da keder ve suçluluk duygusu boşa harcanmış ve aptalcaydı. Onları bir kenara koydum.

En önemli ve ağır basan faktör güvenliği geçmiş olmasıydı. Ya ben dikkatsiz davrandım ya da içeriden biri onu içeri aldı. Güvenliği sıkılaştırmalı, silahları, yöntemleri, zamanlamayı ve personeli değiştirmeliydim. Daha fazla insanı görevde tutmalı, adamlara on iki saatlik vardiyalar yaptırmalıydim.

Yataktan sürünerek kalktım ve inciklerime kadar inen siyah bir etek, dar yelekli bir atlet, hafif bir ceket ve elbise botları giyerek giyindim. Bot kılıfıma altı mermili Kahr P380'i, diğerine de on inçlik gümüş rengi bıçağı ve derin bir oluğu olan kılıflı bıçağı koydum - kurtlara karşı da aynı derecede işe yarayacak bir vampir öldürücü. Saçlarımı yeniden ördüm ve ensemden sıkı bir topuz yaparak yüzüme sert bir açı verdim. Rastgele bir ruj tüpü seçtim - hepsi kırmızı tonlarındaydı - ve sürdüm.

Son olarak dolaptan fetiş kutusunu çıkardım, açtım ve içindeki kolyeleri inceledim. Bir deri gezgininin fetiş kolyeleri kemiklerden, dişlerden, gagalardan, pençelerden ve tüylerden oluşur, her kolye bir türün parçalarıyla dizilir. Deri değiştirenler, yeterli miktarda DNA'ya, her , her yaratığa özgü genetik dizilerin sarmal sarmalına erişebildiğimiz ve kitle değişiminin yakın olması koşuluyla, hemen hemen her kara memelisine veya kuşa dönüşebilir. Rick'in istediği gibi bir balığa, sürüngeneye veya deniz memelisine dönüşmeyi hiç ama bu da mümkün olabilirdi, bilmiyordum. Yürüyenler de daha küçük yaratıklara dönüşebilir, eğer kendimizin bir parçasını kaybetmeye razı olursak, normal insana döndüğümüzde yeniden kazanmak üzere kütle biriktiririz. Daha büyük yaratıklara dönüşmek için genetik materyali olmayan bir şeyden kütle almak ve bunu dönüşüm sürecine eklemek gerekir. Tüm kütle aktarımları tehlikelidir ve daha küçük bir yaratığa kendimden çok fazla şey kaybedebileceğimden, anılarımı, yeteneklerimi, hatta vücudumun bir kısmını kaybedebileceğimden korkarak bunları denemeyi tercih etmiyorum. Daha büyük bir yaratığa dönüştükten sonra kazandığım kütleyi atamayabileceğimden, fazladan yüz kiloluk bir benle sonuçlanabileceğimden korkuyorum. Bu yüzden, fetişlerimin çoğu yaklaşık yüz yirmi beş kilo ağırlığında memeli -yırtıcılar veya hepçiller- idi.

Fetişleri inceledim, düşündüm, kararsızdım. Beast bir kez olsun yorum yapmadı, bilincimin derinliklerinde kamburlaştı, sessiz ve tetikteydi. Eğer Beast gibi avlanırsam, koku takibi onun doğal yeteneklerine ters düşecekti. *Puma concolor* -dağ aslanları- görüş izleyicileri, pusu avcılarıdır ve koku izlemeye daha uygun bir şeye ihtiyacım vardı. Bir keresinde denediğim tazı gibi. Mükemmel bir burun. Ama bir tazı bir kokuya kendini o kadar kaptırabilirdi ki şafaktan önce yemeyi, içmeyi ya da üstünü değiştirmeyi unutabilirdi. Ve hiçbir tazı, şansım yaver gider de kurtadamları bulursam onlarla savaştıkları silahlara sahip değildi. Dağ aslanı fetişini çantaya koydum ve kutuyu yerine yerleştirdim. fermuarını açtım, kıyafetlerimi, kullan at cep telefonumu ve nakit paramı kontrol ettim. İncilimi elime aldım. Ellerimde yabancı hissettim. Botumdaki silah öyle hissettirmiyordu. Bunun böyle olması için hayatımda ciddi bir sorun olması gerekiyordu ama bunu daha sonra . Bu iş bittikten sonra.

Dün gece kullandığım arabaya yakıt ikmali yapması ve getirmesi için valeyi çağırdım ve sonra arabadan indim.

küçük yatak odamda. Durdum ve elimi kalçama koydum. sandalye oturma düzeninden sürüklenerek getirilmişti ve şimdi çıkışı kapatıyordu. İkizlerden biri oturuyordu, gömleğinin kolları kıvrılmış, pantolonu jiletle kırıştırılmıştı. Saç çizgisinde Brian belli eden bir ben yoktu. Kolları sandalyenin kollarında, bir ayak bileği diğer dizinin üzerinde, kapıma bakıyordu. Çıkış yolumu kapatıyordu. Bir elinde de trunk tabancası vardı.

Düşüncelerim aşırı hızlandı. Bu işe hiç sakinleştirici getirmemiştim. Sakinleştiriciler Derek'in uzmanlık alanıydı. Görünüşe göre benim sağ kolum kendi başına düşünüyordu ve Grégoire'ın iki sağ kolu onun ekipmanını paylaşıyordu. Metabolizmamın sakinleştiriciye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Kendime hiç doz vermemiştim. Bazı şeyleri bilmem gerektiğini düşünmemiştim. Ve şu ana kadar ikizlerin hiçbiri benim bir deri değiştiren olduğumu bilmiyordu. Ateş etmemişti. Henüz kovmamıştı. Dişlerimi göstererek gülümsedim, tatlı çalışmadım. Yavaşça hareket ederek, gözlerimi ikizlerden ayırmadan, çantamı ve İncil'i en yakın yüzeye koydum. Yüksekliğin yanında bir büro. "Brian. Söyleyecek bir şeyin var mı? Yoksa benimle kavga mı etmek istiyorsun, çünkü gece evde kalacağımı düşünürsen kavga çıkar."

"İçeride kalmayacağını biliyorum. Seninle kavga etmek niyetinde değilim. Sadece beni dinlediğinden emin olmak istiyorum." New Orleans aksanı, sıcak bir bal gibi yoğun, kelimeler yavaş, vurgular yanlış, Güneyli bir beyefendinin yüz yıl önce konuşmuş olabileceği gibi. Kıbar, amansız olmasına rağmen.

"Trunk tabancası olmadan daha iyi dinlerim."

"Belki. Belki de dinlemem. Bugün bir adam öldürdün." İrkilmem içseldi. Belli etmedim.

"Ve?"

Sözleri, hikâye anlatan o yaşlı Güneyli adamın tınısına büründü. "Kırk yaşıma geldiğimde ilk adamımı öldürdüm. Bir rahip ve iki rahip yardımcısı Grégoire'ın peşinden kazık, kutsal su ve sarımsaktan bir kolyeyle geldiler; benim için de gazyağı ve bir tabanca. Brandon'ın dinlenme günüydü ve zamanlar yanında sadece bir kan hizmetkârı tutuyorduk. Yıllardır sorun çıkmamıştı. Tembelleşmiştik." trunk silahını işaret etti. "Kayıtsız.

"İnde yalnızdım, rahip kır kırsığının üzerinde atını sürerek geldi, rahip olmayanlar da atlarıyla onun yanındaydı. Ev küçüktü, bir bataklığa bakan bir kayalığın üzerindeydi. Zeminin altında gizli bir oda , tünel girişi bir halıyla gizlenmişti. Grégoire'ın sığınağı."

Hafifçe omuz silkti. "Bazı Mithranlar bütün gün uyur. Bazıları uyumaz. O zamanlar Grégoire gündüzleri çok derin uyurdu. Ve rahip de bunu biliyor . Grégoire'ın nerede biliyor gibiydi. Efendimin onu koruyacak tek bir kanlı hizmetkârı olduğunu biliyordu. Kanlı kölelerden biri mi rahibe söylemişti, yoksa kilise mi birinden işkenceyle öğrenmişti bilmiyorum. Ama rahibin hiçbir çekincesi yoktu, tek bir tane bile. Bir şeytani ve şeytana tapan birini öldürmeye gelmişti."

Başka tarafa baktım. Taşıdığımı bilmediğim gerginlik omuzlarımdan sızdı. Bir nefes verdim ve en yakın koltuğa, kanepenin bir köşesine . Dirseklerim dizlerimde, ellerim bot kılıfına yakın oturdum. Brian bana çelme takarsa, önce onu vuracaktım. Eğer . Ama bunu duymak istiyordum.

Ben sakinleşince devam etti. "Meslekten olmayanlar ön verandaya ve duvarlara gazyağı sıçrattı. Paniğe kapıldım. İnsan öldürmek Mitran yasalarına ve Grégoire'ın kişisel fermanına aykırıdır. Ama onu korumak zorundaydım. Kapıya bakan bir masanın yanında durdum, üç tabanca ve bir kılıç yanımdaydı ve bekledim, ev zaten gibi terliyordum, kalbim göğsümde bir gök gürültüsü gibiydi. Rahip kapıyı açtı ve içeri girdi.

"İşaretleri yanlış mı aldılar, yoksa masum bir hata mı yaptılar bilmiyorum ama meslekten olmayanlar kibriti çok erken çaktılar. Alevler yükseldi. Rahip ateş etti. Ben ateş ettim. O ıskaladı, ben . alevler sıçrarken yere düştü. Ölmemişti. Kapıya doğru süründü, çığlık atarak

Yardım et. Ama ev eskiydi, odunları kuru çıra gibiydi. Demir kapıyı yukarı çektim ve küçük açıklıktan sürünerek Grégoire'ın üzerine çıktım. Isı yükselirken, çatı çökerken ve rahip çığlıklar atarak yanarak ölürlen orada kıvrıldım."

Hiçbir şey , artık beni öldürmek ya da bayıltmak niyetinde olmadığını biliyordum. Bunun bir tür müdahale, bir merhamet eylemi olduğunu bilerek. Bazı itiraflar sadece iyiliktir.

"Onu silahsızlandırabilir, benimle birlikte aşağı sürükleyebilirdim. Onu Grégoire'ın kanını içmeye ve iyileşmeye zorlayabilirdim. Ama kendimi kurtardım ve yanmasına izin verdim. Ve şimdi bile, geceleri uyandığımda onun çığlıklarını duyuyorum. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığımı duyuyor ve biliyorum. Beni ve efendimi için gönderilmişti. Ben de onu vurdum ve ölüme terk ettim.

"Bugün yaptığınız şey nefsi müdafaaydı. O adamın ölümü kardeşime, efendime ve bana kısa süreli bir koruma sağlayabilir. Bu yüzden ruhunun küçük bir parçasını feda ettiğin için sana teşekkür ederim." Saatler önce kendi kendime düşündüğüm kelimeleri dudaklarında duyarak başladım. "Eğer yaşlı, ihtiyar bir adamın tavsiyesine istiyorsan, o zaman kefareti ve kendi kötülüğünün anısıyla yaşa."

İncilimi elime aldım. "Bir başkasının ölümünün kefareti var mıdır?"

"Abel öldü." New Orleans aksanı kayboldu, sesi artık acımasızdı. "Kabil, Canavar'ın işaretiyle işaretlendi ve sürgüne gönderildi. Ama o yaşadı. Kendi rahibime itiraf ettim, o da bana ağır bir kefareti verdi ve sonra bir daha dönmek üzere ülkeyi terk etti. Mithranlar ve onların suçları bir Tanrı adamının katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kefaretimi ödemem yirmi beş yılımı aldı. Bu yirmi beş yıl içinde özgürlüğü ve huzuru buldum. Ve eğer seçerseniz siz de huzuru bulacaksınız."

Canavarın İşareti. Evet, bunu biliyorum. "Ben Katolik değilim."

Brian o zaman gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Sen küçük bir tanrıçasın."

Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. "Ben bir tanrıça değilim. Artık gidebilir miyim?" Brian ayağa kalktı sandalyeyi yoldan çekti. Süitten ayrıldım.

Bulduğum küçük bir kiliseye gittim; ahşap, beyaz boyalı, iki yüz yıllık bir bina, bir kavşakta, bir tepenin kenarına sıkışmış. Çan kulesi, ölmekte baldıran ağaçlarından oluşan bir fonda yükseliyor, güneşin battığı cenneti işaret , altın rengi, pembe bir parıltı. Etraftaki çimenli avluda küçük evler büyüklüğünde kayalar yükseliyordu, bir kilisenin yarısı boyundaydı. Arazi tarım için uygun değildi ama bir kilise için iyi bir yerdi ve bir cemaate hediye edilirse hatırlanacak bir katkı olacaktı. Bir zamanlar burada yaşarken gittiğim kilise değil, kimsenin beni tanımadığı, şu anda kim olduğum hakkında bir şeyler söyleyen, çok yakından istemediğim yeni bir kiliseydi. New Orleans'ta katıldığım aynıydı, ancak mezhep kelimesini kullanmaktan kaçınıyorlardı. Bu kilisenin adı sadece İsa'nın Kilisesi'ydi ve tüm hafta boyunca canlanma türü bir ayin düzenliyorlardı.

, otoparkta sadece bir kamyon park , ön kapılar günün dışarı atmak için aralıktı, ışıkların yarısı yanıyordu ama mabet boştu. İçeri girdim ve yarı bir yere oturdum, eski, geniş tahta zeminde dizlerimin üzerine çöktüm. Dua etmeyeli uzun olmuştu. Ve Tanrı'ya ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İtirafıta karar kıldım ve fısıltıyla şu sözlerle başladım: "Bugün bir adam öldürdüm. Ölümü ani oldu. Ölmeden önce itiraf etmesi için ona zaman vermedim. Seni aramak için." Gözyaşları dökülmeye başladı, sıcak ve yakıcı. "Bir adam öldürdüm," diye fısıldadım, kelimeler ağzımda cehennemin nefesi gibiydi. "Onu gerçekten istememiştim. Ama tek bedeninin düşüşü. Ve düşüyor. Ve düşüyor. Pek çok vampir ve weres gibi. Ve hepsinin senin için bir insan kadar değerli olup merak ediyorum. "Acaba ruhumda cinayet kanı mı var?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yumuşakça Konuşan Akarsular

Dağ-Su Dili'nde

Ben dua ederken kimse beni rahatsız etmedi. Küçük kilise dolarken, ışıklar yanarken ve açık pencerelere rağmen ısı yükselirken kimse beni rahatsız etmedi. Ayın boyunca kaldım, enstrümantal müzikten faydalanmadan cemaatle birlikte şarkı söyledim. Ciddi papazı ve kuzunun kanıyla ıslanmanın ne geldiğine dair vaazını dinledim, Beast'in tepki gösterebileceği bir konuydu, ama bu sefer arka planda sessiz kaldı. Ben de son ilahi sırasında sıvıştım, böylece hiçbirisiyle konuşmak zorunda kalmayacaktım. Bu tavuğun kaçış yoluymuş ama henüz Tanrı'nın halkının huzuruna kabul edilmeye hazır değildim. Tanrı'nın ulaşmaya çalışmak yeterince zordu. Ve diğer insanlardan uzakta, ormanın sessizliğinde ve düzensiz tepelerde bunu daha kolay bulabileceğime dair bir his vardı içimde.

Cherokee benliğim, uzun zaman öncesine ait anılara sahip olan parçam hasar görmüştü. Babamın ölümü, annemin tecavüze uğramasıyla parçalanmıştı. Soğuk ve dondurucu karlı bir gecede halkımın kaybıyla daha da zarar görmüştü. Canavar'ı çalmadan önce bir vaşak olarak geçirdiğim yıllarla. Ve onun formunda yaşadığım açlık zamanları. O kadim, insani, Cherokee parçamı bulmaya, onu uyandırmaya ve şu an olduğum kişiyle birleştirmeye, tek bir bütünlüklü benlik yaratmaya çalıştım. Bunu yaparsam, kadim benliğimi bulabilirsem, önemli bir şey öğrenebileceğimi, sonunda kendimi bütün hissedebileceğimi hissettim. Ama parçalanmıştım, kırılmıştım ve kendi kendimi analiz etmek ve ruhumu aramak için zamanım yoktu, şimdi değil. Bir gün. Bir gün.

Küçük kiliseye bir göz attım ve kamyoneti çalıştırdım, son şarkının son notaları açık, vitraylı pencerelerden, lekeli ışıkla birlikte dökülürken uzaklaştım. Başlamam gereken farklı türde arayış vardı.

Yarım saat sonra, bir Ingles mağazasında durup üç kilo çiğ biftek, bir düzine granola bar ve bir rulo kâğıt havlu aldıktan sonra, Hot Springs yakınlarındaki asfalt yoldan ayrılıp bakımlı bir çakıl yola saptım; aramaya karar verdiğim bölgeye hâlâ altı dağ kadar . Rich-Laurel Vahşi Yaşam Alanı'nın yakınında, French Broad Nehri'ne dökülen küçük bir besleyici dere üzerindeydi. Yakınlarda hiç insan yoktu. Saat geç olmuştu ve hafta sonu kampçıları çoktan gitmişti; birkaç sıkı kampçı çadırlarında toplanmıştı, ateşler şurada burada neşeyle yanıyordu, karanlıkta fark etmek ve kaçınmak daha kolaydı.

Kamp alanından çıkmak için manevra yaptım, yol kenarına park ettim ve keşif yapmak için dışarı çıktım, zırlı araca yaslandım, metal tenimin altında sıcaktı, yabani otlar eteğime ve botlarıma . Beast'in yavaşça yüzeye izin verdim, duyuları genişliyordu. Dinlenirken benimkinden daha yavaş olan kalp atışlarını fark edebiliyordum, benimkinin altında güçlü bir şekilde atıyordu, hafızamda güçlü olan mistik bir his. Tepedeki yeşilliklerin altında karanlık olan gece, gözbebeklerim Canavar görüşüyle genişlerken hissedilir derecede aydınlandı. Dudaklarım aralandı ve havayı dilimin üzerinden ve burnumdan içeri çektim, büyük kedilerin kokladığı gibi, ancak ağzımın çatısında Beast gibi koku keselerim yoktu.

İnsan burnum için bile gece esintisi güneşle ısıtılmış ve toprağın parfümüyle zengindi, sadece birkaç metre ötemdeki French Broad'dan gelen nehir ıslaktı. Balıklar ve su bitkileri. Sıcak taş ve eski kamp ateşleri, kaplumbağalar, kaçmış bahçe bitkileriyle karışık yabani çalılıklar, çiçek açmış fesleğenler ve baharatlı-acı bir şeyler. Ama yakınlarda insan kokusu yok. Havada hiçbir insan sesi ya da sesi yoktu. Yalnızdım. Sıcaklığın içinde nefes nefese kalmaya başladım. Motor ellerimin altında hafifçe pırıldadı.

Av için iyi bir gece, diye düşündü Canavar bana. Ay büyük, hamile bir dişi gibi.

Malzemelerimi Paint Rock'ın tabanına taşıdım. Kırmızı kayalık uçurum pürüzlü ve kırık, French Broad Nehri'nin üzerinde yüz metre ya da daha fazla yükseliyordu. Bir zamanlar antik resimlerle kaplıydı, Cherokee'lerden önce kırmızı pigmentlerle çizilmiş resimlerle, ama zaman, doğa koşulları ve insanların aptallığı bunların çoğunu silmişti. İnsanlar, parçalanmış yüzeyin büyük bir kısmına isimlerini ve antik görünümlü figürleri sprey boyayla yazmışlardı. Ancak nehrin nefesi yeryüzünde akarken, burası hala güce sahipti.

Biftekleri açtım ve devasa kayanın dibindeki pürüzsüz toprağa bıraktım, etler dükkânın soğutucusundan hâlâ soğuktu. Kağıt havlu rulosuyla ellerimi temizledim, ambalajları ve köpük kapları market poşetine koyup ağzını kapattım. Çöpü SUV'a geri taşıdım.

Ön koltukta soyundum ve kıyafetlerimi yerde bir yığın halinde bıraktım, kimsenin aracımı çekmeyeceğini umuyordum ama de umurumda değildi. Malzemelerimi , bir kolumun altında seyahat çantam, yalınayak ve sessiz bir şekilde SUV'den çıktım. Fetiş kolyemin bulunduğu fermuarlı çantayı açarak *Puma concolor* kolyesini başımın üzerine yerleştirdim. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dişi panterin pençelerinden, dişlerinden ve küçük kemiklerinden yapılmıştı; kedi Montana'da yasal bir av sırasında öldürülmüş, postu ve kafası bir kodamanın oturma odasının duvarına asılmış, kemikleri ve dişleri ise bir tahnitçiye satılmıştı. Dağ aslanı Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında avlanıyordu ve doğu eyaletlerinde neslinin tükendiği düşünülüyordu, ancak bazı raporlar Mississippi'nin doğusunda geri dönüş yaptıklarını söylüyordu. İnsan umut edebilir. Bu yaratığa dönüşmek için kolyeyi kullanmak zorunda değildim -Canavar'ın formunun anısı her zaman benim bir parçamdı- ama bu daha kolaydı. Cipi kilitledim.

Canavar derinlerden düşüncelerime doğru ilerlerken, iki ayak üzerinde yürümek şimdiden tuhaf hissettiriyordu. Yalınayak, yabani otlar baldırlarımda ve uyluklarımda keskin ve kesici, toprağın pürüzlü yüzeyi yumuşak tabanlarımin altında kayalık. Paint Rock'a ve yerdeki çiğ, kanlı biftek yığınına döndüm.

Canavar onları yalamak istedi. Karnım guruldamasına rağmen onu sabit tuttum. Nefes nefese kalmıştım, salyalarım akıyordu. *Açım*, diye düşündü. Beast benim deri gezgini doğamın dışında bir şey olduğu için - bedenimi ve giderek sık olarak zihnimi paylaşan bağımsız bir varlık - onun üzerinde tam bir kontrolüm yok. Ve kadar biliyorum ki, eğer başka deri değiştirenler varsa, içlerinde yaşayan bir Canavar ruhu yok. Eğer kara büyü tesadüfi , bir kaza sonucu bir araya gelmiştik ve bunu düşünmek beni her zaman huzursuz hissettirdi.

Çantayı başımın üzerine çektim ve altın külçemi çift altın zincirine yerleştirip serbestçe salladım. Birlikte pahalı bir tasma ve çantaya benziyorlardı, bu da Canavar'ı kaçmış egzotik bir evcil hayvan gibi gösteriyordu. Paint Rock'a doğru eğildim ve altın külçeyi insan isimleriyle işaretlenmemiş bir alana kazıyarak ince bir altın çizgisi bıraktım. Altın, diğer şeylerin yanı sıra, bir avdan sonra kaybolursam geri dönüş yolumu bir işaret gibiydi.

Yesssss. Avlanmak, diye düşündü Beast. Asheville'e yakın olmasına ve keşfedebileceğimiz bir yer gibi görünmesine rağmen bölgeyi, yabancı avlanma alanını incelemeye hazır. Çıplak olarak güneşin ısıttığı bir taşın üzerine oturdum ve gözlerimi kapattım, bu yerde dünyanın gücünü, Toprak Ana'nın nefesinin gücünü hissettim. Kalan sıcakta titredim. Fetiş kolyeyi tutarak gözlerimi kapattım. Rahatladım. Rüzgârı, ufkun üzerinde yükselen ayın çekimini dinledim. Kendi kalbimin ve Canavar'ın kalbinin hissettim. İçimde yükseldi, sessiz, yırtıcı.

Vücudumun fonksiyonlarını yavaşlattım, kalp atış hızımın düşmesine izin verdim, kaslarımin gevşemesine izin verdim, kaya duvarı sırtıma yaslandı, yüzüm akan suya dönüktü. Zihnimi boşaltarak derinlere daldım, bilincim bu avın amacı dışında her şeyden uzaklaştı. O amacı derimin astarına, en derinlerine yerleştirdim.

Her zaman yaptığım gibi beynimin bazı kısımlarını, *yer değiştirdiğimde, değiştiğimde* kaybetmemek için, çünkü çoğu zaman, bir değişimden hemen sonra, kendi ruhum ve zihnim uyurken Beast kontrolü tamamen ele geçirirdi. Daha aşağılara, daha derinlere, eski acı ve anıların kan ve korkuyla kirlenmiş gölgeli bir dünyada dönüp durduğu içimdeki karanlığa indim. Gece rüzgârı tenimi serinletti. Nehir bir şeyler fısıldadı, yapraklar kıpırdadı ve iç çekti. Anılar pekişti, diğer zamanlarda hem benim hem de Beast'in yarı yarıya unuttuğu anılar.

Çok uzun zaman önce bana öğretildiği gibi, kolyenin kemiklerinin ve dişlerinin içinde yatan iç yılanı, hücrelerin derinliklerinde, ilik kalıntılarında DNA'nın kıvrılmış, kıvrılmış yılanını aradım. Halkım için, deri gezginleri için bu her zaman basitçe "iç yılan" olmuştur.

Tüm hayvanların derinliklerinde yatan yılanı ve içine düştüm. Çatlak kayalardan süzülüp bir dağdan aşağı inen su gibi. Grilik sardı beni, kış gibi ısıtılı ve soğuk. Dünya elimden kayıp gitti. Değişimin gri yerindeydim.

Nefesim derinleşti. Kalp atışlarım hızlandı. Kemiklerim . . . kaydı. Derim dalgalandı. Kürk, alaca ve gri, kahverengi ve siyah uçlu, filizlendi. Acı-acı-acı, bir bıçak gibi, kas ve kemik arasını kesti. Kulaklarım eğilip büküldü, dinliyordum ve burun deliklerim genişledi, derinlere çekildi.

Uzaklara düştü. Dağların avlandığı yerde gece şiddetli ve aydınlıktı. Etrafta kayalıklar ve uçurumlar yükseliyor, sular hızla akıyor, toprak nefes alıyordu. Havayı dilimin üzerine çektim, uzun bir ses çılgılığı. Uzun zamandır hatırladığım kokular burnumu, ağzımı ve zihnimi doldurdu: nehrin üzerindeki yoğun sis, evin tadıyla kokan hava. Toprak ve ateş kokusu. Sonbahar tohumlarıyla güçlenen bitkiler. Eski tavşan kokusu. İnek kanı, eski ve soğuk. Nefes nefese kaldım. Sesleri dinledim - çok çok uzaklardan gelen müzik, çakıllı yolda ilerleyen arabanın sesi, yakın değil ama geliyor. Akarsular dağ suyu diliyle konuşuyordu, bataklık suyu dilinden çok farklıydı. Evin tanıdık sesi. Uzunlarımı altımda topladım ve ölü ete doğru ilerledim. Yedim.

Daha sonra, ay hâlâ tepedeyken pençelerimi ve tırnaklarımı temizledim, yüzümü ve bıyıklarımı soğuk ölü inek kanından ve sıcak geyik kanından arındırdım. Yemek yediğim yol boyunca yavru geyik yürüdü. Geyik daha önce hiç büyük kedi kokusu almamıştı. Korkmamıştı. Aptal geyik. İyi et. Taze sıcak kan, kolay avdan gelen iyi kan. Canavar iyi bir avcıydı. Karnı toktu.

Şimdi avlanmak mı? dedi Jane aklının bir köşesinde. *Kurtları avla. Grindylow'un kokusunu arayın.*

Ayağa kalktım ve geniş nehirden uzaklaşarak ağaçların altında gecenin karanlığına doğru ilerledim. Damlayan dereyi buldum ve yokuş yukarı, kamp alanını geçip vahşi doğaya doğru takip ettim. Kurt kokusu aldım. Buraya gelmişlerdi.

Ne kadar zaman önce? Jane sordu, düşünceleri heyecanlıydı.

İki gün ve iki gece. Daha dönmedim.

Buraya nasıl geldiklerini söyleyebilir misiniz? Hangi yolları kullandılar?

Döndükçe döndük, rüzgârı kokladık. *Küçük yol yüksek tepelerde. Benzin ve dünyayı zehirleyen insan kimyasallarının kokusu.*

Oraya gidebilir miyiz?

Canavar iyi bir avcıdır. İstedğim yere gidebilirim. Karanlık ormanda ilerledim, taştan taşta ya da ağaçların sıçradım, yükseklerden yerdeki kokuları takip ettim. Kurtlar yerde yürümek zorundaydı ve avlanamazlardı. Canavar gibi sıçrayamazlardı. Uzun zaman önce kurtları avlamış ve öldürmüştüm, açlık zamanlarında Beast'in avını öldüren kurtları. *Sürü avcıları*, diye tıslayarak tükürdüm. *Sürü avcılarından nefret ederim. Yiyecek hırsızları.*

İnsanoğlunun toprağı kirlettiği, makinelerin zehirli kanını yere döktüğü, havada güçlü bir kokunun olduğu bir yer buldu. Jane makineler hakkında açıklama yapmaya çalışmıştı. Canlı değil. Ölü değil. Ama makinenin kanı ve kemik gibi sert parçaları vardır ve bazen hırlar ve bazen ölüdür ama değildir,

Vampir. Kafa karıştırıcı. İnsanın kafası karışıktır. İnsanın dünyası kafa karıştırıcıdır. Ve tehlikelidir. Makine kanını kokladım. Eski ve acı bir koku.

Arazi aracı, diye düşündü Jane. Parklarda yasak. Ya kurtlar az kullanılan yollardan geldiler ve korucular onları yakalayamadı ya da burası özel bir arazi.

Yamaç boyunca düz bir yerde daha fazla koştu. Yol gibi pürüzsüz ama patilerin altı çimenli.

Eski ağaç kesme yolu, diye düşündü Jane.

Ağaç kesen insanlar topraktan ağaçları çaldı. Açlık zamanları için ikinci nedendi. Ardından gelen yangın ise üçüncü nedendi. Beş yıldan fazla bir süre dağları öldürdü. Hiçbir yerde canlı av kalmadı. İnsan aptaldır. İnsan tehlikelidir.

Jane cevap vermedi. Kısa süre sonra kurtların insandan kurda dönüştüğü yeri buldu. Eski kanlı kemikler yere saçılmıştı. Kokuşmuş plastiğe sarılmış soğuk, yaşlı tavuklar. Kan suyla doluydu ve kokuyordu. Ağaç kesme yoluna bakıp düşündü. İnsan-kurtlar buraya makineyle geldiler, araba gibi ama araba gibi değil. Değişmişler. Avlandılar. Geri geldiler, makineye bindiler ve gittiler. *Neden? Jane'e sordum. Avdan kan kokusu almıyorum. Avı indirmediler.*

Jane yılan tıslaması gibi havayı içine çekti. *Daha fazlasını yapmak için geldiler. İnsanları dönüştürmeye geldiler. Kamp alanına girdiler, Jane günleri saymaya çalıştı ama yorgun ve kafası karıştı, belki de Cuma gecesi idi. Lanet olsun. Buradaydılar, birini ısırıldılar ve gittiler. O gece bir sürü insanı ısırıldılar.*

Ve insanlar gitti. Kurt adam hastalığıyla dolu. Kimi ısırıldıklarını takip etmenin bir yolu yok.

Jane küfretti. Bazı kelimeler kötüdür, bazıları değildir, ama hepsi sadece kelimelerdir. İnsanlar kafa karıştırıcı. Koku ve takip ederek kurt izi boyunca ilerledim. İnsanların ısırıldığı iki yer buldum. Biri terk edilmiş bir evdi, küf, hamamböceği ve sıçanlarla doluydu. İnsan orada uyuyordu, yıkanmamıştı, günlerce kendi inini kirletmişti. Jane ona *işgalci* diyordu. Kurtlar onu ısırılmış ve gitmişlerdi. Adam da gitmişti, kan ve korku kokuyordu. Dışarıda, arabaya binip gittiği yeri kokladı.

Bulmak imkansız, diye düşündü Jane bana. Bu bir salgın gibi. Eğer kaçarsa ve kürklü olursa, insanları ısırmaya çalışacak. Saçmalık, saçmalık ve iki kat saçmalık.

Koku izlerini takip ederek ilerledik. Diğer yer nehir kenarındaki kamp alanıydı. Adam ve kadın birlikteymiş. Kurtlarla savaşmışlar. İkisi de ölmüş ve yenmiş.

Kimse ceset bulamamıştı. İnsanlar taze ölümün kokusunu alamazlar. İnsanlar akbabaların ölülerin yerini işaretlediğini göremezler. Jane insanlara anlatırdı. Yüzümdeki hırıltıyla oradan ayrıldım ve patilerimdeki eski insan kanını yıkamak için nehre doğru yürüdüm. Şafak çok uzakta değildi. Nehrin buğusu yükselmişti, sanki gece güneşin düştüğü gökyüzünden içeri doğru bulutlara çalışıyordu. Nehre girdim ve içtim, suyun pençelerimi yıkamasına, karnımı serinletmesine izin verdim. Sonra bir kayaya sıçradım, sonra bir başkasına, sonra da sert ve güçlü bir sıçrayışla nehrin ortasına, diğerlerinden daha büyük, gecenin içinde gri ve kahverengi bir kayaya. Dünyayı görmek için suyun üstünde durmak. Güneşi görmek için iyi bir yer.

* * *

Nehrin ortasına doğru geri güneş doğu kıvrımı üzerinde yükseliyordu. Beast açıkta, gece serinliğinde bir kayanın üzerine uzanmıştı, nehir kayanın etrafında yumuşak, titreşen bir köpük akıyordu. Gökyüzünün donuk bir griye dönüşmesini izlemişti, karnı hâlâ doluydu. Mutluydu. Karaya dönme ricalarımı duymazdan geliyordu. Ve son anda, güneş ışınları yeryüzüne eğilmeden önce, geri kaymama izin vermişti. Ve işte oradaydım, French Broad Nehri'nin ortasında. Çıplak ve korunmasız. Ve nehirde yüzmeden kıyıya bir yolu yoktu. Beast bunun komik olduğunu düşündü, onun kahkahası

aklının bir köşesinde. Mizah anlayışının ona özgü mü yoksa tüm kediler tarafından paylaşılan bir şey mi olduğundan emin değilim. Her ikisinden de biraz olduğunu ve benim adalet anlayışımın ve cezayı suça uygun hale getirmemin onun kedi mizahını değiştirdiğini hissediyorum.

Su yüzmek için yeterince yüksek değildi ve ışık yüzeyden görebilmek için yeterince parlak değildi. Kıyıya döndüğümde, su altındaki kayalara temas ettiğim için morarmış ve kanamıştım, bir bacağımda sıyrık vardı ve dibi görünmeyen çukurlara düştüğüm için yarı boğulmuştum. Islak ve nehir kokan çantamı açtım, ezilmiş, ıslak, buruşuk kıyafetlerimi ve parmak arası terliklerimi çıkardım ve kimsenin beni görmemesini umarak altın ışığında giyindim. Lanet olası canavar.

Giyindim, ıslak saçlarım sırtımdan aşağıya ıslak yün iplik gibi sarkıyordu, arabama doğru yol aldım. Şanslıydım. Hâlâ oradaydı ama sileceklerin altında bir park cezası vardı. Çok büyüktü ama Leo'ya fatura edecektim ve o da ödeyecekti, özellikle de ölü kampçılar rapor edildiğinde. Fetişimi Beast'in düşürdüğü yerde buldum ve kurumuş sığır kanının üzerine nehir kumu serptim. Arabanın içinde granola bar yiyip bir litre su içtikten sonra otele döndüm ve trafiğin yoğun olduğu saatleri kaçırdım. Çöpü, Mickie D's'in iki fast-food poşetini ve diğer giysilerimi taşıyarak anahtarları valeye bir onluk attım. "Elinin altında bulunsun. Yirmi dakika içinde çıkıyorum."

Hızlı bir duştan sonra, vardiyanın açlığını bastırmak için yüzümü altı McMuffin ile doldurduktan ve daha profesyonel kıyafetler giydikten sonra - kot pantolon ve tişört, hepsi kuru, yeşil yılan derisi Lucchese botları ile altı ayağıma üç inç ekledi, ölü kampçıları bildirmek için şerif ofisine gittim. Buncombe İlçesi Şerif Ofisi Asheville'de, Haywood ve Carter caddelerinin köşesindeydi. Vardiya değişiminden hemen sonra kolumun altında fast food poşetlerinden biriyle içeri girdiğimde, hükümetin bütçe kesintilerine rağmen burayı hareketli ve iyi finanse edilmiş buldum. Turist ticareti tüm yaz boyunca artmış ve alınan vergiler, azalan ilçe ve eyalet vergilerini dengelemeye yardımcı olmuştu. Kurtlar yakında durdurulmazsa buharlaşacak olan vergi dolarları.

Check-in penceresindeki kadın görevliye kartımı uzattım ve Grizzard'ı görmek istediğimi söyledim. Çantaya dikkatle baktığında, bir yiyecek çantasına silah gizlemenin ne kadar kolay olabileceğini düşündüm ve çantayı açıp izin verdim. Biraz sallayarak ona doğru eğdim ve dedim ki, "Bunlar Bozkurt içindi, ama bir tane eksik olduğunu asla anlamayacak. Biraz soğuklar ama bir tane al." Onu zorlamama gerek kalmadı. Birinci kural, eğer bir polisten iyilik istiyorsan, yiyecek getir.

"İçeride," dedi, beni içeri buyur etti, ben geçerken kahvaltılık bir sandviç aldı ve yol tarif etti. Ben merdivenlere ve binanın iç kısımlarına yöneldiğimde o yemek yiyordu. Üzerim aranmadı ya da durdurulmadım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum, çantamı kolumun altına sıkıştırarak polis merkezinin düzenini yeniden öğrenmeye çalıştım. Ofisi buldum ve boş, tozlu, sekreter/resepsiyonist/kıdemli şerif yardımcısı çalışma alanında durdum, Grizzard'ın bir şerif yardımcısını ve bir müfettişi olay yeri gözetim zincirindeki bir hata için kutsamasını duvarların arasından dinledim. Onları iki uyarı ile gönderdi. "Bir dahaki sefere ikiniz de bu kadar aptal olmayın." Ve, "Savcı yardımcısının siz serserilerin yarattığı kanıt sorununu bildiğinden emin olun." Şerifimizin çok tatlı bir ağzı ve yumuşak vardı.

İlçe polisleri giderken, duvardaki eski moda bir mantar panoyu inceler gibi döndüm ve kapıya vurmadan önce adamların gözden kaybolmasını bekledim. Grizzard masasının arkasında omuzları çökmüş bir şekilde duruyordu, göbeği gömleğinin düğmelerini açıyordu. Şişmanlamıyordu ama sanki spor yapmayalı uzun zaman olmuş görünüyordu. Belki de gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa uyuyalı da epey olmuştu. Bana baktı, dikleştirdi, karnını içeri çekti ve homurdandı. "Ne istiyorsun. Kurtadamları bulduğunu söyleyen iyi olur."

"Pek sayılmaz."

Gözlerimde şey görmüş olmalı çünkü kendi gözlerini kapattı, başını eğdi ve bir ses çıkardı

bastırılmış nefes. "Ne?"

"Dün gece kurtların izini sürmeye çalışıyordum ve kurtların bir işgalciyi ısırdığı bir ev buldum. Ve bir kamp alanı-" Durdum, Beast'in o bölgede dolaştığını hatırladım. Pençe izleri orada olabilirdi. Ağzımı kapattım. Bunu enine boyuna düşünmemiştim.

"Ve?" Grizzard şimdi beni yakından, çok yakından izliyordu.

Sessizliğim çok uzamıştı. Açık ve bariz yalanlar dışında, büyük kedi izlerini nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yine, şansa bağlı olarak pantolonumun koltuğuyla uçuyordum. Sessizlik uzadı, yüzüm kızardı ve Grizzard şüpheli göründü. Beast, Pazar günü gördüğüm vaşak ağacı izlerini hafızama yerleştirdi. Bir çıkış yolu bulmuştum. "İki ölü kampçınız var," dedim. İrkildi. "GPS'im çalışmıyordu ama size harita üzerinde yerini gösterebilirim. French Broad'un hemen dışında, Paint Rock'ın aşağısında, Hot Springs'in dışında."

"Kaplıcalar mı?" Adamdan aromatik bir dalga halinde rahatlama akıyordu, feromonlar sevinç gibi bir şey kokuyordu. Huysuzca, "Neden Madison County şerifinin ofisine götürmedin? Vaktimi boşa harcıyorsun, Yellowrock."

Madison County. *Kahretsin*. "Evet, hayattaki amacım bu Grizzard. Seni olabildiğince sık kızdırmak." Sözlerimle birlikte gülümsememe izin verdim ve o yine homurdandı. Ezilmiş Mickie D's finest poşetini uzattım. "Madison County şerifiyle hiç tanışmadım. Ofisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve onu bulacak zamanım da yok. Sana bilgiyi veriyorum ve bununla ne yapmak istiyorsan yapabilirsin. Ve gününüzü *daha* da için, park arazisinde olabilir, böylece biraz *daha* yargı yetkisi saçlarını bölebilirsiniz." Kamp alanını hatırladığımda gülümsemem düştü. "Çok kötüydü, Şerif."

Grizzard küfretti ve elini yüzüne sürdü. Eski ter başarısız deodorant kokuyordu, nefesi ise ekşimiş kahve ve fast food kokuyordu. "Rüşvet için yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Hâlâ uzattığı çantayı küçük bir parmak hareketiyle gösterdi, sesinde eğlenen bir pişmanlık vardı - şaka yapıyordu, ama belki de sadece biraz.

"Evet. Bir dahaki sefere biftek yapmaya çalışacağım. Al bakalım." Grizzard poşeti aldı, bir McMuffin açtı ve üç ısırıkta yedi. Karnının rahatlayarak guruldadığını duydum. "En son ne zaman gerçek bir yemek yedin?" diye sordum.

"Kurtadamlar insanları yemeye başlamadan önce. Bu yemeğin keyfini kaçırıyor." Bir sandviç daha açtı ve iştahıyla ilgili kendi teorisini çürüterek bir ısırık aldı. "Tamam," dedi ucuz rüşvetimden bir ısırık alırken. "Göster bana." Orta parmağını duvarda asılı üç ilçeyi gösteren haritaya doğru kaldırdı. Orta parmağın bir kaza olduğunu düşünmüyordum.

Beast'in hoşuna gitmeyen bir şekilde sırtımı ona dönerek nehirdeki kıvrımı, uzak taraftaki Spring Creek'in birleştiği yeri buldum. İşaret ettim. "Kamp yeri buralarda bir yerde. Nehirden uzakta."

Grizzard dizüstü bilgisayarında bir hava görüntüsü açtı ve şafakta uyandığım kayanın ne olabileceğini bulmam için yeterince ayrıntılıydı, ama bunu onunla paylaşmadım. Daha küçük bir alanı işaret ettim, şimdi fotoğrafların çekildiği zamankinden daha büyük olan bir ağacı tanıdığımı düşündüm. "Isırıldığı ev ... burada." Grizzard beni daha fazla sıkıştırmaya çalışınca omuz silktim. Onun işini ben yapmayacaktım ve ayrıca dağ aslanları GPS kullanmaz.

"Park arazisi yakın, ama bazı özel parseller de var," dedi sinirli bir sesle. ve eski moda bir telefonu çevirerek park servisini aradı, orada bekçinin kahvaltısını mahvetti ve bölgeye gidip kontrol etmesini istedi. Telefonu kapattığında parmaklarını şıkırdatarak düşündü.

Polis olmaktan nefret ederdim. Oturup beklemek beni deli ederdi.

Sonra Madison County şerifini aradı, şerifin bir kadın olduğu ortaya çıktı. Telefonun diğer ucunda onun sesini duydum, bir eğitim çavuşu kadar doğrudan ve neredeyse onun kadar dünyevi. Grizzard ona şöyle hitap etti

Scoggins, elik gri saçları, kaslı vücudu ve agresif bir alfa köpeğinin duruşuyla zihnimde . Sadece sinirlerim konuşuyordu, ama sese uyuyor gibiydi. Bilgileri not ederken ve korucuyla irtibat kurması için Paint Rock Yolu boyunca bir gönderirken küfretti. John Q Public tarafından duyulmadan dört yönlü bir sohbeti yönetebilmeleri için radyo frekanslarını ayarlarken küfretti. Onlar konuşur, ayarlar ve biraz daha küfrederken Grizzard yemek yedi ve iki sandviç daha yemeyi başardı.

Sesi kurumaya başladığında ona bir kahve getirdim. İyi küçük yardımsever vatandaş, evet, o benim. Sabırsızlığımı bastırdım ve bekledim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kim? Bit? Sen mi?

Park bekçisinin dört yönlü sohbet hattında bölgeyi tarif ederken öğürdüğünü duydum. Park arazisindeydi ama zar zor. Şerif yardımcısı da pek iyi değildi, sesi genç ve korku doluydu.

Sonra arka planda korucunun şöyle dediğini duydum: "Taze kedi izleri var. Dağ aslanı gibi. Kocaman pençeler."

Grizzard gözlerini bana dikti ve beni kısırdı. Şaşırmış ve masum görünmeye çalıştım. "Eyalette dağ aslanı izi yok," dedi, "neredeyse yüz yıldır yokAncak vaşaklar için öldürme rekoru kırk sekiz kilo gibi bir şey." Düşünceli bir şekilde ekledi, "Vaşakların daha büyüktür." Başını iki yana salladı. "Ama kuduz ya da gençlik hastalığı olmadığı sürece, hiçbir vaşak ya da vaşak insanlara saldırmamış, onları öldürmemiş ve yememiştir. Dağ aslanları ise-"

Sözümü keserek başımı salladım. "Kurt tr-"

"Bekle," dedi korucu. "Kurt izlerini görüyorum. Her yerde var ama daha eski. Toprağın içine yerleşmişler." süre sonra, "Görünüşe göre öldürme kurtlar yapmış ve kedi de araştırmaya gelmiş. Eğer bu bir , gördüğüm en büyük ayaklara sahip."

Zararsız bir ifade takınmaya çalışarak yalan söyledim. "Olabilir. Hırlama ve tıslama sesleri duydum ve bir keresinde uzaktan bir kadının çığlık attığını duydum." Bunlar bir vaşağın çıkardığı seslerdi, özellikle de kızgınlık dönemindeki bir dişi ve onun için kavga eden erkekler. Vaşak çığlıkları Canavar'a farklı gelirdi ama hiçbir insan aradaki farkı anlayamazdı.

"Tuzak kurmayı düşünmenizi gerektirecek bir neden yoksa, kediye şimdilik unutun," dedi kadın şerif, adamlarının sorumluluğunu üstlenerek. "Olay Yeri İnceleme oraya vardığında, kedinin parmak izlerinin fotoğrafını çekmelerini ve rapora dahil etmelerini sağlayın.

"Grizzard," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Bu şeyleri nasıl öldüreceğiz?"

"Silvershot."

Kısa ve öz bir şekilde küfretti. "Gümüşe param yetmez. Bütçem zaten berbat durumda."

Bir parmağımı kaldırdım. Grizzard çenesini bana doğru uzatarak konuşmama izin verdi. "Bir ya da iki arkadaşımı arayabilirim. Bakalım gümüş mermileri bağışlayacaklar mı?" Leo Pellissier ve Lincoln Shaddock'u kastetmiştim. Çok paraları vardı. Yerel kanuna yardım etmelerine, yüksek birkaç arkadaş edinmelerine izin verin. Ama bunu polislerden saklamamam gerektiğini de biliyordum. "Vampirler," dedim.

Scoggins on saniye boyunca bir denizci gibi küfretti, sonra sustu. Grizzard ve ben hattan onun nefes alışını duyabiliyorduk, kızgın bir bulldog gibi sert sesler çıkarıyordu. "Grizzard? Ne düşünüyorsun?"

"Adamlarımın her dolunayda kürklü olmasındansa, dalkavukların olması daha iyi,"

dedi hemen. "İyi," diye tükürdü. "Ama onlara siyasi iyilik beklememelerini söyle."

"Adamların onları kendi hediyeleriyle vurmazsa mutlu olacaklarını düşünüyorum," dedim alaycı ve iğneleyici bir tavırla. "Ne yapacaklarını öğrenir öğrenmez sana geri döneceğim. Artık gidebilir miyim?" Grizzard'a sordum, beni kalmaya zorladığından değil ama izimi kaybettirmiştim, polislerin neyin peşinde olduğunu öğrenmiştim ve şimdi gitmem gereken başka yerler vardı.

"Evet. Tabii." Koridora ve Grizzard bana seslendi. Kapı aralığında durakladım ve yüzümü ona döndüm.

"Yellowrock, bizim için yapabileceğin her şey takdir edilecektir." Kelimeler sanki içinden kızgın kerpetenlerle çekilip çıkarılmış gibiydi. Duyduğumu göstermek için parmaklarımı salladım ve Bruiser'a telefon görüşmeleri için, ikizlere de toplantılar için mesaj atarak koridorda ilerlemeye başladım. Bazen

daha kolay oluyordu

Vampirilere ulaşmak için insan (ya da çoğunlukla öyle) kan hizmetkârlarından geçmek, özellikle de eldeki görevle mükemmel bir şekilde ilgili olmayan büyük bilet eşyaları isterken.

Modern teknolojinin mucizesi sayesinde, günümü dakikalar içinde planladım ve öldürmek için üç saatim kalmıştı, bu da kestirebileceğim veya mola verebileceğim anlamına geliyordu. Ben yemekli olanı . Seven Sassy Sisters's Herb Shop and Café, yerel ve internet üzerinden bitkisel karışımlar, dökme ve onsluk çaylar satarak hızla büyüyen bir işe sahipti. Kafede demleme çaylar, özel kahveler, günlük kahvaltı ve öğle yemeği, hafta sonları ise brunch ve akşam yemeği servis ediliyordu. Ev yapımı çorbalar ve ekmekler hem paket olarak hem de içeride yemek için mevcuttu. Menü ağırlıklı olarak vejetaryen yemeklerden oluşuyordu ve en büyük kız kardeş, su cadısı, profesör ve üç yıldızlı şef Evangelina Everhart tarafından hazırlanıyordu; beni eski, ilkel bir seviyede dehşete düşüren kadının talim çavuşu.

Evangelina, New Orleans'ta, cadı çocuklarının ölümlerinin telafisi ve türler arasındaki iletişim hatlarının açılması cadılar ve vampirler arasında yapılan görüşmeler sırasında, yaz boyunca Molly tarafından misafirim olarak bana itilmişti. Ziyaret iyi sonuçlanmamıştı ve Evil Evie'yle hala konuşmamız gereken şeyler vardı, tatsız olacağını tahmin ettiğim bir konuşma. Leo'nun baş hizmetkârı George Dumas'a, vampirler ve cadılar arasındaki politik manevra oyununda, vampirlerin tüm avantajlara sahip olduğu bir oyunda avantaj sağlamak amacıyla yapıldığını varsaydığım bir aşk büyüü yapmıştı. Araya girdim ve bu bana da sıçradı, bu da Bruiser ve benim birlikte duşta yarı çıplak kalmamıza neden oldu. Kazara bile olsa, bana büyü yapılmasından hoşlanmadım. Ve aşk büyülerini cadı kanunlarına göre yasadıdır. bakarsam bakayım, Evangelina kötü bir misafir olmuştu. Eğer Mol'un kız kardeşi olmasaydı, onu birkaç çürük ile .

O zamandan beri bu sorunla ilgilenmemiş olmamın iki nedeni vardı: Molly'ye olan saygım ve Kötü Evie'nin kız kardeşlerin cadılar meclisinin lideri olduğu bilgisi. Cadılar meclisi takım sporları gibiydi ve lider itaat isterdi. Ayrıca grup çalışmaları için cadılar meclisi üyelerinin gücünden yararlanma hakkına da sahipti. Cadılar hakkında burnumu kadar bilgim yoktu. Henüz bilmiyordum. Bu işi inceliklerle halletmek istiyordum, ki bu da benim güçlü yanımdı değil, bu yüzden enine boyuna düşünüyordum. Haftalardır. Evangelina korkusunun ya da Molly'nin kızacağı korkusunun beni uzak tutma ihtimalini görmezden geliyordum. Hayır. Ben değil.

Kafeye vardığımda kapının girişinde durup mekânı kokladım. Kafe, dağ köyü şıklığında dekore edilmişti; aşınmış parke zeminler, arka tuğla duvara asılı ot demetleri, bir düzine masa ve birkaç uzun arkalı kabin, bordo suni deri döşemeli koltuklar ve bordo ve lacivert ekose kumaşlarla kaplı masalar. Bugün kahvaltının çeşitli aşamalarında on müşteri vardı, her zamanki kadar çok değildi. Bir servis penceresinden görünen mutfak, Evangelina'nın bugün burada olmadığını kanıtlıyordu; bu da beni son derece rahatlatıyor, iştahımı yeniden açıyor ve keskinleştiriyordu.

Hiçbir şey onu
köreltmedi. İçeri
girdim.

Carmen Miranda Everhart Newton, bir hava cadısı, yeni dul kalmış ve kasanın yanındaki duran portatif araba koltuğu şeylerinden birinde bir bebekle, , tezgâhın etrafında koştu ve kendini bana attı, bana sarıldı. Süt, talk pudrası ve başkalarının parası kokuyordu. Ve bebek. Gülümsememe engel olamadım. Canavar içten içe mırıldandı. *Kitssss*, diye düşündü bana. Carmen'in ve dolayısıyla bebeğin hayatını daha doğmadan kurtarmıştık. Molly hariç tüm kardeşler arasında en çok beni severdi. Sırtını sıvazladım, küçücük kadının yanında kendimi dev gibi hissediyordum.

Tamamen insan olan kız kardeşler Regan ve Amelia ile diğer iki cadı kız kardeş, ikizler Boadacia ve Elizabeth, henüz açılmamış bitki dükkanını işletiyor, kafede garson olarak çalışıyor ve

Evangelina yokken aççılar. Cadı ikizler ailenin bebekleriydi, korkusuz, muhteşem ve gereken büyülerini denerken sürekli başlarını belaya sokuyorlardı. Cia ve Liz beni yakalamadan hemen önce çift çılgın attılar. Dördümüz de gülererek kapıya doğru sendeledik. Bu da beni kıkırdayan, gevezelik eden bir dişi sürüsünün ortasında bıraktı. İçim kıpır kıpır olmuştu. Sarılmak garip hissettirdi. Ben sarılmayı sevmezdim. Başka bir şey yapmam gerektiğini bilerek omuzlarını okşadım. Daha fazlasını. Molly'nin gözleriyle kız kardeşlerinin başlarının üzerinden karşılaştım ve gözyaşlarını görünce şaşırdım. Molly burada olduğum için mutluydu. Alışkın olmadığım, yabancı, duygusal bir his içime yayıldı. Ve harikaydı.

Cadılar ekmek, pişmiş et ve ot kokuyordu. Mickie D's'e rağmen karnım gurulduyordu. Kızlar bu sese güldüler ve beni ailenin mutfaka yakın köşe kabinine çektiler. Genelde güvenlik açısından kabinlerden kaçınırdım ama hayır demedim. Everhartlar bir aileye sahip olduğum en yakın şeydi, Carmen'i bir vampirin ininden canlı ve iyi bir şekilde çıkardığımda kız kardeşler grubu beni neredeyse evlat edinmişti. Kızılın çeşitli tonlarında saçları, mavi veya yeşil gözleri ve karakter, güç ve şiir gibi bir şeyler içeren isimleri vardı.

Kendimi sıcak ve memnun hissederek Molly'nin yanındaki kabine itilmeme izin verdim ve Küçük Evan'ı kucağıma aldım. Küçük ayakları kalçalarımın üzerinde zıplıyor ve kot pantolonla kaplı poposunu havaya masanın üzerine tırmanmaya çalışıyordu.

"Her şeye burnunu sokuyor," dedi Molly gürültünün üzerine. "Angelina'nın olduğundan on kat daha kötü." Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Angie okulda," dedi.

"Bu çok garip hissettiriyor," dedi kız kardeşlerden biri, hepsi bizimle birlikte kabine tıkmaya çalışırken, hepsi aynı anda ve birbirlerinin üzerinden konuşurken, Küçük Evan'ı çalışırken kimin ne söylediğini takip edemiyordum.

"Angie Baby çok ."

"Everhard'ların yeni nesli çok büyük olacak." "Cia'nın erkek arkadaşı altı çocuk istiyor."

"Onu etmeye çalışıyorum." "Bu partiye daha iyi bakacağız."

"Bizimkinde ölüm yok. Bir daha asla."

"Kaçak yok, kayıp yok, kaybolma yok."

"İyi sağlık ve mutluluklar. Şu andan itibaren," dedi Molly. Kulağa bir kutsama gibi geliyordu ve diğerleri hep bir ağızdan "Sağlık ve mutluluk!" cümlesini tekrarladığında bunun bir kutsama olduğunu anladım. Bunun aile için kutsama olduğunu biliyordum; kadim kutsama tarzında, bir amaç ve güçle söylenen sözler.

"Amin," dedi bir kız kardeş. Elinde kupa olanlar kupaları birbirine tokuşturdu. "Janie, her zamankinden ister misin?"

Etrafıma bakınarak konuşmacıyı ve asla duyulmayacağımı düşünerek en iyi Hristiyan kız öğrenci tavrıyla "Evet, lütfen" dedim. Ama kalın kesilmiş, çıtır çıtır parça karabiberli akçaağaç pastırması ve yarım somun yedi tahıllı ekmek sanki cadıların büyüyle masada belirdi. Ardından bir demlik taze çay geldi. Kız kardeşlerden biri Küçük Evan'ı aldı ve ben de yemeğe başladım, yemekten olduğu kadar duygularımdan dolayı da aptalca bir gülümseme takındığımı biliyordum. Everhart kardeşlerin kalçaları benimkilere çarpıyordu; sohbet neredeyse sağır ediciydi. Çırpılmış altı yumurta ve yaban mersini şuruplu bir yığın krep kollar, eller ve kupalar arasında yer buldu; görevli iki kız kardeş kafenin etrafında oturan müşterilere de yiyecek ve içecek akışını sağlıyordu.

"Angie'nin rüyalarının ne anlama geldiğini çözebilen oldu mu?" Cia fincanıma çay doldurup diğer dört fincanı doldururken sordu.

"Geyik bir tür antropolojik, Kelt, kitlesel hafıza olabilir."

"Büyük bir yıĝın halinde  l  geyik. Kan ve kemikler. Boynuzlu olanlar yok. Keltlere özgü bir Şey deĝil."

"Uyarı mı?"

Rüya yorumlama konusunda yardımcı olamam. Eğer rüyamda ölü geyik görseydim, Beast onları yiyor olurdu. Kız kardeşlerden biri bir kutu krem şantiyi kaldırıp kreplerin üzerine fişkırtırken ve bir diğeri yaban mersini şurubu dökerken daha da geniş sıırtım ve yemeğe daldım. New Orleans Fransız Mahallesi'nde Sassy Sisters'ın menüsünden hiçbir şey yoktu. Müşteriler ayrıldıkça kız kardeşler ziyaret için sohbet arttı. Bebeğin araba koltuğu masanın ortasına kondu, bebek uyuyordu ve salya-horlama-bel-dişsiz bir şekilde sevimliydi. Ve kalbim patlayana kadar genişledi. Evet. Eğer bir ailede büyümüş olsaydım, böyle olmasını isterdim: gürültülü, sevgi dolu ve gösterişli.

Ve sonra, yemeğin, sohbetin, kızların coşkusunun tam ortasında bir şeyler değişti. Bunu hissettim, tenimde sıcak bir esinti gibi, kapı aralığından sıcak, pembe bir yoğunluk. *Kahretsin*. Elimde çatal, yarı ayağa kalktım ve girişe doğru yöneldim.

Evangelina orada, sabah güneşinin ışıkları altında duruyordu. Kot pantolon ve botlar, uzun mor atkılı bir tişört, şık bir pamuklu ceket giymişti. Ve öldürücü bir ifadesi vardı. Beast yükseldi ve enerjisiyle kan dolaşıma çarptı. Masanın üzerinden sıçradım. Yere indim. Çataldan başka silahım yoktu.

Evangelina'nın yüzü anında güzel bir gülümsemeye dönüştü. Durdum, göz kırptım. Bunu görmüş müydüm, bu her neyse? İlerledi, kollarını bana doğru uzattı. Beni gördüğüne sevinmiş ki bu şaşırtıcıydı. Evangelina beni gördüğüne nadiren sevinirdi. Ayrıca güzel, ince görünüyordu, sanki yirmi kilo vermiş gibiydi ve daha da önemlisi, yirmi yaş daha genç görünüyordu. *Öldür*, Canavar tısladı. *Tehlike*. Gerildim, Beast'in tepkisiyle kafam karıştı, neden orada durup çatal tuttuğumdan emin değildim. Evangelina beni kucakladı. Pembe ışıltısı beni kapladı ve endişemi azalttı.

Sorun yok. Bu iyi bir şey. Kendimi aptal gibi hissederek çatalımı indirdim ve ona sarıldım. Sarılmak iyi hissettirdi. İyiydi. *Normal*. Beni bıraktı ve masaya doğru çekti, sol elim onun elinin içindeydi. Ben de onunla gittim. Kız kardeşler benim için yeniden düzenlenirken yerimi aldım ve sol elim hala başımın üzerinde, arkamdaki kabin koltuğunun üzerinden kaldırılmış, onunkinde kenetlenmiş halde yemeye başladım. Krepler çok güzeldi. Aynı anda birkaç lokmayı mideye indirdim. Tatlı. Meyvemsi. Muhteşem. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım*. Lezzet ağzıma doldu ve içimde patladı.

Evangelina elimi bıraktı.

Canavarın pençeleri parçaladı. Pembe parıltı bir pençe darbesiyle kesilip koptu. Nefesim kesildi, kalbim küt küt atmaya başladı ve doğrulmaya çalıştım. Canavar beni sabit tuttu çatalı ağzıma götürdü. Ağzımdaki yemek birdenbire sadece ... yemek oldu. Çiğnedim ve yuttum. Tekrar. Yemek yiyordum. Gözlerim tabağımdaydı. Kafamı kaldırmadan. Evangelina'nın kullandığı büyüün artık üzerimde işe yaramadığını fark etmesine izin vermemek.

Lanet olsun. İnsanları haberleri olmadan büyülemek cadı yasalarına aykırıydı ama lanet cadı beni yine büyülemişti, daha önce kullandığı aynı lanet pembe parıltı büyüünü kullanarak, neredeyse Bruiser'la duşumda vahşi, çılgın, ateşli, kontrol dışı seks yapmak zorunda kaldığım zaman. Bu sefer seks açlık, lezzet ve ailenin yoğun sevincini hissettim. Çiğneyerek etrafıma bakındım. Kızların hepsi omzumun üzerinden, kabinin arkasından Evil Evie'yi izliyor, gülüyor ve her sözüne asılıyordu. Evangelina planladığı kurabiye pişirme dersini anlatıyordu. Bizi heceliyordu.

Yemek sırasında kız kardeşten kız kardeşe geçen küçük Evan, masanın üzerinden emekleyerek bana doğru geldi. Kimse onu durdurmadı. Hepsi, yerlilere nasıl pişirileceğini öğretmek istediği kurabiyeleri sıralayan Evangelina'nın büyüüne kapılmıştı: şekerli, limonlu lavantalı, snickerdoodle. Evan Jr. tabaklarımı iterek önümden çekildi ve kucağıma tırmandı. Bir çocuğun beceriksiz, göbekli ve bezli motor becerileriyle hareket ederek kalçalarımın üzerinde durdu ve gözlerimin içine bakarak beni dik oturmaya zorladı. Onun gözlerinin yağmur sonrası Carolina gökyüzünden daha mavi olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Saçlarının anne ve babasınınkinden daha ateşli olduğunu hiç fark etmemiştim. Aslında Küçük Evan'ı komik bir çocuk olması dışında hiç fark etmemiştim.

Ve eğer yeni yürümeye başlayan bir çocuğun endişelenmesi mümkün olsaydı, o .

"Teyze Jane," diye fısıldadı yanağını yanağıma dayayarak. Küçük Evan aylardır konuşmasına rağmen, on kelimeden daha azını söylediğini duymuştum. Ve benim adımları daha önce hiç söylememişti. Asla. "Aun' Jane!" Saç örgümü yakaladı ve ısrarla çekti. Zihnindeki son pembe ışık da dağıldı. "Aun' Jane! O'p!" Ben kollarımı çocuğa doladım, o da kollarını boynuma doladı ve can havliyle tutundu. Beni boğuyordu. Hecelenmemişti. O da benim biliyordu. Annesinin ve teyzelerinin de öyle olduğunu biliyordu. "Heee-yup! Pwease."

Bu kötü oldu. Evangelina kız kardeşlerini büyülemişti. Neredeyse tanıştığı herkesi büyüleyen bir tür tuhaf enerji yayıyordu. Kendini heceliyordu. Canavar'ın pençeleri bana battı, acı veriyordu. Kollarımı Küçük Evan' etrafında sıktım ve kulağına fısıldadım, "Biliyorum. Sorun yok. Düzelteceğim." *Bir şekilde.* şiddetle salladı; yanağı benimkine karşı ıslaktı. Küçük Evan ağlıyordu. *Oh, kahretsin.* Ona sıkıca sarıldım ve Molly'ye verdim. dalgınca kucakladı, yüzüne hiç bakmadı. Küçük Evan omzunun üzerinden bana baktı, Molly'nin tutuşuna karşı zorlanıyordu. Canavar pençelerini zihnime yerleştirdi, acı verici, keskin. Bir dişi geyik görüyordum, aramızda uzun otlar vardı. Ve ani, şiddetli bir hareket hissi. Sıcak kanın tadı. *Evet. Yakaladım,* diye düşündüm. *Pusu.*

Yavaşça dizimi kaldırdım ve sağ ayağımı bordo koltuğa koydum. Canavar içime güç ve sıcak bir hız akıttı. Nefes aldım, etrafımda döndüm, yükseldim, kabin koltuğunun yüksek sırtını tuttum. Zaman yavaşladı, ıslak kum gibi ağırlaştı. Evangelina cümlelerin ortasında durdu, gözleri irileşmişti ve ben hâlâ yükselmeye, ona eğilmeye devam ediyordum. Hızlı hızlı. Başladı, şok olmuştu, bir elini yavaşça kaldırdı. Eğildim, eşarbımı kavradım, bükerek onu kendime çektim. Büyüsünün sıcaklığı ellerimin üzerinden kayarak uzaklaştı. Yüzü kalktı, saçları geriye düştü. Cadılar ve özellikle de bu cadı hakkında bildiğimi sandığım her şey bir anda yok oldu. Boynunda iğne gibi lekeler vardı.

"Seni kim ısırdı?" Ben talep ettim.

Dudakları aralandı. Ve üzerinde başka bir kokunun kokusunu aldım, ucuz bir parfümün dip notası gibi, daha taze olanlarla aşırı yüklenmiş, hızla ölüyordu. eğildim, diğer elimle kızıl saçlarını okşadım. İpek gibiydi, bir rüyadan çıkmış gibiydi. Canavar içimde homurdandı ve ağzımdan döküldüğünü duydum. "Kim? Bit? Sen mi?" Cevap vermesini beklemeden talep ettim.

"Lincoln Shaddock," diye fısıldadı.

"Kan-fahişe," diye fısıldadım.

Evangelina'nın elleri bir araya geldi ve yukarı kalktı, kollarımdan geçerken ayrıldı. Dışa doğru çarptı. Başındaki eşarbu ve saçlarını avuçlarımdan kopardı. kabinin diğer tarafına geçti. Döndüm, onu takip ettim, hâlâ mor eşarbu ve ipeksi saç tellerini tutuyordum. Omuzlarını kamburlaştırdı, elleri pençe gibiydi, tırnakları körelmiş ve pembeye boyanmıştı. "Ben seni ilgilendirmem!" diye bağırdı. "Beni rahat bırakın!" Elleri bir kase oluşturdu ve ellerinden pembe enerji fişkırdı. Cenaze çiçekleri ve eski kan gibi kokan sıcak bir ışık dalgası üzerimden geçti. Beni büyülemeye çalışıyordu. Kabullenmemi ve unutmamı sağlamaya çalışıyordu.

Konuştuğumda sesim bir oktav daha alçak ve tehdit doluydu. "Dur. Şimdi," diye hırladım.

Işık, yağlı, düz ve keskin bir hisle akıp geçti. Arkamdaki tuğlaya çarpıp paramparça olduğunu duyduğuma yemin edebilirdim. Büyüsünün işe yaramadığını fark eden Evangelina, "Sen de kimsin be?" diye bağırdı. Ellerini kaldırdı, öfkeyle çığlık attı ve hışımla kapıdan çıktı.

Kafedeki sessizlik çok şiddetliydi. Herkes bana bakıyordu. Yerimde donup kalmıştım, kabindeki koltukta oturuyordum, Beast yüzeye o kadar yakındı ki nefesini ciğerlerimde hissedebiliyordum. bir hissettim. Daha sert. "Aun' Jane. Aun' Jane." Aşağıya baktığımda Küçük Evan'ın kemer halkasını tuttuğunu ve tombul parmaklarıyla çekiştirdiğini gördüm. Beni koltuğa çekmesine izin verdim. Kucağıma süründüğünde kollarım ona dolandı. Nefes nefese kalmıştım, çaresizce hava almak istiyordum. Pembemsi parıltı soluyor, buharlaşıyordu.

Giyyen kişi gittiğinde güçlü parfüm kokusu.

Liz mırıldandı, "Abla her zamanki çekici haliyle." Diğ  erleri güldü.

Canavar görüşümü kullanarak, kalp atışlarımla yavaşlamasına ve sabit kalmasına izin vererek cadı kız kardeşleri inceledim. Gözleri boş değildi ama Evil Evie'nin sa ını çektiğimi, meclis liderlerinin ve ablalarının hışımla uzaklaştığını gördüklerinde de yeterince şok tepkisi vermiyorlardı. Kız kardeşlerin üzerinde kabuk pembesinin en hafif tonu vardı, b  y   hala aktifti. Ve eğer büyüyü nasıl durduracağımı bulmayı başarırsam -Evangelina'nın ağzına yumruk atmak gibi- bu işleri daha iyi mi yoksa daha kötü m   yapacaktı? B  y  y   bozar mıydı yoksa dengesiz ve tehlikeli hale mi ? Bozulan büyüler bazen cadılara fiziksel ya da ruhsal olarak zarar veren sihirli bir geri tepmeye neden olurdu.

"Molly, Evangelina'nın seni biliyor muydun?" diye sordum.

Molly'nin dudakları kayıtsızca kalktı. "Biraz daha çay ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım, boyun kaslarım o kadar gergindi ki bu hareketle neredeyse gıcırđıyordu. Küçük Evan kollarımı kendine doğru çekti. "Sarıl, Jane teyze." Kolumu sıkarak onu kucakladım ve soğumuş çayımı yudumladım. Kızların konuşmaları sarmıştı. Evil Evie'nin patlamasını çoktan unutmuşlardı, tüm kız kardeşler, müşteriler, Küçük Evan ve ben hariç herkes. Ne yapmalıydım?

Gen  leşmek ve güzelleşmek için kendini büyülemek sadece cadı adabına aykırıydı. Bir vampirin ondan içmesine izin vermek cadı tarihine aykırıydı ama yasadışı değildi. Başka bir doğaüstü varlığın yanındaydı, tanıdığım bir şey değil, anzu değil, grindylow değil, hasta, enfekte kurt adam lekesi değil. Yaratık ormanlık alan, kaya ve boş yerler gibi kokuyordu. Tehlike çığlıkları atıyordu. İblis mi? Ama bu da cadı yasalarına göre yasadışı değildi, sadece aptalcaydı. Kız kardeşleri üzerindeki b  y   bir ihlal *olabilir*. Evangelina'yla olan durumu yanlış ele alırsam, işleri daha da k  t  leştirebilirdim. Parmaklarıma dolanan zengin kıvıl sa  tellerini çektim, sıkı bir spiral şeklinde b  kt  m ve mor eşarblın içine katladım. Tek elimle gömleğimin içine soktum, neden olduğundan emin değildim ama önemli görünüyordu. Düşünmem gereken bazı şeyler vardı.

Kapı açıldı. Egzoz gazı ve taze saman kokusuyla karışık sabah havası odaya doldu. Bir ses, "Günaydın hanımlar. Burada a   bir adamı doyurabilecek kimse var mı?" *Rick mi? Burada mı?* Bensiz neden *burada* olsun ki?

Başımı bebekten kaldırdım ve Rick'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Merhaba, Ricky Bo," dedim sesime bir parça tehdit . "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Takım seksi mi? Bulabildiğin en iyi şey bu mu?

Rick karşımda oturmuş yakalanmış, suçlu ve mutlu görünüyordu ki bu, henüz yer değiştirememiş bir kedinin bile hissedebileceği tuhaf bir duygu kombinasyonuydu. Mahremiyet için köşedeki bir masaya geçmiştik ve Mol de dahil olmak üzere görevde olmayan kız kardeşler kendi işlerine gitmek üzere .

"Konuş," dedim, sesim niyet ettiğimden çok daha az kaba çıkıyordu. Belki de çok güzel olduğu içindi. Siyah saçları alnına dökülüp yakasının içine dalıyor, dalgalar tepedeki ışıkları . New Orleans'ta Fransız siyahı olan gözleri burada Cherokee siyahı gibi görünüyordu. Ve yanakları, erkeklerin yeni tıraş olduklarında sahip oldukları o "lütfen bana dokun" bakışıyla parlıyordu. Parmaklarımı masanın altında tutmak için kıvırdım ve sert görünmeye çalıştım.

İki cadı kız kardeş Rick'in kahvaltısını getirdiğinde sadece bir kişi yeterliydi ve dokunacak kadar yakınlaşmak istediklerini ve ilginç bir şeyler duymayı umduklarını bilmek için onlarla birlikte büyümeme gerek yoktu. Rick, bir kızın pantolonunun içine girmeye çalışırken kullandığı yüz wattlık gülümsemesini onlara doğru çevirdi. İkisi de bu bakışın altında eridi ve ben de onu masanın altından tekmeledim. Bana alaycı bir bakış atarak güldü. Kızlar kıkırdadı ve çifte istekle ayrıldılar. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, seslenmeniz yeterli." Ve, "Herhangi. Şey. Ne olursa."

Başımı salladım. Sırıttı, kahvesini , çatal ve bıçağı eline aldı ve isteğimi yerine getirmeden önce dört lokma yedi. Sipariş. Her neyse. Duraksamalar, el kol hareketleri ve küçük işkenceler o kadar tanıdık ki boğazıma bir ağrı saplandı.

"Seni özledim," dedi Rick. Kalbim güçlkle yüzümden uzak tuttuğum bir takla attı. "İnsan kadın arkadaşlığını özledim." Tabii ki özlemişti. Kalp jimnastiği kadarmış. "Ayık, yas tutmayan ve bazı geceler avlanmak için ortadan kaybolup çadır alanına kan kokusuyla dönmeyen arkadaşlıkları özlüyorum. Karnımı guruldatan bir koku. Ama en çok seni özlüyorum."

Kalbim mutlu Pilates'e geri döndü. "Ve?"

Yudumladı ve beni bekleterek biraz daha yedi. Yuttuktan sonra arkasına yaslandı ve bıçağıyla bir işaret yaptı. "Ve son yirmi dört saat içinde çok ilginç telefonlar aldım, bunların hepsine seninle ve cadılarla vakit geçirerek cevap verebilirim."

"Ne arıyor? Kimi?"

"İlk olarak, yeni cep numaram kimsede yoktu. Sen hariç."

. "Kahretsin." Leo bana yeni cep telefonunu birkaç hafta önce vermişti. Cep telefonunun GPS'i sayesinde beni takip edebileceğini biliyordum. Cep telefonu geçmişimi okuyabileceğini düşünmemiştim. Bu acemice bir hataydı. "Leo," dedim. Cep telefonunu anlattım ve Rick başını salladı. "Yeni bir kullan at telefon alacağım," diye söz verdim.

"Evet. Bana numarayı söyle. Ama bu *diğer* herkesin numaramı nasıl aldığını açıklamıyor. Bu benim *ev sahibim* olmalı." Ev sahibi deyişi, heceyi tuvalete bulaştırmak gibiydi. Rick ve Kemnebi nasıl bakarsam bakayım tuhaf bir çiftti ve bunun benim fikrim olması da yardımcı olmuyordu. "Her şey dün başladı. Jodi-ki bu numaraya sahip değildi- kontrol etmek için aradı ve bu adamın benimle iletişime geçeceğini söyledi. İsim vermedi. Sadece 'bu adam' dedi. Bu da kulağa Adam gibi geliyordu."

"Adamımsın," dedim, onun yaptığı gibi büyük harflerle yazarak. Jodi onun New Orleans Polis Departmanı'ndaki üst düzey patronuydu. Eğer ona bir şey yapmasını söylerse, mesela beni izlemesini ya da bir cadıyla yatmasını, yapardı. Geçmişte hep yapmıştı.

"Artık değil," dedi. Benim dūřuncelerime değil, *Adam'ın* yorumuna cevap verdiğini fark etmeden önce başladım. "Dolunayda yer değiştirmesem bile, bir daha asla insan olamayacağım. Saklanan bir süper güç olacağım. Senin gibi. Kolluk kuvvetlerinde çalışmak neredeyse imkânsız ." Ağzına bir atal dolusu yumurta ve ben kıpırdamadan durdum, sözlerini dūřndm, öfke ya da keder olup olmadığını dinledim. Sadece boyun eğmiş bir kabullenme ve bir tür alaycı kendini kınama sezdim. Ama sonra, kediler insanlar ya da köpekler gibi yas tutmazlar. Kedilerde durum farklıdır. Beast buna kan kederi ya da av kederi derdi ve bu şiddetin vücut bulmuş haliydi. Ya da Kem gibi bir ay boyunca sarhoş olurlar. Devam etmesi için başımı salladım ve çayımı aldım, yudumladım, fincanı ağzımın önünde tuttum, parmaklarım ısınmak için etrafına sarıldı. Rick devam etti: "Bugün Bay *Smith Jones* adında birinden bir telefon aldım ve bana henüz adını vermediğim bir ajansta kalıcı iř teklif etti."

Arkama yaslanıp dūřndm. NOPD değildi, tamamen onların yetki alanı dışındaydı. Geriye FBI ve Ulusal Güvenlik'in Psikometri Kanun Uygulama Bölümü kalıyordu. Teşkilatın, çoęu birlikte büyümüş, kan ve soy bağı olan cadılar dışında ülkedeki her paranormal pastada parmağı vardı. Cadılar PsyLed için bile kırılması zor bir cevizdi.

Rick, "Onu PsyLed olmakla suçladım," diyerek aynı şekilde dūřndęmz belli etti. "Hayır dediğinde, yalanı duyabiliyordum. Görünüře göre artık kedi kulaklarım var, gelişmiş koku alma ve görme duyularımla birlikte." Rick kahvesini yudumladı ve ev yapımı bir bisküviyi .

"Bir sonraki dolunayda yer değiştirmesem bile doğal olmayan hayatımın geri ayda  gün hayatım berbat olacak. Bunu saklayamayacağım. Kem eve dönecek kadar ayıldığında hiçbiri ABD'de var olmayacak olan Afrikalı siyah kedilerle gizli görev dışında hiçbir ajans ya da departman beni kabul etmez. Burada kediler olsa bile sızmakta zorlanırım. Koku alma duyuları çok keskin. Herhangi bir gizli gündemi fark edip beni parçalara ayırırlar. yüzden bir polis olarak hayatım sona eriyor, tabii eğer varlık lekesi taşıdığımı kabul edip PsyLed'e dışlanmış bir süper olarak katılmazsam. Yarı süper. İşte böyle." Rick omuz silkti, gözleri fincanındaki kahvede. "Her neyse, bu başka bir günün kararı. *Smith Jones*'un benim için bir işi vardı. Seninle bağlantı kurmamı, beni vampirlere yaklaştırıp yaklaştıramayacağını öğrenmemi istedi. Güvenlik ekibinize katılmamı istiyor."

Kalbim bir taş gibi buz kesti. İçimde bir yerlerde Beast kakhahalarla gülüyordu ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü öfke içimde donmuş bir şimşek gibi akıyordu. "Seni orospu çocuğu," diye mırıldandım, fincanımı yere bırakarak. "Leo'ya yaklaşmak için beni kullanmak istiyorsun."

Rick güldü ve bilinçli olarak fark etmediğim bir gerginlik uzuvlarını terk etti. Kabine geri oturdu ve gözlerimle buluştu. "Ona hayır dedim." Ağzım açıldı ve bir kapandı. " zaman polis olmak isteyeceğim," dedi, "ama benim hayatım farklı. Sonsuza kadar. Yani, bilgi edinmek için arkadaşlara ve sevgililere yakınlaşmak yok. nemli olabilecek bir şey dışında."

"Ve bu?"

"Evangelina neden vampirler ve cadılar arasında çok iyi ilerleyen görüşmeleri bırakıp Asheville'ye geri döndü? ve cadı görüşmeleri durdu. Jodi bana o gittiğinden beri yeni bir toplantı yapılmadığını söyledi. Leo neden sonunda MOC görüşmesini kabul etti? İki soru birlikte burada son buldu." Rick tabağına yaslandı ve birkaç lokma daha yedi. Kızlardan biri bardaklarımızı doldurdu, sanki yoğun sessizlikte güzel ocuk Ricky Bo ile sohbet etmek için bir fırsat kollarmış gibi oyalandı. Kız uzaklaştığında hayal kırıklığı havaya yayılan bir kokuydu. Rick yumuşak bir , "New Orleans'taki küçük bir grup vampir, onlarca yıl boyunca cadı çocukları kaçırıp öldürdü. *Yüzyıllar* boyunca. Ve Evangelina Everhart tazminat görüşmelerini terk mi ediyor? Uzlaşmak isteyen vampirlerden taviz koparmak için kullanabileceği uydurma bir öfkeyle değil. Ama öylece çekip gidiyor." Parmakları havada süzülür gibi hareket ediyordu.

PsyLed de benimle aynı şeyler için endişeleniyordu ki bu çok tuhaftı. Tabii ki, ben biliyordum

Amy Lynn Brown'in mucizevi iyileşmesi ve onlar bunu yapmadı. Ama daha da tuhafı Kötü Evie'nin Rick'in bilmediği büyü yapma gösterisiydi. Onun bir amacı vardı. Ben yudumladım. Rick yedi. Düşüncelerimi elimden geldiğince anlattım. "MOC statüsü için yapılan görüşmeyi biliyordu." Rick sanki bu çok açıkmiş gibi başını salladı. Öyleydi de. Burada olabileceği çok fazla insan vardı. İkizleri, Derek'i ve güvenlik takip etmediğinden oldukça emindim. Geriye Rick ve Kemnebi ama o da dağların Tennessee tarafında takılmıyordu. Geriye Grégoire ve ben kalıyorduk, burada, Asheville'de, ama anladığım kadarıyla buraya ikimizden de önce gelmişti. "Senin, Jodi'nin ya da PsyLed'in Leo'nun bu görüşmeyi yürütmesi için kendi varisi yerine neden özellikle Grégoire'ı seçtiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Başlangıçta Leo'nun kendisinin gelmesi gerekiyordu." Kaşlarımı kaldırdığımda Rick omuz silkti. "Bu bir dedikodu. Leo, Grégoire'a güveniyor. Buraya göç etmeden önce Fransa'da sevgiliymişler. Belki bir asırdır." Yüz ifadem karşısında güldü. "Leo her yöne dönüyor -insan, vampir, biseksüel. Ben de yeni . Dün Magnolia Sweets'in günlüğünün bir fotokopisi NOPD'ye teslim edildiğinde bu bilgi woo-woo dosyalarına eklendi, parmak izi yok, iade adresi yok, bu yüzden sahte olabilir, ama mantıklı."

Kafamı masaya vurmak istedim. Magnolia Sweets zamanlar Leo'nun baş hizmetkârıydı, bir kurt adam tarafından ısırılıp kürke bürünmeden önce onun baş hizmetkârıydı Maggie Sweets, Rick'e işkence eden kaltaktı ve artık ölmüştü. Onun ölümü kısmen benim olabilirdi. Onun ölümü zamanda iki yalnız kurdun beni kovalamasının ve insanları ve cadıları ısırarak yeniden bir sürü oluşturmaya çalışmasının da sebebiydi. Günlüğü kimin bulduğu ve gönderdiği kısmı dışında her şey mantıklıydı. Bu bir bilmeceydi.

Leo-Grégoire-sevgilisi kısmına gelince, Grégoire şehrin efendisinin sırtı duvara dayandığında, şu anda MOC'nin varisi olan vampir tarafından meydan okunduğunda Leo'yu desteklemiş ve Leo doloredeyken - sevdikleri insanlar öldüğünde vampirlerin yaşadığı delice keder - yanında kalmıştı. Kendisi gibi davranmayan Kötü Evie de tazminat görüşmelerini bırakıp Asheville'deki evine dönmüştü. Grégoire için mi? Benim için mi? Ya da Leo için? Leo'nun buraya gelmeyi düşündüğünü mü duymuştu? Bir nefes verdim. *Tamam*. Görüşmeyi öğrenmişti ve burada olup meclisini kullanarak sinsi, şeytani amaçlarına daha iyi ulaşabilirdi. "Ve Jodi, Leo'dilekçesini bu kadar uzun süre reddettikten sonra Lincoln'ün görüşmesini neden kabul ettiğini bilmiyor mu?"

Rick tabağını sıyırdı ve yağlı yumurta kalıntılarını bir parça bisküviyle silip süpürdü. "Hayır." Ama gözlerimin içine bakmıyordu ve gerçekler olmasa bile fikirleri olduğunu tahmin ediyordum.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, Evangelina'nın New Orleans'ı neden terk ettiğini bilmiyorum" dedim. Ona büyüden, vampir ısırıklarından ya da taşıdığı kurt adam kokusundan bahsetmedim. Anlatamazdım. Rick'e PsyLed tarafından kur yapılıyordu. İş kabul ederse benim düşmanım olacaktı. Everhartlar'ın düşmanı. Ve artık onun gerçekle yalanın kokusunu bildiğim için, ona yalan söyleyemezdim, hatta belki uydurma gerçek yalanlar bile söyleyemezdim. gereken şeyler var. Cebimde anahtarlarımı aradım.

"Diğer aramaları bilmek istemiyor musun?"

Durdum ve elimi kottan kurtardım. Rick hafifçe gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Onu birkaç kez öpmüştüm, kirpikleri dudaklarımı gıdıklıyordu. Acı içimde ateşten yılanlar gibi dolaşıyordu.

"George Dumas aradı." Ben şey söylemeyince Rick, "Görüşüp görüşmediğimizi bilmek istiyor. Sana 'kur yapmak' istiyor." Rick sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekledi. Ama görüşüp görüşmediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bruiser'ın bana "kur yapma" konusunda ciddi mi olduğu, yoksa bana göz kulak olmak için bir yol mu ya da Leo'nun hain bir Leo nedeni için benimle yatmasını mı söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatım çok karmaşıktı.

Ayağa kalktım ve anahtarlarımı çıkardım. "Uyarı için teşekkürler."

Bir insanın hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde Rick'in eli uzandı ve bileğimi kavradı. Kavrışı ezici ve çok güçlüydü. "Ona ne söylediğimi bilmek istemiyor musun?"

Gözlerinin arasında ileri geri baktım, okuyabileceğim hiçbir şey göremedim. Büyük kedi kokusu havayı ısıtıyordu; orman, bulanık su ve misk kokulu erkek kokusu. "Pek sayılmaz." Parmaklarının daha zayıf baskısına karşı elimi yana, avucundan uzağa doğru salladım. Tutuşunu kırdım. Kafenin tezgâhına otuz dolar bıraktım ve dışarı çıktım. Cipime binerken Evangelina'nın eşarbnı ve saçlarını yolcu koltuğuna attım. Direksiyona yağmurun ilk damlaları ön cama küçük sıçramalar yaptı ve derinin tutuşumun altında yumuşadığını hissettim.

Molly tehlikede olabilir. Olabilir. Belki. Bir büyüü ya da çalışmayı yarıda kesmenin hem büyü yapan hem de için tehlikeli olması dışında cadı büyüünün nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kendimi çaresiz hissetmeye alışık değildim. Büyüleri ve onları durdurmayı araştırmam gerekiyordu. Evangelina'nın peşinden gitmeli ve ona biraz akıl vermeliydim. Bir şeyler *yapmam* gerekiyordu. Bunun yerine aracı çalıştırdım ve işe yaramaz bir halde kafeden uzaklaştım.

Sonraki birkaç saatimi odamda büyüleri ve onları nasıl durdurabileceğimi araştırarak geçirdim. İnternette bu konuyla ilgili çok az şey vardı ve çoğu da çelişkiliydi. Bilgim tükendiğinde, Leo'nun süslü cep telefonundan kürekçi Dave Crawford ile konuştum, kürekçiler - en tehlikeli, dik beyaz su koşularını yapan adrenal dolu kanocular - grindy işaretlerini ve en yeni görülenleri bir harita üzerinde hizalamak için organize ettiler. Yirmi beş doğrusal mil kare içinde, grindy'nin nerede oldukça emindim. Bu yirmi beş mil karelik alanın içindeki kıvrımlı araziye de hesaba kattığımda, yüz mil karelik bir alana tekabül ediyordu. Aranacak çok büyük bir alandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, dar egzersiz kıyafetlerimi, siyah taytımı giydim ve bir antrenman partneri aramaya koyuldum. Grégoire'ın odasının önündeki koridorda nöbet tutan Wrassler bana otelin fitness alanını nasıl bulacağımı söyledi, sırtışı zihnimde çanlar çalışıyordu. Koşarak aşağı indim ve hızlıca içeri girdim: küçük oda ve kan hizmetkârları. B-ikizleri yer açmış, makineler kenara itilmişti. Hoparlörlerden tıngır mıngır bir Doğu ya da Yeni Çağ müziği çalışıyordu. İkizler siyah pamuklu dövüş sanatları üniformaları giymişlerdi -geleneksel karate tişörtleri ve kicker pantolonları- ve hâlâ . Kıyafetler bana uyguladıkları dövüş formları hakkında şey anlatıyordu. Burası kalmıştı. Wrassler onların burada olduğunu biliyordu elbette.

Kapı yumuşak bir vınlamayla arkamdan kapandı. İkizler gerinirken durakladılar ve ben onlara sırtarak Canavar'ın gözlerimde yükselmesine izin verdim. Yavaşça ayrıldılar, bir rakiple karşı karşıya geldiler. Kalbim şiddetli ve sert bir ritimle çarpmaya başladı. "Vampir kanı sizi ne kadar çabuk iyileştiriyor çocuklar?" Brian güldü ve ellerini sallayarak ayaklarını dikkatle dengede tuttu. Brandon dizlerini bükerek kendi mükemmel hazırlık pozisyonunu buldu, bir elini savunma pozisyonunda yumruk yaptı. Diğer eliyle de küçük bir "gel de al" hareketi yaptı. Sıçradım.

Oyun değildi. Antrenman değildi. İdman değildi. Yıllardır hayatım için savaşmak dışında gerçek savaşa en yakın olduğum şeydi. Uzun zamandır kan hizmetkârlarının insanlardan daha hızlı, insanlardan daha güçlü ve kediler kadar sinsi olduklarını kendime kanıtladım. Televizyon kurallarına göre oynamıyorlardı, teker saldırıyorlardı. Ateş karıncası kurallarına göre oynarlardı -sür ve yok et. Yumruklar, açık el ve yumruklar, tekmeler, süpürmeler, yumrukları gizleyen bloklar, daha fazla tekmeyi gizleyen tekmeler, her iki taraftan ve önden ve arkadan saldırılar, judo veya güreş minderine daha uygun tutuşlar ve dövüş ringinde kesinlikle yasadışı olan hareketler geldi. Buna bayıldım.

Neredeyse yarım saat boyunca saldırdılar; attığımız ve yediğimiz dayakların hızı, gücü ve karmaşıklığı giderek artıyordu, ta ki bir bulanıklık içinde hareket edene kadar. Vampir kanı, onların kanı, insan teri, testosteron ve büyük kedi misk ve kanı kokusu mekânı doldurdu; bu harika kokuya hafif şehvet feromonları da eklendi. Vücut ısımız kapı ve pencerelerde yoğunlaşarak boğduk. Hile yaptığımda, momentumu ve Gi üstlerini kullanarak bir kardeşi diğerine fırlattığımda, her iki adam da üstlerini kaybetti ve çıplak göğüsle dövüştü. Bu da Beast'in zevkle nefes almasına neden oldu. Onu tekrar kavgaya etmeden önce biri suratıma olmak üzere iki sert yumruk yedim.

Sıkı dövüştük, yumruk atmadık ve aldığım kadar iyi verdim. Acı vericiydi, hızlıydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi; çürükler, incinmeler, burkulmalar, minderlerde kan ve hepsi. Yorgun, terli ve nefessiz kaldığımızda, beni dövüşten çekip çıkaran bir ses duydum. Fitness salonunun kapısı yumuşak bir vınlamayla kapandı.

Brandon'ın yumruk menzilinden çıkıp Brian'ın alanına girdim. Brian'ın kolu belime dolandı, beni terli göğsüne ve karnına doğru çekti, ikimizi de sabitledi ve maçı durdurdu. Brandon kapıya doğru döndü. Biz hareketsiz kaldık. Güvenlik çocuklarımdan ikisi odanın içinde, sanki bir süredir oradaymışlar gibi ekipmanların üzerinde oturuyorlardı, egzersiz kıyafetleri giymişlerdi ama tembel görünüyorlardı. Derek kapının önünde duruyordu, topuklarını on iki santim açmış, bacaklarını germiş, ellerini arkada birleştirmiş, sanki denizci geçit törenindeymiş gibi duruyordu. Bol egzersiz kıyafetleri giymişti. Ama gözleri sert ve yırtıcıydı. Derek Lee cidden sinirlenmişti.

Bir şeyler söylemeye başladım. Neden bir kan hizmetkârından daha hızlı olduğumu açıklamaya çalıştım. Biri kadar güçlü. Şunu iki yapalım. Ama Brian'ın kolu beni uyarırcasına sıktı. Ağzımı kapattım. Brandon bana döndü ve dedi ki, "İyi maçı, Yellowrock. Rövanş. Yakında. Ve bunun için eldivenleri çıkaracağız."

"Evet. Artık Bay İyi Adam yok. Küçük hanımı korumak için tutmak yok artık." Brian sanki derisini yakmışım gibi beni kendisinden uzaklaştırdı ve bir havlu aldı. Bir tanesini kardeşine fırlattı ve kapıya doğru ilerlediler. Ben de arkalarına düştüm.

Tamam, anladım. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Doğru. "Siz çocuklar geri çekilmediniz," dedim. "Elinizden geleni yaptınız ve ben de kışınıza tekmeyi bastım. Ama eğer ceza için obursanız . ." İkizler Derek'in yanından geçip koridora çıktılar. Derek onları durdurmaya çalışmadı. Beni tutmak için uzanıp kolumu tutmadı ama gözlerinin omurgamda delikler açtığını hissedebiliyordum. Mırıldandı, "Sen de o yalakalar kadar kötüsün. Belki daha da kötüsün. En azından onlar insan gibi davranmıyor."

Gözlerimi kırptım ama duyduğumu belli etmedim, yine de içimi sıcak bir şok kapladı. Koridordaydım, kapı arkamda ardına kadar açıldı ve hâlâ konuşuyordum. ". . . Sana zayıf cinsiyete saygı duymayı öğretecek yumrukları ve ayakları sağlamaktan mutluluk duyarım."

"Eğer istediğin seksse"- dedi Brandon, Brian asansörün düğmesine basarken kolunu bana doladı ve beni kendine çekti- "o da sana olabiliriz."

"Hiç tag-team güreşi diye bir şey duydun mu?" Brian sordu. "Durmamız için bize yalvarana kadar daha fazlası için çılgılık atmanızı sağlayabiliriz."

Asansördeydik, kapılar üzerimize kapanıyordu. Ünite hareket ederken asansör duvarına yaslandım, gözlerim kapalıydı. "Kahretsin," dedim.

Kardeşler kıkırdadı, ikiz eğlence sesleri. İsteksiz bir sırıtış ağzımı çekti. "Takım seksi mi? Aklına gelen en iyi şey bu mu?"

Kapı açıldı ve koridora adım attık. " et, Legs. Şu anda zihninde görüntüler var. Biliyoruz. Kalp atışların . Kan hizmetkârları bunu anlayabilir."

Terli ihtişamımla gözlerini üzerimde hissederek aralarından geçip gittim. Ama cevap vermeyecektim. Vermeyecektim. .

"Tek düşünebildiğiniz süitin ana odasındaki yatağın ne kadar büyük olduğu."

"Ve bizim ne kadar büyük olduğumuz."

Sırıtmama engel olamıyordum ama bunu görmelerine de izin vermeyecektim. "Baştan çıkarılmadan da gıdıklanabilirim. Teşekkürler ama ."

Süitimize girdik ve ortak alandan geçtik; odama girdim ve kapıyı kapatıp kilitledim, bir kızın kalbini hızlandıran ve zihinsel imgelerin kafasında dans etmesine neden olan o güvenli erkeksi şekilde güldüklerini duydum. Arkamdaki kapıya yaslandım ve nefes almayı hatırladım. Baştan çıkmayacaktım. Olmayacaktım. Ancak Beast'in başka fikirleri ve iyi bir hayal gücü vardı. İsteddiği şeyler hakkında daha da iyi görsel becerileri vardı. Duşa girdim ve fokurdama ayarını açarak tamamen giyinik halde spreyin altına girdim. hızla soğuğa ve fayansa doğru eğildim. Soğuk su üzerime aktı. Çok soğuk.

Lanet olası kan hizmetkarları.

Çok ihtiyacım olan bir uykuya , ardından internette yarım saat geçirdim ve bir cadılar meclisi liderinin büyüsunü herkesi öldürmeden bozmakla ilgili daha bir araştırma yaptım - görünüşe göre bu dışarıdan yapılamıyordu - ve erkenden giyinip parley güvenlik şefi olarak işe hazırdım. Bu gece tayt, bıçak ve ayak bileklerime kadar uzanan yırtmaçlı bir elbise giyiyordum, topuzumda saç sopası olarak gümüş kazıklar vardı. Leo'nun hediyesi yeni bir Walther sırtımda duruyordu. Tek makyaj malzemem rujdu. Gözlerim ateşli görünüyordu, yanaklarım kan kızarıklığıyla parlıyordu.

Aç bir şekilde, ikizleri görmezden gelerek, süitten geçip Black Bear Grill'e ilerlerken iletişim ekipmanlarımı kontrol ettim; burada kızarmış yeşil domates, portakal sırlı ördek yavrusu ve kovboy kemikli antrikot, ızgara kuşkonmaz ve trüf yağlı ve peynirli geyik kızartması sipariş ettim. Ve bir şişe şarap. Leo'nun bir öğün için ödemesine izin verdiğim parayla Bangladeş'te ya da Sahra altı Afrika'da dört kişilik bir aileyi bir yıl boyunca besleyebileceğimi bildiğim için fiyatlara bir kez bile bakmadım. Ben bir hedonisttim. Kötüydüm. Dizlerimin üzerine çöküp her şey için af dilemem gerekiyordu. Bunun yerine aç karnına bir kadeh şarap içtim ve alkolün sistemime dolmasına izin verdim, hissin sadece dakikalar süreceğini biliyordum ama ne kadar kısa sürse de vızıltıyı istiyordum. Bir parça ekmek kopardım ve ikinci kadeh şarabımla birlikte yedim. İkizlerin içeri girdiğini görmekten çok hissettim.

Odanın içinde, masaların, sandalyelerin ve diğer müşterilerin etrafında dolaştılar ve benim masama oturdular. Sessizce şarabımı içtiler, şişeye küçümseyerek baktılar. Sipariş geldiğinde kızarmış yeşil domateslerimi yediler. Yemekler, salatalar ve daha fazla meze sipariş ettiler. Brandon listeden başka bir şarap seçti. Fransızca. Mükemmel bir Fransız aksanıyla tabii ki. Garson gittiğinde, kollarımı sandalyenin arkalıklarına dayadım ve onlara baktım.

"Özür dileriz," dedi Brandon. Söylemelerini beklediğim şey hiç de bu değildi.

"Hepimiz aynı çuvala girersek iş yapamayız."

"Seni düşünürken doğru düzgün düşünemiyoruz."

"Seni de korumayı düşünürsek Grégoire'ı koruyamayız." "Onun yerine seni hayatta tutmaya çalışabiliriz."

"Eğer gelirse." "Özür dileriz."

"Özürlerimizi ve profesyonellik eksikliğimizi kabul edeceğinizi umuyoruz."

Takım güreşi izlemek gibi bir şeydi. "Tamam. Affedildin." "Güzel.

Şimdi yemek yiyelim. uzun bir gece var."

Yemek yedik. Sohbet ettik. Yemek bittiğinde otelin lobisinde durup Gertruda ile tanıştık.

Raleigh-Durham bölgesinin MOC'sinden Mercy Blade. Bütün gün şehirdeydi, hastanedeki hastalar arasında dolaşıyor, ırkının iyileştirici büyüsünü ve becerisini kullanıyordu ve bu onunla tanışmak için ilk fırsattı. Kapıdan içeri girdi, buyurgan bir şekilde. Ve tamamen beklenmedikti. Sade bir kadındı, çelik grisi saçlarını topuz yapmış, altında fırfırlı bir gömlek olan kot bir elbise giymişti. Evcimen, biraz şişman, büyükanneye benziyordu. Tanıştığım diğer Mercy Blade' olabildiğince benzemiyordu ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Hepimize şöyle bir baktı, B-ikizleri isimleriyle selamladı ve beni tamamen görmezden geldi. Uzattığım ele burnunu kaldırarak eteklerini kenara çekti ve asansöre yöneldi. "Bu çok güzeldi," dedim, yüzüm yanıyordu.

İkizler güldü. "Gertruda kadınların düzgün bir şekilde örtünmesi, uzun etek giymesi ve süslenmemesi gerektiğini düşünüyor. Ve silah yok. Bu kadınlara yakışmaz. Onun için endişelenme."

"Seni olduğun gibi seviyoruz."

"Benim olduğumu düşünüyor," diye açıkladım. İkizler omuz silkti, hâlâ eğleniyorlardı.

Grégoire'ın süitine geri döndük. Toplantı bu gece orada yapılacaktı ve biz içeri girdiğimizde Derek çoktan hazırlanmış ve ortadaki oturma alanında bekliyordu. Bana bir kez baktı, yüz ifadesi konuşacaklarımız olduğunu söylüyordu ama bunun daha sonra olacağını biliyordum, paket geldiğinde değil.

-Grégoire için kullandığı kelime risk altındaydı. Devam etmekte olan bir işin mevcut aşaması, daha kişisel bir şeyden önce gelirdi. Derek bir profesyoneldi.

Grégoire'ın süiti, B-Twins'in süitini iki kat daha büyük ve üç kat daha görkemli bir bebek evine benzetiyordu. Gözlerin ve kasların kontrol ettik: biri caddenin karşısında küçük protestocu kalabalığını ve ön kapıyı izliyordu; ikisi kapıyı, asansörleri, merdivenleri, restoranı ve resepsiyonu görebilecekleri lobideydi; Wrassler süitin dışındaki koridordaydı. Gece yarısına on kala Grégoire yatak odasından çıktı ve ortak salona geldi. Rahat, durgun ve bir iblisin kalbini eritecek kadar güzel görünüyordu. Leo ile arkadaş olmalarına şaşmamalı. Grégoire bu gece porto şarabı renginde bir pantolon, yelek ve beyaz ipek bir gömlek giymişti. Kanepeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Tamam, anladım. Görüşmenin resmi kısmı sona ermişti. Şimdi asıl önemli kısma gelmişlerdi.

İkizler pencere ve kapıda birbirlerini çapraz ateşle vurmayacakları şekilde pozisyon aldılar ama iyi nişancı değillerse Wrassler'ı kapıdan vurabilirlerdi. Mikrofonuma dokundum ve ona yeniden pozisyon almasını söyledim.

Dakikalar geçti. Saat on iki buçukta Lincoln Shaddock yarım saat gecikmişti, Leo'nun temsilcisi için oldukça büyük bir hakaretti bu, tabii bildiğimden daha büyük bir sorun yoksa. Derek'le göz göze ve başımı hafifçe salladım, izin isteyip koridora çıktım, Derek de peşimden geliyordu. Mikrofonu, "Takip ve trafik güncellemesinde kim var?" diye sordum.

"O ben oluyorum," diye cevap verdi bir ses. Bu Angel Tit'ti, takma adı Vodka Angel's Delight'a dayanıyordu. Yakın zamana kadar adamların gerçek isimlerini alacak kadar güvenilmiyordum ama bu işte güvenlik için derin bir geçmiş araştırması gerekiyordu, o yüzden artık hepsini tanıyordum. Ama geçmişte kullandığımız takma adlar bize yapışıp kalmıştı. "Sorun yok, Legs. Trafik açık. Yağmur bazı derelerin yükselmesine neden oldu ama tehlike yaratacak kadar değil."

Yağmur mu? Evet. Bu sabah Sassy Sisters'dan ayrıldığımda yağmur yağıyordu. Kasırga tüm ıslak ihtişamıyla gelmişti, bu da New Orleans'ın ve sorunlarının beni yeniden bulduğunun bir başka göstergesiydi. Telefonumu çektim ve rehberde Adelaide'in numarasını aradım; bilgisayar ödevim sırasında girmiştim. Cevap verdiğinde, "Patronun nerede?" diye sordum.

"Seninkiyle, umarım."

"Gelmedi." şok edici bir sessizlik yerleşti, keskin ve elektrikli.

"Birkaç arama yapacağım." Kapattı.

Derek ve Wrassler'a baktım. "Kurtların yolda ona saldırmış olma ihtimali var mı?"

"Her şey mümkün," dedi Wrassler. "Ama bunun Shaddock'a hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey vermiş olması mümkün değil. Yarım saat bile sürmez." Ben olası saldırganların listesine devam edemeden, "Protestocuların hepsi sayıldı" dedi. Sorgulayan bakışım üzerine, "Araçlarda takip cihazlarımız var ve Angel'a göre hepsi evde, ya da işte." dedi.

Başımı salladım. On uzun dakika sonra telefonum titredi ve Adelaide'e cevap verdim. "Bana iyi bir şey söyle."

"Korkarım ki bunu yapamam," dedi, kelimeleri kaskatı kesilmişti. Utanmıştı. Bana Shaddock' nerede olduğunu, ne yaptığını söyledi ve ekledi, "Seninle orada buluşalım mı?"

Telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım, gözlerim odaklanmamıştı, düşünüyordum. Ve sonra her şey bir araya gelmeye başladı. "Kahretsin," diye fısıldadım. Telefonu tekrar kafama dayadığımda, "Yirmi dakika," dedim ve .

Önce elbiseme sonra da adamlarıma baktım. "Beş dakika içinde ön tarafta beklemek üzere iki araç çağırın. Derek sen benimlesin. Wrassler, bir adam seç ve takip et." Başımı tekrar Grégoire'ın odasına . "Müzakere görüşmeleri bu gece için iptal edildi." Grégoire'ın kaşları hafifçe yukarı kalktı. Kimse sormadan ben, "Nedenini tam olarak bilmiyorum ama bir fikrim var. Shaddock'un saldırıya uğramış mümkün. Daha fazlasını öğrendiğimde tekrar arayacağım. Benden haber alana kadar otel sınırları içinde öneririm."

Cevap beklemeden geri çekildim ve kapıyı kapattım. "Üstümü değiştirmeliyim. Sizlerin kot pantolon giymiş ve silahlı olmanız gerekiyor."

"Yelek mi?" Derek uçaksavar ceketlerini kastederek sordu. Savaş kıyafetleri.

"Hayır. Ama . Akşam yemeği ve dans için Shaddock'un barbekü mekanına gidiyoruz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gerçek bir ölü olacaksın.

Sokakta, yağmurun sürekli pıtırtiları arasında bile bir Country Western şarkısı duyulabiliyordu, bir bardaki cenaze hakkında eski bir şarkı, şarkıcı müzik kutusunun yanında, ölü. Bu içerideki birkaç kişiye uyuyordu, bazıları nefes almıyordu ve kalp atışlarından söz etmek mümkün değildi. Kapıdan içeri girdiğimizde, mekan çoğunlukla normal insan müşterilerden , ancak yine de vampirlerden ve vampir topluluğunun takıntılarından, kan kölelerinden ve keşlerden oluşan bir kalabalık vardı. Garip bir şekilde, hiç kan hizmetkârı yoktu. Eğer kafamda alarmlar çalmaya başlamamış olsaydı, bu bile tek başına belanın habercisi olurdu. Burası pişmiş et ve kuru, ot benzeri ölü et kokuyordu. Vampirler. Canavar içimde yükselirken üç gümüş haçımı gömleğimin içine soktum ve merakla dışarı baktım.

Sadece bir çift dans ediyordu; iki adımın bir versiyonuydu, ancak şarkı ya da dans stilinin gerektirdiğinden çok daha fazla pelvis hareketi vardı. Lincoln Shaddock ve Evangelina Everhart bacaklarını birbirine dolamış, yüzlerini birbirine yaklaştırmış, fısıldaşıyor, gülüşüyorlardı. vampir ve cadı kanı ile seks kokusu alıyordum, dans yüzünden ısınmışlardı. Ve pembe büyü ikisini de kaplamıştı.

Lincoln Shaddockun onu ısırıldığını ve boynunda iki dar iğne deliği bıraktığını zaten biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Yıllardır aynı bölgede yaşıyorlardı. Araştırmalarımnda daha önce birlikte olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Peki neden şimdi? Neden Evangelina bölgenin en güçlü vampirini heceliyordu? Pembe gül büyüü tam olarak ne işe yarıyordu? Gölgelelerden izlerken, Şeytani Evie'den kırmızı bir büyü ışığı zerresinin parladığını ve cehennem çukurundan çıkmış bir yarasa gibi odanın etrafında döndüğünü gördüm. Etrafında dönüp Shaddock'un göğsünde kayboldu. "Kahretsin," diye fısıldadım. Bunu daha önce de görmüştüm. Kasıma, "pembe bir parıltı görüyor musun?" diye sordum.

Derek, "Hayır, ama daha iyi için bir oda bulmaları ya da arkalarını dönmeleri gerekiyor," dedi.

Cadı bizi fark etmeden önce adamlarımı gölgeli bir köşe masasına çektim. Kısıtlı görüş açısı ve sorunlu vücut hizalama seçenekleri kabinlerden payıma düşeni almıştım. Oturdum, kot pantolonum Lucchese çizmelerimin içine sokulmuştu, üst kısımlarında kül ağacından kazıklar vardı, her birimiz mekandaki her sivri kafalıya ve insana gerçek ölüm getirmeye yetecek kadar gizli silah, bıçak ve gümüşle doluyduk. Barın sonunda duran Chen'i gördüm, yüzü granitten bir levha gibiydi ve gözleri gece yarısı kadar siyahtı. Başını yavaşça eğdi ve arka tarafa doğru ilerleyerek gölgelerin arasında kayboldu. Bunun patronuna istediğimi yapmam için zımni bir izin olduğunu düşündüm.

Şımarık bir garson geldiğinde masada oturmaya devam edebilmek için kola siparişi verdik. "Hiçbir şey içmeyin, hiçbir şey yemeyin," dedim, bizi etkisiz hale getirecek bayıltıcı içecekleri ya da işimizi bitirecek zehirleri düşünerek.

"Anlaşıldı," dedi Derek.

Sahneyi inceledim. Vampirlerin hepsi uzun kabin koltuklarında oturuyor, aslında uzanıyordu, bir kabine bir ya da iki kişi düşüyordu, insan kanından yapılmış yiyecekleri yanlarında toplanmıştı. Kan sarhoşu köleler yemek yerken boş boş gülümsüyor ya da güvenlik, aşçı, garson, barmen ve komi olarak çalışıyorlardı. Bizi şöyle bir süzdükten sonra dikkatlerini dansçılara verdiler; bu, hiçbir kan *hizmetkârının* yapmayacağı bir güvenlik hatasıydı. Tek elimle saç çubuğu silahlarımın yerlerini kontrol ettim: altı ahşap kazık ve ince ağızlı, kılıflı bir bıçak. Diğer elimle cep telefonumu çekip New Orleans'ı aradım ve çaldığında kalbimin nasıl görmezden .

Bağlantı açıldı ve arka planda R&B/island müziği duydum, vampir ustasının sahibi olduğu bar ve dans mekânı Royal Mojos Blues Club'daki yeni ev grubunun imza sesi.

New Orleans'tan. "İyi akşamlar Jane. ?"

Yavaş ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Selam, Bruiser. Ben iyiyim. Sen?" "Bana ihtiyacın var mı?"

Bunu bir an düşündüm ve bu soruda düzine ima yokmuş gibi davranmaya karar verdim. "Benim için bir iş yapmanı istiyorum." "Yazık" demesini duymazdan geldim ve devam ettim. "Yatak odama gitmeni ve dolaba girmeni istiyorum. silah dolabını açmanı ya da kırmanı ve siyah kadife bir çanta istiyorum. Eğer oradaysa, onu açmanı ve içindekileri bir masanın üzerine dökmeni istiyorum. Sakın dokunmayın. Ve beni ara. Bunu yapacak mısın?"

"Neden?"

"Evangelina'nın benden bir şey çalıp çalmadığını bilmem gerekiyor."

"Yatak odanızda kap kaç oynamaktan çok daha iyi şeyler düşünebilirim ama evet. Oradan sadece birkaç blok ötedeyim. Sizi kısa süre içinde arayacağım." Arama sona erdi.

Lincoln elini Evangelina'nın gömleğinin altına sokmuştu. Sevgisini alenen göstermek Shaddock'un tarzı değildi; bunun onun ruh hali hakkında söyledikleri hoşuma gitmedi. Kötü Evie'ye gelince, bir zamanlar gezegendeki en kendini beğenmiş, çekingen, bastırılmış kadındı. Peki ya şimdi? O kadar da değil. Telefonu masaya koydum, Evangelina'nın kız kardeşlerinden ne kadar güç çektiğini ve bunun büyüü bozmaktan daha tehlikeli olup olmadığını merak ediyordum. Shaddock ve dans partnerini inceledim, az önce gördüğüm kırmızı zerre yüzünden harekete geçirdiğim şeyi düşündüm.

Bruiser New Orleans'taki bedava evime geri dönmeyi planlamadığını anlayacaktı. Eşyalarım, nakliye için paketlenmiş karton kutularda dolabın zemininde duruyordu. Üzerlerinde Molly'nin adresi vardı. posta ücreti vardı. Bruiser'ın ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordum ama bunun hoş bir şey olmayacağını tahmin ediyordum.

Biz beklerken, iki güçlü yürüyen ölünün restorana girmesiyle vampirler arasında hareketlenme gördüm. Fiziksel olarak güçlü değillerdi ama heybetliydi. Hükmediyorlardı. Baskın. Zorlayıcı. Tehlikeliydiler. Ve, *kahretsin*. Bizi ziyaret etmeye karar vermişlerdi. Avlanan bir vampirin kemiksiz, neredeyse yerçekimine meydan okuyan zarafetiyle zeminde bize doğru ilerlediler. "Dikkat edin," dedim. "Dacy Mooney ve Constantine Pickersgill kapıda. Bir şey istiyorlar." Ama Lincoln'ün varisi ve yedeği bir şey istemedikleri sürece *hiçbir şey* yapmazlardı. "Silah yağının ve cephanenin kokusunu alacaklar."

Onlar yaklaştıkça gömleğimin altındaki haçların parlamaya hissettim. Vampirler masamızdaki sandalyelere yayıldılar, Dacy boncuklu geyik derisi saçaklı bir ceket ve koyu kahverengi kot pantolon ile bot giymişti. Sarı saçlarına tüyler . Bu görünüm onda işe yaramıştı. Göğsümdeki parıltıyı gören Dacy, sanki haçlar onu korkutmuyormuş gibi alçak sesle güldü. Dişleri küçük bir tıkırtıyla aşağı indi, bir buçuk inçlik kemik beyazı öldürücü dişler. Beast zevkle ofladı, bu beni her zaman şaşırtırdı. Bazen aklı başında vampirleri çok fazla seviyordu.

Pickersgill, "Siz çocuklar Linc'e karşı şansınızı denemek için mi buradasınız?" dedi. *Çocuklar* kelimesinde hakaret vardı, sanki N'li kelimeyi kullanmış gibi . Ama bu ses tonundaki tehdide adamlarım verdi, silahlarını çektiler, gümüş bıçakların üzerindeki ışık parıldadı, meydan okumanın kokusu yükseldi.

"Bekle," dedim. Mooney'nin gözlerine baktım, kızıninki kadar mavi, kendinden geçmiş değil ama kontrollüydü. "Cadıyı sepetlemeye, Lincoln'ü de utanç ve korkudan titreyerek dizlerinin üzerine çökmüş Grégoire'a göndermeye geldim."

Dacy gülümsedi. "Leo'nun infazcısı mısın?" Aksanı saf Tennessee aksanıydı, muhtemelen olduğu gibi bir tehdit gibi görünmemek için kalın bir şekilde dökülmüştü, ama ağır aksan bir vampirin ağzından çıktığında garip geliyordu. Cevap vermedim. terimi Vampira Carta'nın bir kodikilinde görmüştüm ve bir infazcının vampirler üzerinde kontrol kurmak için kullandığı dili okumuştum ama gerçekten çalışmamıştım. İnfazcının vampir terimlerinde ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum

Halkımı güvende tutmayı kabul etmediğim sürece, zaten kabul etmediğim hiçbir kötü görevi kabul etmedim. Ben *de* omuz silktim, ki bu evrensel olarak "*Ne istersen onu söyle*" demektir.

"Şiddete gerek yok, millet," dedi. "Eğer ölmenizi isteseydim, altmış saniye önce hamburger olurdunuz. Ancak küçük kızım, benim türümü avlıyor olsan bile sana güvenebileceğimi söylüyor Jane Yellowrock. Ve eğer doğruyu , o zaman kenara çekilmekten ve sana izin vermekten mutluluk duyacağım"-doğru ifadeyi düşünüyormuş gibi yanağına dokundu-"efendimin *akşam için planlarına müdahale* et. Aptalca davranıyor, ki bu ona yakışmıyor ve bize de yakışmıyor." Ayağa kalktı. Omzunun üzerinden, "Onu çok fazla incitmemeye çalış," dedi ve göz kırptı. Güldüm, Canavar'ın gözlerime yansımaya izin verdim.

Pickersgill onu masalarına kadar takip etti. Kimin varis kimin yedek olduğunu görmek kolaydı: Dacy politik zekâsı, akli ve gücüyle sıkı bir şekilde kontrolü elinde tutuyordu. Pickersgill zekiydi ama güç konusunda onun gölgesiydi. Onlar yerleşirken dış kapı açıldı ve Adelaide içeri girdi. İnce gündelik giysiler ve muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalı olan bir çift İtalyan deri bot giymişti. Restoranın etrafına hızlı ve değerlendirci bir bakış attı, gözlerimle buluştu ve dudaklarının bir tarafa kıvrılmasına izin verdi. Sonra annesinin masasına doğru yürüdü ve içeri girdi.

Derek beni izliyordu. Geçmişte olsa, Dacy ile aramızda geçen küçük diyalogda Beast'i geri çeker ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırdım ama son zamanlarda buna zahmet etmiyordum. Tamamen insan olmadığımı her kanıtladığımda gözlerindeki öfkeli ve temkinli kınamadan bıkmıştım. Ya da belki de sinirlenen, pençelerini esneten Canavar'. Kediler kendilerini kimin sevdiğini umursamazdı, yeter ki diğer herkes yerini bilsin -kedinin ayakları altında, kedinin pençeleri altında. Derek öne doğru oturdu, vücudu gerildi. Bu ince cüret karşısında harekete geçmeden telefonum çaldı, ekranda Bruiser'in numarası vardı. Bir tuşa . "Ve?"

"Bana temelli gideceğini ne zaman söyleyecektin?" Sesi duygusuzdu, bir vampirinki kadar boştu.

"Kararımı olarak ," dedim, suçluluk duygusunu derinlere ve yolumdan çekmeye çalışarak, "ki henüz vermedim. Ne buldun?"

"Birkaç şey. Magnolia Sweets'in eski sandığı, açık, içindekiler etrafa saçılmış, kilitli bir silah dolabı ve boş bir kadife çanta." Gözlerimi kapattım. Evangelina'nın bir hırsız olduğunu büyüündeki kırmızı motifleri gördüğümde anlamıştım. Pembe elması, yüzlerce ölü cadı çocuğun kurban gücünü taşıyan kanlı elması, Damours cadı-vampirleri tarafından kullanılan kara büyü tılsımını ya da kalıntısını çalmıştı. Damour' öldürdüğümde elması onlardan almış, araştırmış, adını ve etrafındaki bazı efsaneleri öğrenmiştim. *Kanlı Elmas*. New Orleans'taki vampirlerle yapılan cadı pazarlıklarının merkezinde yer alan silah.

"Hmmm," dedim Magnolia Sweets'in fotokopi günlüğünü düşünerek. Sandığı bir süredir bendeydi ama hiç karıştırmaya olmamıştı. Kurt adam öldükten sonra, geçmişe dönmek için zamanımı iyi kullanmak gibi görünmüyordu. Bahse girerim Evil Evie sandığı açmış ve fotokopisini NOPD'deki Jodi'ye göndermişti. "Teşekkürler. Sana geri döneceğim. Çıkarken kapıyı kilitle, olur mu?"

"Jane?"

"Evet?"

"New Orleans'a geri dönmeni istiyorum. Bu sefer bir büyü olmadan."

"Bu şu anda sorunlu," dedim, "çünkü Evangelina Everhart o büyüü Lincoln Shaddock üzerinde kullanıyor. Ve ben de müdahale etmeye hazırlanıyorum."

"Bir cadı ile büyülenmiş bir Mithran arasında mı? Ölmek mi ?" Sesi şaşkınlığa oldukça yakındı.

Kıkırdadım ve aramayı sonlandırdım. Hücreyi masanın üzerine bıraktım ve kapıdaki adamlara gümüş haçlar attım.

Masa. Onları yakaladılar, gümüş parlıyordu. "Umarım oynamaya hazırsınızdır çocuklar," dedim ve ayağa kalkarken ellerimi botlarımdaki kazıklara bıraktım. Kül ağacı, gümüş yok, silahlar öldürmek için değil yaralamak için, tabii çok şanssız olup Lincoln'ün kalbini vurmazsam. Bu durumda, o yere düşmeden önce Dacy'nin dişleri arasında ölmüş olacağımı düşündüm. Ve Grégoire ile görüşmelerde yeni vampir o olacaktı. Grégoire'in hangi sonu tercih edeceğini merak ediyordum. "Beni izle, ben de sana zapt etmen için hareketsiz bir vampir bırakayım. Sonra cadıyı alacağım."

Adamlarımın önünde, bana dönük, gözleri kapalı dans eden ve Evangelina'yı çeyrek dönüşle yönlendiren Lincoln'e doğru ilerledim. Beast gücünü ve hızını bana akıttı. Pist boyunca uçtum. Çifte çarptım. Evangelina'nın nefes hırıltısını duydum. Vampir ve cadı ayrıldı. Benimkiler aralarına girerken bedenler geri çekilip uzaklaştı. Büyünün pembemsi parıltısı tenime yayıldı, dağıldı. Ve artık ne olduğunu bildiğim için cadı ve kara büyü kokusu alıyordum, ekşi ve yakıcı, ateş gibi, ağır ama öldürücü sıcaklıkta.

Lincoln hırladı, . Dişleri düşüyordu. Onu hızlıca karnından vurdum, izleyen vampirlerin kasıtlı olarak ölümcül olmayan bir saldırı olduğunu anlayabilecekleri kadar alçaktan. Adamların onu halledeceğine güvenerek Evangelina'ya döndüm.

Dengesini sağlamak için çırpındı, ayakları sürtündü. takip ettim, kollarını tuttum. Kollarını vücudundan ayırdım. Onu ittim. Üzerine çıkıp, bir bacağımı iki yanına atarak onu aşağıya indirdim. Yerçekiminin kirli işimi yapmasına izin verdim, yere çarptığını ve havanın dışarı çıktığını hissettim; bir ata biner gibi karnının üzerine indim, ayaklarım kollarında, ellerim boğazındaydı. "Selam Evie," dedim. "Bırak onu." Ve Canavar'ın bana çarpmasına izin verdim, gözlerim altın renginde parlıyordu, boğazımda bir hırıltı vardı, "yoksa seni yattığın yerde öldürürüm."

"Bunu benden çalamayacaksın," diye nefes nefese kaldı. "Sana izin vermeyeceğim." Sertçe sallandı, uzuvlarında bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla güç vardı. Kara büyü'nün pembe ışıltısı derisinin altında birikti.

Ama Canavar'ın ben/biz'i içimde dolaşıyordu ve hiçbir cadı kazanmayı umamazdı. "Teslim ol," dedim, sesim Canavar'ın alçak perdesinden çıkıyordu. "*Teslim ol!*" Ona dişlerimi gösterdim ve o da boğazını ellerimde korumak istercesine çenesini aşağı indirerek yere doğru geri çekildi. "Söyle. Teslim olduğunu söyle," dedim. Ne gördüğünü bilmiyorum ama Evangelina gevşedi.

"Teslim oluyorum," diye

fısıldadı. "Onu serbest bırak.

Kelimeleri söyle."

"Bíodh sé saor, le m'ordú agus le mo chumhacht."

Molly'nin İrlanda Galcesi konuştuğunu duymuştum ve bu ona benziyordu, melodik, akıcı ve şiirseldi. Shaddock'un küfür ettiğini duyana kadar ne yapacağımdan emin değildim.

"Bana! Bana! Scionlar bana!" Gücü, kaktüs dikenlerinden yapılmış bir battaniye gibi üzerimde dalgalanıyordu. Ve aniden her yerde kan köleleri ve ateşe hazır yarı otomatik tabancaların çıt çıt çıt sesleri ve ardından pompalı tüfeklerin tanıdık cırcır sesi duyuldu.

Kötü Evie'yi öldürmekle ilgili tüm düşünceler bir kenara itildi. Tek istediğim buradan canlı çıkmak ve küçük bir savaşı durdurmaktı. "Lincoln Shaddock ve tüm soyu," diye bağırdım ani sessizlikte, başımı belaya sokmak üzere olduğumu biliyordum. Sadece bunu biliyordum. Ama ölümcül bir şeyin eşiğindeydik. "New Orleans Şehrinin Efendisi ve Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin Kan Efendisi Leo Pellissier' uygulayıcısına boyun eğin. Ya boyun eğ ya da öl!" Vampira Carta'nın kodikilindeki dili kullanarak bağırdım. Satırlar kulağa o kadar Hollywoodvari geliyordu ki gülmek istedim ama bir bıçak darbesinin tam topuzumun altından boynuma indiğini hissedince kendimi tuttum ve daha yumuşak bir sesle ekledim: "Leonard Pellissier'in infazcısı Haydut Avcı'nın emriyle, geri çekilin!" Haydut avcı. O bendim. Ve adamım, kendi unvanımla emir vermek kulağa garip gelmiyor muydu?

"Onu dinle," dedi Adelaide, yalvarırcasına, emrederek. "Lincoln, efendim, onu dinleyin. O buraya

yardım et."

Shaddock, "Durun soylular," diye hırladı. Restorana yine o doğal olmayan sessizlik çöktü. Evangelina'nın bakışlarını yakaladım ve tuttum. Yutkundü, aniden başının belada olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. Ağzını açtı ve ben de başımı eğerek onu uyardım. Dudakları kapandı. Bıçak boynumdan kayboldu. Gecikmiş bir tepki olarak omurgamdan aşağı soğuk bir ter .

"Ona zarar vermeyin," Shaddock. "O benim."

Lanet olsun. Onu sahiplenmiş miydi? Kanlı bir hizmetçi gibi mi? Shaddock'la uğraşmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç dakikam vardı ve onun evcil cadısını gözlerinin önünde boğmak bu görüşmeyi ilerletmenin yolu değildi. Evangelina'yı öldürmek Molly'yi de kızdırabilirdi, eğer büyüden kurtulursa, ama ben cadıyı gerçekten incitmek istiyordum. Nefes borusuna karşı yumruklarımı sıktım, yüzümü Evangelina'ninkine yaklaştırdım ve kulağına doğru mırıldandım, "Bana emanet edilen bir şeyi çaldım." Vücudu gerildi, parmakları koruyucu yumruklar halinde kıvrıldı, başparmakları içerideydi. Aptalca bir hareketti. Bana vurursa başparmaklarını kırabilirdi. "Onu kullanıyordun, kız kardeşlerine büyü yapıyordun, onların gücünü emiyordun, kendini daha güzel, daha genç, daha zayıf yapıyordun. İnsanları kendine çekiyorsun. Onlara istediğin şeyleri hissettiriyor ve yaptırıyorsun. Bruiser üzerinde kullandın. Leo üzerinde denedin. Ve şimdi de Lincoln Shaddock."

"Sonum her şeyi haklı ," diye fısıldadı. "Karıştığın için seni öldüreceğim."

"Sıraya ," dedim, ağzım yanağında titreşiyordu. Gözlerini görebilecek kadar geri çekildim. Saç telleri yüzünü kaplıyordu, o kadar yoğun ve ipeksi bir kırmızıydı ki, yaptığı büyüyle değiştirilmiş yapay görünüyordu. Gözleri parlak ve güzeldi, teni o kadar mükemmeldi ki parlıyordu. "Kara büyü," dedim usulca, "gücünü cadı çocukların kanından alıyor."

Evangelina'nın yüzü neredeyse acı verecek kadar kızardı. Konuşmak için nefesini içine çekti. Yukarı kalktım ve sertçe indim, popom karnına, botlarım ön kollarına değdi. Acıdan öğürüyordu ve ben mide asidi ile ter kokusu alıyordum. "Dövüşmeyi bırak. Ne yaptığınızı biliyorum ama kız kardeşlerinizin güvenliği için bu sorunu halledeceğiz ve *malımı* daha sonra geri alacağım."

"Senin değil," dedi hemen, ama bu gerçek bir düşünceden çok bir refleksti. "Ama, *anlaştık*." Kollarından kurtuldum ve kalktım. Evangelina elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve neredeyse vampir hızıyla kapıdan çıktı. Cadıyı yanımda götürmek buraya kadarmış.

Shaddock'a doğru döndüm. Sadece birkaç dakika geçmişti ama vampir daha yaşlı ve zayıf görünüyordu, tuhaf bir şekilde solmuştu. Ortasına tahta bir kazık saplanmıştı ve siyah kot pantolon ve tişört giymiş üç insan onu tutuyordu. Dövüşmüyordu. Döllerı etrafında elleri boş duruyordu. "Teslim oluyorum," dedi yorgunca. "Teslim oluyorum."

"Leo'nun elçisi Grégoire'ı arayacak ve özür dileyeceksin," dedim. Aklıma gelen tüm resmi kelimeleri kullandım ve "Utanç ve korku içinde, onursuzluk ve rezillik içinde ayaklarına kapanacaksın. Ve bu seferlik, Grégoire'a müzakerenin düşmanları tarafından saldırıya söyleyerek sizi destekleyeceğim. *Bu seferlik*. Ondan sonra boğazını keseceğim, kafanı koparacağım ve cesedini insan protestoculara atacağım. Ve Dacy'nin güzel bir yüze direnmek için daha hazırlıklı olmasını umacağım. Gerçek bir ölü olacaksın. Anladın mı?"

." Bana baktı, dişleri geri çekildi, gözleri insandı ya da neredeyse öyleydi. Kafası karışmıştı, o kadar güçlüydü ki kokusunu alabiliyordum. "Ne oldu? Ben ne ?"

Lanet olsun. Gerçekten ne yaptığını bilmiyordu. "Bir cadının seni büyülemesine izin verdin. Ve ben seni ilk ve son kez kurtardım."

Lincoln'ü otele kadar takip ve dirseğini sıkıca kavrayarak onu Grégoire'ın süitine götürdüm. Süitin içinde yüzüstü secdeye kapandı ve Grégoire ile Grégoire'ın efendisinden o kadar süslü ve arkaik bir dille af diledi ki, anlamaya çalışma bile katlanmadım. Grégoire'ın

Narin, zarif vampir bana şaşkınlıkla baktı. Küçük bir gülümsemeyle başımı eğdim ve beden dilimle Grégoire'ın özrünü kabul etmesini önerdim. Ayağa kalktı, yeleğinin uçlarını indirdi, belinden eğildi ve daha uzun, daha ağır vampiri sanki iki kilo ağırlığındaymış gibi ayağa kaldırdı. Grégoire yaşlı bir efendiydi ve yaşlı bir vampirde cüsse kudretin göstergesi olamazdı. Bana baktı.

"Saldırıya uğradı," dedim, belki de müzakereleri ve Shaddock'un kışını kurtarmak için bu kısmı nasıl istediğim kadar resmi ve süslü hale düşünmeye çalışarak. "Bir cadı tarafından, Renee ve Tristan Damours ile kardeşleri tarafından yaratılan bir tılsımla büyülendi. Usta bir vam-Mithran'ın zihnini bulandıracak kadar güçlü bir kara büyü. Suçlunun" -evet, bu iyi bir kelimeydi- "icabına bakılacak."

"Öyle mi?" Grégoire Shaddock'a sordu.

Uzun boylu, sarp yüzlü vampir bana şaşkınlıkla baktı. söze rağmen, onu savunmamı beklemiyordu. "Evet."

Grégoire bana odaklandı, gözleri kızıl sklera içinde yavaş yavaş kararıyordu. "Seni suçluyorum - bu görüşme , bu suçluyu bulacak ve bana getireceksin."

Bütün akşam mücadele ettiğim soğuk bir ürperti içime yayıldı. Boku yemiştim. Ve Evangelina da ölmüştü. Ama eğer karşı çıkarsam, iş Derek'e verilecekti; Derek hiç tereddüt etmeden Evil Evie'yi getirecekti ve Evangelina öldüğünde, kız kardeşlerini hapsettiği büyü bozulacaktı. Molly ölebilirdi. Kabul ederek kendi kaderimi mühürlemiş ve Molly ile olan arkadaşlığımı sonsuza dek yok etmiş oluyordum. Yıllar boyunca pek çok şeyi affetmişti ama kız kardeşini cezalandırılmak üzere vampirlere teslim etmek bardağı taşıran son damla olacaktı. Şimdiden bir çıkış yolu bulmaya çalışırken başımı salladım.

Grégoire bana dik dik baktı -benden bir karış kısa bir vampir için oldukça büyük bir başarı- ve benden bir şey yapmamı fark ettim. *Eğilmek gibi mi?* Gözlerimi ona diktim. *Asla yapmayacağım-*

"Kölelerinizi mali araştırma için görevlendirebilirsiniz," dedi. Sözleri kesik kesikti ama dudaklarında sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi eğlenen bir kıvrım vardı. Belki de biliyordu. Evangelina'nın bilgilerini, ona param yettiği zamanki araştırmacım Reach'e mesajla gönderdim ve vampirlerden onun mali geçmişini öğrenmelerini istedim. Reach'in vampirlerden bilgi için aldığı ücretle, bu işten elde edeceği gelirle Cayman Adaları'na bir seyahat planlayabilirdi.

Gecenin geri kalanında Grégoire'ın otel süitinde, kot pantolon ve botlarla, uyanık kalmak için demlik demlik çay içerek gelişmeleri izledim. Kasırganın kalıntıları pencerelerin dışına vuruyordu. Kiralanan yardımcıları ürkekti, bakışlarımla her karşılaştıklarında gözlerini kaçırıyorlardı, belli ki son yirmi dört saat içinde yaptığım ve bir insanın her şeyi hatırlıyorlardı. Bu üzücüydü ve gelecekte bir sorun olması muhtemeldi ama konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ben insan değildim. Kendimi inkâr etmeye çalıştığım zamanlara rağmen hiçbir zaman insan olmamıştım. Bununla başa çıkmak zorundaydım, bu yüzden Derek ve adamları da başa . Çok büyük bir endişe ise Evie'nin üzerinde bir cadılar meclisi efendisinin hakları varken Molly'yi en büyük kız kardeşinin kara büyü yaptığına nasıl ikna edebileceğimdi. Ayrıntıların hiçbirinden emin değildim. Bildiğim tek bir şey vardı. Evangelina'nın icabına gerekiyordu. Bir şekilde.

Şafak söktüğünde yorgunluktan bitmişim. Odama döndüğümde duş aldım, bir çift erkek şortu ve bir atlet giydim ve kalın yorganı üzerime çekerek yatağa kıvrıldım. Yağmur pencereyi . Rüzgâr şeytanın soğuk nefesi gibi çarpıyordu.

Gözlerimi dünyaya kapatmak ki, yağmur için güvenlik önlemlerini ayarlayabilmek için Hava Durumu Kanalını kontrol etmeyi hatırladım. Onun yerine televizyonda yerel sabah haberleri başladı. Genç ve güzel bir spiker şöyle diyordu: "...Pisgah Ulusal Parkı'nın derinliklerinde bir kamp alanı bulunduğunu iddia ediyor.

Yırtıcı hayvanlar tarafından saldırıya uğramış bir orman. Genç yürüyüşçü, en az iki kişinin kalıntılarının bulunduğu alanın eski alan olduğunu, dibinde dar bir besleyici dere bulunan derin bir eğimde yer aldığını iddia etti. Bu tanımlama daha önceki saldırı alanlarına o kadar uyuyor ki şerif departmanı ve park servisi arama ekipleri gönderdi. Ancak şu kadar park görevlileri alanı bulamadı ve bazıları iddianın gencin dikkat çekmek için uydurduğu bir şey olup olmadığını merak ederek iddiayı sorguluyor."

Görüntü Pisgah Ulusal Ormanı tabelasına dönüştü, yağmur şiddetle yağıyor, şiddetiyle bir spreyci oluştuyordu. Dış ses, "Bu son parçalama ve korkunç ölümün daha önce keşfedilen kamp daha eski olduğu söyleniyor, ancak Paint Rock'taki kamp alanından uzak değil. Bu vakaların her birinde kampçıların hepsi öldürüldü."

Adrenalin sistemime girmeye çalıştı ama kalp atışlarımın hızlanması yerine, sadece veren bir endişe hissettim; bu endişe, şiddetli bir savaş ya da kaç tepkisinden ziyade ağrıyan bir diş gibiydi.

TV kamerası parkın girişini gösterecek şekilde genişledi ve ayrıldıkları belli olan, sırlı sıklam olmuş bir grup sırt çantalı gezgine odaklandı. Çekim tekrar yirmili yaşlardaki üç gencin yakın çekimine dönüştü, ortadaki yağmurdan sırlı sıklam olmuş adam hepsi adına konuşuyordu. "Ne zaman kamp yapsan bir tehlike beklersin dostum ama bu batıda karşılaştığım her şeyden daha kötü ve ben boz ayı bölgesinde kamp yapardım."

Kız dedi ki, "Evet, buradan gidiyoruz. Ailem buraya gelip beni eve sürükleyeceklerini söyledi."

Spiker tekrar devreye girdi ve şöyle dedi: "Park ve ilçe yetkilileri kampçıların ayrılmasını önerdi ve kalan her kampçının riskleri anladığından emin oluyorlar. Zaten her yürüyüşçü ve kampçı için her gün bir check-in sistemi kurmuşlardı ve yeni kampçıların sayısı yok denecek kadar azaldı. Bu yağmacı yaratıklar yakalanana ve yok edilene kadar Buncombe ve çevre ilçelerdeki turizm gelirleri sıfıra inecek."

Televizyonun sesini kapattım. İnleyerek yataktan kalktım ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Bugün uyku buraya kadarmış. Giyinirken yağmur ve rüzgâr pencereleri . *Oh ne güzel*. Kasırganın ortasında av. New Orleans'ta yaşarken bile böyle bir sefalet yaşamamıştım. Bu çok kötü olacaktı.

Grizzard'ın ava katılma iznini almak için fazla bir şey gerekmedi. Şerif yorgun ve bitkin görünüyordu, vücut kokusundan adrenalin, kafein ve başka bir şey almadığı . Tavuk giymiş olsaydım bana katılma izni verirdi, o kadar yorgun ve endişeliydi. Bana kişisel cep telefonu numarasını ve bir GPS ünitesi verdi ve sağanak yağış şiddetini artırırken beni uğurladı.

Genç yürüyüşçünün yönlendirmelerini dikkate almadım ve diğer arama görevlilerinin çalıştığı yerden farklı bir eğimle dağdan aşağı inmeye başladım. Çocuk park yoluna geri kafası karışmıştı ama korkusunun kokusu, eski kan ve çürümüş et kokusu beni doğru açıyla aşağıya indirdi. Bu iş için yağmur altında yürüyüş yapmayı beklemiyordum ve suya dayanıklı giysilerimi otele göndermemiştim. Gökyüzünden akan su selleri doğrudan yakamdan aşağıya yöneldi. Dakikalar içinde sırlı sıklam olmuşum ve nefesimin altında homurdanıyordum. *Bu Leo'nun hatası. Tamamen Leo'nun suçu. Ve Bruiser'in. Evet. Onun da hatası.*

Kurt adam kokusuna rastlayana kadar ormanda, çamurda ve defne çalılıklarında geri geri gitmem bir saatimi aldı. Koku, kokuşmuş, parçalanan cesetlerin kokusunu bastırıyor ve beni doğrudan kamp alanına götürüyordu. Çok fazla kan ve üç cesedin parçaları vardı. Belki de dört. Kamp o kadar dağınıktı ki neyin ne olduğunu söylemek zordu. Çadır paramparça olmuştu; leş yiyiciler bölgeye gelmiş, eşyaları sürüklüyorlardı; eşyalar dağılmıştı. Cep telefonu sinyali bulana kadar yokuş yukarı ilerledim ve Grizzard'ı aradım.

öldürme alanına dönmeden önce ona koordinatları ver.

Yağmur herhangi bir şeyi anlamlandırmayı zorlaştırıyordu ve bunun nedeni sadece zeminin lapa olması ve sağanak yağışın ensemden aşağı dökülmesi değildi. Sadece ölmekte olan kasırganın hızla gelen soğuk hava dalgasının sıcaklıkları erken sonbahara çevirmesinden dolayı da değil. Fırtına, kampçıların çadırlarını kurdukları besleyici dereyle buluşmak için tüm kokuları aşağı sürüklemişti. artık çöpler, çalılar ve ceset parçalarıyla tıkanmış, gürültüsü diğer tüm sesleri bastıran şiddetli bir beyaz gürültüye dönüşmüştü.

Zamanında çok vahşet görmüştüm. Ben de çok yaptım. Ama bu gördüklerimin ötesinde bir , aşırı duyusal yüklenme, koku örüntüsüyle daha da karmaşıklaşmıştı. Kurtlar buraya birden fazla kez gelmişlerdi, yeni kokuları eski kokularının üzerine açık yaralar gibi sinmişti, enfeksiyon kapmış ve ölüyorlardı. Ve tabii ki Grindylow da burayı ziyaret etmiş ve balık izlerini bırakmıştı. Önemli bir şey öğrendim: Burada öldürülen kadın da Itty Bitty gibi bir cadıydı. Tesadüf değil.

Kollarımı kavuşturdum ve soğuğa karşı sırtımı kamburlaştırdım, ancak daha hızlı metabolizmama rağmen, düşen sıcaklıklar ıslakla birlikte kemiklerime sızıyordu. Büyük yapraklı bir Kraliyet Paulownia ağacının kısmi koruması altında durarak bölgeyi inceledim. İntikam ve hastalık dışında kurtları neyin harekete geçirdiğini bilmiyordum. Buradaki şiddet düzeyi hiç mantıklı değildi. Kurtlar kudurmuş, kurtadamlar için bile çılgınca ve mantıksız görünen bir saldırıda tüm kampçıları, hatta bir kadını bile öldürmüşlerdi. Kamp alanına baktım, delirmiş bir kurdun bakış açısından görmeye çalıştım. Öfke. Şiddet. Kana susamışlık.

Beast oflayıp pufladı ve bana kuyruğunu kovalayan benekli bir yavru kedi resmi gönderdi. Görüntüde hafif bir hakaret vardı ve mutsuzluğuma rağmen kıkırdadım. *Ay çılgınlığı*, diye düşündü bana. *Sürüyü kaybettikten sonraki ilk vardiya. Kana susamışlıktan başka bir amaç yok.*

Bu mantıklıydı, ben de zaman çizelgesini geriye doğru inceledim. Hapishane, sürülerinin kaybı ve ardından dolunay, kurtları dengesiz ve kontrolsüz hale getirmişti. Bu alan, benim için yeni olsa da, kurtlar dağlara geldikten kısa bir süre sonra yapılan ilk saldırı alanıydı. French Broad kıyısındaki ölü çiftin bulunduğu saldırı alanı ise ikinci saldırı alanıydı. Parçalar domino taşları gibi bir araya gelmeye başladı. Kurtlar nehirdeki kampçıların işini bitirdikten sonra kontrolü ele geçirmiş ve terk edilmiş evdeki gecekonducuyu ısırarak hayatta kalmasını sağlamışlardı. İlk gördüğüm yer olan Itty Bitty'ye yapılan saldırı dördüncü saldırıydı ve üç kadının da ısırıldığı ama canlı bırakıldığı yer son ve en son kurt saldırısıydı. O zamandan beri hiç saldırı olmamıştı, bu da kurtların daha da akıllandığı anlamına geliyor olabilir

Eğer kurtlar bir hata yaptıysa, o da burada, hiç düşünmedikleri bir anda oldu. Onları kurda dönüştükleri ve sonra tekrar insana yere kadar izlemem gerekiyordu. Bunu tam olarak anlamam gerekiyordu. Düşen sıcaklıktan ve hareketsizlikten titreyerek defnelerin altına, yağmurdan korunaklı bir kayalığa doğru ilerledim ve kurt adam izlerini buldum. Kokuya ve izlerin sayısına bakılırsa, son birkaç gün içinde burada kurt formunda uyumuşlardı. Bu kanıttı. Tekrar dışarı çıktım ve bir saat , daha soğuk, daha ıslak ve daha sinirli bir şekilde, Kraliyet Paulownia'sının güvenilmez koruması altında, artan soğukta durdum ve arama ekiplerinin GPS konumumu bulmasını bekledim. Tekerleklerimi döndürüyor, hiçbir yere varamıyordum. Yağmurla birlikte, insan formundayken sahip olduğumdan daha iyi bir burun olmadan bu sefer iz süremeyecektim. Ve insanların önünde yer değiştirmeyecektim. Geriye çok az seçenek kalıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda, şerifin önderliğinde dik bir yokuştan aşağı kayan arama ekiplerini gördüm. Arkasındaki gruptan kahve, sigara dumanı ve ter kokusu geliyordu. Grizzard bundan hoşlanmayacaktı. Hem de hiç. "Hey, şerif," diye . "Kedileri sever misin?"

"Yani dün olay yerimde dolaşan büyük kedi gibi mi?"

Hay aksi. Canavar parmak izlerini unutmuştum. "Pek sayılmaz," dedim. Ondan sonra gnm tuvalete gitti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kibar Kediciğe Karşı Kibar Olun

Şerifin, eyalet olay yeri teknisyenlerinin gelip yapmasını beklerken Kemnebi'yi getirmeme izin vermesi, ipin ucuna geldiğini kanıtlıyordu ama siyah leoparın büyük kedi formunda bizimle avlanmasına izin vermesi, ilçe yetkililerinin ne kadar strese gösteriyordu. Tek gereken, kurtların yağmur başladığından beri bölgeye geri dair yorumumdu. Küçük çıkıntının altındaki taze kurt izleri, Grizzard'ın razı olması için gereken tüm kanıtlardı. Park yetkilileri bile, eğer onu kontrol altında tutabilirsem, kendi pençeleri ve dişleri olan bir iz sürücünün iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikirdi. Ayrıca yetkililerin buldukları siyah leopar izlerinin kalıplarını çıkarıp Canavar izleriyle karşılaştıracaklarını da biliyordum. Bunun Kemnebi'yi cinayetlerle ilgili olası şüphelerden arındıracağını, ancak ilçe ve park yetkililerini daha fazla tatmin etmeyeceğini düşündüm.

Derime kadar ıslanmış ve üşümüş bir halde, bağlantı yolunda ısıtıcıyı çalıştırarak cipimde bekledim. E-postalarımı kontrol ettim, telefonlara cevap verdim ve SUV'un deri arka koltuğuna uzanarak çok ihtiyacım olan uykumu çektim. önce tekerlek sesleri duydum ve esneyerek doğruldum. Rick, ödünç aldığı ezik bir pikapla yanıma yanaştı ve motoru durdurdu. Yolcu koltuğunda yüksekte oturan siyah bir leopar görünce şaşırdım. Nedense Kem'in yerinde kaymasını bekliyordum. Başını çevirdi ve gözlerimle buluştu. Tısladı, öldürücü dişlerini göstererek uyardı.

Canavar kıpırdadı. Yalnızdık, kolluk kuvvetlerine ait araçlardan uzağa park etmiştik, eski ölüm kokusundan uzaktaydık. Canavar bana *avlanmak istediğini* söyledi. *Kem-cat ile avlanmak istiyorum.*

Araçtan inip taksinin kapısını kapatırken ve ellerimi nemli ceplerime sokarken, "," diye mırıldandım. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Zihnimin derinliklerinde gözlerini bana dikti, uzun, küt kuyruğunu salladı ve somurtarak uzaklaştı. Islak cipe yaslandım.

Rick kamyonetten çıktı ve kamyonetin etrafından dolanarak bana doğru yürüdü; üzerindeki su tutmayan ceket ve altındaki katlara rağmen sıvı ve yırtıcı bir zarafetle yarı leopar gibi hareket ediyordu. Saçları gece yarısından daha siyahtı, gözleri daha da siyahtı ve sıcak ve harareti bir şey vücudumdan aşağı akıp karnımın alt kısmına yerleşti. Yağmura, rüzgârın soğuşuna ve eski ölüm kokusuna rağmen ağzımı bir gülümseme kapladı.

Rick yolcu kapısını açtı ve Kem ağır ağır, dört pençeli bir sinsilikle dışarı çıktı. Siyah kürkünün altındaki benekler loş ışıktaki görünmüyordu ve altın yeşili gözleriyle simsiyah görünüyordu, yuvarlak gözbebekleri genişti. Bir kez titredi ve tısladı, omuzları kamburlaşarak bulutlara baktı. Kara leoparlar iyi yüzücülerdir, suya olan sevgilerinde sadece kaplanları geçerler ama yağmur altında kalmanın sıcak bir orman gününde serin bir gölette rahatça yüzmekten farklı olduğu aşikârdı. Kem beni bir kez uzaktan, Canavar formunda görmüştü ve şimdi hatırlayarak bana baktı. Tekrar tısladı, dudaklarını geri çekip burnunu kırıştırdı.

Rick çelik bir köpek tasmaı uzattı, tasma çekildiğinde çataları köpeğin boğazına doğru uzanan türden. Bu tasma tarzı tehlikeli ve saldırgan köpekleri kontrol etmek için kullanılır ve Grizzard'ın o günkü avda siyah bir leopar için ısrar ettiği tek tavizdi.

Kem, tüm dünyadaki kedilerin yaptığı gibi pasif agresif bir davranışla hakaretini göstererek uyarıda bulundu. Rick tasmayı takmak için eğildiğinde, Kem önce kaputa, sonra kabinin tavanına ve kamyonetin diğer tarafına atladı. Arkasına bakmadan aşağı, doğrudan ölüm alanına doğru ilerlemeye başladı, kuyruğu modifiye edilmiş, yukarı kaldırılmış bir orta parmak gibi havadaydı.

Rick gözlerini bana dikti ve ağzının bir tarafının yukarı doğru kıvrılmasına izin verdi. "Gündüz vakti ayık olduğu için kızgın. Buraya geldiğimizden beri bu durumdan kaçınmak için çok çalıştı."

Kem'in beni Canavar tanınmasını düşündüm. Grizzard ve silah meraklısı yardımcıları hakkında. "Tasmayı kullanmana hiç izin vermeyecek, değil mi?"

"Hayır. Hiçbirimizin kazanmayı umamayacağı bir dövüş olmadan olmaz. Kavga demişken, ilk vardiyamda beni kişisel dövüşe davet edeceğini ve karısıyla yattığım için beni öldüreceğini söyledi, ki bunu yapmadım."

Nefesim ciğerlerimi terk etti, sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim. *Benim, diye* sevindi Canavar, pençelerini bana doğru iterek. *Benim!*

"Evet, ben de öyle hissediyordum," dedi Rick, sanki onun duymuş ama benim yüz ifademden gibi. "Yasaların o zamana kadar beni öldürmesine izin vermediğini söylüyor. Nasıl dövüşüleceğini, hatta dört ayak üzerinde nasıl durulacağını bile için şafak sökmeden ölmüş olacağım. Neyse ki dolunaya birkaç gün var, böylece vedalaşmak için zaman bulabiliriz."

"bir şey olmayacak," dedim. "Ben onun alfasıyım. Buna izin vermeyeceğim."

Cevabımı duymazdan gelerek bana ikisi de kuru olan bir polar gömlek ve bir Gortex ceket uzattı. "Al."

Rick ve Kem'in dövüştüğünü düşünerek parmaklarımı sıcak giysilerin içine soktum. Kem onu yavaşça öldürecek, avıyla oynayacaktı. Giysileri burnuma doğru çektim ve Rick'in kokusunu içime çektim, sıcak, erkeksi ve tatmin edici. "Teşekkürler," dedim. Tepeden aşağıya, yamacın gölgeleri arasında hareket eden ve çoğunlukla görünmez olan Kemnebi'yi aradım. Gözlerimi ormandan ayırmadan, "Ben hâlâ onun alfasıyım. Dolunaydan önce bana hatırlat. İçimden bir ses Canavar'ımın siyah bir leoparın seni öldürmesi konusunda söyleyecek bir iki şeyi olabileceğini söylüyor."

"Canavar mı?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Evet. Kedi benliğime canavar diyorum."

Beast kelimelere saldırdı. *Jane'in kedisi değil. Canavar kimseye ait değil.*

"Elbette, Kem-cat'i öldürdüğünde ya da kovaladığında, onu kurtlarla aldattığın için muhtemelen pençeleriyle derini yüzecektir."

"Uhhhh . . "

O bocalarken kendime yapacak bir şey vermek için ıslak gömleklerimi çıkardım ve SUV'un taban tahtasına fırlattım. Islak bir patırtıyla Evangelina'nın eşarbının yanına düştüler. Üşümüş tenimin üzerine sıcak, kuru giysiler giydim; onun baktığından oldukça emindim ve bir kez sertçe titredim. Rick'e tepki olarak değil, soğuğa karşı, diye kendimi temin ettim. Sıcak giysilerin içinde kendimi o kadar iyi hissediyordum ki kapıyı kilitlerken iç geçirdim. "Hadi ama. Her şey sırayla. İnsanları öldürüp yiyen bazı sapık kurtadamları ortadan kaldırmalıyız." Çalılıkların içine, bükülmüş, birbirine dolanmış defnelerin altına doğru ilerledim. Rick sırt çantasını giydi ve sessiz düşünceli bir şekilde beni takip etti.

Arayıcılar durdu ve siyah leoparın av alanının etrafında dönmesini izledi. Kem-kedi akıcı, vahşi bir zarafetle arazide sıçrayarak yürüyordu; hiç ses çıkarmıyordu, bulutların kararttığı zemini geçen öldürücü bir gölge gibiydi. Güzeldi, vahşiydi ve insanların onu izlemesinden korkmuyordu; bu da büyük kedilerin düşünce tarzından çok insanların düşünce tarzına uygundu. Leoparlar da dağ aslanları gibi yalnızdır, gündüzleri saklanırlar. Kendini böylesine bale yaparcasına göstermesi, bunun kasıtlı olduğunu, Afrika Kurtları Partisi'nin lideri olarak görev tanımının bir parçası olduğunu gösteriyordu.

Eğer amacı insanları etkisiz hale getirmekse, işe yaramıştı. Arayıcılar hayretle bakıyorlardı, onları güçlü çeneleriyle tek bir hamlede yere serebilecek bir yaratıktan ziyade vahşi ve bir şey görüyorlardı. Neyse ki artık ayık olduğu için Kemnebi zincirlerini çekip iyi silahlanmış kadın ve erkeklerin onu vurmasına neden olacak bir şey yapmayacaktı.

Rick arkamdan yaklaştı, neredeyse Kem-cat kadar sessizdi, omzunu sırtıma dayamış, arayıcıları ve ağaç hattını ediyordu. Grizzard bana doğru yavaşça ilerledi, yüzü her zaman 'e dönüktü, hareketleri hızlı hareketlere ve arkasını dönmeye karşı yırtıcı hayvan/av tepkisinin farkında olduğunu gösteriyordu. Bana ulaştığında, "Tasma ne olacak?" diye mırıldandı.

"Bunu ona sen tak," dedi Rick. Tasmayı uzattı ve Grizzard önce tasmaya, sonra Kemnebi' bakıp kaşlarını çatı. Kem kamp alanında dolaştı, ayakları dikkatsiz bir hassasiyetle kalkıp indi. Kokladı, ve vücut parçalarından kaçındı, yuvarlak kulak çıkıntıları ileri geri sallanıyordu. Yağmur onun ve bizim üzerimize yağıyordu ama ben yarı kuruydum -üstteki yarısı- ve bu yüzden umursamadım. Biz izlerken Kem durdu ve burnunu ıslak zemine dayayarak bir sesle havayı içine çekti.

Grizzard başladı, kendini durduramadan eli silahına gitti. "Ne yapıyor bu?" diye sordu. "Bu ses de ne?"

"Flehmen davranışı," dedim gözlerimi Kem'den ayırmadan. "ağızlarının çatısında koku keseleri vardır. Koku ararken havayı burun ve ağız yoluyla, dilin üzerinden, koku keselerinin yanından içeri çekerler. Gürültülüdür."

"İğrenç," dedi duyabilecek kadar yakında duran bir arama görevlisi. "İşte bu yüzden köpek besliyorum." Kem bize doğru döndü ve tısladı.

"Mmmm," dedi Rick, ses tonunda bir eğlence vardı. "Güzel kedicige karşı kibar olsan iyi olur."

Kem tekrar tısladı, bu sefer Rick'e doğru, o da alçak sesle, alaycı bir şekilde güldü. Bu iki adamın arasında işlevsiz bir ilişki olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Elbette Kem'in Rick'i öldürmekle tehdit etmesi, işlevsiz ilişkileri tamamen yeni bir boyuta taşımıştı. Kem'in alfası olmamanın Rick'i hayatta ve sağlıklı tutacağını umuyordum. Dolunay geldiğinde planlarımı yeniden düşünmek zorunda kalacaktım.

Kem kamp alanının etrafında iki tur attı ve kurtların uyuduğu çıkıntıya doğru bir tur attıktan sonra ormanın içine, bir defne çalısının altına doğru uzaklaştı. Dakikalar sonra başka bir noktada, sonra da başka bir noktada yeniden ortaya çıktı. Kurtların giriş çıkışlarını ve tatmin olduğunda hızlı adımlarla Rick'e doğru ilerledi ve oturdu, uzun ve güzeldi, ön patilerini çaprazlamıştı ve yeşilimsi gözleri Rick'in üzerindeydi, sanki bir avmış gibi. Ağzını açıp öldürücü dişlerini gösterdi.

Rick, "İşin bitti mi?" diye sordu. Kem bir kez başını salladı, büyük kedinin garip görünen bir hareketiydi. Rick eski moda spiralli bir not defteri çıkardı ve sayfalarını çevirdi. Yıllardır böyle bir not defteri görmemiştim ama akıllıca bir hareketti. Elektronik aletlerin çoğu yağmurda mahvolurdu. Defter zarar görürse, bir dolar ve bozuk para yerine geçerdi. Rick bir soru listesi buldu, belli buraya gelmeden önce üzerinde çalışmışlardı.

"Kaç kurt var?" Rick sordu. Kem bir patisini iki kez sıvazladı. "Buraya kaç kez geldiler?" Kem yine iki kez patisini sıvazladı. "Grindy low buraya kaç kez geldi?" Kem bir kez patisini sıvazladı. "Koku yanlış mı?" Kem bir kez başını salladı, gözleri Rick'e odaklanmıştı.

Sorunun ya da cevabın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi sormanın zamanı değildi.

"Kurtlar kamp alanına her aynı yönden mi girdi?" Kem başını hayır anlamında salladı. "Her iki izi de takip edebiliyor musun?" Kem başını salladı ama hafifçe eğerek kürek kemiklerini kaldırdı. "Bir izi takip etmek daha mı zor ?" Kem başını salladı. "Büyük olanı," dedi Rick. Kem başını salladı. "Şimdi mi?"

Bu kez Kem cevap vermedi. Tek bir kıvrımla döndü, fizik kurallarına meydan okuyormuş gibi görünen bir hareketle kendi omzunun üzerinden atladı ve defne çalılığına doğru ilerledi. Grizzard'a baktım. "Geliyor musun?"

"Bu sefer değil." Sert bakışlarını Rick'e çevirdi. "Sen şu New Orleanslı polissin, PsyLed'in beni hakkında aradığı." Rick'in ağzı gerildi ama garip bir şekilde Kem-cat'inkine benzeyen bir hareketle başını salladı. "Eğer bir şey varsa, neyi görmem gerektiğini bilirsin. Şimdilik, çalışmam gereken bir

suç mahalli var. Eğer bir şey bulursan,

Ara. Seni bulacağım." Grizzard arkasını döndü ve omuzları yorgunluktan çökmüş bir halde ıslak zeminde ilerledi.

"PsyLed onu aradı mı?" Ben sordum.

"İlk ben duydum. Gel . Kovalamamız gereken bir kedi var."

Öğleden sonra dörtte yorgun, üşümüş, ıslak, aç ve muhtemelen kalıcı olarak sağırdım. Sürekli yağan yağmur, diğer tüm sesleri bastıran beyaz bir gürültüydü; sadece kabarmış dereleri ve çağlayanları geçmek zorunda kaldığımızda daha da yükselen, sabit, öldürücü, sağır edici bir kükreme. Düşen sıcaklıklar her şeyi perişan etmişti; alçakta kalan sis zemini ağır bir tül gibi örtüyor, su birikintilerini, kanalları, çukurları, kökleri, çıkıntılı kayaları ve çukurları gizliyordu. Defne ve orman gülü çalılıkları Notre Dame'ın Kamburu gibi iki büküm sürünmemi gerektiriyordu ve avuçlarım yırtılmış, kabarmış ve kuru üzüm gibi buruşmuştu. Rüzgâr haince esiyordu; bir an narin ve ılık, bir an ise soğuk bir şekilde bizi savuruyordu.

Gortex bile bir kasırgaya dayanacak şekilde tasarlanmamıştır ve botlarım ve kot pantolonum dere geçişi testinde başarısız olmuştu. İç çamaşırım bile sıırıslılandı. Rick sırt çantasında Kem için birkaç kilo çiğ ve bizim için de yüksek kalorili bir paket patlıcan karışımı getirmişti. Fındık, hindistancevizi ve kurutulmuş tropik meyveler olmasaydı, Kem-cat'ten bir şeyler çalmaya kalkışabilirdim ki bu iğrenç ve aptalca olurdu.

Bu deneyimi daha da berbat hale getirmek için söyleyebileceğim kadarıyla kaybolduk. Leoparın ne keşfettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatlerdir gerçek bir yol -son yüzyılda açılmış bir yol- ve doğu ile batı benim için bile yabancı kavramlar haline gelene kadar dik yamaçlarda bir aşağı bir yukarı sürünmüştük. Eğer Kem bizi bilinmeyen bir bölgeye götürüp ölüme terk etmek isteseydi, bunun için daha iyi bir yer bulamazdı. Huysuz. O bendim. İleride, sisin içinden çıkan iki karanlık gördüm. Üzerlerine vardığımızda, araçlarımıza doğru çözüldüler. Kaputun üzerine uzandım ve nefes nefese kaldım, rahatlamam o kadar güçlüydü ki ağlamak istedim.

Rick, "Büyük, kötü vampir katili, birazcık su yüzünden sızlanan kadın eti yığınınına dönüştü," diye alay etti. Ona attığım bakış onu susturdu ve geri çekildi, avuçlarını sahte bir koruma hareketiyle açmış, gözleri gülüyordu. İlk kez baş başa kaldığımızda onu alt etmişim ama daha önce görmediğim kendinden emin bir geri çekilişindeki bir şey, şimdi işimin o kadar kolay olmayabileceğini düşündürüyordu.

SUV'ye sürünerek girdim ve koltuk ısıtıcılarını en yükseğe, kaloriferi en yükseğe ve ön cam ısıtıcısını açtım. İçerisi kızarana ve iç ısım başlayana kadar sefil bir yığın halinde oturdum ve titredim. Sonra arkada beni sıcak tutabilecek şeyler aradım ve bir bijon anahtarı, bir alet kutusu, yırtık pırtık bir polar battaniye ve kim bilir kim tarafından bir köşeye bırakılmış bir çift kargo pantolonu buldum. Koku tanıdık değildi ve pantolon da bir tamircinin yağlı ellerini silmek için havlu olarak kullanıldığından pek temiz sayılmazdı ama bitlenmemeyi umarak soyundum ve geçirdim. Battaniyeye tornavidayla delik açtım ve kemer olarak kullanmak için bir ucundan kurdele . İnsan şeklindeki Kem ve Rick benimle birlikte araca Kem yolcu koltuğunda, ayakları sıırıslıklam giysilerimin üzerinde, Rick de arkada uzanırken zar zor ayakta Üzerinde kuru giysiler olan Rick bana baktı ve güldükten sonra büyük boy bir Snickers bar uzattı. Güldükten sonra prensip olarak reddetmem gerekirdi ama aldım ve çiğnemeye başladım.

Kem iki durumda da etkilenmedi, yine de bir Snickers aldı ve büyük, yarı çiğnenmiş ısırıklarla yedi. Bir tane daha açtı ve zarif Afrika aksanıyla kulağa anlamsız gelen bir el hareketi . "GrindyLOW artık eski ve doğru amacına uygun çalışmıyor. Kurtadamların insan ve were kokularını aldıktan sonra onları takip edebilmeli ve şimdiye kadar çoktan öldürmüş olmalıydı. değil, değil. Koku kalıbı, benimle birlikte değişti.

aşına değilim. Normalden çok daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyor, bir yerde uzun dakikalar geçiriyor, "*hiçbir şey* yapmıyor gibi görünüyor" -durdu, sanki doğru kelimeyi bulamıyormuş gibi- "*hiçbir şey*. Belki de *dinleniyordur*."

Dinlenme vurgu, küçük yeşil derili grindy'ye yabancı gelmesine neden oldu. "Dinlenmiyorlar mı?"

"Hayır. Asla. İnsan tehlikede olduğu sürece olmaz. Belki de hastadır." Ama korkmuş görünmüyordu, Kemnebi bu ihtimal karşısında kendinden geçmiş gibiydi. GrindyLOW, Kem'in eşini Rick'e bulaştırmaya çalıştığı için öldürmüştü. Kem onun ölmesini umuyordu.

Kaşlarımı çattım, göbeğimdeki üfleyiciyi ayarladım ve bir çikolata daha yedim, kendimi ona doğru çevirirken rahat etmek için bir bacağımı kırımın altına aldım. "Grindy, New Orleans'taki yaratıkların Rick'i defalarca ısırmasını engellemedi. Ona işkence ediyorlardı." Rick tamamen hareketsizleşti ve birden gözeneklerinden sızan stres ve korku kokusunu alabildim. Hatırlıyordu.

Kem'in dudağı kokuyu duyunca kıvrıldı. Arkaya, Rick'e doğru bir bakış fırlattı. "GrindyLOW New Orleans'ta kuşatılmıştı. Metresi bu *insanla* birlikte yasaları çiğnedi." Kem'in gözleri bu kelime üzerine doymak bilmez bir parıltıya büründü. "Yasaların onun ölümünü gerektirdiğini biliyordu. Safia'yı *seviyordu*. Onun ölümü ona acı verdi ve kurtların izinin sürülmesindeki gecikmenin sorumlusu oydu."

"Öyle mi?" Vampir merkezindeki grindy'nin odasının durumunu hatırladım. Sanki öfkeyle parçalanmış . Ya da hayal kırıklığıyla. Domino taşlarından biri daha düştü. Hafifçe küfrettim ve Kem gözlerimdeki anlayışı görünce arkasını döndü. "Bu da olabilirdi. Ya da dışarı çıkıp kurt adamların Rick'e işkence etmesini engelleyemesin onu odasına kapattın."

Kem sıcak altın yeşili gözlerini bana çevirdi. Canavar gözleri tehditkâr bir şekilde bana bakıyordu. Kediye zorlarsam ne öğreneceğimi merak ediyordum. Canavar kıpırdandı, damarlarımdan ve sinirlerimden akarak büyük kedinin ilgisini çekti. Sanki bu anı bekliyormuş, beklediği bir eylem için hazır gibi hissediyordum. İstiyordu. İçime ısı ve güç doldu ve leopara baktı, pençeleri kınından ve acı verici bir şekilde beni tutuyordu. Bir sonraki konuşmamda onun düşüncelerini dile getirdim. "Rick'i Safia için cezalandırmak için. Seni terk edecekti. Onunla çiftleşmek için."

Kem homurdandı. Zaman bir kayma yaptı ve sanki yana doğru adım atarak hareketsiz görüntülerin üst üste bindirilmesiyle yavaşladı. Kem'in dudakları geri çekildi. Dişleri ortaya çıktı. Erkek büyük kedi kokusu havayı . Pençeler Kem' parmak uçlarından fırladı; ellerinin arkasında siyah kürkler filizlendi.

Canavar çarptı. Acı ellerimi ve ağzımı jilet gibi kesti. ağrıyordu ve büyük kedi köpek dişleri diş etlerimi iterken kan tadı alıyordum. Öldürücü dişlerini göstererek tısladı. Kemnebi kendini kabinin diğer tarafına fırlattığında ayağımla yukarı ittim. Bir pençesi yüzüme .

Sıçrayışım beni darbenin üzerinden kaldırdı. Altın kürklü eller Kem'in boynunu parçaladı. Benim ellerim, Canavar'ın kürkü ve pençeleri. Kan fışkırdı. Dişlerim boğazını parçaladı. Yemek borusunun iki yanına yapıştı. Isırdım, boğazını parçalayacak kadar sert değil, sadece solunum yolunu kesecek kadar. Pençeleri ortama saplandı, yüne ve kemere takıldı, derinlere saplandı.

Kem'in arkasında taksinin kapısı açıldı. Yağmur ve rüzgâr içeri girdi. Rick'i bir an görebildim. Geriye doğru yuvarlandık, bedenim Kem'inkinin üzerindeydi, sulu toprağa sıçramayla çamura battık. Canavar zihnimi geçirdi. Kem hava alamıyordu. Çırpındı. Ve hareketsiz kaldı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu bir teklif mi yoksa başka bir şey mi?

Savaş sona ermişti. Kem, nefes almaya çalışarak başını geriye yasladı. Pençeleri geri çekildi. Ön ayaklarını açmış, karnını bana gösteriyordu. Beast/Jane hakimiyetini kabul ediyordu. Ben/biz onu salladık, dişler dokuyu sadece biraz yırttı. Yaralamak için, öldürmek için değil. Kem daha da gevşedi. Teslimiyetini .

Kem, leopar postuna bürünmüş insan gibi savaşıyor. Canavar'ın ben/biz'i insanın içindeki puma gibi dövüyor. Daha iyi avcı. Daha iyi katil.

Canavar. Geri çekil. Bırak gitsin, diye düşündü Jane.

Arkadaşıma zarar vermeyeceğim.

Tamam. Bunu ona söyleyeceğim. Sadece . . . Bırak gitsin.

İnsan gibi dövüyor. İnsanlar hakimiyetle hile yapar. Pes ettiğinde bırakır. Çok geçmeden Kem-cat'in karın kasları gevşedi. Bacakları gevşedi. Sonunda, gerçekten, pes ediyor. Şimdi. Bıraktım ve Jane bir adım atıp kenara çekildi. Büyük kedinin dişleri ve pençeleri yeniden şekillenip insan ağzına ve ellerine dönüşürken acı içime doldu. *Acı-acı-acı.*

SUV'un kaputuna sırt üstü uzandım, yağmur üzerime yağıyor, acıdan nefes nefese kalıyordum. Garip bir şekilde, ilk düşündüğüm şey kez daha sıırıslıklam olduğumdu. Kahkaha attım, yarı puma sesi gibiydi. İkincisi ise, "Kahretsin." oldu. Ellerimi kaldırdım. İnsandılar ama çıplak elle duvara boks yapmışım gibi acıyorlardı. Parmaklarımı yüzüme, dişlerime götürdüm. İnsan ve insan. Hâlâ pantolon giyiyordum, yani tamamen dönüşmemiştim. Eğer gün ışığında Canavar'a dönüştüysem, geceye ya da ay doğana kadar (hangisi önce gelirse) geri dönemezdim. Yani . . . Canavar'ın kısmi bir değişim yapabileceğini bilmiyordum. Ve Rick bunu görmüştü. *Hay aksi.*

Hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Saçlarım çözülmüş, uzun ıslak teller halinde motora doğru sarkıyordu. Hâlâ vücudumun altında, değişmeyen, tekdüze bir mırıltıyla çalışıyordu. Rick biraz duruyordu, Kem bir kez daha siyah leopar formunda onun yanındaydı. Boynunda bir tasma vardı, çatalları boğazının etine batıyordu. Boğazını ve göğsünü kan kaplamıştı, yağmurda sulanmıştı. Karnının üzerinde yatıyordu, başı aşağıda, gözleri yukarı bakıyordu. Bakışlarımı görünce daha da alçaldı. Bir an sonra, sanki çömelmesinin yeterli olmadığını düşünmüş gibi, tekrar yuvarlandı ve bana karnını verdi.

Avın cevabı. Şimdilik alfamı kabul ediyor, diye düşündü Canavar, ama yine de benim olanı almaya çalışacak.

Rick bana baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı, ayaklarına bulaşan kana rağmen eğleniyordu. Yağmur hepimizin üzerine yağıyor, Kem'in kürkü keçeleşiyordu. Rick'in siyah saçları kafatasına bir kat boya gibi yapışmıştı, siyah gözleri o kadar koyu renkti ki vampir gözbebekleri kadar geniş görünüyorlardı. Kendime baktım, battaniyem parçalanmış ve uzun deri parçaları ortaya çıkmıştı. Avucumu karnıma koydum. Tamamen insandım. İyileşmişim ama Kem'in pençelerinin göbeğime vurduğunu hatırlıyordum. *Bunu daha önce de yapmıştın, diye düşündüm Beast'e. Yarı değişmişim.*

Evet. Çirkin, sıska kuyruklu ve insan kokan siyah leopar Kemnebi'ye beta yeri kabul etmeyecek. Garip sıcak ülkenin kokusu.

İçimden kıkırdadım. Rick'e, "Ben otele dönüyorum. Kıyafetlerim bitti. Sonra konuşuruz." Sesimi yükselttim, "Kem-cat tekrar insan , ona söyle, eğer seni öldürürse, ben de onu öldürürüm. Sen benim

Canavar'ıma aitsin."

Rick'in ağzının bir tarafı daha yukarı kıvrıldı. "Bunu yapacağım. Bu bir teklif falan mı?"

Midem bulandı. "Bir şey." Ama ne olduğunu bilmiyordum. "Sonra görüşürüz." Taksinin içine kaydım, arabayı

kapılar kapandı. Lastiklerin taş ve çamur üzerinde çıkardığı çıtırtı ve sıçramayla uzaklaştım. Otele yolu yarılarmıştım ki yemek için arabaya servis yapan bir yerde durmak zorunda kaldım. Bir kova normal Kentucky Fried Chicken ve altı bisküvi tükettim. Ve gülmeyi durduramıyordum, nefes nefese, yarı histerik bir ses, derinliklerde yumuşak bir korku ve acı notası. İkizlerin odasını aradığımda hala gülüyordum.

Otele Brian kaldırımında karşıladı, beyaz bir bornoza sardı ve sıırıslıklam bir halde lobiye taşıdı. Küçük bir kalabalık şöminenin oturuyordu, biz geçerken alevler havayı yalıyordu. Sanki bu bir *Subay* ve *Centilmen* anıymış ve ben beyaz atlı prensim tarafından asansöre taşınıyormuşum gibi alkışladılar. Hâlâ o vahşi çınlama notasıyla güldüm ve Brian başımın tepesini küçük bir çocuğununki öper gibi öperek bu anı takdir etti.

Artık paylaştığımız süite geldiğimizde, ayaklarımı haliya indirdi ve yataktaki perişan halime baktı, gözleri sıırıslıklam battaniyenin altındaki ıslak tene ve ellerimdeki ıslak giysi demetine yapışmıştı. süresine ve yemeğe rağmen tir . Dedim ki, "Sıcak duş. Üç duble patates dolması ve iki kiloluk bir biftek, o kadar az pişmiş ki hala böğürüyor. Lütfen." Odamın kapısını yüzüne kapattım.

Yarım saat sonra ılık ve çoğunlukla kuruydum, saçlarım örülmüş ve bir havluya sarılmıştı. Banyo aynasındaki bakmış ve bunu bir daha yapmamaya karar vermişim ve haftalardır uyumamışım gibi görünüyordum. Gözlerimde koyu halkalar vardı, yanaklarım çökmüştü. Yarı vardiya benden çok şey götürmüştü. *Ölü bir kediden daha iyidir*, diye düşündü Beast. Haklıydı. Süitin ortak alanında, küçük bir masaya oturdum ve aç bir insandan çok bir robota yakışan istikrarlı bir hassasiyetle yiyeceğe yumuldum. İkizler kapüşonlu gözlerle beni izliyordu, nefes alma ihtiyacı neredeyse bir vampir kadar hareketsizlerdi.

İşim bittiğinde Brandon, "Kedinin bir şeye benziyorsun," dedi.

Sırıttım. Canavar içten içe eğlendi. "Evet." Cep telefonumu, anahtarlarımı, deri ceketimi ve Evangelina'dan aldığım atkıyı aldım. "Birazdan dönerim. Bir sorun için bir cadıyı görmem gerekiyor."

"Bu sorunun müzakere ile bir ilgisi var mı?"

"Evet." Odadan çıktım, aşağı inerken cipi çağırdım.

Molly'nin araba yoluna girdim ve fırtınanın sahte alaca park ettim. Hâlâ yağmur yağıyordu, ama artık sağanakta molalar vardı, çiselemenin anlar, tamamen durduğu anlar. Gökyüzü rengârenkti, fırtınanın kaçtığı doğuya doğru daha karanlıktı, bulutlar soğuk cepheden koşarken birbirlerinin üzerine yığılmıştı. Motoru kapattım ve oturdum.

Molly'nin evi buraya son gelişimden bu yana değişmişti. Koca Evan ve Mol, üzerine bir adam-den olan bir garaj eklemiş, eski araba garajını , bir banyo arka tarafa bir ebeveyn yatak odası eklemişlerdi. Ekleme evin boyutunu iki katına ama 1920'lerin sivri kalkanlı ve kemerli pencerele dağ tarzını korumuşlardı.

Döndüğümde beri hiç davet edilmemiştim. Bir kere bile. Mol, Evan, Angie Baby ve benim haftada birkaç kez burada akşam yemeği yediğimiz zamanları hatırlıyorum. Ama Molly benim gözetimimde tehlikeye atıldığında, Angie ve Küçük Evan kaçırıldığında davetler kesilmişti. Büyük Evan'ın gözünde istenmeyen adam haline anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Arabası girişteydi; onun haberi olmadan girip çıkamazdım. Hoş karşılanacak mıydım yoksa gitmem mi söylenecekti hiçbir fikrim yoktu, özellikle de onlara son tehlikeyi hatırlattıktan sonra. Tüm kurtadamları öldürerek ve kanlı elması yok ederek işimi bitirmemiş, tehlikeyi tekrar başlarına sarmıştım. Yediğim proteinlere, yağlara ve nişastalara rağmen içim boş hissediyordum.

Ev, dünyanın zirvesindeki bir dağın tepesinde yer alıyordu ve manzara muhteşemdi.

Ön bahçe sonbahar bitkileriyle, her renkten ve boydan sakızlarla, bordo yapraklı bir Japon akçaağacıyla doluydu; akçaağaç çeşitleri her yerde gruplanmıştı, bazılarının en dış yaprakları soğuktan somon rengine ya da sarıya dönmeye başlamıştı. Arka bahçe herhangi bir yerdeki herhangi bir bahçeye rakip olabilirdi, meyveler ve sebzeler o kadar lezzetli büyüktü ki mutantlara benziyorlardı. Mol bir toprak cadısı ve onun yeteneği otlar ve bir şeyler yetiştirmek, bedenleri iyileştirmek, doğaya dengesini yeniden kazandırmak.

kurşun gibi, cipten indim, anahtarları cebime attım ve asfalt yolda ilerledim. Soğuk esintide kurt adamların kokusunu aldım ama koku zayıftı, uzaktı ve sanki hiç olmamış gibi çabucak kayboldu. Ama gerçekte, hayal gücümün ya da korkumun bir ürünü değildi.

Eski garajın ortasındaki yeni kapı açıldı ve küçük bir kasırga içeri girdi. "Jane Teyze! Jane Teyze! Jane Teyze!" diye ciyakladı, tiz sesi neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Onu yakalamak için eğildim ve Angie Baby

Beni yetecek bir güçle kollarıma atıldı. Kolları boynuma dolandı, boğuluyordu, çilek sarısı saçları sert rüzgârda dalgalanıyordu. Bir elimle saçlarını düzelttim ve diğer kolumu da onu eve doğru taşıracak ağırlığını desteklemesi için poposunun altından geçirdim. "Seni özledim," dedi.

Kalbim eriyerek büyük bir yapışkan su birikintisine dönüştü. "Seni özledim, Angie bebeğim." Ona yaklaştığımda biriken gözyaşlarını sildim. "En azından iki santim uzamışsın."

"Ben artık büyük bir kızım." Sesi fısıltıya dönüştü, "Babam kapıda ve çok kızgın. Sana neden kızgın?"

Cevap verirken sesimi alçaltmadım ama normal bir tonda konuştum, çizmeli ayaklarım beni öfkeyle bakan adama yaklaştırdı, beni duyabildiğini biliyordum. "Çünkü Büyük Kötü Çirkin vampir cadıların seni çalmasına ve neredeyse öldürmesine izin verdim. Çünkü anneni tehlikeye attım." Koca Evan'ın bakışları daha da çirkinleşti, daha da soğudu. Bu evin yakınındaki dağlarda insanları öldüren kurtadamları düşündüm. "Çünkü hepinizi kadar çok seviyor ki korumak için her şeyle savaşır. Baban doğru yapıyor, Angelina. Doğru olanı yapıyor." Kızı ona uzattım.

İri adam onu nazik elleriyle tuttu ve yatırdı, vücudu aramıza bir bariyer oldu. Kalbimin kırılacağını sandım. "Filme geri dön Pun'kin," dedi.

"Tamam, baba." Ayak sesleri uzaklaştı.

Kendimi küçük hissettiren pek fazla erkek yoktu ama Koca Evan onlardan biriydi. Boyu 1.80'di ve çoğu kas olmak üzere 300 kilonun üzerindeydi. Kızıl saçları, kızıl bir sakalı ve taşı kesebilecek kadar sert kahverengi gözleri vardı. Kollarını kavuşturdu ve ayaklarını destekledi. Bekliyordum. Cebimden nemli lavanta eşarbını çıkardım ve ona uzattım. "Bana ne koktuğunu söyle. Eğer önemli olduğunu düşünüyorsan, konuşmamız gerek. Sen, Molly ve ben."

Evan atkıyı aldı ve burnuna tuttu. Nefes aldı. Evan bir büyücü, hayatta olan birkaç kişiden biri ve çocuklarını istenmeyen ilgiden korumak için hâlâ cadı dolabında. Gözleri benimkilere kaydı. Genişledi. Tekrar nefes aldı. "Evangelina ve kan büyüsü kokusu alıyorum."

Başımı salladım. Evan New Orleans'taki cadıları ve elması biliyordu. Elbette elmasın hâlâ güvende ve New Orleans'ta olduğunu düşünüyordu. "Pembe elması benim silah kasamdan çaldı," dedim. "Onu vampirler, kan hizmetkârları ve benim üzerimde kullanıyor. Onu gençleşmek ve güzelleşmek için kullanıyor. Kız kardeşlerinin büyülerinden yararlanma hakkına sahip olmasına rağmen, onlar değişiklikleri fark etmediler. Bu da demek oluyor ki sadece meclis lideri olarak onlardan faydalanmıyor, onları heceliyor da."

"O kaltak *benim karımı* mı heceliyor?" diye hırladı. Evan'ın gözleri kısıldı, bunu durdurmak için ne yapabileceğini hesaplıyordu. Düşüncelerinin sonuna geldiğinde, nefesinin altından iğrenç bir şey söyledi. "Ve ciddi sonuçları olmadan büyüü bozamam. Yedigârı neden yok etmedin?"

"Nasıl?" Ben sordum. "Yüzlerce yıl boyunca ölen cadıların enerjilerini emen bir şeyi nasıl yok edersin? Okyanusa mı ? Bir volkana mı? Bu durumlarda enerjilere ne olur? Öylece göz , puf diye yok olmazlar."

"Yıllardır bu eve kötülükten başka bir şey getirmedi. Seni burada istemiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyordu ama o bunları asla görmeyecekti. "İyi. Nasıl sen bul." Eşarby çekip aldım, topuklarımın üzerinde döndüm ve cipe doğru yürüdüm.

"Biraz kilo vermiş." Sanki kelimeler zorla dökülmüş gibiydi. Durdum ve dünyanın kıvrımlarına baktım. Gökyüzü , batıda bir parça mavi görünüyordu. "Evangelina öyle. Ve"-küçük bir fırtına gibi gelen bir nefes üfledi-"en az on beş yıldır."

Ellerimi sıktım ve geri döndüm. "Saçları bir çocuğunki ipeksi," dedim, "yetişkinlerin kırk yaşına geldiklerinde kaybettiği bir şey. Cildi daha fazla parlarsaydı ışığa ihtiyacımız olmazdı. Bir vampirin kendisinden beslenmesine izin vermiş. Yaralarını gördüm. Kız kardeşlerinin önünde onu bununla suçladığımda, sözleri duyduklarını bile sanmıyorum."

"Bu senin hatan."

"Kabul edildi."

"İçeri gelsen iyi olur."

Sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes aldım ve eve girdim. Yeni kapı büyük bir odaya açılıyordu. Eski garajın arka tuğla duvarında şimdi neşeyle yanan gaz kütüklü bir şömine ve gizli bir çamaşır odası vardı. Batı tarafındaki çıkıntılı pencerelerde Molly'nin orkideleri sergileniyordu. Bazıları çiçek açmıştı, aralarında cennet gibi bir vanilya da vardı. Koca Evan kıpırdamadan durdu, zihinsel olarak evin kontrol etti, kilitlere baktı. "Kapıları açmak yok Angie," dedi.

Bize bakmadan başını salladı. Televizyonda bir çocuk filmi gösteriliyordu ve dikkati bir prensesle midilliye odaklanmıştı, küçük bedeni Evan büyüklüğündeki deri koltuğun minderine kıvrılmıştı. Esnedi ve bir yorganı üzerine çekti, uykulu görünüyordu.

Küçük Evan mutfağın kapısında duruyordu, göğsü çıplaktı ve ayağında pijama altı vardı. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Mutfığa giden merdivenleri tırmanırken başını okşadım. Küçük ve samimi alan eski aile odasının içine doğru genişletilmişti ve şimdi daha büyük bir masa, bir kiler ve merkezi adanın yanı sıra Mol'un cumbada yetişen bitkileri için tavan pencereleri barındırıyordu. Ama mutfağın kalbi hâlâ fırında ekmek pişiren, üstünde et yahnisi fokurdayan, çaydanlığı sürekli kaynayan ve bakır tencereleri her üzerinde asılı duran eski Aga ocağıydı.

Ben içeri girdiğimde Molly tezgâha yaslanmıştı, üzerinde kot bir önlük ve koyu kırmızı bir bluz vardı. Saçları at kuyruğu toplanmıştı ve lal küpeler takmıştı. Göğüslerinin arasına bir yumruk sıkıştırmıştı ve gözleri tereddütlüydü, Evan ve benim aramda gidip geliyordu, gergindi. "Sorun ne?" diye sordu. En yakın arkadaşımın beni ilk düşündüğü şeyin sorun olduğunu bilmek içimi burktu.

"Evangelina," dedi Evan, "kara büyüyle uğraşıyor."

Molly'nin gözleri bir an için odağını kaybeder gibi ; sonra ıslıl ıslıl gülümsedi. "Ocakta sıcak çay var. Evan, bardakları getirir misin?"

Evan sırıkla dövülmüş gibi görünüyordu. Molly'nin kabul etmesini ya da inkâr etmesini ya da kızmasını beklemişti, sanki bu sözler hiç söylenmemiş gibi davranmasını değil. Gözleri karısının üzerinde, yeni cam cepheli porselen dolabını açtı ve parmaklarını üç deniz mavisini fincana geçirdi. Molly onları aldı ve çay için hazırlıklara başladı. Evan, "Evangelina kara büyü yapıyor," dedi.

"Ev yapımı zencefilli kurabiyelerim ve snickerdoodle kurabiyelerim var. Ve Jane'in çayına krem şanti istediğini biliyorum." Buzdolabını açtı ve Evan ondan sprey kutusunu aldı. Kapıyı kapattı, başını kocaman ellerinin arasına aldı ve o güne kadar gördüğüm en şefkatli hareketle yüzünü yukarı kaldırdı.

Adam karısına gülümsedi, karısı da ona gülümsedi. Muhtemelen bir çeşit Galce olan mırıldandığı kelimeleri duydum, dudaklarının büzüldüğünü gördüm ve Molly'nin yüzüne üflerken nefes verdiğini duydum.

Bir an için Molly'nin üzerindeki büyüü bozduğunu düşündüm. Ama geri çekildi, içinden güçlü bir duygu fıskırıyordu, o kadar sıcaktı ki odanın her yerinde hissedebiliyordum. Bana doğru döndü, yüzünde acı ve incinmişlik . "Evangelina'yı hiç sevmedin," dedi. "Ama onun hakkında bir şeyler uydurmak zorunda değilsin."

"Makyaj yap-"

"Kız kardeşimi hiç sevmedin. Birbirinizi tanımanız, arkadaş olmanız için size zaman tanımaya çalıştım.

Onun yerine, hoşlandığı bir adamla tanıştığında, onu aldın. Bunu nasıl yapabildin?" Bruiser.

Bruiser'dan bahsediyordu. "Ona aşk büyüü yaptı, Molly. Bu yanlış."

"Aşk büyüü mü?" Evan sordu. Başımı salladım ve karısının kollarını bıraktı, geri çekildi, omuzları birbirine yaklaştı. Onu bir doktorun teşhis koyduğu hastasını izlediği gibi izliyordu. Midemin bulandığını hissettim.

"Tek yaptığım büyü yapıldığını söylemekti. Onu ," dedim nazikçe.

"Ona her zaman senden daha değersizmiş, sana layık değilmiş gibi davrandın!" Mol sanki ikimiz de konuşmamışız gibi konuştu. Evan'ın yanından geçerken bir eliyle dairesel bir hareket yaparak Molly'yi konuşturmaya devam etmem gerektiğini işaret etti. Bunu yapmanın zor düşünmemiştim.

"Ondan ölesiye korkuyorum. Bu ondan nefret ettiğim ya da onu küçümsediğim anlamına gelmez," dedim.

Molly'nin gözlerinde yaşlar birikti. "Kız kardeşim bir kadının çekmesi gerekenden çok daha fazla acı çekti ve hepsi *onlar* yüzünden," neredeyse tükürüyordu, "şu anda uğruna *çalıştığın şeyler*." Bana ilerledi, bir parmağı işaret ediyordu, kolu bir değnek ya da asa gibi dimdikti, bir yıkım silahı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "*Ailesini* aldılar!"

Hay aksi. Evangelina'nın ailesini bir vampir mi dönüştürmüş? Molly ile tanışmadan çok önce evlendiğini hayal meyal hatırlıyordum ama kocasının ondan boşandığını ve kızlarının velayetini aldığını sanıyordum. Ama sonra, Carmen'in bebeği doğmadan hemen öncesine kadar hiçbirisiyle arkadaş olmamıştım ve Kötü Evie hakkında fazla aile dedikodusu bilmiyordum. Mol'un arkasında Evan şaşkın , sanki Evangelina'nın ailesini vampirlerin aldığını hiç duymamış gibiydi. Küçük bir baş sallamasıyla bu haberi şimdilik bir kenara bıraktı ve pembe bir balon şişirdi. İri yarı, sakallı bir adamın kız gibi bir balonu şişirmesi komikti, ama sonra aklıma geldi. Evan bir hava cadısıydı. Elinde ne varsa onu kullanarak anında bir büyü . "Evangelina neden New Orleans'tan eve geldi?" Mol'u daha güvenli konulara çalışarak sordum.

Molly tereddüt etti, "Vampirlerden uzaklaşmak için. Yardım ettiğin şeyler-" "Bir vampirle çıkıyor," dedim. "Üzerindeki ısırık izlerini gördüm-"

"Hayır, bu bir yalan," dedi. Onun arkasında Evan'ın balon üflemeğe ara verdiğini ve bir şişeden bir şey yudumladığını gördüm. Sonra sıvıyı balonun içine üfledi, sıvı balonun buğuyla kapladı. "Kız kardeşimi hiç sevmedin. Birbirinizi tanımanız, arkadaş olmanız için size zaman tanımaya çalıştım. Bunun yerine, hoşlandığı bir adamla tanıştığında onu aldın. Bunu nasıl yapabildin?" Az önce kendini kelimesi kelimesine tekrarlamıştı. Cümleler onun üzerindeki büyüün parçasıydı.

"Evangelina kanlı elması kullanıyor, vampirlerden aldığım emaneti, Molly. Çok güçlüdür, cadı çocukların gönülsüz fedakarlıklarıyla yapılmıştır. Seni heceledi."

"Kız kardeşimi hiç sevmedin. Birbirinizi tanımanız, arkadaş olmanız için ikinize zaman tanımaya çalıştım. Bunun yerine, hoşlandığı bir adamla tanıştığında onu elinden aldın." Molly sürekli bir telkin döngüsüne kapılmıştı ve bundan kurtulmasına nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Mol?" Evan bir elini onun omzuna koydu. Molly durdu. Döndü. Ve Koca Evan balonu patlattı. Ses

dar alanda çok yüksekti. Molly hızla nefes aldı, şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Anında gözleri kapandı ve yere yığıldı. Evan onu sanki Angelina'dan daha hafifmiş gibi yakaladı. O

onu mutfaktan çıkarıp yeni ana yatak odasına götürdü ve beni yalnız bıraktı.

Mutfağın etrafına bakındım. Kendimi dışarı çıkarmalı mıydım? Ya bu koşulları harekete geçirirse? Yemek yapmadım ama fırındaki ekmekleri kontrol ettim. Altı somun vardı, hepsi de altın . Üzerinde FIRIN yazan düğmeyi bulup kapattım, sonra bir bez bulup çıkardım ve rahatlık alanımın tamamen dışına çıkarak tezgâhın üzerine koydum. Güveci kapattım.

Evan hâlâ dönmemişti, ben de büyük odaya gittim ve kapıda durup çocukları izledim. Angelina uyuyordu, yüzü hayallere dalmıştı. Küçük Evan kız kardeşinin bebeklerinden birini tutuyor, kollarını indiriyor, Transformer gibi küçük motor sesleri . Güvendeydiler. Mutluydular. Onları izlerken bir kısmı gitti.

Angelina nefesini içine çekti. Doğrulup oturdu, gözleri çılgına dönmüştü. Çığlık attı. "Deerdeerdeer!" Kısa basamakları koşarak indim ve onu yakaladım. "Deerdeerdeerdeerdeer!" diye tekrar tekrar bağırdı. Kanepeye oturdum ve onu salladım, o çığlık attıkça rahatlatıcı tatlı sözler fısıldadım, minder uyuyan bedeninin sıcaklığından ısındı. Birden hıçkırmaya başladı. Kollarını bana doladı ve . Küçük Evan bebeği bıraktı ve yanımıza tırmandı.

"Dewerdewer," dedi, kız kardeşini taklit etmeye çalışarak.

"Geyiğin nesi var?" Evan'ın geri gelip yardım etmesini dileyerek ona sordum. Ama kapı boş kaldı.

"Geyikleri öldürüyor. Onları yiyor." Angie başını kaldırıp bana baktı. "Hâlâ yaşıyordu, Jane Teyze. Gözleri açıktı. Onu gördüm."

Nefesim göğsümde sıkıştı, istemsiz bir acı. Canavar geyik yerdı. Beast'in son anılarını mı görüyordu? "Geyiği kim öldürüyor, Angie Baby?"

"Kurbağa. Büyük kurbağa."

Görüntüye gülmemeye çalışarak gözlerini yorgana sildim. "Kötü bir rüyaydı, Angie. Sadece kötü bir rüya."

Evan kapı aralığından, "Bu aralar çok sık oluyor," dedi. "Çok fazla *National Geographic* izlemesine izin veriyoruz. Kurbağasının dişleri var ve yavrularına nasıl öğretmek için tilki ve çakalların yaptığı gibi kurbağa yavrularını canlı besliyor." Ona baktım ve ekledi, "Mol hala heceliyor ama uyuyor."

Angie Baby' saçlarını okşadım, titreyen bedenini tuttum. "Evangelina'nın dikkatini dağıtmak için kafasına beyzbol vurursam büyüü bozabilir misin?"

Koca Evan neredeyse gülümsedi. "Bunu görmek beni ne kadar mutlu etse de, hayır. Daha önce hiçbir cadılar meclisi güç halkasını bozmadım. Biraz çalışmama izin ver." Bu da tüm içgüdülerime ters düşüyordu.

Evan kapıya baktı ve bana acele ettirildiğini anladım. Hemen sordum: "Evangelina'nın ailesine, kocasına ve kızına ne oldu? Mol neden vampirlerin işin içinde olduğunu söyledi?"

"Yıllar önce ortadan kayboldular. Kız ve Evangelina . Marvin kaçtı ve kızı da yanında . Ortadan kayboldular. Evangelina yıllarca ipuçlarını takip etti. Onları hiç bulamadı." Başını iki yana salladı. "Molly'nin ailesi hakkında neden böyle söylediğini bilmiyorum."

"Molly heceleniyorsa, Evangelina bunu aklına sokmuş olabilir mi?"

Evan endişeli görünüyordu, ağzı incelmış, dudakları sakalıyla gizlenmişti. "Evet" dedi. Ama bununla daha sonra ilgilenmem gerekecek. Haydi çocuklar," diye ekledi. "Yemek vakti geldi ve anneniz biraz kestiriyor." Gözlerime baktı. "Koşullar indi. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

"Evet. " Angie'yi kanepeye oturttum ve kapıyı açtım. Gece havasında kurt kokusu aldım. Tüylerim diken diken oldu, Canavar'ın postu tenime değdi. "Sen ve Molly evdeki korumaları kurtadamları dışarıda bırakacak şekilde ayarladınız mı?"

"New Orleans'tan beri seni takip eden kurtadamları mı kastediyorsun?" dedi, sözleri sertti. "Evet," diye iç geçirdim, "o kurtadamlar." Bir kez daha, Evan'ın gözünde Mol'u tehlikeye atmıştım. Ve ben bunu daha da kötüleştirmek üzereydi. "Eş çalışıyorlar ve sanırım cadıların insanlardan daha iyi çalışabileceğini keşfettiler."

Evan nefesinin altında kötü bir şekilde küfretti. Evden çıkıp geceye doğru yürüdüm. Tek başıma.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Peki ya Fanghead'ler onları öldürürse?

Aktar dükkânında durdum ve devasa çiçekli bir bitkinin gölgesine park ettim. İri yaprakları uzun, kalp şeklindeydi ve yılın bu zamanında küçük ağacın tamamı tuhaf çiçeklerle kaplıydı; koyu fuşya rengi, sivri uçlu yapraklar ve koyu mavi merkezler. Molly bana bilimsel adını söylemişti ama benim tek hatırladığım Japon kelebek çalışıydı. Bugün, uzun, kıvrak dallar yağmurdan eğilmiş, ağır bir şekilde yere uzanıyordu. Bir dala dokundum ve dal bir çocuk silahı, doğanın su tabancası gibi geri sıçradı, üzerime su saçtı. Karanlık gökyüzüne doğru yüzümü buruşturdum. "Teşekkürler. Bir kez daha ıslanmaya ihtiyacım vardı."

İçeri girmeden önce kafenin ve dükkânın etrafında dolaştım, kokladım. Islak bir esinti karanlıkta dans ediyor, çamurlu toprak ayağımı emerken, kökler ve sarmaşıklar bana çelme takmaya çalışırken yüzümü ve vücudumu büyümüş çalılarla kırbaçlıyordu. Arka tarafta küçük bir hendek, yağmur sularını dik tepeden aşağıya doğru şırıldayarak akıtıyordu. Esintiyle yükselen kurt adam kokusunu aldım. Taze bir koku değildi ama kurtlar yakın zamanda buradaydı. Kahvaltı için geldiğimde fark edemeyecek kadar dalgındım, yoksa kokuyu . Lanet köpekler her yerdeydi. Onları Molly'nin evinde koklamıştım, şimdi de burada. Belki de cadıları eş olarak hedef almaktan daha kişisel bir şeydi. Belki de kasten arkadaşlarımı hedef alıyorlardı. Elektronik çağda, kimi önemseydiğimi keşfetmek o kadar da zor olmazdı.

İçeri girdim, çamurlu ayaklarımı yerden uzak tutmak için dükkânın hemen içindeki paspasın üzerinde durdum. İnsan Everhartlar Regan ve Amelia çalışıyorlardı; Regan kasada son satışları yapıyor, Amelia ise çamurlu ayak izlerini temizliyordu. Eşleşen sırtışırlarla beni selamladılar. Müşteri gittiğinde Amelia, "Seni kafede özledik. Seni görmek güzel Jane." dedi.

Regan bana bir fırın ikramı ve aromalı bir çayın son fincanını sundu. Temiz zemini kirletmemek için çamurlu botlarımı çıkardım ve kızlar çalışıp dükkânı , üniversite, dönem ödevleri ve Amelia'nın yeni erkek arkadaşı hakkında sohbet ederken bir masaya oturdum. Yedim, içtim ve başımı salladım. Bir beyzbol topundan daha büyük ve Aman Tanrım lezzetli mega muffin-limon-haşhaş tohumu- ile işim bittiğinde onlara kurtlardan ve sözümü şöyle bitirdim: "Sürülerini yeniden oluşturmaya ve eş edinmeye çalışıyorlar. Ve siz insan olmanıza rağmen, kurt ısırığından kurtulabilecek dişiler cadılar gibi kokuyorsunuz."

Ben konuşurken daha da yakınlaşan kızlar birbirlerine baktılar ve bu *bakışı* aldılar. Hiç kız kardeşim olmamıştı ama sessiz, anlık, sözsüz iletişimin neye benzediğini biliyordum ve buydu. Neredeyse tek bir kişi gibi, kızlar döndüler ve ön tezgahın arkasında kayboldular. Elllerinde silahlarla ortaya çıktılar. Kocaman silahlarla. Gülmeye başladım.

Amelia'nın elinde tamamen yasal bir 12 kalibrelik av tüfeği, Regan'ın elinde ise mat siyah kabızalı iki farklı yarı otomatik silah vardı. Regan, "Tabancalar dolu elbette; bu" dedi - H&K'yı kaldırdı - "vampirler için gümüş dokuz milimetre ile, ama weres üzerinde de iyi çalıştığını duydum. Bu da"- S&W'yi kaldırdı-"insanlar ve hırsızlar için içi boş kurşunlarla dolu."

Kaşlarım havaya kalktı. Oyuk uçlu mermiler çarpışmadan hemen sonra patlar ve etten yapılmış herhangi bir şeye çarptıklarında, bu patlama genişleme yolundaki her şeyi parçalara ayırır. Bunlar öldürmek içindir, durdurmak için değil. Ve bir Everhart'ın sahip olmasını beklediğim bir şey değil

Amelia tüfeği okşadı, "Molly bizi gümüş kurşunlarınızı elle dolduran gönderdi ve bu bebek dört gümüş fléchette mermi alıyor. Paramız ancak buna yetti."

Regan dedi ki. "Ama soyguncular için bol miktarda normal cephanemiz var."

"Tecavüzcüler."

"Adam kaçırınlar."

"Ve sarhoş iyi çocuklar."

"Bir kez soyulduk," dedi Regan, gözleri kısılmıştı. "Bir daha asla."

Hâlâ hafifçe gülerek çayı bitirdim ve insanlara cadı kız kardeşlerinin başına gelenleri anlatıp anlatmamayı düşündüm. Şimdilik vazgeçtim ve botlarımı giyerek ayağa kalktım. "Güvende kalın. İyi adamları vurmayın." Dükkanından çıktığımda kilidi çevirdiler ve kilit hantal, meydan okuyan bir sonlulukla düştü. Molly'nin kız kardeşleri ilginç bir gruptu. Çok tehlikeliydiler. Ama ilginç. Cep telefonum çaldığında cipin içindeydim ve bir kez daha kurulanmaya çalışıyordum. Rick'yeni numarasını görünce gülümsedim. "Merhaba," dedim.

"Henrii Thibodaux's Bayou Queen'in nerede olduğunu biliyor musun?" "Evet. Bir keresinde orada yemiştin."

"Bu gece burada bir konserim var. Ve tanıdık bir koku alıyorum."

Midemde kötü bir his vardı. "Ne kokusu?" "Kurtadamlar. Buraya gel."

Henrii Thibodaux'nun 25. Otoyol'un hemen dışındaki restoranına akşam yemeği saatinin ortasında girdim. Kızarmış deniz mahsulleri ve ızgara etin lezzetli aroması üzerinde bile anında kurt kokusu aldım. Yemek salonunda dolaştım, kokladım, erkekler tuvaletini kontrol ettim, komi olarak bir kurt çalışıyor olabilir diye kafamı mutfığa soktum, sonra otoparka doğru ilerledim, onları orada kaybettim, hafif hastalık kokan kokuları pişirme deliklerinden yükselen odun dumanının altında gizliydi. Buradaydılar ama bir süredir yoklardı. Otoparkta tek başıma durarak birkaç telefon görüşmesi yaptım ve içeri geri döndüm.

Siparişimi verdim, bir masada Rick'e katıldım ve Henrii'nin sos barından aldığım Texas Two-Step soslu dana kaburgaları mideye indirdim. Rick, Black Voodoo soslu boudin toplarını ve iki birayı çoktan bitirmişti - dağlarda Cajun yemeği. Sadece Amerika'da. Bütün gün tek yaptığım yemek yemekti. Yakında yer avlanmazsam kilo almaya başlayacaktım. Ayrıca çürük, yara bere içindeydim ama iyileşmesi beklemek zorundaydı

"Yani." Yarı boş bira şişesini eline aldı ve yudumladı. "Seni son yarı kedi, yarı insandın."

Durakladım, kaburgam ağzımın yarısına kadar gelmişti. *Hay aksi.*

"Kem sana Qora ya da Bouda diyor. Bir şekil değiştirici. Sadece en güçlü olanların yarı değişim yapabildiğini söylüyor."

İçimi çektim ve düşünerek kaburgadaki tüm eti küçük lokmalar halinde ısırdımBitirdiğimde parmaklarımı sildim ve "Bu konuda tuhaf görünmüyorsun" dedim.

Rick güldü, espriyle karışık bir kuşkuyla. "Ben de çok tuhafım, Babe. Ama öyle bir noktaya geliyorsun ki, önüne atılan her yeni şeye duygusal tepki verme yeteneğin kayboluyor." Bir pirzola daha yedim ve üçüncü birasını içerken onu izledim. Sarhoş gibi görünmüyordu. Şekil değiştiren doğası metabolizmasını etkilemişti. Rick'kafayı bulması zor olurdu. "Daha önce hiç yarı değişim şeyini daha önce görmüştüm. Neye ?"

Rick başını salladı ve birayı boşalttı. Garson ona bir tane daha getirdi ve Rick onu açıp yudumladı. "Tuhaftı. Aynı anda hem garip hem de güzeldi. Vahşi ve . Acı verici görünüyordu. Filmler bunun hakkını veremiyor."

Başımı salladım ve bir kaburga daha bitirdim. Aramızdaki sessizlik belki de olması gerekenden çok daha rahattı. Diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

"Ben geldiğimde motorlar gitmişti," dedi Rick işine dönerek, "ve burası kurt kokuyordu. Kokusunu alabildin mi?"

Başımı salladım ve parmaklarımı yaladım; yemek sepetini itti ve kabinde arkasına yaslanıp gerindi. Üzerinde daha önce de gördüğüm bir tişört vardı; ince, siyah, ipek örgülü bir tişörttü ve ışık doğru vurduğunda sakladığı kadar ortaya da çıkıyordu. Gözlerim omzundaki ve karnındaki beyaz, hafif çıkıntılı yara izlerine, sonra da yan tarafındaki uzun kas oyunlarına ve karın kaslarının dalgalanmasına takıldı.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izliyordu. Ağzımı kapattım ve çiğnemeyi hatırladım. Ama, Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Neyse ki ben batan, yayılan bir sıcaklığın ötesinde bir tepki veremeden, "Ödeşmek için seni kovalıyorlar, beni öldürmeyi bitirmek için kovalıyorlar. Başka ne olabilir ki?"

"Bir sürüyü yeniden inşa etmeye çalışıyorlar. Ama bunu herhangi bir düzen içinde yapacak kadar zeki değiller. Akıllı *olsalardı* yakalanmaları daha kolay olurdu. Aptalları tahmin etmek daha zor. Mantıklı olmak yerine rastgele. Ve"-yutkundum-"Asheville'e ve Güvercin Nehri'ne gelmeyi en başta nasıl bildiklerinden emin değilim." Nedenini bilmesem de bu düşünce önemli görünüyordu. Henüz. Biraz sohbet ettik, neredeyse gerçek bir randevu gibi. Ta ki Polis Şefi Billy Chandler, dalkavuk ya da uşak gibi peşinde iki polisle içeri girene kadar. Rick'in şaşkınlıkla başlaması üzerine, "Onları ben çağırdım," dedim. "Bu oyunu nasıl oynamak istersin?"

"Yatakta iyi olurdu ama polisler varken olmaz." Bunun üzerine sırttım ve o da devam etti, "çıkarken gördüğümü söyleyeceğim." Rick, Grégoire ve benim dışımda, kurtları sadece sabıka fotoğraflarında değil, bizzat gören tek kişiydi, bu yüzden stratejisi işe yarayacaktı. Kolamı bitirdim ve polislerin yaklaşmasını izledim. Chandler'ın yüzünde kötü bir ifade vardı. En sevdiği kişi olmadığını söylemek kolaydı.

"Dökül bakalım Yellowrock," dedi. "Senin saçmalıkların için zamanım yok."

"Belki benimki için zamanın vardır, Billy." Rick oturduğu bankta daha da aşağı kaymış, neredeyse uzanmıştı ve gözleri tembel bir kedinin gözleri gibi kısılmış, koyu renkli irislerin sadece alt yarısı ve gözbebeğinin bir kısmı ortaya çıkmıştı. Ses tonunda uyarı vardı, sanki şefe kibar olmasını söylüyordu. Bana karşı. İçimi farklı sıcaklık kapladı. Hiç kimse beni korumaya çalışmamıştı. Hiçbir zaman. Boyum ve kas yapımla çoğu erkek kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünürdü. Ki yapabiliirdim, ama de ...

Sırıtişımı gizledim, ayağa kalktım ve yeniden doldurmaya gittim. Geri döndüğümde konuşmanın sonunu duydum. Rick dedi ki, "Henrii'nin güvenlik kameraları var. Müdür görüntüleri çekti ve bir kopyasını yaktı." Bir eli omzuna gitti ve oradaki yara izleri gömleğinin ince kumaşının altından belli belirsiz görünüyordu. "Arama emri olmadan," diye yavaşça ekledi. "Ve bunun için Jane'e teşekkür edebilirsin." Chandler'ı izlerken hafifçe gülümsedi. "Ona borçlusun."

Bu benim için yeni bir haberdı. Ve bu ifadeyle ilgili her şey Rick'e hiç yakışmıyordu. Bir kedinin bir köpeğe yapabileceği türden bir alaydı. *Hay* aksi. Dolunay yaklaşıyordu ve Rick'in yeni kedi doğası ortaya çıkmaya başlamıştı. Şef koridorda duran bana döndü. Ona tatlı tatlı gülümsedim ve geçmek için onu kenara ittim. Ben de arkama yaslandım, Canavar'ım otomatik olarak Rick'in küstah vücut dilini taklit ediyordu. *Benim, diye* mırıldandı Beast, gözleri Rick'in üzerindeydi. Onu tam bir insan olarak sevmişti ama şimdi yarı büyük kedi olduğu için Beast büyülenmiş görünüyordu. Billy'nin kaşları daha da çatıldı. Soğuk bir kızartma yedim ve işaret parmağımdaki bir damla sosu yaladım ve sırıtişımın genişlemesine izin verdim.

"Şu güvenlik kayıtlarını bir görelim," dedi Billy, sesi sertti. Bu bir teşekkür değildi ama hakaret sayılmazdı. Rick ve ben koltuklardan kalktık ve hep birlikte üst kattaki küçük ofise çıktık. Müdür diski sisteme bırakmıştı ve Rick bir düğmeye bastı. Ona cihazın hazır olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım, o da tek omzuyla hafifçe omuz silkti. Henrii's gibi bir yerde müzik yeteneği olarak çalışmanın

yardımcılara biraz hareket alanı sağladığını tahmin ettim.

Dizüstü bilgisayarda restorana giren, kafaları ve yüzleri tıraşlı, biri gözlüklü iki adamın grenli görüntülerini gördük. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bunlar, sürünün Rick'i esir tuttuğu otel odasında bilinçlerini yitirmiş ve polislerle teslim edilmiş halde bıraktığım iki kurttu. Dağ aslanı benliğim için onların gerçekliğini sadece kokularına bakarak kabul etmek kolaydı ama insan yanımda bu görüntüye içgüdüsel bir tepki verdi; elektrik, zehir. Rick de öyle, gözeneklerinden hafif bir korku kokusu sızıyordu ama vücut duruşu gerilmiyor ya da tepki veriyormuş gibi görünmüyordu. Giderek daha çok bir kediye benziyordu.

Ekrana odaklandım. Kurtlardan biri Koca Evan'dan daha iriydi ve kaslıydı. Ona İtfaiye Kamyonu lakabını takmıştım. Diğer adam onun küçük görünüyordu ama muhtemelen 1.80 ile 1.90 arasında bir boydaydı. İtfaiye Kamyonu'nun yanında bunu söylemek zordu. Küçük adam dijital görüntüde hızlı hareket ediyor, karelerin aralıklı ilerleyişinde zıplıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri kısıktı ve kapüşonunun altında muhtemelen silah olan çıkıntılar vardı. Kurnaz görünüyordu, ki bu onun yeni adı oldu.

İtfaiye Aracı ve Gelincik'in içeride kayboluşunu izledik, ardından büyükanne elbisesi ve eski moda çizmeler giymiş, üzerinde açık bir şemsiye olan bir kadın geldi. Rick bir düğmeye bastı ve dijital görüntü tekrar kadının gidişini gösterdi, çizmelerin içinde hantal bir yürüyüşü vardı ve onu iki kurt adam takip ediyordu. Zaman damgası altmış iki dakika geçtiğini gösteriyordu. Bir başka düğme bize park alanını ve kurt adamların kasklarını takıp motosikletlerini çalıştırarak sokağa çıktıklarını gösterdi. Bir an sonra Rick içeri girdi ve görüntü durdu.

"Yine," dedi Billy. Motorlar kükreyerek uzaklaştığında, Kuzey Carolina plakası olmadıklarını anlamamıza yetecek kadar plakalarını görebildik. Rick'e baktı. "Bu ikisinin gizli bir polisi kaçırıp tutsak eden, ona *işkence eden*" -Billy'nin kurt adam lekesi gibi Rick'e baktı- "ve onu öldürmeye çalışan kişiler olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi Rick, bakışlardaki hakareti kaldıramayarak.

"Rick'in bir kurt adama dönüşüp adamlarınızı ısırabileceğini düşünmeden önce, vampirlerin Mercy Blade'inin böyle bir olasılığı ortadan kaldırdığını bilmelisiniz," dedim. "O bir kurt adam değil." Rick güldü ve sesi acı bir nota taşıyordu. Evet. Kurt adam değil. Tabii ki büyük kedi kürküne dönüşebilirdi. Ve yakında.

Billy kaşlarını çatı. "Motorcular hakkındaki BOLO'yu bu videodaki görüntüleri de içerecek şekilde güncelleyeceğim ve onları silahlı ve tehlikeli olarak listeleyeceğim, yerlerini tespit etme ama yaklaşmama emri vereceğim." Chandler bana baktı, isteksizliği gözlerinden okunuyordu. Bana bir şey sormak istemiyordu. "Bu adamları bulursak ne yapmamız gerekiyor?"

"Ara beni," dedim. "Vampirleri getireceğim."

"Peki ya sivri kafalılar onları yakalamak yerine öldürürlerse?"

"gereken bazı evraklar var," dedim ve polisleri iterek koridora ve merdivenlerden aşağı indim. Dışarıda, su birikintilerinin arasından geçerek SUV'a ulaştım ve sokağa çıktım. Düşünmem gereken çok şey vardı.

En iyi düşünme şeklimi, aktif olarak bir düşüncenin peşinde olmadığım zamanlarda . Fikirler küçük avlar gibidir, bir kedi onları kovalamaya çalıştığında köşelere kaçarlar, kedi sessiz ve hareketsiz oturduğunda oynamak için ortaya çıkarlar. Odama döndüğümde topo haritaları, nehir ve akarsu haritalarını inceledim ve bir kez daha grindy gözlemleri ve kurt saldırıları haritasını . Daha önce avlanmadığım bir yer fark ettim, umut verici bir arazi gibi görünüyordu - büyük kedilerin sevdiği kadar dik değil, ama insan faaliyeti için çok dik şeylerden oluşuyordu. Küçük bir sırt çantasını hareket çantası olarak , güvenlik ekibine gece için talimatlar verdim ve vampirler planlara direnirse Leo'yu aramalarını emrettim. Bruiser'a iki satırlık bir mesaj atarak avlanacağımı ve vampirlerin güvenlik endişeleri nedeniyle otelden ayrılmamalarını söyledim. Leo'yu

benimkiler onu ararsa diye.

Ayrıca Angie Baby'den yeni bir sesli mesaj keşfettim. Şifreyi girdim ve yumuşak sesini dinledim, "Jane Teyze. Beni görmek için geri gelmelisin. Tamam mı? Annen olması gerektiği gibi davranmıyor. Gelmelisin."

Suçluluk duygusu çelik bir diken gibi içime işledi. Sanki Mol hâlâ heceleniyormuş gibi geliyordu. Ama Koca Evan iş başındaydı ve ona zaman tanıyacağıma söz vermiştim. "Yakında, Angie Baby," diye mırıldandım.

Leo'nun beni takip etmek için kullanabileceği cep masanın üzerine koydum ve temiz kot pantolon, koşu ayakkabıları, tişört ve hafif bir ceket giyerek otelden ayrıldım. Benim olduğunu düşünmeye başladığım SUV yola çıktım. Bir alışveriş merkezinden yeni bir kullan-at cep telefonu aldım ve artık aşına olduğum bir yol parçası olan 70'e çıkmadan önce yiyecek malzemeleri için bir Ingles'de durdum.

Bu işle ilgili neredeyse her şey Asheville ve Hot Springs arasındaki yolu işaret gibiydi: kurtların öldürüldüğü yerler, grindy'nin görüldüğü yerler, Molly ve ailesini takip eden kurt kokusu ve hatta Lincoln Shaddock'un evi ve av bölgesi. Tesadüflere inanmazdım ve bu inancımı sarsacak çok az kanıt görmüştüm. Ama onlardan çok vardı: Evangelinanın karanlık tarafa geçmesi, Lincoln Shaddock'un onun büyüüne kapılması, kurt adamların bölgeye gelmesi, bunlardan birkaçı. Bunların birbirine bağlanması gerekiyordu ama nasıl? Kendi düşünce süreçlerim de dahil olmak üzere her şeyi sarsmak için yeni bir şey denemeliydim. Kurtları öldürüp gittikleri yerde avlamak yerine, avlandıkları ve öldürmedikleri yerde avlamam gerekiyordu. Canavar formunda.

Yağmur yeniden başladığında Molly'nin evinden aşağıya, az kullanılan bir araba yoluna park ettim. Arabayı koruyan zincir eskiydi, paslanmıştı ama sağlamdı. Onu tutan kilit paslanmıştı ve levyeyle kırıldı. Arabayı sürdüm, yabancı otlar alt takımı sıyırdı ve SUV'un sabah görünmeyeceği bir virajın etrafına park ettim.

Ön koltuğa oturarak çırılçıplak soyundum, üzerimdeki kıyafetleri atılabilir hücrenin etrafına ve büyük seyahat çantamın içine yuvarladım. Canavar olarak avlandığımda, bizim olduğunu iddia ettiğim/ettiğimiz bir bölgem olduğunda hafif bir çanta hazırlardım. Ya da yazın. New Orleans'ta. Ya da sadece avlanırken ve şafak bizi evden uzakta yakaladığında Canavar formunda kalabildiğimde. Bu gece hava soğuktu, mevsim normallerinin dışında erken bir don uyarısı vardı. Şafak sökerken nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Uzak bir yerde tekrar insan formuna geçmem ve en yakın yola kadar yürümem gerekebilirdi. Belki de cep telefonum çalışana kadar yürümeliydim. Bütün gün canavar formunda kalıp işimi yapamazdım.

Omuzlarıma yeni bir polar battaniye . Birisi nazik bir şekilde yok ettiğim küçük battaniyenin yerine yenisini almıştı. Minibattan ve bir çift ucuz terlikten başka bir şey giymeden, çantamı ve dağ aslanı fetişi kolyemi taşıyarak, kasırganın ara sıra yağan son yağmuruyla yolda yürüdüm. Otuzlu ya da kırklı yıllardan kalma, çatısı çökmüş, duvarları asbestle kaplanmış, pencereleri yeraltı dünyasına bakan gözler gibi yanmış eski bir dağ evine gelmeden önce yol keskin bir şekilde alçalıyordu. Bir zamanlar dağın aşağısını görüyordu ama fidanlar ve çalılıklar büyümüş ve her türlü manzarayı kapatmıştı. Çalılıkların arasında bir kayanın yuvarlak tepesini buldum ve etrafındaki boşluğu temizledim, sarmaşıkları ve çalıları söktüm. Ellerimi incittim ama vardiya bunu düzeltecekti.

altın külçesiyle kayayı kazıdım ve yuvarlak taşın üzerine oturmadan önce battaniyeyi oturtmak için katladım. Soğuk taş çıplak bir popoyu hızla dondurabilir. Sırt çantamı boynuma taktım ve canavar boyutuna ayarladım, gözlerimi kapattım ve nefes aldım, tuttum ve yavaşça bıraktım. Tekrar. Ve tekrar. Orada olduğunu bilmediğim gerginlik yağmur gibi akıp gitti içimden. Rahatladım ve omuzlarımı gerdim. Elimdeki fetiş kolye rahatlatıcıydı, bu işin bilinmeyenlerinin ortasında bilinen bir şeydi. Kalp atışlarımı yavaşlattım, nefes aldım, zihnimin sakinleşmesine izin verdim. Ve Beast'i düşündüm.

Jane gitmişti. Kıpırdamadan uzandım, kokladım, dinledim. Gökyüzünden gelen su, yerde akan su, yapraklardan düşen su kokuyordu/görüyordum/tadıyordum/tenimde hissediyordum. Horoz, kokarca, kertenkele ve yılan kokusu güçlüydü. Fareler ve sıçanlar yıkık dökük bir evde yaşıyordu. Beşten fazla kuş sincap, ıslak ve soğuk kokuyor, ağaç yuvalarında uyuyorlardı. Lezzetli ama yakalaması zor. Bir ağız dolusu çıtırtı. Avlanmaya değmez. Kulak tıkaçları seğirdi. Dağdan aşağı inen rakunların paytak paytak yürüyüşlerini duydum. Yakınlarda insan kokusu, her zaman havada olan arabaların kokmuş nefesi, eski duman, ekşi odun ve insan ininden gelen çürük. Canavar görüşü her şeyi Jane'in gözlerinden daha net, daha parlak, daha keskin yapıyordu. Dağ iki yandan ağaçların içine doğru kıvrılıyordu. Uzakta bir ev gördüm, ışıkları televizyon görüntüleri gibi loş ve titrekti. Uzaktaki yolda hareket eden bir araba gördüm. Uzaktaki kamyonların sesini duydum.

Kayadan kalktım ve gerindim, kaslarımı çektim, göğsümü, omurgamı ve bacaklarımı . Kolyeyi ve battaniyeyi ağızıma aldım ve arabaya doğru yürüdüm. Çirkin bir araba. Bitsa'yı sevdim, kükreyen sesli ve burnu rüzgârda bir bisiklet. Açlık midemi çekiştiriyordu. Açlık zamanlarının acısı, pençeler gibi. Jane uyandı, derinlerde bir yerde.

Lanet olsun. Biftekleri arabadan çıkarmayı unuttum.

Kedi kahkahası attım. Kolyeyi ve battaniyeyi yere koydum ve arabanın yan tarafına dayandım. Pençelerimi kıvırdım. Kapıyı açtım. *İyi bir avcı. Soğuk ölü inek yiyip kurt avına çıkacağım. Bulursam geyik ya da tavşan yerim.*

Ben de maymunun amcası olurum. Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?

Canavar akıllı. Gözlerinin üstündeki eti aşağı çekti, düşünüyordu. *Jane'in maymun kolyesi yok.* Jane güldü. Nedenini bilmiyordum. Kolyeyi ve battaniyeyi koltuğa koydum ve içeri atladım. İnek paketini dişlerimin arasına aldım ve dışarı atladım. Plastiği yırttım ve soğuk ölü ineği yedim, tadı eski ve suluydu. Avlanmak ve canlı inek yemek , taze kan ve sıcak et, ineğin ağlama sesi, acı ve korku içinde.

İnek avlamıyorsunuz. Onlar insanlara ait.

Öldürücü dişleri göstermek için kaldırılmış dudak. *Canavar sahipsiz değil. Jane tarafından bile.* Sessizdi.

Arabanın yanına oturdum ve eti bitirdim, uzun dilimle patilerini ve yüzünü temizledim, hışırtılı ve kaba, kan ve et parçalarını çene ve patilerden çekip aldım. Karnım doyunca ayağa kalktım ve arabanın kapısını kapattım. Kurt kokusu dağdan aşağı indim.

Ay yüksek ve küçüktü, bulutlu gökyüzüne karşı parlaktı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İnsan ışıkları burada azdı, birçok yıldız gecenin siyah boşluklarını dolduruyordu. Ağaçlar yosunlarla kaplıydı, Canavar görüşünde koyu yeşil ve gümüş rengindeydi, yaprakları toprağın nefesiyle hışırdıyordu. Küçük derelerin üzerinden atladım. Birinde kayaların altında uyuyan alabalıklar gördüm. Alabalıklar lezzetliydi. Ama su soğuktu. Hayvanların hareket ettiğini duydum, Jane'in Jane-formunda duyamadığı, Jane-formunda göremediği sesler. Jane Canavar'dan daha yavaştı ama Jane birçok kurt öldürmüştü. Jane insan silahı ve çelik pençeleriyle iyi bir avcıydı. Canavar'ın ben/biz'i tek başına Jane'den ya da büyük kediden daha iyiydi. İyi bir avcıydı. Başını geriye attı ve geceye meydan okuyarak çığlık attı. *Canavar burada. Burası Canavar'ın bölgesi.* Tepeden aşağı koştu. Serin esintide kurt kokusu buldum. Kurt kokusu tazeydi. Burnumu toprağa dayadım ve kokladım, uzun bir koku alma çabası. Canavar beyni burnunu toprağa dayayıp avlanmak için iyi değil. Canavar beyni köpek beyni gibi değildi, Jane'in bir zamanlar sahip olduğu tazi beyni gibi değildi. Ama Canavar açsa bu şekilde avlanabilirdi. Açlık zamanlarında öğrenmişti. Diğer kediler öldüğünde yaşamıştı. Burnumu yere dayayıp koşmaya başladım.

Yolda kurt kokusu buldum. Kurt tarafından öldürülmüş büyük bir geyik bulundu. Eski kan, eski et.

Eski avdan yedi, onu sahiplendi. Artık canavarın avı. Ağzını yalayarak temizledi, tekrar kurt kokusunu takip etti. Uzun zaman geçti.

Molly'nin kokusunu aldım. Angelina'yı kokladım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Molly İneği Öldürebilir mi?

Başını gökyüzüne kaldırdı ve bu kez uyarmak için çığlık attı. *Benim. Benim, benim, benim. Molly'nin inini avlayan kurtları öldürün.* Toprak talebinin sesi tepelerde . Kokuların önünde, ağaçların ve çiçeklerin olduğu bahçeye, çimlerin ortasında cadı koğuşlarıyla ışıldayan eve doğru . Işıkla parlayan mavi koğuşlar evi kaplıyordu. Molly, Angelina-kit ve Küçük Evan-kit içeride güvendeydi. Ev karanlıktı. Molly Canavar'ı göremezdi. Ama çığlığımızı bilecekti. Korumak için burada olduğumuzu bilecekti.

Molly'nin evinin etrafında, koğuşların dışında sessizce dolaştı, büyü postunu ve bıyıklarını gıdıkladı. Hepsi güvendeydi. Molly yavruların iyi bir annesiydi. Evan iyi bir koruyucuydu. Evan, Jane'e en sevdiği vampir bıçağı olan çelikten pençeyi yaptı. Döndüm ve kurtların peşinden koştum. *Öldüreceğim.*

Şafak gökyüzünü griye çevirip küçük yıldızları kovaladığında, bütün gece avlanmıştım. Kurtları uzaklara kadar takip ettim. Eski geyik ölülerinden yedim. Kurtları Molly'nin cadı kız kardeşlerine kadar kovaladım, mavi ışıklar ve mor ışıklarla korunan küçük evler, bazıları balkabağı, kavun ya da kokmuş ot gibi kokuyordu, her kız kardeşin büyüünün rengi ve kokusu farklıydı. Kurtları yokuş aşağı nehre kadar ve dere boyunca avladılar. Dolu, su sesiyle kükreyen, dere dibinde yer iddia eden bir dereydi. Hızlı akıyor, deriye soğuk sıçratıyordu. Her yerde yağmur ve çamur kokusu vardı. Derede öğütülmüş toprak kokusu güçlüydü ama burada, dağlarda farklıydı. Daha iyiydi. Ölü balık kokusu değil, taze balık kokusu. Grindy kayaları ve ağaçları pençeleriyle işaretlemişti.

Evangelina'nın kokusunu aldım. Derenin ortasındaki büyük kayaya sıçradı ve derenin üstündeki tepede büyük bir ev gördü. Evangelina'nın iniydi. Üst üste yığılmış odalar, üç kat yüksekliğinde. Birçok pencerenin üzerinde beşten fazla sivri tepeler ve birçok renkte mavi ve yeşil boya. *Gables ve dormers*, diye mırıldandı Jane. *Zencefilli kurabiye tarzı eski bir ev. Everhart ailesinin evi olabilir mi?* Burada kurt kokusu yoğundu ama koğuş yukarıdaydı, parlaktı ve arı iğnesi gibi canavar burnunu yakıyordu. *Kurtları uzak tutmalı*, diye düşündü Jane. Çömeli izledim, dinledim.

Tepede beşten fazla çeşit çiçek ve kokulu otlar yetişiyordu. Sert kabuklu yemişleri olan birçok ağaç. Sebze bahçesinde sarı kabak, balkabağı ve Jane'in yiyebileceği diğer bitkiler vardı. Canavar yemezdi. Canavar avcıydı. Kedi nanesinin kokusunu almazdı. Kedi nanesi bitkisini severdi. Evangelina'nın evinin etrafındaki koğuş kapandı. Kokladım. Büyü hâlâ havadaydı, burnuma batıyordu. Gece boyunca koğuşlar hep açıktı. Şimdi kapalı. Koku . . . Ayakları birbirine kenetledim, saldırmaya hazırdım. Kurt kokusu, yakın! *Kurtlardan nefret ederim. Et hırsızları.*

Şimdi buradalar mı? Jane kalbinde korkuyla kaçmak istediğini düşündü. Evin içinde parlak bir ışık yandı. *Mum mu?* diye sordu Jane, canavar gözleriyle görerek. Küçük ışık evin içinde hareket etti, pencerelerde parladı, aydınlık sonra karanlık. Kapı açıldı ve Evangelina elinde küçük bir fener ve kilden yapılmış, maviye boyanmış üstü kapalı bir taşıyarak avluya girdi. Çıplak, diye düşündü Jane.

Sessiz kahkahalarla nefes aldı. *Jane çıplak*, diye düşündüm, *büyük kedi olduğumuzda.*

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla Evangelina'nın arkasından kapandı. Kapıda kol gibi kısa, düz bir kol gördü. Jane, *"Kol"* dedi. kıyıya indim ve çömeldim, pawpawpaw, dik kıyıda sessizce. Sık çalıların altında izlemek için bir yer buldum.

Evangelina yerde bir cadı çemberi oluşturmuş, yuvarlak bir hendek kazmış ve etrafını Beast-paw büyüklüğünde beyaz kuvars taşlarla kaplamıştı. Çemberin dört noktasında küçük fenerler yaktı, alevler titriyordu. Daha küçük taşlar çemberin içinde Jane'in okuduğu kelimeler gibi çizgiler oluşturdu.

Pusula noktaları, diye düşündü Jane. Ama İngilizce kelimeler değil. Okuyamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum.

Gölgelerin içine girdim ve soğuk zeminde süründüm, karnım düşük ve omuzlarım kambur, eve . Evden iki sıçrayış, uzun saplara yerleştim, çiçekler yüksekte, esintide hareket ediyordu.

Evangelina çemberin ortasında oturmuş, sözcük olmayan satırlara bakıyordu, bacak bacak üstüne atmış, kucağında bir kâse . Pembe elmas önündeki taşın üzerinde duruyordu. Jane'in görüşünde parlak pembe ve kan renginde büyüler ve sihirler buğulanıyordu. Canavar gözleriyle kırmızıyı görmek kolay değildi. Gökyüzündeki fırtına bulutları gibi gittikçe büyüyen, yoktan var olan sisin içinden siyah şimşekler çaktı. Pırıl pırıl sis havada, elmasın üzerinden akıp geri dönüyor, cadının bedeninde sanki gibi nefes alıp veriyordu.

Evangelina bir kelime söyledi. "Ansuz" gibi bir şeydi. Vücudunun etrafındaki sisten, kan renginde ve kara bulutlarla benekli bir koğuş yükseldi. Bulutlar elektrik gibi kıvılcımlanıp çatırdarken, koğuş onun üzerinde kıvrıldı ve kapandı. Evangelina iç çekti.

Cadı kâsenin kapağını kaldırdı; içi kan doluydu. Çok fazla kan. Evangelina garip kelimeler söyledi, Jane'in dilinde değildi. "Fayhoo. Eeesaw. Fayhoo. Eeesaw. Fayhoo. Eeesaw . . ." İlahi. Elini kan dolu kaseye soktu ve . Pembe elmasın üzerine damlattı. Söylediği ilahiler yumuşadı. Uykulu bir sesle.

Kalp atışlarım hızlanırken sessizce nefes nefese kaldım. Jane aklımdan lanet okudu. Evi izledim. Karanlık ve boştu, pencereler ölü gözler gibi dünyaya bakıyordu. Kollarımı sıkıca topladım, gözlerim verandadaydı. *Ne yapıyorsun?* Jane sordu. Sıçradım. Çıplak bir yere düştüm. Tekrar sıçradım, verandaya indim. Etrafımda döndüm, uzun ve güçlü kuyruğum denge için çırpınıyordu. Evangelina hâlâ iki kelime , sırtı eve dönüktü. Kendi kafasına kan döktü. Aptal cadı, ilk avını yapan yavru gibi, yemek için içeri tırmanıyor. Sonrasında postunu temizlemek zor.

Kokladım. Kan cadı kokmuyordu. Ne de Canavar'ın bildiği bir şey. *Tuhaf bir kan.*

Hecelenmiş kan, diye düşündü Jane. *Ona bir şey yapmış.*

Bir pençemi kaldırdım ve pençelerimi açtım. Kanca kolu. Kaldırdım. Kapı açıldı. Kapıyı açan kolu sevdim. İçeri koştum. Kapı arkamdan sessizce kapandı. Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Evangelina hala daire şeklinde oturuyordu, çıplak vücudundan kan akıyordu.

Evin içinde dolaştım, yemek odası, yemek odası, televizyon odası, bilgisayar odası ve yazı yazmak için masa. İki yataklı oda, biri birçok insanın hafif kokusunu taşıyordu, diğeri Evangelina içindi. Büyük bir yatak, köşelerde ölü ağaçlar, üstte çadır vardı. *Tavanlı bir odada yatağın üzerinde çadır olması çok aptalcaydı.* Jane güldü. Sandalye, banyo, dolap, yerde her yerde giysiler. Kapıda durdum, yumuşak bir tıslamayla havayı ağzımdan içeri çektim. Durdum. Tekrar havanın tadına baktım. *Vampir Lincoln Shaddock ve çok fazla kan ve seks.*

Lanet olsun. Molly inek doğuracak, diye düşündü Jane.

Canavar inek avlamak ve yemek istiyor. Bizon gibi ama öldürmesi daha kolay. Jane hayır diyor. Ama Molly inek öldürebilir mi?

Hayır. Molly yapmaz- Jane aklımdan nefes sesi çıkardı. *Boş ver. Üst kata. Çabuk. Lütfen,* diye ekledi. Jane, Beast alfa iyi bir beta çalışıyordu. Döndüm ve uzun kuyruğumla koridora çarparak merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenleri hızla çıktım. Kapılar burada kapanıyordu ama koyu metalden kolları vardı. *Bronz.* Jane'in düşündüğü gibi, *dönemsel reproduksiyonlardı.* Kapıları açtım. Bir oda eşyalarla doluydu, tozlu, eski. Bir oda yatak odasıydı, tozlu, kullanılmıyordu. Yatakta Evangelina'nınki gibi uzun ağaç direkler ve üstünde çadır vardı. *Gölgelik,* diye düşündü Jane. *Pembe ve lavantayla dekore edilmişti. Aynanın etrafında kıvrılmış fotoğraflar. Eski bir dizüstü bilgisayar. CD'ler. Bir yığın mücevher. Saçmalık. Burası bir gencin odası.*

Kapıyı kapattım. Banyo ve vücut temizliği için kullanılan oda da tozlu, tozlu. Bir cadı kadın için büyük bir ev-den. Çalışma odası boşa harcanmış. Küçük koridorun sonundaki son oda farklıydı. Kapının bu tarafından koku geliyordu. Kan kokusu. Kokladım, kokuyu öğrendim. Erkek. Yılların kanı. Pençemle kola bastım ve kapı açıldı. Odada ahşap zemin, kanepeler, masa ve televizyon vardı. Puro dumanı kokuyordu. Ve eski

Gazeteler. Ve ölü insan.

Dikkatlice, yavaşça içeri adım attı. Yerde kan vardı, eski kokuyordu. kimyasallar kullanılmıştı. *Clorox*, diye düşündü Jane. *Deterjan*. Kanepenin arkasına doğru ilerledim ve orada duvara dayalı bir halı buldum. . Ucunu kokladım. İçinde ölü bir insan vardı. Jane lanetledi, yüreğinde korku .

Canavar korkmaz. Canavar av değildir, diye hatırlattım ona. Döndüm ve odadan çıktım, kapıyı pençemle çekerek kapattım ve ölü adamı halının içine sakladım. Diğer kapıları kontrol ettim. Hepsi kapalıydı. Üçüncü kata çıktım. En üstteki kapının kolu değil, yuvarlak kolu vardı. *Buraya giremeyecek*.

Merdivenlerden aşağı koştu. Alttaki kapıyı gördü, yukarı çıktığını göremedi. Kenarlardan düşük ışık geliyordu. Kapıyı açınca aşağı inen merdivenleri gördüm. Durdum. Tadım, test. Hava limon tadı gibi parlıyordu. Soğan tadı. Kötü bir tat, arı sokması gibi. Arının yemeğe konduğunu hatırladım. Yedim. Uzun süre acıdı. Burada arı başka hiçbir koku alamıyordum. Burun kıvrıldı. Kesildi. Hapşırıldı. Kötü tat/koku. Yumuşak bir inilti duyuldu. Nefes alma sesi, horlama, merdivenlerden yukarı çıktı, alttaki odadan ışık geldi. Ama merdivenler karanlıktı. Işıksız.

İyi ki bikinili değiliz, diye düşündü Jane, *yoksa bu gerçekten tehlikeli olabilirdi*.

Jane'in gülüşünü ya da 'in korkusunu anlamadı. Eşikten adımımı attım. Dışarı çıkıp çıkamayacağımı görmek için kapı kolunu kontrol ettim. Her iki tarafta da sağlam kollar vardı. Merdivenlerden inmeye başladım. Dar merdivenlerin sonundaki duvarda çerçeve içinde bir resim gördüm. Jane onu incelemek için yavaşladı. Onun alfa olmasına izin verdim. Jane'in düşünceleri zihnimi doldurdu.

İnsan görüşümle çizdim. Resim, ortasında bir pentagram bulunan bir cadı çemberinin tasviriydi; pentagramın noktalarında duran yetişkinler vardı. Kadın katılımcılar göbeğin altında bir noktaya kadar gelen körüklü etekler, büyük kollar ve korseler giymişlerdi. Erkekler ise diz altı pantolonlar, dantel ve saten kumaşlar, büyük tokalı ayakkabılar ve tepelerine kadar uzanan beyaz peruklar giymişlerdi. Ve hepsinin azı dişleri vardı. Pentagramın ortasında çıplak ve bağlı, insan görünümlü iki çocuk yatıyordu. Peruklu ve keçi sakallı adamlardan biri onların üzerinde bir athame tutuyordu. Göğsünde, pembe elması -kan elması- tutan kalın bir mahfazaya sahip şatafatlı, ağır, altın bir zincir vardı; mahfaza boynuz ve pençe şeklindeydi. Barbarca, vahşi ve güçlü görünüyordu; uzak bir zaman ve mekândan kalma bir eserdi.

Bu resmi biliyordum. Vampir soylarını devoveo'dan, yani dönüştürüldüklerinde içine girdikleri ve kendilerini yeniden vampir açlarının kan tutkusunun ortasında bulana kadar on yıl kadar katlandıkları delilik halinden çıkarmayı amaçlayan bir kara büyü sanat töreninin tasviriydi. Canavar'ı yavaşça merdivenlerden aşağı ittim. Biz ilerledikçe ilerideki beyaz boyalı bodrum duvarında hepsi aynı hizada asılı daha fazla resim belirdi.

Bu resimleri cadı çocukları öldüren vampirlerden çalmıştım. On beş tane vardı, yedisi bir yüzyıldan, on beşinci yüzyıldan, diye düşündüm, yedisi de on altıncı yüzyıldan -ya da belki on altıncı ve on yedinci yüzyıldı. Önemli olan tek şey, bunların kara büyü-kan büyü deneylerini kaydetmek için kullanılan iki zaman dilimine ait sanat eserleri olmasıydı. Onları Evangelina'ya yok etmesi ya da saklaması için vermiştim. Kullanması için değil.

Beast bodrum katındaki odaya girdi. Nefes alıp veren ve horlayan her kimse burada değildi. Mobilya, çamaşır makinesi ya da kurutucu yoktu; beyaza boyanmış duvarlar ve tavan, siyaha boyanmış zemin ve odanın ortasındaki beyaz cadı çemberi dışında hiçbir şey yoktu. Duvarlardaki resimler eşit asırlara göre dizilmişti. Modalar değişse de resimlerdeki insanlar değişmemişti. Onlar vampir cadılar, Damour'lar, Renee ve kardeşleri ve kocalarıydı. Kardeşleriyle evlenmişti. Onları öldürmeye yardım etmiştim.

Daha önceki resimlerde, kadın vampirler yüksek belli, göğüs dekoltesi gösteren ince elbiseler, narin ayakkabılar ve çok sayıda doğal renkli saçlar giyiyordu. Yetişkin Damour'lar şu şekilde tasvir edilirdi

ve bazen de onların kafayı yemiş ergenlik çağındaki çocukları. Bazı resimlerde gençler cadı çemberlerinin ve pentagramların ortasında yatıyor, kendinden geçmiş ve açıkça saçmalıyorlardı; diğerlerinde ise çemberlerin dışındaydılar. Ve her zaman kurbanlar vardı. Birkaç resimde kurban edilen cadı çocuklar ölmüş, boğazları kesilmiş, hayatları pentagramın merkezinde kaybedilmişti. Diğerlerinde ise ölürken içiliyorlardı.

Deneyler her tasvirde değişiyordu. Bazılarında daireler ve pentagramlar toprağı kürekle keser gibi keserek . Diğerlerinde ise daireler başka şeylerle yapılıyordu: toz veya un, tüyler, çiçekler, kırık taşlar, çakıl taşları, şekillendirilmiş taşlar, tuğlalar. Eski tasvirlerdeki kurban atmacaları çelikti. En yenileri ise gümüştü. Bir resimde uzun zincirli gençler kurbanların boğazlarını içiyorlardı. Bir diğerinde, kocalar ve iki çocukları çemberin içindeydi ve ikinci bir adamı vahşice öldürüyorlardı. Daha küçük, kanatsız iki çocuk, anne Renee Damour tarafından kurban ediliyordu, gümüş bir bıçak vardı.

On dördüncü resim öncekilerden farklıydı. Bu resimde bir vampir yokuş aşağı koşuyor, beyaz elbisesi hızıyla geriye uçuyor, gözleri alev alev yanıyor ve elinde alev alev yanan bir haç tutuyordu. Sabina Delgado y Aguilar, vampir rahibe, kurtarmaya geliyor, , yüzü acı dolu bir çılgılık içinde, kolları yanıyor, alevler vücudunu yalıyordu. Çemberdeki vampirler , yüzleri dehşet doluydu.

On beşinci ve son resim 1970'lerden, dijital fotoğraf makinelerinin ortaya çıkışından hemen öncesinden geliyor. Vampirler gümüş aynalar ya da gümüş bazlı filmler kullanamıyorlardı, bu yüzden yakın zamana kadar kendilerini görmek istiyorlarsa sanat için para ödemek zorundaydılar. Kanlı elmas tılsımın asıl sahipleri olan Damour'ları, Angelina ve Küçük Evan'ı öldürmelerini engellemek için öldürmüştüm. Tabloları tanıdığım en güçlü, en ahlaklı cadıya, çocukların teyzesine vererek akıllıca görünen şeyi yapmıştım. O da elması çalmış ve yeniden birleştirmişti. Ama Evangelina vampir çocukları olan bir değildi ve artık etik değildi. Tüm bunlarla ne yapıyordu? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ben orada dururken horultu giderek azaldı. Monotonlaştı. Arka duvardan, ince, karanlık bir çizgiden, dar bir çatlaktan yayılıyor gibiydi.

Beast siyah zemine doğru son adımını attı ve durdu, pençelerini birleştirdi, boynunu uzattı, büyük odanın ortasındaki beyaz boyalı cadı dairesine baktı. Zemindeki dairenin dış hatları tuzla kaplanmış, mühürlenmişti; bu da Evangelina'nın ayrılırken, devam eden bir çalışma bıraktığını gösteriyordu. Biz bakarken Beast bir adım daha attı ve içimizden elektrik ve acı dolu bir ürperti geçtiğini hissettim. Çemberin üzerindeki koğuş parladı, parlak ve keskin, kan gibi kırmızıydı. Acı veriyordu.

Canavar tısladı. Şok karnımıza, eklemlerimizin derinliklerine yerleşti. Ve çekiştirdi. Gözbebeklerimiz büyüdükçe oda daha parlak, daha beyaz oldu. Canavar bir adım daha attı ve tökezledi.

Saçmalık. Canavar mı? Siyah şimşekler ve kırmızı , tıpkı Molly'nin bir zamanlar benim için yaptığı ve Evangelina'nın hala cadı/vampir müzakerelerinin bir parçası olduğu zamanlarda Leo için yaptığına benzer bir koruma kalkanı olan *dikenli çit* gibi, korumanın içinden parladı. Ama Leo'nunki tavanın hemen altında duran bir koni ve mükemmel çalışmamıştı. Bu ise kase şeklindeydi ve çok daha sağlam bir koruma sağlıyordu.

Canavar bir adım daha attı. Çemberin ortasından karanlık bir şey akıyordu, duman gibi ama bütünlüklü. Bir gölge gibi ama üç boyutlu. Kendini koğuşa doğru fırlattı. Yıldırım çarpma noktasında birleşti, geceden daha siyahtı, mor ve mavi ışıklarla titriyordu. Kırmızı zerrecikler sanki kaçacak bir yer arıyormuş gibi koğuşun etrafına. Gölge geriye düştü, yeniden şekillenmeden önce bir anlığına yatay olarak genişledi. Belli belirsiz bir insana benziyordu, ekstra geniş omuzları olan bir insana. Biçimiyle ilgili bir şey de kızgın ve belki de aç görünüyordu. Koğuş kan kırmızısı rengine döndü ve şimşek yeniden çakmaya başladı.

Beast'in nefesi , nefes nefese kaldı. Açlık midesini ve bağırsaklarını delip geçti. Bir tane daha aldı

İçerideki şeye doğru bir adım.

Çemberin içinde her ne iş yapılıyorsa onun tarafından hecelendiğini fark ettim. *Canavar!* Zihnine doğru bağırdım. Bir adım daha atınca çemberin bir metre yakınına geldik. *Canavar!* Tepki vermeyip bir adım daha attığında, zihinsel uzandım ve ellerimi ve ayaklarımı onun pençelerine koydum. Denge farklıydı. Beast'in kontrolü hiç bende olmamıştı ve tökezledik. Bizi yere oturttum, vücudu sarhoş gibi sallanıyordu. Zemin Beast'in sırtında çıplak taş gibi bir ürperti yarattı. Ama en azından artık ilerlemiyorduk.

Canavar'ı yaklaştıran çağrıyı hâlâ hissedebiliyordum ve bizi çalışmaktan kurtarmam gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Pençelerini uzatarak onları yere hafifçe bastırdım ve içerideki şeyi inceledim. Beni inceliyor gibiydi ama gözleri varsa bile seçemiyordum ve içimden bir ses onları aramamam gerektiğini söylüyordu. Şey şekilsizdi, ya da belki de çok şekilli idi; bir köpeğin kafesin etrafında dolaşması gibi, koğuşa dokunmadan dairenin çevresinde dolaşırken içini görebiliyordum. Bir kuyruğu vardı. Ya da bir tasmacı. Sanki bir kısmı dışarı fırlamış ve çemberin ortasındaki zemine .

Yerde, karanlığın izinin bittiği yerde parlak ve jelatinimsi bir şey vardı. Kan olmalıydı ama karıncalanma büyüsü yüzünden hiçbir koku alamıyordum. Cadı büyüsü hakkında pek bir şey bilmiyordum ve kan büyüsü hakkında da hiçbir şey bilmiyordum -ki çoğu kişi buna kara büyü diyordu- ama kana ve Canavar'ın davranışlarına bakarak bunun bir çağırma büyüsü olduğundan oldukça emindim.

Bu da ortadaki şeyin bir iblis olabileceği anlamına geliyordu.

Boktan boktan boktan!

Horultunun tonu değişti ve farkındalığımı kırdı. kadar düzenliydi ki unutmıştım. Belki de çemberin içindeki şey de unutmıştı, çünkü değişimle birlikte döndü ve koğuşun uzak tarafına doğru koşmaya başladı. Tekrar yatay hale geldi ve sis gibi şeffaf kanatlarını açtığını fark ettim. Kanatlarını kapattı ve başını kaldırdı. Bir şahininkine benzeyen gölge gagasının bir çığlıkla açıldığını görebiliyordum.

Belki de çemberin içindeki şey beni de etkilemeye başlamıştı, çünkü aniden daha rahat nefes alabiliyordum. Ön pençemle yere doğru bastırdım. Vücudum geriye doğru kayarak hareket etti. O pençeyi kendime doğru çektim, diğer pençemi de yere baskı uygulamak için kullandım. Yavaşça Beast'in bedenini daire şeklindeki şeyden uzaklaştırıp basamaklara doğru ittim.

Jane mi? Beast kafası karışmış bir sesle bana baktı.

Sorun yok. Bizi dışarı çıkardım. Yürüyebilir misin?

Beast esnedi ve kedilerin uykudan sonra yaptığı gibi esnemeye önce başını salladı. *Yürüyebilir. Ama şimşek kadar yakın değil.*

Odanın diğer tarafındaki duvar sağlam değil. Diğer tarafta bir şey var. Bizi oraya götürebilir misin?

Beast ayağa kalktı, dengesi sadece biraz etkilenmişti. Bedeninin kontrolünü bıraktım ve beyninin motor kontrolü için kullanılan merkezlerinden uzaklaşarak geri çekildim. Bedeninden sorumlu olmak -bu gerçekten ürkütücü hissettirmişti. Beast yürüdü, sağ tarafı sanki koku alıyormuş gibi duvarlar boyunca kayıyordu. Beast bir pençesini arka duvara bastırdı. Bir açıldı; duvarın bir bölümü gizli bir kapıydı. Koku dışarı yayılıyordu, sanki içeride kalması söylenmişti, ama kapıyı açınca koruma kırıldı ve koku serbest kaldı. içindeki şey çırpındı; kafesinin etrafında dönerken çıkardığı elektrik cızırtısı, kızarmış etin sesine benziyordu. Canavar'ın zihnine daha da yaklaştım ve onun kontrolü ele almasına izin verdim.

Kurt ini, diye düşündüm Jane'e. Hırladım. Başını eğmiş, dişlerini gösteriyordu. Oda karanlıktı, loş ışık

arkadan dökülüyordu. Kurtlar saldırmadı. Kafesteki şeyin koğuşa çarptığını, siyah şimşeklerin çaktığını görmek için arkama baktım. Kurt kokusuyla dolu odaya tekrar baktım. Akıllı bir avcıydım; karanlık bir yere girmezdim. Duvarda beyaz bir yer gördüm, ışık düğmesi ve yukarı kalktım. Pençe pediyle düğmeyi kaldırdım. Işık odayı doldurdu, güneşin doğuşundan daha hızlı. Oda duvar boyunca dizilmiş büyük kafeslerle doluydu. Köpek doktoru için yapılmış kafesler gibi.

Sadece köpekler midilli kadar büyükse, diye düşündü Jane.

Sadece iki kafes doluydu. Kurtadamlar. Kahkahalarla güldüm. *Kafeslerdeki kurtadamlar. Güzel. Kurtları yakalayın. Kafese koyun. Öldür onları.* Sıçrama için toplandım.

Hayır, diye düşündü Jane. Öldürmek yok. Yani, henüz değil.

Tısladım. *Kurtları öldürmek istiyorum.* Kurtlar insan formundaydı. Jane'in Ateş Kamyonu dediği büyük kıllı erkek ve daha küçük erkek Gelincik. Uyuyorlardı.

Yine çıplak. Evangelina ve çıplaklık arasında ne var?

Kan kokusu. Kurt kanı. Kurtların vücutlarındaki kesikleri görmek için yaklaştım, açtıktı, iyileşmemişti. Boynumu uzattım, burnumu kafese dayadım, ağzımı açtım. Kokladım/tadına baktım. Zehir kokusu.

Zehir değil. Başka bir şey. Tekrar kokladım. Kesikler iyileşmeyecek çünkü onları yapmak için gümüş kullanmış. Ve o yaptığında kurtlar karşılık vermedi. Ona izin verdiler. Hay aksi. Onlara bir Mickey vermiş. Evangelina, Cajun restoranındaki şemsiyeli kadındı. Onları takip edip bir şekilde yakalamış ve buraya getirmiş.

Vampir kanını da kokla. Lincoln Shaddock'u kokla.

Jane sessizdi, konuşamıyordu, Beast'in takip edemeyeceği kadar hızlı düşünüyordu.

Cadı çemberindeki büyü, ay denilen iki huyluyu çağırmak içindir diye düşündüm. Yaklaştığımızda bizi çağırmaya çalıştı. Ama biz Canavar'ız. Tek başına Jane ya da büyük kediden daha iyiyiz. Kurtlardan daha iyi, Lincoln vampirinden daha iyi. Başını eğdi. Bir an düşündü, Jane gibi düşündü. Jane gibi düşünmek acı veriyordu. *Lincoln Shaddock ölmüştü ve , iki huyluydu ama iki huylu değildi. Biz de iki huyluyuz ama iki huylu değiliz.* Kulağına pire kaçmış gibi başını salladı. Büyü kafa karıştırıcıydı.

Yatağında ve bodrumunda Shaddock, kafeslerde kurtlar, halının içinde bir ceset vardı. Jane yine üfleme sesi çıkardı, sinirliydi. *Haklısın. Belki de bir çağırma onu etkilemiştir. Vampirler ölü ve ölümsüzdür. Geceleri canlı olma olayına bakılırsa, belki onlar da ay çağrılıdır. Wereler iki huylu ve tam ay çağrılıdır. Neden ikisini de çağırırsınlar ki?*

Jane sessizleşti. *Tabii Leo'nun burada olmasını beklemiyorsa. Rick bunun bir dedikodu olduğunu söylemişti ve belki o da dedikoduları duymuştu. Belki de Leo'yu buraya, gücünün merkezinde olacağı ve klanından koparılacağı yere getirmek en başından beri niyetiydi.*

Gündüz için düşünceler. Evangelina ininde, kurt ininde çok uzun zaman geçirdik. Gitmeliyiz. Döndüm, kapıya doğru yürüdüm ve şalteri kapattım. Kafeslerin olduğu kurt ini karardı. Kapıyı açık bırakarak cadı çemberinin olduğu odaya girdim. Kapatmak için kol yoktu. Yerde büyüün çekimini hissettim. Jane elini zihnime koydu ve çağırmayı durdurdu.

Çemberin içindeki şey bize baktı. Onun hissedebiliyordum.

Şaşkınlık, diye düşündü Jane. Neden onunla birlikte içeri çekilmediğimizi anlayamıyor.

Duvarın etrafından dolaştım, merdivenlere geri döndüm ve yukarı çıktım. Çağırma büyüü zayıfladı. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda gitmişti. Jane'i ittim. *Canavar alfa.* Kapıyı arkamızdan kapattım. Pencereye gittim. Evangelina hala dairenin içindeydi, vücudu kanla kaplıydı. Yan yatıyordu. Uyuyordu. Kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Verandadan koşarak çıktım ve çalıların üzerinden atlayarak sessiz bir şekilde kaya ve çakıl taşlı patikaya indim. Omzumun üzerinden baktığımda Evangelina'yı gördüm, kanlar içinde uyuyordu. Bir sıçrayış daha bizi alçak ağacın altındaki gölgelerin derinliklerine götürdü. Tekrar dönüp kanlar içinde uyuyan cadıya baktık. Yumuşakça vurduk. Aptal kit hatası.

Vardiyaya geçelim, Adelaide'in şoför servisini arayalım ve otele dönelim. Yapmam gereken bir sürü araştırma var. İblisler hakkında.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oynamak ister misiniz?

Otele döndüğümde cep telefonumu açtım ve birkaç arama yaptım, ilki Evan'ı aradı ve numaramı ekranda görmek zorunda olmasına rağmen gerçekten cevap verdi. Evil Evie'nin evindeki sahneyi anlattım ve o da "Bunu düşünmem gerek. Müdahale etmeyeceksin, anlıyor musun? Yanlış bir noktada büyüü Molly'yi öldürebilirsin."

"Tabii. Her neyse." İblis meselesini benden daha iyi halledebileceğini bildiğim halde sinirlenerek telefonu kapattım.

Şerife kurtların şu anda kafeste olduğunu ve halk için tehlike arz etmediğini bildiren bir mesaj bıraktım. Kasıtlı olarak hiçbir ayrıntı bırakmadım ve bunun onu kızdıracağını düşündüm - polislere yem atmaktan hoşlanıyordum. Küçük bir sırtışıla END'i yumrukladım, gaz kütüklerini ve dizüstü bilgisayarı açtım, yatağa kıvrıldım ve internette zıplamaya başladım.

İnternette iblislerle bir sürü site vardı, çoğu aptalcaydı ama belki yarım bana bir şeyler sunabilirdi. Gaga, kanat, ay çağıran, kurtadam gibi sözcükleri de ekleyerek aramamı daralttım ve bir bloknote üzerinde bir liste hazırladım. Her türden iblis vardı: Hristiyan, pagan, Yahudi, kabile, antik, kurgusal, efsanevi, modern, Avrupalı, Amerikan kabilesi Kızılderili, Doğulu, Orta Doğulu, Asyalı. Bir yırtıcı hayvanın odanın öbür ucunda durup gözlerini boynuma hissine kapılmamaya çalışarak listeye başladım. Sadece sinir, ama yine de. İblisler korkutucuydu.

Bir sayfa dolusu iblis ismi bulduğumda dizüstü bilgisayarı ve arkamda yastıklar yığılı yatağa yaslandım. Bu işe yaramıyordu. Çok fazla olasılık vardı. Gazlı şömine hem ısıyı hem de titrek gölgeleri yansıtıyor, sadece erkek şortu ve ince bir atlet giymeme rağmen odayı yeterince ısıtıyordu. Uyumak için yanıp tutuşuyor olmalıydım ama gözlerimi kapatamayacak kadar gergindim ve karartma perdelerinin kenarlarından sızan güneş ışığı bana bitkin ve tükenmiş değil, ayakta ve etrafta olmam gerektiğini söylüyordu. Ondan uzaklaşırken görebildiğim tek şey çemberin içindeki iblis oldu.

Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışık değildim ama Kötü Evie'nin bodrumuna girip çemberin içindeki şeye saldırmak muhtemelen yarardan çok zarar getirecek ve belki de Dünya'yı kasıp kavurması için bir iblisi serbest bırakacaktı. Polisleri arayabilirim ama bu sadece insanları tehlikeye atar. Leo'yu arayabilirim. Ve eğer gelip Evangelina'yı öldürürse, vampirler ve cadılar arasındaki herhangi bir müzakere umudu bu nesil için sona ererdi çünkü cadılar ölümden tüm vampirleri sorumlu tutardı. Genç cadıların tekrar denemeye istekli olması için bir sonraki neslin geçmesi gerekecekti. Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatsız etmedi. Ama Leo müdahale ederse ve büyü patlarsa Mol'un canı yanabilirdi. da kafeye kız kardeşlere söyleyebilirdim ama nasıl ifade edersem edeyim bu bir sorun olacaktı. "Merhaba kızlar. Yarasa kadar deli kız kardeşiniz vampirle yatan- iki kurtadamı kaçırdı, bodrumdaki sakladı, kanlarını emdi ve bir iblis çağırdı. Ayrıca dışarıda çırılçıplak uyuyor, üstü başı kan içinde ve evinde halıya sarılmış ölü bir adam var." Evet. Sanki bu işe yarayacakmış gibi. Yaramayacaktı.

Daha da kötüsü, Evangelina Shaddock'un kanını da çalmıştı. Büyülü bir kafeste iblis tutan su cadısı tarafından yapılan bir büyüye vampir kanının karışımı ne yapabilirdi ? Her zamanki gibi ve ne yapacağımı . Molly'yi aradım ve doğrudan yönlendirildim. Mesaj bırakmadan kapattım.

Şeytanla derin mavi deniz arasındaydım. Ne yaparsam yapayım boku yemiştim. Bunu halletmesi için Evan'a güvenmek zorundaydım. Kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Endişeme rağmen uykuya .

Kapı açıldı ve Rick içeri girerek kapıyı kapattı. Rüya görüyordum, hani şu rüya olduğunu bildiğin ama felç olduğun, hareket edemediğin, katılamadığın türden bir rüya. Ceketini yere bırakıp botlarını çıkarmadan önce bir an için ateş ışığında durdu, gözleri alışmaya çalışıyordu. Tişörtünü çıkardı. Pantolonu yere kayd.

Çıplaktı, yatağa süründü. Bana doğru. "Oynamak ister misin?" Kedi gibi sürünerek şilteden yukarı çıkarken vücudunun üzerinde gölgeler dans ediyordu, uzun, zayıf bir şekilde ölümcül görünüyordu. Rick'i daha önce hiç ateş ışığında görmemiştim. Zeytin rengi tenini altın sarısına boyuyor, gölgeliyor ve vurguluyordu. Yüzünün düzlemleri daha keskin, elmacık kemikleri daha zayıftı. Göğsündeki ve karnındaki kabarıktı. Kaburgalarında mor ve yeşil morluklar vardı ama rüyamda hiç acı çekmiyordu, hareketleri pürüzsüz ve zahmetsizdi. Büyük kedi pençesi izleri göğsünü boydan boya kaplıyordu, çok beyaz görünüyordu, eski mermer pürüzsüzdü. Üzerimde sürünürken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum, elleri ve dizleri iki yanımdaydı, üstüme binmiş, beni yorganın altına . Koyu renk gözleri yakaladı, irislerinde ateşin bir yansıması vardı. Saçları yüzüne doğru düşüyordu, siyah ve dalgalı, uçları kıvrıktı. Garip bir şekilde uzun zaman önce gördüğüm bir rüyadaki Leo'ya benziyordu.

Yavaşça yüzünü indirdi ve yanağını yanağıma dokundurdu, çenem boyunca diğer tarafa ve geriye doğru kayd. Koku işaretleme hareketleri. İnsan ve kedi tadında ve kokusunda bir nefes çektim. Hareket etmek için çabaladım, rüyaya kapılmışım, ellerim yorganın altında uyku felci geçirmişti. Dudakları çeneme ve ağzıma değdi, tüy kadar hafif, bir kedi yavrusunun tüyleri kadar yumuşaktı. Kıkırdadım. Ve ses beni uyandırdı. Ve o hala buradaydı.

İçime bir sıcaklık doldu. Bu bir rüya değildi. Ağzıyla buluşmak için başımı kaldırdım ama alay ederek geri çekti. Isı bir anda kızgınlığa dönüştü. Başımı indirdim ve kollarımı serbest bıraktım, uzuvlarım artık bana itaat ediyordu. Avuçlarımı göğsüne koyarak onu itmeye başladım. Rick' elleri benimkileri yakaladı, kollarımı yana doğru çekti, ağırlığıyla beni yatağa sabitledi, yorgan bizi ayırdı. Eskisinden çok daha güçlüydü ve sarsılsam da yerimde sabit duruyordum. "Hayır, hayır." Ağzı tekrar bana dokundu. Nefesi ılık, yumuşak puflar halindeydi. "Konuşana kadar olmaz."

"Konuşmak mı?" Şimdi mi konuşmak istiyor?

"Sadece oynayabiliriz," diye fısıldadı, sözleri yüzümü okşuyordu. "Seksle bulaştırabilirim, belki korunmayla bile, yani daha fazlası değil. Sadece oynarız." Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Seninle oynamayı özledim, Jane."

Hırıltı, kızgın taşların üzerindeki su gibi sinirimi eritti. Canavar ayağa kalktı ve iddia ettiği eşe aç bir şekilde gözlerimin içine baktı. Bana birbirlerine tıslayan iki kedinin görüntüsünü gösterdi, iri bir erkek ve genç bir dişi. Erkek misk gibi ve güçlü kokuyordu. Onun kendisini kovalamasını istiyordu. Adamın ağzına bir yumruk attı, kan aktı. Dönerek uzaklaştı. Adam saldırdı. Onu yakalamasına izin verdi.

Kıkırdadım. Rick dudaklarıyla çenemde , dişleri hafifçe ısırıldı. "Kulağa hoş geliyor," dedim. Başımı arkaya yatırdım, böylece boynuma sokulabildi. Kör insan kesici dişleri şahdamarımı ve şahdamarımı hafifçe ısırıldı, nabzım dişlerine takıldı. Daha sert ısırıldı. Sadece acının sınırına kadar. Nefesim kesildi. "Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Başardım.

Yorganı da yanına alarak aşağı kayd. Ve meme ucumu ağzına aldı. Nefesim bir iniltiye dönüştü, atletimin dokusu tenimi aşındırıyordu, sıcak ve ıslaktı. Sertçe emerek göğsümü daha fazla ağzına çekti. dikleştirdi, başını uzaklaştırdı, emmeyi sürdürdü, göğsümü ve meme ucumu uzattı, dişleri serbest bırakırken sıyırdı. Ağzı tekrar aşağı indi, bu sefer benimkini aldı. Ağzı sertçe cezalandırıyordu. Dudaklarım açıldı. Dili benimkini emmeden önce yağmaladı.

ağzının içine. Kollarımı ona dolamak istedim. Kollarımı çektiğimde onları daha sert bir şekilde yatağa bastırdı. Göğsü benimkine değdi, meme uçlarım acıyla gerildi. Ağzının içinde inledim, o da güldü. Geri çekildi.

"Bundan çok şey kazanıyorum. Kem'in emirlerini yerine getiriyorum," diye fısıldadı, ellerimi bıraktı, parmaklarını kollarımdan yukarı kaydırarak, "ve günün bir kısmını senin yatağında geçiriyorum." Ellerini yanlarımda, göğüslerimin üzerinde gezdirdi, hassas noktalara dokunmadan yaklaştı, biri serin ve ıslaktı.

"Ah." Dudaklarımı yaladım; morarmış ve hassaslaşmışlardı. "Kem hangi emirleri verdi?"

Yorganı itti ve atletin eteklerini topladı. Üzerimden çekti. Hava sıcak olsa da Rick'ten daha serindi ve üzerimden geçerken gerildim. Elleri aşağıya indi, sıcak, nasırlı parmakları çocuk şortunun üst kısmına kaydı. "Sonra," diye fısıldadı. Ve ben diğer her şeyi unuttum.

Çok sonra Rick yatıyordu, başını bir koluna dayamıştı, yorganın yarısı üzerimize çekilmişti. Ateş ışığı hâlâ gölgelerle dans ederken parmak uçlarımla göğsünü, kaburgalarının üzerindeki etin rengini değiştiren eski ve yeni morlukları okşadım. "Açıkla," dedim, diğerlerinden daha siyah olanın ortasına hafifçe bastırarak.

Rick hafifçe irkildi. "Öfkeli Kem." Kaşlarımı çattım. Rick omuz silkti. "Artık çabuk iyileşiyorum."

Buna itiraz etmedim ama Kem tam olarak öyleydi. İnsan formunda bile Rick'in onu savunması zor . Yavaşça kaburgalarını, göğsünden omzuna kadar dağ aslanı ve vaşak dövmelemlerini ve onları gölgeleyen yara izlerini takip ettim. Parmak ucum arka plandaki dağların izini sürdüğünde gerildi, neredeyse geri çekiliyordu ama tepkisini dizginledi. Tırnağım pazusunu hafifçe sıyrarak köprücük kemiğine kadar çıktı ve tekrar aşağı inerek dağ aslanının gözlerini daire içine aldı. Rick durdu, avlanan bir leoparın yoğunluğuyla beni izliyordu. , kendinden geçmiş.

Aslanın ve vaşağın gözleri ve pençelerindeki kan küreleri, enfes dövmeden geriye kalan tek belirgin şeydi. Bir yığın yara izi, çarpık tasarım ve bozulmuş renkler arasında, onu ısırarak dişlerin şeklini seçebiliyordum; dövmeyle etinden koparmaya çalışan kurt sürtüğü. Ateş ışığı irisleri aydınlatıyordu. Bir tanesine dokundum. Cadı büyüsünün dokusu teninden yukarı karıncalanırken parmak ucum hareketsiz kaldı. Gözler sanki alevleri geri atıyormuş gibi sıcak şekilde parlıyordu, erimiş altın rengindeydi ve bana bakıyor gibiydi. Büyünün tadı kıvılcımlandı, ekşi, turuncuimsi.

Parmağımın ucunu kaldırdım ve irisler pahalı mürekkebin altın rengine döndü. Tekrar dokundum ve parıltı geri geldi. Dövme bir cadı tarafından etine işlenmişti, bir büyü bozulmuştu ama hikâyenin tamamını bilmiyordum. "Bunu yapan, dövmeyle kullanarak tenine büyü yapan cadı." Rick cesaretlendirici bir hmmm sesi çıkardı, ses yarı mırıltılıydı. Kalbim kararsızca çarpıyordu. Bunu muhtaç, mızımız ya da sapık gibi görünmeden nasıl sorabilirdim? "O bir kahin miydi?" Bu, ona beni geleceğinde görüp görmediğini sormaktan biraz daha iyiydi. Yoksa benim iki kedimi nasıl vücudunda taşıyabilirdi? Acaba-

" sanmıyorum."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Tabii ki hayır. Bu aptalcaydı.

"Adı Lorian'dı. Isleen adında yarı deli bir vampirin pis işlerini yapıyordu, Katie'nin adamlarından biriydi."

Yastıkların daha derinlerine yerleştim ve yorganı daha yukarı çektim, *tamam, birbirimize ait olduğumuza dair bir kanıt alamıyorum* diye düşündüm. *Ama kimse bunu yapamaz.*

"Isleen soy istiyordu ama kanında bir sorun vardı. Onunki ya hiç canlanmıyor ya da zincirliken ölüyordu. Bu yüzden kendine bataklıkta iki torunuyla birlikte yaşayan yaşlı bir cadı, bir buldu ve onu bir bağlama büyüsü yapmaya zorlamaya çalıştı. Büyükanne reddedince, onu öldürmüş.

Yaşlı kadın çocukların önünde en büyükleri Loriann'a işi yapmazsa kardeşi Jason'ı öldüreceğini söyledi."

Hafifçe irkildim. Rick'in ağzının bir tarafı, "*Evet, hayat tam bir kaltak*" der gibi bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sonra Jason'dan beslendi ve onu alıp . Yedi yaşındaydı."

Yüzünü izledim. "Bir çocuktan mı beslendi?" İlk beslenme neredeyse her zaman cinsel içerikli olurdu; vampir tükürüğü vücuttaki tüm zevk merkezlerini harekete geçirir ve beyni bir uyuşturucu gibi etkilerdi. On iki yaşından küçük bir çocuktan beslenmek Vampira Cartaya aykırıydı.

"Evet. O yaptı. Birkaç gece sonra Isleen ve ben bir barda buluştuk. Ve sonraki birkaç günü terk edilmiş bir at ahırında, siyah mermer bir kareye uzanmış, Loriann'ın büyüğü içime işlenirken bir cadı çemberinin içinde zincirlenmiş olarak geçirdim. Sonra, tıpkı filmlerdeki gibi, dokuzuncu saatte ben kurtuldum ve Isleen öldü."

Rick daha önce de işkence görmüştü, kurtlar ona çok önce. Ama acımak istemezdi. Gözleri gözlerimi tuttu ve onun hikâyesine verdiğim duygusal tepkiyi içime aldığım nefes sabit ve yavaştı. "Kurtarıldın mı?"

"Evet, gündüz kısmen özgürdüm ve bazı kazıklar yapmayı başardım. Isleen ve ben dövüştük ve tam kaybediyordum ki Leo ve Katie ahırın kapılarını onun işini bitirdiler."

"Bağlama büyüleri. Rick, bu yüzden ay seni çağırıyor. Sen zaten kısmen başka bir şeye bağlısın." Yüzündeki ifadeye bakarak, "Ve sen bunu biliyordun," dedim. Başını salladı. "Ama Molly ve kız kardeşlerinin" -bir an durdum. *Evangelina değil. Bundan emin olmalıyım.* Sadece ufak bir tereddütle yerimi buldum-"senin için onu kırabilirler mi?"

"Aklımdan geçti. Ama kürklü olabilirim ve değiştiğimde büyü aktif hale gelirse, beni kedi formunda tutabilir, ki bu da hayatımı nasıl yaşamak istediğimle ilgili değil. Bu noktada, bekliyorum. Bakalım dolunayda ne olacak," diye hafifçe omuz silkti, ki bu yanlış bir vücut diliydi. Öyle olmalıydı.

Bir süre bunu düşündüm, vücudunuzun ne yapabileceğini bilmemeyi, sonsuza kadar Canavar formunda yaşamayı. Yüz yıldan fazla bir süreyi Canavar olarak ve bu beni değiştirmişti. "Tamam. Bunu görebiliyorum. "Peki. Kem seni ne yapman için gönderdi? Bira almaya mı?" Rick cevap vermek yerine başını eğdi ve dudaklarıma dokundu. Ağzının içine doğru iç çektim ve onu kendime çektim. "Oynamayı seviyorum," diye mırıldandım. Rick yine güldü, eğlenen titreşimler içimde zonkluyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde hem bitkin, hem uyuşuk, hem de enerjiktim. Rick giyinip odadan çıkarken yarı kapalı kirpiklerinin altından onu izledim. Çıkarken ikizlerden biriyle konuştuğunu duydum ve tonunu yakaladım, son birkaç saattir ne yaptığımızı bildiklerini söyleyen o erkeksi tonlardan , ki biliyorlardı. Kan hizmetkârları insanlardan daha iyi duyabilir ve biz sessizlik için uğraşmıyorduk. Oyun oynuyorduk. Evet. Saatlerdir. Saatlerdir. Hâlâ gülümseyerek ayağa kalktım ve sıcak bir duş almak için banyoya ilerledim.

Telefonum hâlâ dumanı tütüyordu. "Yellowrock," dedim, suyu keserek.

Kemnebi, "Anladığım kadarıyla Grindylow'un inini bulduğunuza inanıyorsunuz," dedi.

"Evet. Hemen hemen." Rick'e Grindy'nin nerede saklandığına dair iyi bir fikrim olduğunu söylemiştim. Siyah leopara rapor vermesi uzun sürmemişti. "Onu bulmak için seninle gelmemi ister misin?"

Saçlarımı yana doğru çektim ki telefon yerine küvete damlasın. "Evet."

"Bana koordinatları . Kedim avı yönetecek. Ortağım," kelimeyi tükürdü, "bize yardımcı olacak."

Ortağının Rick olduğunu, Rick yer değiştirir değiştirmez öldürmeyi planladığı adam olduğunu anladım. Bunu önlemek için doğaüstü uluslararası bir olay başlatmam gerekse bile bu . "Tamam.

Bana." Ona Hot Springs'te arabasını bırakabileceği bir adres verdim. "Doksan dakika içinde orada olacağım," dedim.

"Mükemmel." Telefon görüşmesi sona erdi ve buharlı uzun duşum da bitti. Giyindim ve otelin fön makinesiyle kuruttum, saçlarımı savaş kuyruğu şeklinde ördüm. Kıyafetlerime ve saçlarıma vampir öldürücüleri ve tahta kazıkları yerleştirdim, haç taktığımdan emin oldum. Son olarak cephanemin yarısının gümüş, yarısının da normal olduğunu iki kez kontrol ettim. Güneş birkaç saat içinde batacağı ve karanlık çöktükten sonra kızgın bir siyah leopar ve boş bir av bölgesi varken ne olacağı belli olmazdı. Fermuarlı cebime bir dağ aslanı dişi yerleştirdim, Canavar'a geçmek için yedek acil durum dişim.

Yürüyüş av için giyinmişim, Angelina'dan gelen üç mesaj daha buldum, başa çıkamayacağım mesajlar, Büyük Evan'ın işleri kendi bildiği gibi yapmasına izin veremezdim. Ama Molly'nin evine gitmem gerekecekti. Yakında. Odamdan çıktım, Dereke talimatları mesajladım, büyük kulaklı ve daha büyük libidolu kan hizmetkârı ikizleri düşünmedim. Brian neredeyse vampir hızıyla ortak salona beş adım atmıştım. Bakıyordu. Neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Az önce çirkin kardeşten yirmi dolar kazandım," dedi. Belimin altında bir yerde başlayan ve hızla göğsüme yayılan kızarıklık dışında yanıt vermedim. Boğazıma ve yanaklarıma doğru yayıldı. Brian'ın gülümsemesi genişledi. "Sen bir çılgıncısın."

İçgüdüsel bir karşılık vermemek için dudaklarımı büzdüm ve onu iterek geçtim. Bu sadece bir alaydı. Ya da kıskançlıktı, ki bu da beni sırtıtmaya itti. Süitin kapısını kapatıyordum ki, "Derek cipinizi geri aldı. Neden yanmış bir evin garaj yolunda saklı olduğunu söylemek ister misin?" Söylemedim. Kapıyı kapattım ve Derek'e ikinci bir mesaj göndererek aracı geri getirdiği için teşekkür ettim ve GPS'in tüm kullanım alanlarını ve beni nasıl yanıltabileceklerini düşündüm. Kendi araçlarımla geri alınmasını ayarlama konusunda daha iyi olmalıydım. Vampirlerin, kurtların, insanların ve teknolojinin dünyasında kayıtsız kalmaya başlamıştım. Daha dikkatli olmalıydım.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Evangelina'nın evinin bir mil aşağısına park etmişim ve avlanmaya hazırdım. Hırpalanmış, paslanmış, kırmızı kamyonet yanıma yanaştı, çamurda yuvarlanıyordu, Rick sürüyordu, Kem ön koltukta güzelce oturuyordu. Dakikalar sonra ava çıkmıştık.

Gün o kadar ısınmıştı ki deri ceketimi sırt çantamın askılarından geçirdim ve ekstra su şişelerimi yürüyüş pantolonumdaki halkalara bağladım. Katmanlı tişörtler, ısınan sıcaklıklarla başa çıkmak için gerektiğinde tek tek çıkarılabiliyordu. Dağlarda bile sıcaklıklar soğuktan sığa hızla değişebiliyordu; ne de olsa burası Güney'di.

Dün geceki don kızılçık ağaçlarını kızıla çevirmiş, diğer yaprak döken ağaçlarda renk değişimini başlatmış ve kudzu büzüştürmüştü. çiçeklenen bitkiler tomurcuklanıyor, hızla açılıyordu. Soğuk devam ederse, iki hafta içinde dağlar kırmızı ve altın tonlarında bir cümbüşe .

Rick omuzlarına bir sırt çantası geçirdi ve tepeden aşağıya, gürültüyle akan dereye doğru . İnsan formunda bile, öğütülmüş alçaklığın kokusu keskin ve güçlüydü, balık kokuyordu, şimdi kan gibi kokan bir temel kokusu vardı. Kem-kedi kayadan kayaya sıçradı, Rick ve ben ona yetişmek için çabaladık, suyun gürültüsünden anlaşılmak için ses yerine el işaretleriyle iletişim kurduk. İkimiz de insanlardan daha iyi reflekslere ve hıza sahip olabilirdik ama hiçbir insan sinsi sinsi dolaşan büyük bir kediye ayak uyduramazdı. Ve Kem-kedi'nin bir koku peşinde hiç şüphe yoktu.

Puma concolor gibi, siyah leopar da yalnız bir avcıydı, üç ya da dörtten daha büyük gruplarda nadiren görülürdü ve çoğunlukla tek başına . Tüm büyük kediler arasında en uyumlu olanıydılar ve benekli kardeşlerinin aksine, çoğunlukla koyu renklerinin en etkili olduğu derin ormanlık alanlarda yaşıyorlardı. Etli her şeyi, leylekleri, babunları, antilopları yerlerdi,

çakallar. Evcilleştirilmiş köpeğin tadını severlerdi. Eğer öldürebilirlerse yerlerdi. Ama aynı zamanda diğer büyük kediler, en çok da Afrika aslanları tarafından avlanırlardı. Kem'in Rick'e meydan okumaya ve onu öldürmeye niyetli olduğunu öğrendiğimden beri ev ödevimi yapıyor, leoparın savunmasındaki zayıf noktaları arıyordum. Şimdiye kadar pek bir şey ortaya çıkmamıştı.

Erkek kılıç dişi aslan olabilirim. Canavar zihnimin derinliklerinde Kem'in akan dere boyunca yaklaşık yirmi metre sıçrayışını izliyordu. *Büyük olabilirim. Canavar eşimi koruyacaktır.*

Ki bunu biliyordum. Ve bu beni ölümüne korkutuyordu.

Dere hâlâ gürül gürül akıyor, kıvrılıp dönüyor, toprağa derin bir oluk açıyordu. Acelesi olan yılan gibi bir ileri bir geri savrularak kendi üzerine kıvrılıyor sonra tekrar geri dönüyordu. Daha büyük bir nehrin engelleri aşma, on yıllar ve yüzyıllar boyunca yolunu yavaşça düzeltme gücüne sahip olduğu yerlerde, küçük dereler en az dirençli yolu aramaya bırakılırdı ve bu dere tam da bunu yapmış, yüksek bankalar arasında dağın tabanına oyulmuş şaşırtıcı derecede kompakt bir geri dönüşle sonuçlanmıştı. Evangelina'nın evini geçtik ve Kemnebi derenin ortasındaki kayanın üzerinde durdu. Taşı kokladı. Bana dönüp tısladığında Canavar'ı anladım, altın yeşili gözleri bilmiş ve alaycıydı.

Kem-kedi Canavar olduğumuzu biliyor, diye mırıldandı bana.

Kem'e dik bakmak dışında bir tepki vermedim. Bir şey *olduğumuzu biliyor ama tam olarak ne olduğunu bilmiyor,* diye düşündüm. Kurtlarda olduğu gibi, büyük bir kedinin bakışı meydan okumaydı ve Kem'in omuzlarındaki tüyler diken diken siyah bir dönüştü. Başını tehdit edercesine eğdi, sırtını gerdi ve göğüs kafesini omuzlarının altına indirdi. Bu kez dişlerini gösterip tısladığında, akan suyun sesinden duyulan gerçek bir tehdit vardı.

Canavar zihnime bastırdı, pençeleri derinlere battı. Omuzlarım ve başım öne doğru hareket etti. Her elimle bir çelik pençe çektim/çektik ve tısladım. Yüzleşme ve meydan kıvılcımlandı, yoğunluğu neredeyse canlıydı. Çatışmanın feromonları hareket eden havada yükseldi, o kadar güçlüydü ki onları tadabiliyordum. *Ben sizin alfanızım. Unutmayın.*

"Jane?" Göz ucuyla Rick'in Kem-cat ve benim aramda gidip geldiğini görebiliyordum. Cevap vermeyince çok dikkatli bir şekilde, "Bir şey mi kaçırdım?" dedi.

Kem uzun bir süre sonra gözlerini kaçırıp ağaçlara baktı. Kürkü yerleşti, pençeleri geri çekildi. Canavar geri çekildi ve ben kendimi buldum. Gırtlaktan "O benim betam. Seni öldürmek istiyor. Sadece ona bunun kolay olmayacağını söylüyorum." Rick sessizdi, sözlerimi tartıyordu. Silahlarımı kınına sokarak doğruldum. Yol boyunca ilerleyerek Kem'e ondan korkmadığımı gösterdim ama ona sırtımı dönecek kadar da aptal değildim. Etrafındaki hava misk kokuyordu ve öfke feromonlarının solmasıyla yüzünü kaybetmiş gibi ekşimişti. Rick'i hayatta tutmak zor olacaktı. İki sıçrayış sonra leopar yine önümüzdeydi, uzun kuyruğunu havaya kaldırmış, bana kıcını göstererek iki kişinin kediyle alay etme oyununu oynayabileceğini kanıtlıyordu.

Kem-cat'in akıntıya karşı ilerleyişini, derisinin altındaki kasların kasılmasını, Rick'in izime yaklaşmasını izleyerek takip ettim. Patika, baldır yüksekliğindeki yabani otlar, çalılar, zehirli meşe ve sarmaşıklar, yerli bitkiler ve bahçelerden kaçmış, sarı, mor, pembe ve kırmızının tonlarında çiçek açan bitkiler arasında hızla daraldı. Kayalık bir yoldu, yürüyüş botlarımın tabanları bir kavıyor bir bırakıyordu. Suyun yakınındaki serin havaya rağmen terlemiştik.

Kem derenin bir kıvrımını dönüp gözden kaybolduğunda ve duman gibi gün ortasının gölgeleri eridiğinde patikada birkaç mil ilerlemiştik. Rick ve ben kıvrıma vardığımızda, bir ya da iki ayak genişliğinde ve sadece birkaç santim derinliğinde, nefes kesici on metrelik bir şelalesi olan bir besleyici dere keşfettik. Ve bir yığın dışkı, üzerinden geçmemiz için Kem-cat'in bölgesini işaretliyordu. Grindy'nin kokusu burada o kadar yoğundu ki, hemen köşede olduğundan emindim, ama Kem

çamur ve on ayak yüksekliğe sıçradı. Bir defnenin altına çömelmiş, avının ağırlığını ve tehlikesini tahmin bir yırtıcı gibi bize bakıyordu.

Canavar tekrar zihnime çarptı ve ters ters baktı. Hırladı. Kem göz kırptı. Bir an sonra gölgelerin içine kaydı. Beni izleyen Rick'baktım, gözlerinin derinliklerinde eğlence, spekülasyon ve daha sıcak şey saklanıyordu. Bir elini uzatarak, düşen suyla ıslanmış, neredeyse dik duvarı gösterdi. "Önden buyurun."

Bir kök yakaladım ve çekiştirdim. Tuttu. Tırmanmaya başladım. taze bir esinti yüzüme tokat gibi çarptı. Eski kan ve çürümüş et kokusuyla ağırlaşmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kendi Ayakkabılarınızı Alın

İki mil ve altmış dakikalık zorlu bir yürüyüşten sonra, herhangi bir patikadan uzakta, dağın dar bir yarığındaydık. Sıcaklık düşmüştü ve ceketimi giymiştim; ayaklarım, yürüyüş botlarımla bile, bir insanın yürüyebileceği tek yer olan su deresinde yürüdüğüm için yine ıslak ve buzluysa. Kendimde değildim, uykusuzluk beni yakalamaya başlamıştı - bir de esintideki sürekli ölüm kokusu, sanki tüm dağ çürük ve öğütülmüş toprak kokusuyla nefes gibi. Akbabalar tepemde süzülürken, yükselen hava akımları arasında hayalet gibi süzülürken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Önümüzdeki yol ölü ağaçlar tarafından ; devasa bir ak meşedağın yamacındaki fidanların yarısını da beraberinde götürerek devrilmişti ve birlikte, takip ettiğimiz küçük dere hariç, yarığı kapatmış ve dereyi geri çekmişlerdi.

Taşa saplanmış parçalanmış uzuvları kullanarak başka zorlu tırmanışa başladım. Rick'in beni takip ettiğini duydum ve düşersem yakalayabilmek için beni öne geçirdiğini anladım. Bu tamamen gereksizdi ve o kadar tatlıydı ki, pis kokuya ve uçan akbabalara rağmen yüzümdeki aptalca sırıtışı . Ellerimle kendimi ölü ağaç ve kayalardan oluşan duvardan yukarı çektim ve tepeye ulaştım.

Su, yaklaşık yirmi fit uzunluğunda, on fitten daha az genişlikte, çürüyen yapraklardan gelen tanenlerle kahverengi ama berrak bir havuzda birikmişti. Uzak yamaçta cesetler vardı. Geyik cesetleri, kemikler ve deriler karmakarışık, çürümenin çeşitli aşamalarında; en çürümüş olanlar en alttaydı; iyi toplanmış, taze bir ceset en üstteydi. Belki dört geyik, hepsi de küçüktü. Ayrıca balık kemikleri ve birkaç kaplumbağa kabuğu da vardı. Ağaç dallarına dizilmiş akbabalar Kemnebi'ye ve davetsiz misafir insanlara bakıyordu, gözlerinde yabancı bir boşluk vardı. Her şeye karışan pis bir koku vardı. Arada bir de ekşi peynir kokusuna benzer bir koku geliyordu, eğer onu önce ölü balıkla karıştırır ve biraz da kustumuk eklerseniz. İğrenç.

"Ölü geyik," diye mırıldandım, Angie Baby'yi ve onun kâbusunu düşünerek. Canavar hızıyla bıçakları çektim. Eğer geleceğimi görüyorsa, o zaman burada kötü bir şey olabilirdi. Eğer.

Kemnebi sadece birkaç metre ötede, devrilmiş bir ağacın üzerinde, karnı yerde, küçük göletin karşısındaki cesetlere bakıyordu. Çok hızlı nefes alıyordu, sık bir soluktu, kasları gergindi, kürek kemikleri yukarı kalkmıştı. Korkmuş bir kediye benziyordu. Dudaklarımı yaladım.

Rick, "Mağara," dedi.

Geyik yığınının ötesinde bir dilim karanlık vardı. Appalaş Dağları mağaralarla doluydu: kireçtaşı, sert kayaların içindeki madenler, bir zamanlar yeraltı derelerinin aktığı dar yerler. Yüzlercesinin haritası çıkarılmıştı. Yüzlercesi daha henüz keşfedilmemişti. Keşfedildiklerinde de genellikle zor oluyordu. Bu derenin ağzı çalı temizlenmişti. İyi yürünmüş bir patika ona, kemik yığınınına ve suya doğru uzanıyordu. Bu yol, taşköpüğünün üç parmaklı ve üç pençeli pençe izleriyle kaplıydı. Tüm alan, kayalara ve ağaçlara kazınmış çiziklerle kaplıydı.

Kem'e baktım ve mağaraya geri . Mağaranın girişine doğru küçük havuzun etrafında adımlarken vampir öldürücüler avuçlarımda iyi hissettiriyordu. Karmakarışık kemikler sineklerle kaplıydı. Kurtçuklar

-en sevdiğim böcek değil- her yerde sürünüyordu, büyük, küçük, tamamen iğrenç. Bir akbaba kanatlarını açıp çırpı, her tüyünde öfke vardı. Ziyafetlerini bölmüştüm. Rick omzumda, mağaranın girişinde durdum, gözlerimin alışmasına izin verdim, Beast'in hızından, görüşünden ve işitmesinden yararlandım. İçim adrenalinle doldu. Bir şey kalçama dokundu. Aşağı doğru sendeledim. Sarsılarak durdu. Bıçağın ucu Kem-cat'in omuz kıllarına gömülmüştü, sadece derisine dokunuyordu.

kürek kemiği. Bana baktı ve uyarırcasına hafifçe hırladı. Ona dişlerimi gösterdim. Bakışım meydan okuma vaat ediyordu. Daha sonra. karanlığa baktı. Birlikte mağaranın içine adım attık.

Dağdaki yarığın bir yeraltı , neredeyse havuzun şeklini taklit ediyordu. Girişte yirmi metre derinliğinde ve on metre genişliğinde olan bu yarık, tepede bir noktaya kadar daralıyor ve uzak ucunda dünyanın kalbine doğru bir yarık açıyordu. Duvarlarını taş levhalar oluşturuyordu. Çatısı girişte on beş ayak yüksekliğinde, uzak uçta ise daha alçaktı. Zemin topraktı ve taze çam dallarıyla kaplıydı. Arka tarafta, yerden yaklaşık üç metre yükseklikte küçük bir rafta daha fazla köknar dalı sıralanmıştı. Üzerinde de koruyucu bir topun içinde sıkıca kıvrılmış Grindy duruyordu. Onu son gördüğümde üzerinde insan tarzı bol giysiler vardı. Şimdi çıplaktı. Etrafında yeşil kürk topları vardı, şok edici parlaklıkta, neredeyse neon. Bir tanesi hareket etti. Ve miyavladı. "Vay anasını," diye fısıldadım.

Rick, "Bebekleri vardı." dedi. *O bir kadındı.*

Grindy uyandı ve yarım kalp atışı içinde uykudaki yumaktan savaşıyor ve koruyucu anne-yırtıcıya dönüştü. Yavrularının başında durarak bize uzun öldürücü dişlerini gösterdi, kollarını açtı, pençelerini açtı, bacaklarını açtı, tehlikeye her yırtıcı gibi başını öne eğdi. Karnında emziren bir köpeğinki gibi çok sayıda meme asılı duruyordu ve çığlık attığında bu tiz bir , gözleri vahşiydi, bizi hiç tanı mıyordu.

Kem sıvı bir zarafetle döndü ve mağaradan fırladı. Geri çekildim, gözlerimi grindy'den ayırmıyordum, Rick'in omzu omzuma değişiyordu. Elinde dokuz milimetrelik bir tabanca vardı, emniyeti kapalı, ateş etmeye hazır. Silahı görünce kendimi daha iyi hissettim. Grindy'nin pençelerinin bir kayaya neler yapabileceğini görmüştüm ve benim etim o kadar sert değildi. Ayrıca ölümsüz de değildim. Kafamı kaybedersem işim biterdi. Ölümcül bir darbe alırsam ve kan kaybı beni ele geçirmeden önce yer değiştirecek zamanım olmazsa, ölmüş olurum. Babam da bu şekilde ölmüştü, bir değişimin onu kurtaramayacağı kadar hızlı.

Gün ışığında Kemnebi'nin bir kütüğün üzerinde hâlâ mağaraya baktığını görünce kırptım. Bize baktı ve sol ön patisiyle kütüğe iki kez vurduktan sonra dönmeye başladı, ön ayakları vücudunu yönlendirerek yamaca doğru havalandı. "Peki bu ne anlama geliyor?" Rick'e sordum, hâlâ bebeklerle dolu öğütme evinin görüntüsünü sindirmeye çalışıyordum. Neon yeşili kürklü bebekler. Angie bunu görmüştü. Bu ne kadar tuhaftı?

"O avlanıyor. Biz bekleyeceğiz."

"Bunu kemik yığınının rüzgâr yönünde yapsak nasıl olur?" Grindy'nin inine bakan ama rüzgârın ters yönünde bir taş çıkıntı bulana kadar gerektiğinde ağaçlar ve köklerle yolumuzu açarak yokuş yukarı yürüdük. Oturduk, ayaklarımız yetmiş metrelik bir düşüşün üzerinde sallanıyordu. Rick sırt çantasını açtı, içinden elma, kuru üzüm ve fındık çıktı. Ben de benimkini açtım, içinden üç çeşit etten yapılmış kuru et paketleri ve altı adet Snickers çikolatası çıktı. "Peki ne kadar bekleyeceğiz?" Ayaklarımın kuruması için ayakkabılarımı çıkararak sordum.

Bir kedi çığlığı ve bir kükreme sesi, dağın katlanmış toprağında yankılandı. Sesi takip ederek bakışlarımı yukarı kaldırdım. Kükreme tekrar duyuldu, ardından büyük bir kedinin meydan okuması geldi. Hırıliyordu. Bu bir kavgaydı. "Kem'in bir ayıyı öldürmeye çalıştığını düşünüyorum. O yüzden fazla uzun sürmez," dedi Rick, ses tonu alaycıydı. Ayaklarımı ellerinin arasına aldı ve ovmaya başladı, gözleri dağı izliyordu. Kalbim denen özensiz duygusal şey küçük bir takla attı.

Bir ayı öldürmek istiyorum, düşündü Canavar, sistemimi özlemle doldurdu ve ağzımı sıcak kan ve yağın hatırlanan tadıyla doldurdu. *Siyah ayı avlamayalı uzun zaman olmuştu.*

"Bugün değil," dedim yüksek sesle. Rick bana merakla bakınca da başımı salladım. Bir parça kurutulmuş hindiye ısırıp çiğnerken Beast aklımın bir köşesinde somurtarak dolaşıyordu. Rick de üşüyen ayaklarımı ovuyordu. Bu uzun zamandır yaptığım en tuhaf iş olmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra uyuyakalmıştım.

Rick dedi ki, "O geri döndü. , uykucu."

Doğrulup esnedim ve Kem', çok altımızda, dağın karşı yüzündeki karanlık gölgesini fark ettim. Düzensiz bir şekilde hareket ediyordu, sarsılıyor ve kayıyordu, önce arka tarafı, siyah bir ayıyı dağdan aşağı sürüklüyordu. İki yüz kilo gibi görünüyordu, belki de iki yüz elli. Canavar ayıyı sürüklemiş olamazdı. Hoşnutsuzlukla tısladı ama bu doğruydı. Canavar yüz elli kiloyu sürükleyebilirdi ama daha fazlasını değil. Leoparların baş, çene, boyun ve omuzlarında mükemmel kas yapısı ve üstün tırmanma yeteneği vardır. Bir ağaca bile kafa üstü tırmanabilirler. Leopar muhtemelen ayıyı bir ağaca sürükleyebilir, leoparlar yemeklerini diğer yırtıcılardan ya da leşçillerden korumak için burada saklarlar. Kem leşi mağaranın ağzından içeri sürükledi. Rick'e baktım. "Kem'in Safia'yı öldürdüğü için grindy'ye olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "İçgüdülere karşı koymak zordur. Tekmeleme dürtüsüyle savaşırken grindy'yi beslediğini gördüm. İki türün birbirine bağlı olduğunu söylüyor, sanırım metafiziksel bir düzeyde."

Başımı salladım ve soğuk, ıslak botlarımı tekrar giydim. Rick ve ben birlikte, çoğunlukla kışlarımızın üzerinde, sarp yamaçtan aşağı indik. Dibe vardığımızda Kemnebi mağaradan insan şeklinde çıktı. Çıplaktı. Gözlerimi kaçırdım. Rick sırt çantasını açtı ve Kem'e birkaç giysi ve bir torba fındık attı. Kemnebi en ufak bir utanma belirtisi göstermeden giyindi ve fındıkları yerken ben sıkılmış bir ifade takınmaya çalıştım ama başarılı olamadığımdan emindim. Rick ona bir paket granola attı, M&M'ler olanlardan. Kem onu da yedi. Sonra o ölümcül görünüşlü, kedi gibi zarafetiyle yalınayak bize doğru yürüdü. Önsöz söylemeden, "Yüzyılda bir doğum yaparlar. Dişi olduğunu ya da yavru taşıdığını bilmiyordum." Cinsiyetini nasıl bilemediğinden emin değildim ve sanki düşüncelerimi duymuş gibi cevap verdi. "Çok az dış cinsel organları var. Çok özel yaratıklardır. Onu bu ülkeye getirerek hayatını tehlikeye attım." Sesi ama gözleri suçluluk ve kederle doluydu. Sarp tepelere ve mağaraya doğru baktı. "Yavru taşırken vahşi kurtları avlamak için doğuştan gelen zorunluluğu onu derinden strese soktu. Yiyecek için yeterince avlanmadı, yeterince kilo almadı ve yavrusu küçük. Ayı, emzirmesinin kalan günlerinde bebek açlığını doyuracak."

Meme uçlarını hatırladım. Grindy'nin memeli değil, amfibi olduğunu sanmıştım.

Kemnebi Rick'e bakmadan, buyurgan bir tavırla elini uzattı. "Ayakkabılar."

Rick tepki veremeden sırt çantasını elinden çekip aldım ve Kem'e doğru yürüdüm. Çok yakındı, kişisel alanının içindeydi. Kedisinin bu saldırıdan ürktüğünü hissettim. Beast meydan okurcasına ofladı. "O senin hizmetçin değil. O senin kölen değil. Kum torbanız değil." Kem'in gözleri o kadar hızlı altın yeşiline döndü ki değişimi göremedim bile. Ama sözümü bitirmemiştim. "Ve o meydan okumak ya da öldürmek için senin değil. O benim. Anladın mı?" Sırt çantasını gölete fırlattım. Bir sıçramayla yere düştü. "Kendi lanet ayakkabılarını al."

Rick'i dirseğinden yakaladım ve yokuş aşağı çektim. "Seninki, ha?" dedi, sesi memnun geliyordu. Ona hırladım. "Sert oynamayı seviyorsun, Jane Yellowrock. Bu yönünü seviyorum." Onu görmezden gelerek sürüklemeye devam ettim, Rick ise başını sallayarak bıyık altından gülüyordu.

Başımı salladım ve bir gülümseme gizledim. "Shuddup."

Otoparka döndüğümde, adamları ödünç aldıkları, hırpalanmış kamyonetleriyle bıraktım ve Asheville'e geri döndüm. Üşümüştüm, ıslanmışım, bitkin düşmüştüm ve gerçekten ama *gerçekten* biraz kestirmeye ihtiyacım vardı. Bunu da yaptım. Nihayet. Uyumak Angie'yi hala geri aramadığım anlamına gelse de.

Gece yarısından yarım saat sonra bir sorun olduğunu biliyordum ama ne tür ya da ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Akşamki konuşmaların saat on ikide başlaması planlanmıştı ama Shaddock geç kalmıştı. Yine. Klanın evinden kimse cevap vermedi. Kimse cevap vermedi. Sanki Shaddock ve klan

Evrenden çekilmişti ve Kötü Evie'bodrumundaki şeyi, boynundaki ısırık izlerini ve pembe büyüyü düşününce, bu mümkün olabilirdi. Umarım bodrum koğuşunda sıkışıp kalmamıştır. Eğer öyleyse, onu kurtarmak için Evangelina'nın kız kardeşlerine ihtiyacım olacaktı. Ve belki bir obüs.

Grégoire hakarete uğramış bir halde ikizleriyle birlikte süitine çekildi, gece yarısı kanlı bir şeyler atıştırıp masaj yaptırdı ve bana Shaddock'u bulmam için emir verdi. İşler yerel vampir için iyi gitmiyordu ve eğer Grégoire'ın ifadesi geleceğin göstergesiye, Shaddock hiçbir yerde, hiçbir şehrin efendisi olamayacaktı. Asla.

Tekrar odama kapıyı arkamdan kapattım, süslü ceketimi çıkardım ve cep telefonumu açtım. Molly'den ne sesli mesaj ne de mesaj vardı. Evan'dan da arama yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Şimdi aramazlardı, bu saatte olmazdı. Rick'ten de haber yoktu.

Telefonu kapatıyordum ki çaldı ve beni korkuttu. Kalbim boğazımda, tekrar açtım ama arayan Mol değildi. Ekrandaki numaraya gözlerimi kısıtım. Şu anda duymak istediğim bir numara değildi. "Yellowrock." Ses tonumun zevk almadığımı göstermesine izin verdim.

Bruiser sanki tek bir kelimededen duygularımı okuyormuş gibi duraksadı. "Leo, Haydut Avcısı'nı Lincoln Shaddock'un hizmetine gönderiyor." dedi. Bruiser, tamamen kendi onayıyla değil de Leo'nun adına hareket ettiğinde yaptığı gibi resmi konuşuyordu. Leo benden Kemnebi'yle yatmamı istediğinde de Bruiser aynı tonu kullanmıştı.

"Öyle mi? Bunun yaşlı Linc'in gelmemesiyle bir ilgisi var mı? *Yine mi?*" diye sordum. "Bir karışıklık oldu. Ona ve klanına her türlü makul hizmeti sunacaksın." "Ben Leo'nun arkadaşlarıyla yatmam," diye hatırlattım ona.

"Cazibeme karşı oldukça dirençlisin," dediğinde sesi sıcaktı, alçak bir çapaktı.

Ooookaaaay. Ağzımı açtım ve kapattım. Düşündüğüm *hiçbir şeyi* söylemeyecektim.

"Şimdi," diye devam etti, sesi keskinleşerek, "Leo, evcil Haydut Avcısı'nın İnfazcı unvanını talep ettiğine dair söylentiler duyuyor. Bu doğru mu?"

"Ummm?" İçimde aniden kötü bir his belirdi. "Belki."

"*Zekice.*" Ama gerçekten *aptalca* demek istediğini anlayabiliyordum. "İnfazcı, bir Efendi'nin evinde unvanlı bir pozisyonudur. Ondan içtin mi? *Herhangi bir* Mithran'dan içtin mi?"

"Hayıır." Kelimeyi üç heceye böldüm.

"İki ay döngüsü boyunca, o vampire bir İnfazcı - primo'ya benzer üst düzey bir kan hizmetkârı - olarak bağlanmak istemiyorsanız, yapmayın. Bir yudum kan sözleşmeyi mühürleyecektir." Bir nefes verdim, onun duyamayacağı kadar uzun bir nefes. *Sorun değil.* Hiçbir vampirin kanını içmeye niyetim yoktu, asla. "Lütfen ... daha az aptal olmaya *çalış*," dedi. Telefon bağlantısı kesildi.

Tekrar çaldığında hala telefon elimdeydi. Bu gece popüler bir kızdım. "Yellowrock."

"Jane. Ben Adelaide. Yerleşkede sana ihtiyacımız var." Adelaide, uzun boylu ve sarışın, kız arkadaşım olmak isteyen kan hizmetkârı avukat. Ben cevap veremedim, "Lincoln'ün zincirlenmiş soyu kurtuldu. Öldürdüler-" Sesi sanki biri onu boğmuş gibi kesildi. Gözyaşlarıyla dolu bir nefes çektiğini duydum. "Sarah'yı öldürdüler. Dün yirmi iki yaşına girdi. O daha bir çocuktı." Sesinde bir vardı. Sarah'yı sevmişti.

Leo bu yüzden hizmetlerimi Shaddock'a devretmişti. İnsan öldüren genç haydut vampirler kazığa bağlanırdı. Benim tarafımdan, eğer scion ininden çıkarlarsa; zincirsiz haydutlarla bir scion ininin açılması, bazılarının dışarı çıkacağını neredeyse garantisiydi. Kelimelerimi özenle seçtim. "Lincoln neden bu işi halletmedi? Ya da Chen?"

Sesi değişti, yapmacıklaştı ve keskinleşti. "Bay Shaddock şu anda burada değil. Kendisi müsait değil. Chen de başka bir yerde çalışıyor."

"Ah." *Kahretsin*. Shaddock konuşmalarından daha fazlasını kaçırmıştı ve Chen onun peşindeydi. "Peki ya haydutları serbest bırakan kişi?"

"Olay dijital videoya kaydedildi ve fail *kontrol altına alındı*." Kelimenin üzerindeki vurgusu suçlunun iyi durumda olmadığını düşünmemeye neden oldu.

"Bir saat içinde orada olacağım." Vampir avı teçhizatımı yatağın üzerine fırlattım, hareket ederken uzun aynalarda kendimi gördüm. Kıyafet atı değildim ama harem pantolonu, botlar, beyaz ipek gömlek ve kısa yelek içinde oldukça iyi görünüyordum. Ne yazık ki bu kıyafeti şansım olmayacaktı. Cep telefonuyla konuşurken -ihtiyacım olan malzemeleri sipariş ederken ve cipim ön tarafa getirilirken- soyundum ve gümüş çivili deriyi üzerime geçirdim. Silahlarımı kuşandım, topuzuma kazıklar sapladım ve sahip olduğum tüm vampir öldürücü bıçak ve silahları kuşandım. Ve koridorun kapısına doğru yürüdüm.

Kapı açıldı, elim hâlâ tokmağın üzerindeydi. Vampir kokusu içeri doldu. Kendimi tutamadan elimi kazığa attım ve Grégoire'ın muhteşem lacivert gözleriyle karşılaştım. Narin kaşları kalktı, bakışları elimde ve kazıkta duruyordu, hiç eğlenmemiştii. Sanki yanıyormuş gibi bıraktım. "Oops." Usta bir vampirin huzurunda kazığı kapmak akıllıca değildi.

Grégoire güldü. Bir elini şiddet hareketini reddediyormuş gibi sallayarak, bir balerin kadar zarif bir şekilde süite girdi. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü, kokusu bu gece zambak kokusunu andırıyordu. Grégoire muhtemelen sahip olduğum her şeyden daha pahalı olan gece mavisii ipek pijamalar giymişti, gömleğinin düğmeleri açıktı ve tüysüz, pürüzsüz, soluk bir göğüs ortaya çıkmıştı. Ve yalınayaktı. Neden bilmiyorum ama bir erkeğin çıplak ayaklarını görmek beni eritebilir. Elbette, bir vampir beni alt etmek isteseydi, masum ve zararsız görünerek bana yaklaşırdı. Hızla geri çekildim, ellerimi silahlarımdan çektim. "Grégoire."

"Haydut Avcı." Eşleşen kan onun arkasından içeri kapıyı kapattılar. Üzerlerinde efendilerinden bile daha az şey vardı; ipek pijamaları kalçalarından aşağı sarkıyordu ve ikizlerin beklentili bakışları içimde şimşek gibi uyarılar çaktırıyordu. "Efendim sizin için bir hediye gönderdi," dedi Grégoire. "Bu geceki faaliyetlerinizden önce size vermem için talimat aldım." Pahalı bir alınmış gibi, on beş santim yüksekliğinde ve on dört kare şeklinde siyah kadife bir kutu uzattı. "Ummm." Vampirlerden hediye kabul ederken çok dikkatli olunmazdı. Bazen bunun size sahip oldukları anlamına geldiğini düşünürlerdi. Leo'nun bir keresinde bana verdiği kılıç dişi aslan kemiklerini ve cep telefonunu , onlardan hiç hediye almamıştım. Ve silahlar. Tüm bunları göz ardı ettim çünkü iş. Ama bu değildi. "Pekâlâ. Bu nedir ve ne anlama geliyor?"

"Uzmanlığınızdan ve hizmetinizden memnuniyetin bir göstergesi olduğu ve emeğiyle kaybettiği bir şeyi yerine koyduğu konusunda bana güvence verildi. Siz Amerikalıların dediği gibi 'karşılıksız' bir ."

Kutuyu patlayacakmış gibi dikkatle aldım ve kanepenin önündeki sehpanın üzerine koydum. Grégoire berjer oturdu ve bekledi, ikizler arkasındaydı, gözleri kutudaydı. Bunu hediyeii açmak için bir işaret olarak kabul ettim. Kanepeye oturdum ve menteşeli kapağı kaldırdım. İçi siyah ipekti ve ipeğin üzerinde bir kadının boynu omuzları gibi şekillendirilmiş bir mücevher sergisi vardı. Başı yoktu. Omuzlar siyah ipek bir eşarpla örtülmüştü, hafifçe örtülüyor ve altındaki bir mücevher parçasını kısmen gizliyordu. MOC'un bana mücevher göndermediğini . Ya da kafamı almak istediğine dair bir söz. Başsız bir mankeni yorumlamanın her türlü yolu vardı.

Grégoire bir sahnesine uygun bir hareketle öne eğildi ve atkayı süpürdü. Altında iç içe geçmiş halkalardan oluşan bir ağ vardı. Leo, bir kurt adamın devasa çenesiyle ezerek parçaladığı kırık vampir tasmamın yerini almıştı. Yavaşça nefes aldım. Çok güzeldi, üç farklı büyüklükte halkadan oluşuyordu ve karmaşık bir örgüyle birbirine bağlanmıştı. Üzerlerinde küçük, yontulmuş taşlar vardı, hepsi Canavar yüzeye yaklaştığında gözlerimin tonda, alaca altın rengindeydi.

"Yaka, birlikte veya ayrı ayrı takılabilen iki katmandan oluşur. Alt katman

titanyum üzerine som gümüşten yapılmıştır, böylece onun hizmetindeyken kaybettiğiniz daha sağlam ve korumalıdır. Üst tabaka, yani "hassas bir mandal mekanizmasını işaret etti", "dekoratif. Yirmi dört karat altın halkalar, çikolata elmasları ve sitrinler yüzeye serpiştirilmiş. Ustam bunu özellikle sizin için yaptırdı ki resmi bir kıyafetle çalışırken bile takabilesiniz ve yine de güvende olabilesiniz."

Göz kırptım. Ve sözlerini tekrar aklımdan geçirdim. *Sterlin, altın ve elmas mı?* Bu şey bir servete mal olmuş olmalı.

"İpek eşarp benim küçük bir katkım." Kolumun üzerinden usulca geçirdi. "Geceleri avlanırken sana yardımcı olabilir. Metalin parıltısını gizlemek ve hiçbir haydut Mithran'ın saldırıdan önce boynunuzdaki silahı fark etmemesini sağlamak için yakanın üzerine sabitleniyor."

İkizlere baktım ve aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Sorun olur mu?" Yani, önyargısız bir şekilde kabul edebilir miyim yoksa kabul etmek Leo'nun yatağına atlamak için bir söz mü olur?

"Bir şehrin efendisi bir hizmetkârına ya da çalışanına bir lütufta bulunduğunda," dedi Brandon, "bu tam da efendimin söylediği gibidir; sadece bir hediye, iyi yapılmış bir iş için bir ödül."

Suu-weet. Kolyeyi almak için uzandım ama Grégoire'in eli önce oradaydı, vampir hızıyla. Elimi geri çektim. Tekrar kanepeye . Tam önümde duruyordu. Ve sandalyeden kalktığını görmedim. *Lanet olsun.* Bu, onun huzurunda silaha uzanmamın intikamıydı - öldürmek için çok hızlı olduğunu öğrenmiştim. Akıllı başında usta bir vampirin, aptal bir vampir avcısını her gece yenebileceğinin bana gösterilmesi idi. Bedenimde soğuk bir ter oluştu ve Beast garip bir şekilde ortalıkta yoktu, bu dövüşü kazanabileceğine dair bana .

Grégoire kolyeyi kaldırdı ve üstteki altın tabakayı çıkarıp bir kenara koydu. Gümüş dövüş kolyesini çözdü ve *hareket etti*. Hava patladı ve hareketinin rüzgârını yüzümde hissettim. Gerildim. Ceketim geri çekildi, sarsıntı nefesimi kesecek kadar sertti. Gümüş kolye omuzlarıma yerleşti, soğuktu ve boynumda sıkıldı. Grégoire'in parmakları gümüşten daha sıcak değildi. Grégoire'in parmakları gümüşe dokunuyordu. *Hay aksi. Gümüşü kullanabilen bir vampir. Yakın zamanda gümüşle zehirlenmişti.*

Bundan kurtulmak ona bağışıklık kazandırabilir. Düşüncelerim hızlı ve umutsuzdu. Mandal sıkıştığında belli belirsiz bir çıtırtı duydum. Ve aniden Grégoire tekrar önümdeydi, üzerime eğilmişti.

Elleri yine boğazımdaydı. Grégoire'dan birkaç santim daha uzun, daha ağır, daha iyi eğitilmiş ve çok daha iyi silahlanmıştı. Yine de ölmemi isterse kafamı çevirip . Bir zamanlar Leo'yla dövüşmüştüm. Ustaları yenmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Yavaşça deri ceketimi yerine çekti. Metalik bir mandalla fermuarı kaldırdı. "Anlıyor muyuz?"

"tanıyor musunuz, *mad chère*?"

"Var." Kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Öfkeden kararmışlardı, gözbebekleri genişti, sanki vampir haline kayıyormuş gibi ama yine de kendini kontrol altında tutuyordu. O kadar kontrollüydü, o kadar güçlüydü. Nefes aldım, yavaşça, dikkatlice. Ve yeterli olabileceğini umarak Hristiyan okul kızı tavrımı takındım. "Lütfen New Orleans Şehri'nin Efendisi'ne hediyesinin alçakgönüllülükle karşılandığını temin edin" -daha fazla kelime aradım- "ve memnuniyetle."

"Ve?" Grégoire sordu.

Yutkundum. *Ve? Ve ne?* "Ve ... um ... ve eşarp çok güzel." Ama istediği bu değildi. "Ve ... lütfen kan efendisinin en güvenilir ve en sevilen danışmanı ve veliahtına hakaret etmek istemediğime emin olun."

Grégoire tatlı tatlı, neredeyse melek gibi gülümsedi ve yanağını okşadı. "Lincoln Shaddock'u büyüleyen cadıyı bana getirmedi. Ve şimdi yine kayıp. Hâlâ büyülenmiş mi?"

"Muhtemelen." İtiraf ettim.

"Sana bir verdim. Yerine getir." Bir kasırga ve yer değiştiren havanın patlamasıyla ortadan kayboldu. Birden

İkizler bana şaşkınlıkla ve efendilerine neredeyse kazık attığımı fark ettim. Koltuk minderlerine yaslandım ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

Üç yetersiz nefes aldım ve ayağa kalktım. Buradan çıkmam gerekiyordu. "Gün doğumuna kadar rapor vereceğim." Hâlâ şaşkın bir şekilde başlarını salladılar ve ben de sehpanın, başsız mankenin ve altın etrafından dolaşıp kapıdan çıktım. Bazen bir sahip olduğu tek şey cesarettir ve dizleri dövuıldüğünde, kalbi hızla çarptığında ve saf korku damlaları terlediğinde, bu kadınsı yetenekten yararlanmak için iyi bir zamandır. Bu ve dua. Evet. Dua şu anda gerçekten iyi bir fikir olabilir.

Saçmalık. Grégoire saf gümüş kullanıyordu. Tıpkı Leo'nun yapabildiği gibi. Leo bir kez gümüşle zehirlenmiş miydi? Ve hızlıydı. Belki Leo'dan daha hızlıydı. Peki neden Leo New Orleans şehrinin efendisiydi de Grégoire değildi? Ve Lincoln bodrumunda bir iblisle kapana kısıldıysa Evangelina'yı öldürmekten nasıl kurtulacaktım?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İşler FUBAR oldu

Kendime süreden daha kısa sürede Lincoln Shaddock'un evindeydim. Ne yazık ki Şerif Grizzard ve yabancı bir kadın da oradaydı. İkisi de çok görünüyordu. Beni karşıladı ve kapıyı açtığımda bana baktı. Dışarı çıktığımda, gözlerim yolcu katındaki katlanmış mor parçaya takıldı. Birisi Evangelina'nın eşarbını katlamıştı. Valelere iyi bahşış vermeliydim. Görevlerini fazlasıyla yerine getiriyorlardı.

Kapıyı kapattım ve Grizzard çoğu yasadışı olan bir dizi silaha baktı. Kadın omzunda duruyordu, eli kolunun altındaki bir tabanca kabzasındaydı. *Polis*. Silahlarımı savunmak yerine, bir bıçak çektim ve kabzasını önce Grizzard'a uzattım. Ay ışığında parıldayan çıplak bıçağı görünce şok nefesini duymamış gibi yaptım. O kabzayı alıp loş ışığa çevirirken ben de bıçağın kılıfını açtım. "Bu bir vampir katili. Alman çeliği üzerine sterlin kaplanmış, kabza ve bıçak tek parça. Kabzanın üzeri daha iyi kavraması için yüksek etkili, çapraz çizgili plastikle kaplanmış. Kan oluğu ekstra derindir. Vampir öldürmek kanlı bir iştir."

"Kanlarının asit gibi olduğunu duydum," dedi kadın. "

Bazıları değil. Soylarına göre değişir."

"Kongre'de bunları lisanslamaktan bahsediyorlar." Gür kaşlarının altından bana baktı. "Vampir avcılarını da lisanslamaktan bahsediyorlar."

"Kongre her zaman konuşur." Ona kılıfı verdim ve malzeme kutumu bir kolumun altına sıkıştırdım. "Kılıf kemerinize ve uyluğunuzun üst kısmına takılır. Bunu bir hediye olarak düşün. Siz kimsiniz?" Kadına sordum.

"Loretta Scoggins, Madison County şerifi."

Bir denizci gibi küfreden talim çavuşu-şerif. Ona da bıçak verdim, bunun iyi bir halkla ilişkiler noktası olduğunu düşündüm. Leo onların yerine geçebilirdi. Grizzard ve Scoggins kayışlar üzerinde çalışmaya başladılar ve ben de kapıya doğru ilerledim. "Pickersgill bana Lincoln'ün kayıp olduğunu söyledi," dedi.

"Evet. Ve gidip onu batının kötü cadısından kurtarmalıyım. Ama önce zincirlenmiş olanların düzenini yeniden sağlamalıyız."

"Bu zor olacak mı?" Loretta sordu.

Güldüm, ses gerçek bir mizah için fazla kuruydu. "Olabilir."

Pickersgill girişte duruyordu, iki buçuk inçlik çelik kapı açıktı. Yumuşak bir ışık yanındaki çalıları aydınlatıyordu. Hafif, sıradan bir adamdı, çoğu vampir kadar güzel değildi, bu da yaratıcısına sunacak bir şeyleri olduğu için buraya getirildiği anlamına geliyordu. Geçmişine bakılırsa, bu askeri ve siyasi zekâsı anlamına geliyordu. Ona başımı salladım; o da bana başıyla karşılık verdi ve kapıyı arkamızdan . "Yalnız mı geldin? Adamlarınla değil mi?"

"Geçen sefer hakaret ediyordun. Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Onu parçaladılar. Onu kuruttular. Kısa sürede bulabildiğim tüm yardımları çağırdım; dört Mithran ve bir düzine kan hizmetkârı. Merhamet Kılıcı Gertruda'yı bile çalıştım ama o geceyi hastanede geçiriyor ve insanları iyileştiriyor. ," dedi ellerini sıkarak. Bir güvenlik konsolunu işaret etti. Ekranda Scion ininin görüntüsü vardı. Her kan sıçramış, soğuk taşın üzerinde yatan bir kızın üzerine odaklanmıştı. Kız ölü gibi görünüyordu. Haydutlar sanki hayali bir avın peşindeymiş gibi odanın koşuşturuyordu. Diğerleri odanın köşelerinde hareketsiz duruyordu. Bütün kafesler açıktı. Pickersgill bir düğmeye bastı ve "İnsan onları beslemek için geldi,

ve Mithran onun arkasından içeri girdi." Ekranda, kapı açıldı ve Sarah içeri girdi, tatlı yüzlü bir kızdı, bale hareketleri , sanki sadece kendi duyduğu şarkılarla dans ediyordu. Arkasından uzun boylu bir vampir girdi, hızlı hareket ediyordu ve düşük kaliteli videoda bulanık bir görüntü oluşturuyordu. Kız dönerek uzaklaştı ve düşmeden önce adam ilk hücreyi açmıştı.

"Şimdi hepsinin zincirleri çözüldü," dedi Pickersgill, bizi güncel yayına döndürerek, "ve biri yardım etmek için burada olan bir Mithran'ın kan bağı." Tercümesi: Akrabasını öldürmek zorunda kalırsam vampir direnecektir. Ne . Daha fazla vampir politikası, ki bu berbatım.

"Onları serbest bırakan vampiri görmek istiyorum."

Pickersgill kaşlarını çattı ama merdivenlerden pencereli odaya doğru ilerledi, yansımalarımız su altındaki dalgalanmalar gibi hareket ediyordu, kurşuna dayanıklı camlarda görünebilecekleri gibi. Buraya son kurşun geçirmez olduklarını fark etmemiştim. Bu da acayip pahalı anlamına geliyordu.

Mekân vampir ve barbekü dumanı kokuyordu, adaçayı ağır . Birileri doğrudan restorandan gelmişti. Alt kata ulaştık ve bir oturma alanında kümelenmiş vampirlere ve kan hizmetkârlarına baktım. Hepsi kot pantolon ve deri giymişti. yüksek yakalı gümüş zincir zırhlı yelekler giymişlerdi, her bileklerinde deri ve gümüş kelepçeler vardı. Fena değildi ve bir vampirin evinde hiç beklenmedik bir şeydi.

Pickersgill'in bir hareketiyle ayrıldılar ve yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış vampir ortaya çıktı. Karnında tahta kazıklar vardı, hareketsizdi ve kanaması plastik bir çarşafın üzerine akıyordu, bu da bana temiz ve düzenli ya da fazlasıyla hazırlanmış gibi geldi. Bileklerinde gümüş prangalar vardı. Ve her yerinde pembe bir parıltı vardı. *Kahretsin*. Evangelina zincirlenmiş olanları serbest bırakması için ona büyü yapmıştı. Cadı ne *yapıyordu*? Kendini öldürtmeye mi *çalışıyordu*? "Onu zincirli tutun ama kazıkları çıkarın. İçimden bir ses ona onları serbest bırakması için büyü yapıldığını söylüyor."

"Evangelina," dedi Pickersgill. Kulağa bir lanet gibi geliyordu. "Efendim onu koruması altına aldı. Ona zarar veremeyiz."

İçimi çektim ve bir omzumu kaldırdım. "Merak etme," dedim. "Grégoire onu kendisine getirmemi emretti." Pickersgill'in yüzünde gerçekten haince bir gülümseme belirdi. Grégoire, Shaddock'tan daha üst rütbedeydi. Cadıya istediği her şeyi yapabiliirdi. "Haydi işe koyulalım," dedim.

"Yaralanmayacaklar," dedi vampirlerden biri. Bir vampirin Avrupalı aksanı dışında bir aksanla konuştuğunu duymak beni hâlâ şaşırtıyordu ve taşralı aksanı sarsıcıydı, bunu belli etmedim. Varisi ve kızını onayladım ve konuşmacıya baktım, bir deri kemik kalmış, köprücük kemikleri saban bıçakları gibi keskin bir kadındı. İnatçı görünüyordu. Öfkeli. Çaresiz. "Gerçek çocuğunuz kaçanlardan biri mi?" diye sordum. Yani geleneksel insan tarzında onun bedeninden doğdu.

Başını eğdi, insan gibi davranmayı unuttuklarında yaptıkları o kuşsu ya da yılsansı hareket. "Adı Roseanne," dedi, ifadesi kararlılıkla doluydu, gözleri bana dikilmişti. Çocuğuna kazık atmaya kalkarsam beni öldürmeye niyetli olduğundan oldukça emindim. Pickersgill'e yöneldim. "Kurbanın dönüştürülebilme ihtimali var mı?"

"Eğer Sarah'da bir yaşam kıvılcımı kaldıysa, evet. Ama bu pek mümkün görünmüyor."

Bir elimi sürpriz malzemelerimin arasına sokarak onlara baktım. "Eğer dönüştürülebiliyorsa, o zaman bu cinayet değildir. Eğer ölmüşse, ne istediğiniz umurumda değil."

Vampirler avını gören sürü avcıları gibi neredeyse tek bir vücut gibi bana doğru döndüler. Grizzard, korku feromonları derisinden havaya karışırken yavaş bir nefes aldı. Scrawny'nin gözleri bir karardı. Genç bir vampir onu uyarmak için koluna dokundu. "Anne. Yapma."

Gözlerimi Scrawnyden ayırmadan genç kadına baktım. Bu Amy Lynn Brown'dı, iki yıl içinde devoveo'dan çıkan mucize vampir. Başımı ona doğru eğdim ve devam ettim. "Bu evden kaçan zincirlenmişlerden biri yakaladığımda kazığa oturtulur, insan bile olsa

Kadın dönüştürülebilir, bu yüzden onları altında tutmak sizin yararınıza. Bir insanı öldürmelerine izin verme riskini almayacağım. *Başka bir insan,*" diye düzelttim.

Scrawny'nin dişleri aşağıya indi. Gözlerimi ona diktim. "Yöntemlerimle ilgili bir sorunuz varsa Leo Pellissier'i arayın." Cep telefonumu uzattım. "Hızlı arama yedi." Scrawny derin bir nefes aldı, buna ihtiyacı yoktu ama bu sakinleştirmiş gibiydi, bir de kızının eli kolundaydı. Gözlerini kapadı ve benden uzaklaştı, tekrar açtığında göz bebekleri küçülmüştü. Belki de Leo'yla konuşma düşüncesiydi. Ya da belki Leo'yla konuştuğum düşüncesiydi. Ya da MOC'a ilk ismiyle hitap ettiğim için. Ya da Amy Lynn'in ısrarı. Her neyse. İşe yaradı.

Şeriflere baktım. "Tabii siz onları cinayetten içeri almak istemiyorsanız?" Scoggins, "Kesinlikle hayır." dedi.

Grizzard, "Deli vampirlerle ne yapacağım, affınıza sığınarak, Constantine, Dacy, hanımefendi. Belgeleri imzaladıysa, ona göre muamele görürler. Şu anda kanun böyle. Tabii ki Kongre vatandaşlık konusunda bir karar vermeden önce Yüksek Mahkeme Vampira Carta'yı incelemeye karar verirse bu durum değişebilir."

"Evet, evet. Ama tek yaptıkları konuşmak," diye hatırlattım. Kıkırdadı ve bana o "iyi arkadaş" politik sırtışını yaptı. Vampirlere ve onlara durumun nasıl ele alınacağını anlattım, scion ininin bir haritasını çıkardım ve onları iki kez gezdirdim. "Adelaide, bir yangın söndürücü kap." diyerek bitirdim. Şaşkın görünüyordu ama odanın köşesine gitti ve kırmızı bir yangın söndürücüyle geri döndü.

Diğerlerine dedim ki, "Kapı açıldığında gözlerinizi kapatın, arkanızı dönün ve kulaklarınızı tıkayın. Anlaşıldı mı?" Scrawny'ye baktım. "Eğer çocuğunuzu hareketsiz hale getirebilerseniz, Leo'nun ölüm cezasına itiraz edebilirsiniz." Gözleri kanlı yaşlarla doldu. *Hay aksi.* Ağlayan bir vampir. Bu da beni suçlu hissettirdi. Bazen eskiden insan olduklarını ve hâlâ insani duygulara sahip olduklarını unutuyordum. Amy Lynn onun kolunu okşadı.

Malzeme kutumdan iki gümüş ağ çıkardım ve onları açtım. Bir zamanlar bir vampiri hareketsiz kılmak için kullanıldığını gördüğüm bir ağdan esinlenerek tasarlanmışlardı. O ağ, temas ettiği anda çoğu vampiri yakan ve yaralayan, birbirine kenetlenmiş haçlardan yapılmıştı. Benimki gümüş kaplama çelik halkalardan yapılmıştı ve üzerlerinde küçük sterlin dikenler vardı. Keskin değillerdi ve bu yüzden insanlara zarar vermezlerdi ama vampirler için son derece acı verici, neredeyse etkisiz hale getiriciydiler. Bu güvenlik görevlisi olacağımı öğrendiğimde, masrafları Leo'ya ait olmak üzere ağları yaptırmıştım. Yakın mesafeli işler içindi, herhangi bir mesafede işe yaramazdı ama bu iş için mükemmeldi.

Birini Grizzard'a, diğerini Scoggins'e verdim ve nasıl çalıştıklarını anlattım. "Hiç balık ağı kullandınız mı? Dışarı atar ve geri çekersin. Bu da aynı onun gibi. Atarken gümüşü ve bu ipi tutarsın. Bir vampirin ya da bir vampirle bir insanın üzerine düştüğünde gümüşü bırakır ve ipi çekersiniz. Gümüş ağı geriyor ve onları çevreliyor. Acı verir ama ağ çabucak çıkarılırsa, yaralar bir ustanın kanıyla iyileştirilebilir."

Bir el bombası çıkardım ve herkesin meraktan korkuya ve mizaha kadar farklı tepkiler verdiğini gördüm.

Grizzard dişlerini göstererek kıkırdadı. "Bunu ben neden düşünemedim?"

"Bu bir sersemletici el bombası, flaş bombası deniyor," diye açıkladım vampirlere. "Sakatlamak ve öldürmek için tasarlanmış el bombalarının aksine, bunlar ölümcül olmayan etkisiz hale getiricilerdir, savaştaki düşmanları geçici olarak etkisiz hale getirmek için tasarlanmıştır. Kapalı bir alanda patlatıldığında, sarsıcı patlama ve parlak ışık düşmanların kulaklarını ve gözlerindeki ışığa duyarlı hücreleri etkileyerek onları geçici olarak sağır kör yapar." Durdum. Flaş bombaları insan savaşçılar için tasarlanmıştı ve vampirler üzerinde kullanıldığına dair hiçbir çalışma yoktu. Vampir gözleri insan gözlerinden farklıydı ve cihazların vampir görüşü için kalıcı bir tehlike oluşturduğunu düşünmesem de bundan emin değildim. Daha önce

deneyebiliyordu. Şimdiye kadar.

Körlük dışında en büyük endişem, flaş bombalarının hızlandırıcıları tutuşturduğunun bilinmesiydi ve efsaneler vampirlerin hızlı ve sıcak yandığını söylüyordu. Evangelina'nın resimlerinden biri kolları usta bir tasvir ediyordu ve o hayatta kalmıştı, bu yüzden efsanenin doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyordum. Ama işi şansa bırakmak için bir neden görmüyordum, bu yüzden Adelaide'i yangın söndürücüyle hazır bekletiyordum.

"Tamam. Pickersgill. Pickersgill, sen ve Scraw -içerideki gerçek çocuğun annesi- kapıyı hızla açın, ben bayıltıcıyı atacağım, siz de çarpacaksınız. Muhtemelen kendilerini kapıya atacaklar, o yüzden kapıyı zorlayarak kapatmaya hazır olun. , şansın varsa, hepsi yerde olacak, ama uzun süre yerde kalacaklarına bahse girmiyorum. Kapıyı tekrar aç. Önce ben gireceğim, ardından Grizzard ve Scoggins. Adelaide herkesi söndürmek için sonra ."

Scrawny bu ifadenin kabalığına nasıl tepki vereceğine karar veriyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Omuz silktim. Neyse oydu. "Geri kalanınız takip etsin ama fazla bir şey görmeyi beklemeyin. Nefes almak için acı veren ve gözlerinizi yakan çok fazla duman olacak. Nefesinizi tutmaya çalışın." Doğru. Vampirlere tutmalarını söyle. "İnsanlara yani.

"Dacy," varisin mavi gözlerini ve narin formunu buldum. Oyuncak bir bebek gibiydi ama güçlü bir efendiydi. Gözleri yavaş ve kontrollü bir şekilde siyaha dönüyor, sklera aynı temkinli hızla kırmızıya dönüyordu. "Eğer kız hâlâ hayattaysa, dönüşümünü başlatacaksın. Eğer ölmüşse" -etrafa bakındım- "o zaman bunlara ihtiyacımız olacak." Tahta kazıkları dağıttım. "Karnından bir darbe onları hareketsiz bırakacaktır. Sonra Shaddock Klanının Kan Efendisi Lincoln Shaddock isterse Leo'dan merhamet . Ya da yaşlı Linc onları kazığa oturtabilir. Eğer araziden çıkarlarsa, ben tek başıma hallederim."

Dacy gözlerini kaçırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Harika. Şimdi hepsini ağlatıyordum. "Eğer Lincoln şehrin efendisi olsaydı," dedi, "bize yardım edecek bir Mercy Blade'imiz olurdu. Buna gerek kalmazdı-" Durdu ve gözyaşlarıyla dolu bir nefes aldı. "Soydaşlarımıza zarar vermek, ölümlerini riske atmak zorunda kalmazdık." Elini yanaklarında gezdirerek kan lekeleri bıraktı.

"Dacy," dedim nazikçe, hâlâ kazıkları uzatarak, "Mercy Blades serbest bırakılmış genç haydutların peşine düşmez. Onlar sadece" -kibar bir kelime aradım- "uzun süredir zincirlenmiş olanlara *yardım* ederler." *Yardım etmek. Doğru ya. Kazığa oturtmak ve yatağa zincirliyen kafalarını kesmek gibi bir yardım.* Ama bunu söylemedim. Ben söyleyeyim. "Eğer zincirlileriniz bir insanı öldürdüyse, o zaman onlar hayduttur. Ama elimden gelse onları öldürmem." Bana şaşkınlıkla baktı. Bir insan gibi yavaşça kazıkları aldı ve sağ tarafımdaki devasa pencerelere yansıyan hareketleriyle scionlara uzattı. Ben de insanlara daha fazla uzatarak göbekten itmelerini hatırlattım.

Lincoln'ün yatak odasına doğru ilerledim ve çenemi gizli kapıyı gösterdim. Scrawny ve Pickersgill pozisyon , Pickersgill açılan tarafta, Scrawny menteşeli tarafta, bunun akıllıca olduğunu düşündüm. Eğer Scrawny'nin bir şansı olsaydı, yoluma çıkabilirdi. "İçerideki ışıkları kapatın. Ve flaş bombası patladıktan sonra onları açtığınızdan emin olun." Bir an düşündüm, atladığım bir şey olup olmadığını merak . Muhtemelen.

"Üç deyince," dedim. Başımı boynumun üzerinde döndürdüm ve fırlatma kolumu uzattım. "Bir." Canavarın hızını ve gücünü kullanarak derine uzandım. Pimi çektim. "İki." Geriye çekildim. "Üç." Kapı o kadar hızlı açıldı ki hareket ettiğini görmedim. Flaş bombası balistik bir şekilde ışısız odaya uçu. Kapı patlayıcı bir hava akımıyla çarparak kapandı. Her ihtimale karşı kulaklarımı kapattım. Diğerleri de öyle yaptı. Patlamayı ve ardından gelen çığlıkları ağır kapıdan bile duyabiliyorduk. Ölmekte olan ya da öldüğünü düşünen vampirler, çığlık atan bir baykuş ile kristal meth kullanan bir dağ aslanının aşk çocuğu gibi, yetmişli yılların rock grubu gibi güçlendirilmiş, kulak zarını patlatan, delici bir çığlık atarlar. İki tahta kazık çekerek, "Aç" dedim. Kapı öncekinden daha da hızlı açıldı, tepedeki ışıklar parlayarak

İçerideki zehirli duman kalın bir buluta dönüşüyor.

Kendimi Scion inine fırlattım. Duman gözlerime batıyor, burnumu yakıyordu. Dumanın içinden vampir hızıyla çıplak bir şekil fırladı. Bir bacağımlı ileri doğru savurup etrafından dolandım ve serseriye, inen aorta isabet edecek kadar derin bir karın darbesiyle takip ettim. Vampir kanı üzerime sıçradı. Yanmaya hazırlandım ama sıçrayan kanda kimyasal acı yoktu. Yere düşmüştü. Kazığı karnında bıraktım ve bir tane çektim. Bir kadın formunun üzerine bir ağ atılırken gümüş bir parıltı yakaladım. Üç haydut bana doğru geldi, vampirleşmişlerdi, küçük dişleri aşağıya doğru iniyordu. Gözbebekleri çölde öğle vakti insanınkinden daha küçüktü. Kör gibiydiler ama burun delikleri genişti, kokluyorlardı ve hızlı nefes alıp veriyorlardı. Sapladım, bir adım attım, ittim, yeni bir kazık çektim, adım attım, .

Sekiz kazıkla altı tanesini indirmiştim ki zincirlenmiş olanları saymam ya da kaç tane olduklarını sormam gerektiğini fark ettim. *Hay* aksi. Aptalca, çaylakça bir hata. Sırtımı bir kafese yasladım ve bana saldıran iki vampirle yüzleştım. Bu bir haydutun olağan akılsız eylemi değildi. Bu ikisi diğerlerinden daha yaşlıydı, dişleri daha uzun ve daha beyazdı. Ve görebiliyorlardı. Bir saniye, yarım kalp atışı kadar tereddüt ettiler. Biri içeri kaçtı. Diğer tekme attı. İlkini engelledim. Tekmeyi diz eklemime yedim. Bir şey patladı. Dünya eğildi. Yere düştüm.

Bana tekme atanın üzerinde gümüş parıltılı bir ağ parladı. Kesilen bir domuz gibi ciyakladı. Diğer yaralı bacağımın üzerine düştü. Açlığının, ihtiyacının kokusunu aldım. Kazıklarım bitmişti. Eğitim ve içgüdüler devreye girdi. Göğüs kemiğinin altındaki çentiğe bir vampir öldürücü sapladım. Ve vuruşun ortasında onu henüz öldürmemem gerektiğini hatırladım. Gümüş rengi bıçağı kalbine kaçınmak için yarı nişan aldım. Homurdandı ve benden uzaklaştı. Cenin pozisyonunda yere kıvrıldı. Nefes nefese, miyavlayarak. Nefes aldım ve daha fazla bıçak çekerken bile öksürmeye başladım.

Tepedeki fanlar ve klima çalışmış, dumanı ve vampir kanı kokusunu emerek odayı temiz ama soğuk havayla doldurmuştu. Duman dağılınca görebildim. Her şey bitmişti.

Çıplak vampirler her yerde yatıyordu, çoğu cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, bolca kanları akıyordu, kanları taş zeminden ortadaki gidere akıyordu. Tavana, duvarlara ve hücre parmaklıklarına bir tür postmodernist boya işi gibi kırmızı püskürtülmüştü. Üç kan hizmetkârı yerdeydi, hepsi de scionlardan kan yudumluyor ve iyileştirici diller sallıyordu, bu da beni, her ne kadar iyileştirici dilleri kullanmış olsam ve faydalarını bilsem de. Bir filiz sanki yuvarlanmış gibi sırtını tutuyordu. Pickersgill'den besleniyordu, iki adam beni röntgenci gibi hissettiren bir kucaklaşma içindeydi. Scrawny bir hücrede bir vampiri besliyordu, Amy Lynn ikisini de bebek gibi kucaklıyordu. En son buraya geldiğimde ağlayan kızdı. Şimdi iğne gibi dişleri annesinin bileğine gömülmüş, sevgili annesinden vampir kanı alıyordu.

Kıçımın üzerinde döndüm ve iki elimle sağ bacağımı uzattım. Vampir pençeleri tarafından tekmelenmiş ve kesilmişti ve *acıyordu*. Kan avucumu kapladı, neyse ki pompalanmıyordu, yani değildi, ama yine de çok fazla kan vardı. Vampir bebeğin biri büyük bir damara vurmuştu. yürüyemeyecektim. Dönüşüm geçirene kadar olmaz. Ama tüm scionlar aşağıdaydı, hepsi yaşıyordu ve mucizelerin mucizesi, kız Sarah, Dacy'nin kanıyla besleniyordu. Kulağının altındaki nabızı seçebiliyordum, zayıf ve çok hızlıydı. Yutkundu. Bir kahkaha attım ve nefes almayı hatırladım. Ağrı bacağımdan aşağı ve yukarı yayıldı. *Lanet olsun. Bu kötü oldu. Vampirler için iyi. Ama kötü-*

"Jane! Ön kapı açık." Grizzard kafasını aslan inine soktu. Dacy sayarak

etrafına bakındı. "Biri dışarı çıktı."

"Thomas." Pickersgill'in sesinde dehşet vardı ve soğuk savaşı, Küba füze krizini, Başkan Kennedy'nin ölümünü ve 11 Eylül sonrasını yaşamış bir vampiri neyin telaşlandırabileceğini hayal bile edemiyordum.

Gerçekten bilmek istemiyordum ama yine de sordum. "Thomas'ın nesi bu kadar kötü?"

Pickersgill, "Görev sırasında yaralanana ve Linc onu buraya getirene kadar Lincoln'ün en iyi kanlı uşağıydı. Üç yıldır akli başında, ama o ... uh-"

"O bir Naturaleza," dedi Dacy sesini çıkarmadan. "Devoveo'dan çıkana kadar bilmiyorduk."

"Kahretsin," diye fısıldadım. Naturaleza'lar insanları avlama ve öldürme *hakları* olduğuna inanıyorlardı,

Sırf besin zincirinin tepesinde oldukları için. Herhangi bir hayduttan çok daha çünkü düşünen, zeki, sosyopat katillerdi ve genellikle efendilerinin bilmediği güvenli evler ve banka hesapları gibi kaynaklara sahiptiler. Shaddock bilseydi, Thomas asla dönüştürülmezdi. Normal bir insan gibi izin verilir ya da . Eğer akli başındaysa ve henüz bir insanı , o zaman genç kurbağa kategorisine girmiyordu, bu yüzden bana sorulana kadar avlayamazdım ve onu kimin avlaması gerektiğinden emin değildim. İşler iyice sarpa sarmıştı. Uyluk kayışından bir deri parçası çıkardım ve yaralı dizimi bağladım, acıdan neredeyse öğürecektim ama kanama yavaşladı. Tek kalçamın üzerine yuvarlandım, telefonumu çıkardım ve Leo'yu hızlıca aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"İşler iyi gitmedi," dedi. MOC ileri görüşlüydü. Belki de çay yapraklarını okumuştur. Ya da bardağının dibindeki kan lekelerini. Ya da belki Shaddock Central'daki güvenlik sistemine erişimi vardı. Louisiana vampirlerinin klan evlerindeki kameralara erişimi vardı, neden burada da olmasın?

"Hayır, ." Leo'yu düşündüm. Evet. MOC bilgisayarlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama Leo'nun serveti istediği tüm bilgi ve uzmanlığı satın alabilirdi. Akıllı para onun her şeye erişimi olduğunu söylüyordu. "Esir tuttukları akli başında bir vampir vardı, bir Naturaleza. Serbest kaldı."

Leo hücreye bir dizi Fransızca küfür üfledi, sonra tam ortasında kesti ve güldü. Sizi köşeye sıkıştırdıklarında attıkları o ipeksi biriydi, derimin bir deliğe girip kendi etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılma isteği uyandıran bir kahkaha. "Anladığım kadarıyla," dedi, "sen benim *İnfazcısın*." Terimi büyük harfle yazdı, Rogue Hunter gibi söyleyerek onu bir unvan haline getirdi.

Unvanlar ve Leo'nun memnuniyeti başımın belada olduğu anlamına geliyordu. Hayır dersem, vampirlere yalan söylemiş olacaktım. Evet dersem, onunla bir ilişkiyi kabul etmiş olurdum. Bu da ondan içmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve Leo'ya göre, içki ve seks el ele giderdi. Ya da damarda dış. Leo cidden kafayı yemişken beni yeterince öldürmeye çalışmıştı ve *bundan* vebadan kaçır gibi kaçırıyordum. *Hay* aksi. Aklımdan bir düzine olası yanıt geçti. "Resmi olarak değil" de karar kıldım.

"Resmi olarak değil," diye tekrarladı, sanki kelimelerin tadına bakıyormuş gibi. "Bu doğru. Gelecekte olmadığınız bir şey ettiğinizde kelimelerinizi daha dikkatli seçmenizi tavsiye ederim." Nefes aldım. Ucuz atlatmıştım. "Yine de," diye ekledi. *Ooookay*. Belki o kadar da ucuz atlatmamıştım ama tetiğe henüz basılmamıştı. "Şimdilik, Vampira Carta'yı böylesine hiçe sayan bu Mithran'ı takip etme ve ortadan kaldırma yetkisini geçici olarak size veriyorum. Şerifle konuşmama izin verin."

Evet. Ol' Leo'nun güvenlik kameralarına erişimi vardı. "Ne kadar?" Ben sordum.

"Pardon?" dedi, bana Fransız gibi davranarak. Leo ne sorduğumu . Cevap vermeyince hücrenin içine doğru içini çekti ve "Bu Mithran genç bir haydut olmadığı ve gönderilmesi diğerlerinden daha zor olacağı için her zamanki şartlarınıza artı yüzde yirmi ekleyeceğim" dedi.

uzun bir süre düşündüm ve o göremese de başımı salladım. Kameralar hariç. Birine baktım ve dedim ki, "Otuz. İhtiyacım olduğunu varsayarsak, her türlü araştırmanın ve tehlikenin parasını sen ödeyeceksin."

Leo güldü, yüzlerce metre öteden bile yüzümü ısıtan alçak bir sesle.

kilometrelerce uzakta. "Şartlarınız kabul edilebilir, *İnfazcım*." Sevgi sözcükleri bir okşayış gibi üzerimden aktı. Vampirler, gerçekten yaşlı olanlar, bunu yapabilirler - sadece sesleriyle beyinlerin zevk merkezlerini etkileyebilirler. Lanet olsun. "Pickersgill'i bacağını iyileştirmesi için zorla," diye ekledi.

Evet. Leo Leo, Shaddock'un sistemindeydi. "İyileştiğimden emin olacağım," dedim, dürüst bir itiraftan kaçınarak. Dizimi iyileştirmek için yer değiştirmem gerekiyordu. Elimden gelse hiçbir vampir bana dilini uzatmayacaktı. Bacağımdan bahsedilmesi, içindeki acının yüzeye çıkmasına neden oldu.

Grizzard'ı aradım ve cep telefonumu ona verdim. Düşünen bir ölüm makinesini infaz etmek için tam yetkiyle görevlendirilmek üzereydim ve yerel kanunlara geri çekilmeleri ve işimi yapmama izin vermeleri söyleniyordu, bunların hepsi Vampira Carta'nın en iyi ihtimalle zayıf, en kötü ihtimalle de düpedüz yasadışı olan bir maddesinin himayesi altındaydı. Diğer tek seçeneğim onun öldürme çılgınlığına devam etmesine ve şerifin adamlarının onu çalışmasına izin vermektir. Bir kaya ve zor bir yer arasında. Tekrar ediyorum. Hadi .

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sen Ölü Etsin

Sol bacağımla gaza ve frene 70'ten aşağıya, alçak bir sisin içine doğru hızlandım, dizime bir buz torbası bağladım. Hoparlörü kullanarak virajları alırken telefon görüşmeleri yaptım, ilk ulaşan ben oldum. Neyse ki Leo hizmetleri için ödeme yapıyordu. "Jane Yellowrock," diye cevap verdi, "en ilginç müşterim. Bugün için sizden ne kadar ücret alabilirim?"

"Bu Pellissier'in hesabına yazılacak."

"En sevdiğim kelimeler," dedi. Hesap az önce büyük bir oranda artmıştı. Reach herkes için çalışabilirdi ama fiyatları değişken bir skaladaydı ve vampirler daha fazla ödemek zorundaydı. Arka planda tuşların tıkırdadığını duyabiliyordum. "İş emrinin adı?"

"Thomas Stevenson, eskiden-"

"Lincoln Shaddock'un primosu, 11 Eylül'den hemen sonra döndü ve hala zincirli." "Artık değil. Akli başında, psikopat ve özgür."

"Eğlenceli bir aramaya benziyor. Deli ve aç olduğu için hızlı olman lazım. Benim için daha fazla para. Vergi bilgileri, hem açık deniz hem de denizaşırı bankacılık ve numaralı hesaplar, adına kayıtlı gayrimenkuller ve arkadaşlarının, ailesinin ve tanıdıklarının hızlı bir şekilde gözden geçirilmesi de dahil olmak üzere tüm mali kayıtlara ihtiyacınız var. Muhtemelen sahip oldukları mülklerin bir listesine de ihtiyacınız olacak."

"Güzel. Sanal uzayda Evangelina Everhart'ın geçmişiyle ilgili neler bulabileceğine bir bak. Derin bir geçmiş istiyorum. Erken tuvalet eğitimi aldıysa ya da üçüncü sınıfta bir şiir yazdıysa, bunu görmek istiyorum."

"Cadı ile ilgili mali bilgileri derledim ve şimdi gönderiyorum. Başka bir şey var mı?"

Dolar işaretleri arka beynimde tango yapıyordu. Bu Leo'ya bir servete mal olacaktı. Sis inceldi ve motoru çalıştırdım, ancak beni sert fren yapmaya zorlayan daha kalın bir parçaya çarptım. "Muhtemelen. Eğer öyleyse ararım. Kayıtları e-postama gönder. Bir terslik olursa ara."

"Yapacağım."

Görüşme sona erdi ve beyaz bir örtü gibi cipin etrafını sararken tekrar yavaşladım. Arama gerçekleşmeden önce Derek'i iki kez aradım, atmosferik koşullar parazit için uygunlaşmıştı. Üçüncü denememde "Devam et." dedi.

Kısa ve . Bu Derek. Ve eğer tavrına , ya yeni bir yardımcı bulacaktım ya da sorunlarımızı boks ringine taşıyacaktım. Belki de gerçek anlamda. "Bir süre burada olmayacağım. Grégoire'dan sen sorumlusun."

"Tamam." Cep telefonundan yapılması zor bir tıkırtıyla telefonu kapattı.

Yağmur ön cama sıçradı. İki elim de direksiyonda olmalıydı, bu da eller serbest aramaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Leo'dan istekler listemde sırada. Daha acil olarak Evangelina'nın evine gitmeli ve Shaddock'un orada olup olmadığına bakmalıydım. Ve Koca Evan'a Molly'yi Evangelina'nın büyüsünden uyandırmanın bir yolunu bulması için yardım , tabii izin verirse. Ve sonra bir yol bulmalıydım. *Kahretsin*. Yine elim kolum bağlıydı ve bu işi nasıl başaracağıma ve arkadaşlarımı nasıl güvende tutacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefon çaldı ve arayan Molly'nin numarasıydı. Yine. Arama düğmesine bastım ve ağlama sesi duydum. *Angelina*. Uzaklara ittiğim suçluluk duygusu ve endişe bir tsunami gibi üzerime çöktü. *Gecenin bir yarısı. Annesinin telefonunu kullanarak ne yapıyordu?* "Hey, Angie bebeğim."

"Jane Teyze, beni görmeye gelmelisin. Hemen. Annen ve baban . Şimdi gel. Gel."

Şimdi!"

Kalbim beni nefessiz bırakan bir takla attı. "Yola çıkıyorum." Sağ bacağıma geçtim, gaza bastım ve bir virajda balıklama döndüm. Farlar sadece dalga dalga yayılan sisi aydınlatırken yol kayboldu. Gaz pedalını gevşetmeden önce kilitlenmeyi önleyici fren sistemine bağlı olarak dengeledim ve frenledim. "Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım. Koşuolları indirebilir misin?"

"Evet. Onları hayal kırıklığına uğratabilirim. Ben büyük bir kızmım."

Ama gözyaşlarını hâlâ duyabiliyordum. "Sen iyi misin? Küçük Evan iyi mi?" Bacağımla zonkluyordu ve altımda ıslak, ılık bir his toplanıyordu. Yine kanıyordu. Ama umurumda değildi.

"Hayır. Hastayım. Ve Küçük Evan beşiğine kustu." kesik kesik bir sessizliğe ve sözlerine geri döndü, "... acele et, Jane Teyze. Çabuk ol."

"Gelebildiğim kadar hızlı geliyorum Angie. Uyanık kalabilmen için benimle konuşman gerek. Tamam mı?" Daha dar bir viraj aldım yolun dışındaki beyaz gölgelerde yatan her neyse onunla arasında boş yer on sekiz tekerlekli bir geçtim. Angie burnunu çekerek onaylayınca, "Bana annenle babanın ne zamandır uyuduğunu söyle" dedim.

"Akşam yemeğinden önce yattılar. Onları . Ve sen beni geri aramadın." Şimdi ciddi ciddi ağlıyordu ve benim utancım daha da derine batıyordu. Sesi çok uykulu geliyordu.

Onu uyanık tutmak zorundaydım. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Söz veriyorum, bundan sonra seni hep arayacağım. Her zaman. Angie orada mısın?" Evet diye mırıldandığında, "Angie, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Annenle babanın yatak odasına gitmeni ve hecelenmiş bir şey olup olmadığına bakmanı istiyorum. Evangelina Teyze'nin ona verdiği bir hediye gibi. Bunu yapabilir misin?" Belki onu hareket ettirirsem, uyanık kalmasını sağlayabilirim.

"Anneme verdiği küpeler gibi mi demek istiyorsun?"

Ellerim o kadar sıkıldı ki, direksiyon simidi yumuşak bir kırıldı. Ama sesimi nötr ve sakın tuttum. "Evet. İşte böyle. Git onlara bak ve üzerlerinde büyü olmadığını söyle, tamam mı?"

"Tamam. Ama onlara dokunma, tamam mı? Meleğim onlara dokunmamamı söyledi."

"Doğru." Hücreden horlama sesleri geliyordu, kış uykusundaki bir ayının alçak gümbürtüsü. Koca Evan. "Küpeleri görüyor musun? Neye ?"

"Annem onları kulaklarına takıyor. Pembe ve altın rengi. Ve pembe ışıltılar var." Kocaman esnedi. "Uykum var, Jane Teyze."

Saçmalık! Karar vermek için büyü hakkında yeterince bilgim yoktu. *Ne yapmalıydım?* "Tamam. Küçük Evan'ı beşiğinden çıkarmanı ve kordonları indirmeni istiyorum. Sonra da bir battaniyeyle annenin minibüsüne tırmanıp beni beklemeni istiyorum." Cevap vermeyince nazıkçe "Angie?" dedim. Bir kavis ve telefon kesildi. Angie'nin bir şey söylediğini duydum. Ve sonra sessizlik.

"Angie! Angie!" Aramayı kaybetmişim.

Cep telefonumda diğer Everhart kardeşlerin numaraları yoktu. Ama Reach vardı. Numarayı tuşladım ve o cevap verdiğinde, "Yardıma ihtiyacım var" dedim.

"Ben senin hizmetçin değilim."

"Küçük bir kız ve yürümeye başlayan bir çocuğun başı dertte. Ölmelerine izin mi vereceksin?"

"Daha önce de söylediğim gibi, siz benim en ilginç müşterimsiniz. Hem kâr getiren."

"Evet, her neyse. Bu benim hesabımda. Everhart kardeşlerin numaralarına bakmanı, numaraları teker teker çevirmeni ve biri cevap verdiğinde beni bağlamayı istiyorum. Boadacia ve Elizabeth ile başla. Sanırım birlikte yaşıyorlar."

"Sekreter. Sekretercilik oynuyorum," diye homurdandı. Ancak tuşların tıkırdadığını duydum ve bir dakika sonra otomatik bir telesekreter mesajı beni bir numara bırakmaya davet etti. Birkaç tıklama sonra, başka bir mesaj

bu sefer Elizabeth'in sesiyle cevap verdi. "Bir numara bırakın, size geri döneceğim." *Kahretsin*. Neden evde değillerdi? Tabii orada değillerse ve hecelemiyorlarsa. Korku emdi, aşağı çekti, boğdu.

"Carmen Miranda Everhart Newton'ı dene," dedim.

Daha fazla tıkırtı ve daha fazla sessizliğin ardından Reach, "Cevap yok, mesaj yok. Sadece çalışıyor." "Regan ve Amelia Everhart."

Regan ikinci zil sesinde cevap verdi, sesi derin rüyalardan uyanmış gibi halsiz geliyordu. İçime bir rahatlama çöktü, neredeyse acı veriyordu. "Regan, ben Jane Yellowrock. Uyan artık. Kız kardeşlerinin başı dertte."

Regan'a cadı kız kardeşlerinin Evangelina tarafından büyülendiğini söylediğimde bana inanmak istemedi, bunun muhtemelen yanlış giden bir grup çalışması ısrar etti, ama o ve kız kardeşi yataktan kalktılar ve Molly'nin evine doğru dağa doğru yola çıktılar. Kızların kendilerine ait bir güçleri yoktu ama cadılar ve enerji manipölasyonu arasında büyümüşlerdi, bu yüzden Molly ve Evan'ı serbest bırakmamda bana rehberlik edebileceklerini umuyordum. Ne yazık ki, dağın yenilenmiş eve onlardan önce ulaştım.

Tepe yoğun bir sisle örtülüydü, hiçbir ışık yanmıyordu ve ev cehennemin koltuk altından daha karanlıktı. Yeniden silahlanmadım. Eğer burada bir tehlike varsa, kazıklarla, bıçaklarla ya da M4'ümle bile öldürebileceğim bir şey değildi. Canavar derimin hemen altından geçerek bana gece görüşünü ödünç verdi, gücü ve hızı derimin tıpkı postunun yükselmesi gibi karıncalanıyordu. Dudaklarımdan bir hırıltı yükseldi ve Beast'in öldürücü dişleri kurtulmak için zorlanırken çenem ağrıdı. Cipten kaydım.

Kanın soğumaya başladığı bacağım soğuktu ve yaram ateş gibi yanıyor, acıdan zonkluyordu. Topallaya topallaya eve doğru ilerledim, yavaşça, sessizce hareket ediyordum, koğuşa burun üstü çarpmadan önce onu görmeye çalışıyordum. Molly'nin koğuşlarına çarpmak, sağır edecek kadar yüksek bir siren sesiyle sonuçlanma eğilimindeydi. Ama siren çalmadı, avucum karanlık bir şeye çarptığında bile çalmadı. Çarpma sesi donuktu, etrafı saran bulutun içinde içi boştu. Parmak uçlarıım metale dokundu, sisin altında soğuk ve ıslaktı. Molly'nin minibüsü. Umut içimde mini havai fişekler gibi patladı ve yolcu kapısını hissederek buldum. Kolayca açıldı ve sis içeri doldu. İçerideki ışık yandı, çok parlaktı ve aracın etrafında bir hale oluşturunuyordu.

Angelina ve Küçük Evan koltuğun üzerinde battaniyeye sarılmış uyuyorlardı. Onları kucağıma aldım ve koşarak SUV'uma geri döndüm, çimenler ve zemin çıtırdıyordu. Sürünerek ön koltuğa geçtim ve kapıyı kapatıp onları kucağıma oturtarak beklemeye başladım. Angie Baby'yi kendime çektim, başını okşadım, saçları melek kanatları kadar yumuşaktı ve yüzüme değiyordu, kokusunu içime çektim. Saçları bebek şampuanı, uyku ve sıcaklık kokuyordu. Küçük Evan ise kirli bez ve süt kokuyordu. Kanım battaniyelerine karışırken bile bacağımdaki zonklama hafifledi.

Kitler, diye mırıldandı Beast . *Güvenli*.

Ama onları tehlikeye . Tekrar. Her zamanki gibi, çocuklarla uğraşırken gözyaşlarım kolayca akıyordu; bir tanesi yüzümden aşağıya doğru aktı.

"Jane Teyze? Ben büyük bir kız mıyım? Meleğim büyük bir kız olduğumu söyledi."

Ben yakalayamadan bir kaçtı. Gözyaşlarımın arasında kelimelerim kekelendi. "Evet, Angie Baby." Çocuklara daha sıkı sarıldım, Canavar'ın hala derimin altında gezinen gücünü kullanmamaya dikkat ettim. "Sen çok büyük, bilge, güçlü, iyi bir kızsın ve seninle gurur duyuyorum." Farlar geceyi yararak sisten biraz daha fazlasını aydınlatıyordu. Dört çeker küçük bir araba durdu. Işıklar söndü ve iki araba kapısı çarptı, ses boğuktu. Cipimin arka kapıları açılıp kapandı, Amelia bir tarafta, Regan diğer tarafta. Ön koltuğa doğru eğildiler, başları birbirine yakın, fısıldaşıyorlardı.

"Koğuşlar açık değil."

"Çocuklar iyi mi?"

"Neler oluyor? Etrafı aradım ama kimse cevap vermiyor." "Bu çok kötü. Annem bile cevap vermiyor."

Cevap verecek ya da onları bilgilendirecek zaman yoktu. "Birinizin çocuklarla kalması gerekiyor" dedim. Çocukları topladım ve yaralı dizimi koltuğun çektiğim, sistemimi sarsan acıyı görmezden geldim. Diğer ayağımla iterek doğruldum ve çocukları tutarak koltuğun üzerine . Kız kardeşlerin gözleri büyüdü ve bu hareketle doğamla ilgili bir şeyi ele verdiğimi biliyordum.

İnsan Jane için çok güçlü, diye düşündü Beast bana. *Canavar-güçlü.* Daha sonra başka bir şey. Bu hızla giderse, sonraki listemin kendi dosya dolabına ihtiyacı .

Kızların gözleri battaniyeye takıldı. "Neden kanıyorlar?" Amelia sordu.

"Benim kanım. Onların değil," dedim. Amelia kollarını uzattı. Koltuğun üzerine uzandım ve çocukları kucağına yerleştirdim. "Bak bakalım Angie'yi uyanık tutabilecek misin? Regan, sen benimle gel. Molly'nin küpelerini nasıl çıkaracağını bulmanı istiyorum. Evangelina ona bir hediye verdi ve Angie küpelerin üzerinde bir büyü olduğunu söyledi."

"Buna hala inanamıyorum." Regan söyledi.

Cevap vermek yerine parmaklarımı Angie'nin yanağında gezdirdim, herhangi bir gül yaprağından daha yumuşaktı ve araçtan indim. Çarpan kapının sesi tizdi, ses sis tarafından emilmişti. Regan'a baktım. "Cadı büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Molly'nin anlatmaya çalıştığı küçük şey bana saçma sapan bir şey gibi geldi. Ama Molly'nin kulağındaki küpeleri öylece çekip çıkaramayacağımızı biliyorum."

Regan suratını ekşitti ve ceketinin yakalarını bir araya getirdi, soğuktan çok gergin görünen bir hareketti bu. "Hayır. Önce onu bıçaklamalıyız."

Ağızımdan tamamen uygunsuz bir kahkaha çıktı. "Tamam o zaman." Karanlık evi gösterdim. "Önden buyurun."

Regan sisin içinde ilerledi, yoğun, ıslak bulutun içine çıkıyor gibi görünüyordu, hayaletimsi bir form o ilerledikçe açıklıyordu. "O kadar da garip değil. Sadece alıcının izniyle başka bir cadı bir büyü yapabilir ve ona bir tılsım yerleştirebilir. Bunu kabul etmesi gerekir, bu yüzden hediyeler bu kadar işe yarar. Eğer bir cadıya bir çift eldiven ya da atkı vererseniz, hediye ile bağlantılı büyü cadı onu anda aktif hale gelir. Büyünün uzun vadede işe yarayacak kadar güçlü olması için kanına bağlı olması gerekir, yani uygulayıcının üzerinde çalışabileceği genetik bir materyale sahip olması gerekir, örneğin kökü hala üzerinde olan bir saç ya da altında hücreler bulunan bir tırnak makası gibi.

Bu mantıklıydı. Cadılara karşı yapılan büyüler, tüm hayvanların kalbindeki yılan, DNA'nın çift sarmalına, başka bir hayvana dönüştüğümde kullandığım malzemeye ihtiyaç duyuyordu. "Tamam. Peki büyüyü nasıl durduracaksın?"

Regan bir omzunun üzerinden geriye baktı, yüzü çoğunlukla gölgeliydi. "Ben ." Kafam karışmıştı ama Regan'ın bunu bildiğini düşündüm. Ayrıca ne yaptığını bildiğini de varsaymak zorundaydım.

Eski garajın kapısı açıktı ve Regan benden önce içeri girerek ışıkları yaktı. Ev neşeli ve ev gibi görünüyordu, ana süitte iki kişi kara büyü altındaymış gibi değil. Büyük odadaki televizyonun önünde bir yığın battaniye vardı, sanki Angelina'nın yuva yaptığı yer burasıydı, onu geri arama zahmetine girmediğim uzun saatler boyunca beklemek için saklanmıştı. Çünkü benim hayatım onunkinden çok daha önemli ve benim sorunlarım onunkinden çok daha acildi. Suçluluk duygusu beni tekrar bıçakladı ve ruhumda bir delik daha açtı.

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve Regan'ı evin arka tarafındaki yeni odaya kadar takip ettim. Işığı yaktı ve kapının girişinde durup manzarayı inceledi. Koca Evan'ın üzerinde bir tişört ve büyük boy bir boxer vardı, sırtüstü yatıyordu, kıllı bir bacağı ve göbeğinin bir kısmı açıktaydı, yüksek sesle horluyordu, bir kolu Molly'ye doğru uzanmıştı. Kapalı elinin boğumları Molly'nin yanağını sıyırdı. Molly onun üzerine kıvrılmıştı.

Yan yatmış, yüzü Evan'a dönük, örtülerin çoğu yatağın kendi tarafına çekilmiş, ayaklarını uzatmış, bir yastığa sarılmıştı.

Regan yatağın yanına doğru adım attı. "Molly'yi sırt üstü çevirmeme yardım et." Yorganı geriye atarak Molly'nin soluk mavi geceliğini ve çorapla kaplı ayaklarını ortaya çıkardı. Terli ve uzun süredir hareket etmeyen uyuyan bedenlerin kokusu havaya yayıldı. Regan Molly'nin omuzlarını ve başını çevirdi; ben de bacaklarını düzelttim. Kalçalarını kaldırdım ve aynı hizaya getirdim. Yeni ölmüş bir bedeni taşımak gibiydi. Bu düşünce göğsümün ağrmasına neden oldu ve elimi Molly'nin ayağının etrafına kaydırdım, sadece küçük bir temas kurmuş olmak için. Kulağındaki lal küpelere baktım. Molly'nin bütün hafta taktığı küpelerin aynısıydı. Regan, "Şimdi onu bıçaklamak zor," dedi.

"Ciddi miydin?"

"Evet. Eğer Evangelina konusunda haklıysan, o zaman Molly üzerinde kan büyüsü kullandı ve bunu sadece kan geri alabilir." Bana baktı, kaşları kalktı ve ses tonu alaycıydı. "Görüyorum ki bıçak aramak zorunda değilim." Bir elini uzattı.

"Elimdeki bütün bıçaklar gümüş kaplamadır," dedim kısa, dar ağızlı bir fırlatma bıçağını eline tutuştururken. "Sadece kenarı çeliktir."

Regan omuz silkti. "Ben cadı değilim, o yüzden bir fark olup olmadığını ya da hangi metali kullanmam gerektiğini söyleyemem. Sadece sivri kısmını kullanmam gerektiğini biliyorum." Molly'nin parmaklarını açtı ve işaret parmağını uzattı. Regan sapı tutuşunu ayarladı ve hızlıca bir batırdı. Molly uyanmadı. İrkilmedi bile. Kan, parmağının ucunda parıldayan bir düğme halinde yükseldi. Regan parmağını kaldırdı ve Molly'nin kanını küpelerin önüne ve arkasına sürerek kız kardeşinin loblarında kan lekeleri ve küf kokulu yastık kılıfında birkaç taze damla bıraktı. Sonra Regan küpeleri çıkardı. Bir bardak suyu komodinin üzerinde çiçek açan bir orkidenin içine boşalttı ve Molly'nin kanından daha fazlasını bardağa sıkarak kalan suyla temas ettiğinde incelmesini sağladı. Regan kanlı küpeleri yumuşak bir taş-cam şingirtisiyle yere bıraktı ve odadan .

Küçük, narin bir yanıma çektim ve ağırlığımla korktuğum yastık kaplı koltuğa yavaşça oturdum. Molly'nin parmağı hâlâ kanıyordu ve çarşafın bir köşesine sararak baskı uyguladım. Açıkta, savunmasız görünüyordu ve çarşafı tekrar yukarı çekerek üzerini kapattım. Elini tutarak odaya baktım. Yeni yatak odası yumuşak bir mavi-yeşile boyanmıştı, Florida'daki anahtarların etrafındaki suyun rengi. Yorgan koyu deniz mavisiydi, tavus kuşu tonlarında şemsiyeler ve su, nane ve deniz mavisi tonlarında kırlentler vardı. Oda fırfırlı olmadan güzeldi, bir erkek paylaştığında bir kadının dekore türden bir odaydı. Pencereelerde orkideler vardı, hepsi çiçek açmıştı, sanki en iyilerini bu oda için saklamıştı.

Molly mırıldandı ve . Elini . Bir an sonra inledi. Ve oturdu. Göz kırptı. Ve bana baktı. Sesi sertleşerek, "bir cadının oğlu," dedi.

Koca Evan onun yanında yuvarlanıp ayağa kalktı, banyoya doğru hantalca yürüdü, kaskatı kesildi ve "... bir yarış atı gibi işemesi" gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Jane," diye fısıldadı Molly, gözlerini benden . "Regan?"

"Giyin. Benimle büyük odada buluş," dedim ve hızla odadan çıktım. Kulağa sıçan gibi koşuşturduğumu söylemekten çok daha hoş geliyordu. Koca Evan banyonun kapısını kapatmamıştı ve paylaşmam gerekmeyen bazı şeyler vardı.

SUV' gittim ve çocukları eve taşıdım. Amelia küçük Evan'ı odasına götürdü ve Tanrı'ya şükür bezini değiştirmeyi teklif etti. Misafir banyosuna gittim ve Angie ile büyük boy kanepeye yerleşmeden önce yaramın üzerindeki kayışın altına bir bez parçası ekledim, onu kendime doğru tuttum, ileri geri sallandım. Düşünüyordum. Bu hareket bana epey acı verdi, ama bir tür kefaret ödemek için uygun bir bedel gibi görünüyordu. Gerçi mezhepsiz bir protestan olarak yetiştirilmiştim,

Katolik olmasalar da suçluluk duygusu tüm Hristiyanların anladığı bir şeydir.

Angie'uyandığını hissettim, nefes alış verişinde hafif değişiklik oldu, kalp hızlandı. "Geldin," diye fisıldadı.

Kendimi tekmelemek istedim. Dedim ki, "Senin vaftiz ebeveynin olmayı kabul ettiğimde, ailene birçok söz verdim ve sana da bazı sözler verdim. Annene ve babana bir şey olursa sana bakacağıma, seni onların istediği gibi yetiştireceğime ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma söz verdim. Seni güvende tutacağıma söz verdim. Dün ve bu gece senin için orada değildim. Sözlerimi tutmadım." Angie parmaklarımı parmaklarının arasına aldı. Tırnaklarımın altında kan vardı; banyoda fark etmemiştim. "Özür dilerim, Angie bebeğim." Sesim soluk soluğaydı, dökülmemiş gözyaşlarımdan dolayı zayıftı. İki küçük elini de içine aldım. "Şerefim üzerine söz veriyorum, bu bir daha asla olmayacak. Şu itibaren, ne olursa olsun telefonlarına cevap vereceğim. Eğer bir çağrıyı kaçırırsam, mesajı duyar duymaz seni geri arayacağım. olacağım. Vaftiz annen olarak daha iyi bir iş çıkaracağım."

"Sorun yok, Jane Teyze." Kalbim utançtan ters takla attı. Sorun yoktu. Angelina koltuğun üzerinde durdu ve kollarını boynuma dolayarak küçük bedenini benimkine yasladı. "Seni seviyorum." sarıldım.

"İşte. Bunu da izle," dedi Amelia ve Küçük Evan'ı kucağıma bıraktı.

Nefesimin kesilmesine engel olamadım ve gözleri kalçama kaydı. "Koca Evan'ın kanepesinin her kanatmışsın," dedi yürümeye başlayan çocuğu geri alarak. "Sen ."

Bir gölge mutfağın kapısını kararttığında başımı , Koca Evan orada durmuş, açıklığı doldurmuş, kaşlarını çatmıştı. Neyse ki pantolon giyiyordu. "Molly'nin üzerindeki büyüü kaldırması için Evangelina'yı bulmaya çalıştım ama sanki yer yarıldı içine girdi." Sesinin tonu düştü, "Bütün aileme büyü mü yaptı?"

Bir kez başımı salladım, yavaşça. Bakışları karardı. Muhtemelen beni sorumlu tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Regan, "Yani *tüm aileye* büyü mü yaptı? Gücünüzü hortumluyor ve isteğiniz dışında mı kullanıyor?"

"Bu cadı yasalarına aykırı," dedi Amelia. "Cadıların sahip olduğu tüm protokollere aykırı." Omuz silktim ve Angie'nin parmakları boynumda sıkılaştı.

"Onlara her şeyi anlat," dedi Evan, kız kardeşleri başıyla işaret ederek, "en başından itibaren."

Dikenli *çit benzeri* büyü ve Evangelina'nın bodrumunda hapsolmuş kurtadamlarla başladım. Regan'ı zihinsel notlar alması için bırakan Amelia, ben konuşurken çocukları yatağa götürdü, haklı olarak tüm bunları duymak için çok küçük olduklarını . Molly bize katıldığında konuşmamı bitirdim, saçları ıslaktı ve sırtından aşağıya doğru örülmüştü. "Ve karanlık bir şey var, kanatlı bir gölge, *çitin* içinde hapsolmuş."

Molly dehşet içinde bir nefes aldı. Evan'ın yüzü karardı. "Baldızım iblislerle arkadaşlık ediyor."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kanlı, Hasarlı Kotlar ve Kötü Niyetler

"Evangelina'nın bodrumundaki büyüünün fotoğraflarını çekebilir misin?" Molly sordu. "Bu bize ne tür bir büyü olduğunu söyleyecektir."

"Peki ne tür bir iblis?" diye araya girdi Evan.

"-kullanıyor," diye bitirdi Molly. "Ve evet, o da var. Onu serbest bırakmadığın sürece iblise karşı yeterince güvende olursun." Kaşlarını havaya kalktı.

"Sadece onu içeren koğuştan uzak durun," dedi Evan.

"Hı hı. Ducky," diye kabul ettim ve yola koyuldum, Trueblood'ların evinden uzaklaşmadan önce önemli bir şey öğrenmişim; asla arı kovanına çomak sokma. Cadılar ve insan kardeşleri savaş planları yapıyor, cadı ailelerinin diğer üyelerini kurtarmak için hazırlanıyorlardı. Herkes güç çekiminden kurtulduktan sonra, Evangelina hakkında ne yapacaklarını tartışmak için bir araya geleceklerdi. Komite tarafından savaş. Bu sonsuza dek sürecekti. Kızlar hâlâ uyku büyüünün sebebinin ablaları olduğuna inanmak istemiyorlardı ama Büyük Evan'ın benim tarafımda olması (ve haklı olduğumu bildikleri her andan nefret etmeleri) ve diğer cadı kız kardeşlerin telefonlarına cevap vermemeleri onları ikna etmeye başlamıştı.

Önce uyluğumdaki yarayı değiştirmem ve iyileştirmem gerekiyordu. Acı artık sürekli bir zonklamaydı ve kan kaybı yüzünden başım dönüyordu. Vardiya değiştirip iyileşmem, avlanmam, tekrar vardiya değiştirmem, biraz yiyecek ve Grégoire, Rick, Kem ve Derek'i kontrol gerekiyordu - şafaktan önce bana kalan birkaç saat içinde yapacak çok şey vardı Özel hayatımla iş hayatımın çakışmasından hoşlanmazdım; bu her şeyi karmaşıktı. Ama işte hayatımı mükemmel bir şekilde tanımlıyordu: Karmaşık ve Evil Evie bunu daha da kötüleştirmek için toplantıyı koruma görevimi kullanıyordu.

Aracıma Asheville'den Hot Springs'e giderken birkaç kez gördüğüm aşırı büyümüş bir patıkaya çektim. Sis öncekinden daha yoğun ve bulutların arasından yoğunlaşan yağmur damlacıkları gönderiyordu. Ön koltukta soyundum ve SUVden çıplak bir şekilde yere kaydım, sis soğuk parmaklarını etrafımda dolaştırırken vücudum anında ıslandı ve üşüdü. Kolayca bir kaya buldum ve üzerine uzandım, titriyordum, kan kaybı soğuğu alışılmadık bir yoğunlukta hissetmeme neden oluyordu. Fetiş kolyem yoktu ama acil durum kedi dişim yanımdaydı. Başımı kollarımın üzerine koydum, gözlerimi kapattım ve Beast'i düşündüm. Acı vurdu.

Acıyı silkeleyip . Alçak sesle hırladım. Jane soğuk ölü inek eti bırakmadı. *Acıktım*. Oturdum, ön patilerimi birleştirdim, başımı kaldırdım ve dinledim/kokladım/baktım, ıslak, beyaz havanın tadına baktım, postumu ıslattığını hissettim. Gece sessizdi. Av yoktu. Sadece otların arasında hareket eden farelerin sesini duydum. Kulaklarımı bir o yana bir bu yana eğdim. Uzakta, gecenin içinde hareket eden köpeklerin sesini duydum, gürültülü bir şekilde avlarını , kızgınlık dönemindeki bir dişiye takip ediyorlardı, avlanamayacak kadar çiftleşmeye odaklanmışlardı.

Taşa uzandım, açtım, Jane'e kızgındım. İyileşmiş yarayı yaladım. Postta kan yok. Canavarın bacağına yara izi yok. Başım arkaya eğikken, köpeklerden uzakta, dağdan gelen hafif bir çiğneme sesi duydum. Tavşan mı? Ağzı sulandı, midesi açlığın pençeleriyle kavrandı, acıyordu. *Boş*. Bir sürü tavşan. *Beşten fazla* tavşan. Tavşanlar iyi besindir. Sessizce, sesleri takip ederek dağdan aşağı indim, pawpawpaw. Büyük kedi kokusunu tavşanlardan uzak tutmak için yavaş esintiye doğru eğildim. Canavar iyi bir avcıdır.

Daha sonra, patilerimde üç ölü tavşanın parçalarıyla çimenlik bir alanda oturdum. Çenemdeki sıcak kanı yaladım ve

Namlu. İyi bir avdan, kovalamacadan, tavşan öldürmekten sonra iyi bir tat. Öldürücü dişleriyle tavşan pençesini yerden kaldırdı. Sertçe ezdi ve yuttu. İyi av. Karnım toktu. Bir pençemi tavşanın kaburgalarına koydum ve yaladım, kaba dilim kemiklerden et parçalarını çekiyordu. İyi avdı.

Evet, bahçıvan da haşerelerini yediğin için mutlu olacak, diye düşündü Jane bana. Artık geri dönebilir miyiz? Yapacak işlerim var.

Jane'in bir eşe ihtiyacı var. Ricky-Bo ile oynamak iyiydi ama Jane'in büyük ve güçlü bir eşe ihtiyacı var.

Bruiser'ı alacağım. Ve Leo.

Jane, Beast'in takip edemeyeceği kadar hızlı, kekeleyerek bir şeyler düşündü. *Peki ya Rick?*

Rick'i de alacağım. Jane bunu düşünürken ayağa kalktı ve ağaçların arasına daldı. Kamyon olan arabaya geri döndüm. Ess-u-vee. Kamyon için aptalca bir isim. Bitsa'yı sevdim. Fang'i sevdim. Ess-u-vee çirkindi.

Kendime geldiğimde sis azalmaya ve şafak sökmek üzereydi; aracımın ön koltuğunda oturuyordum, çırılçıplaktım, titriyordum, açlıktan ölüyordum, dağ aslanının dişi batıyordu. Giyindim ve Asheville'e geri döndüm, yolda manevra yaparken mesajlarımı kontrol ettim. Bir tanesi Bruiser'dandı, "Beni hemen ara."

Uykuluydum, yorgundum, artık acı çekmiyordum ve açlıktan ölüyordum. Louisiana'da özlediğim tek şey, bataklık ülkesinin her yerine dağılmış, boudin topları, kızarmış kabak ve kızarmış yeşil domates gibi kızarmış lezzetler sunan küçük anne ve pop . Bira ve kolalar. Baharatlı patates kızartması. Burada bir Mickie D's ya da ülke çağdaşlarından birini , oda servisi için otele dönene kadar beklemem gerekecekti. Neyse ki erkenden açık bir Cracker Barrel buldum ve kamyoncularla gün doğumu öncesi kahvaltı yapmak için içeri girdim. Kolay yumurta, sosis, domuz pastırması ve jambondan oluşan üçlü krep siparişleri karnımdaki ağrıyı dindirdi. Kamyoncuların yediğim yemek miktarına yan bakışlarını fark etmemiş gibi davrandım. Vites değiştirmenin kalori ihtiyacını karşılamak zor işti ama vites değiştirmenin enerjisi bir yerden gelmeliydi ve benim sihre erişimim , yüzden yemek yedim. Çok fazla yemek.

Dördüncü fincan çayımı yudumlarırken, New Orleans'taki Klan Evi'nden Leo'nun hattını aradım. Bugünlerde neredeyse cep telefonu ve internetle yaşıyordum. Otuz yaşında modern bir kız olmaya başlamıştım. Ya da kaç yaşında olursam olayım.

"Jane," diye Bruiser, sesinde sıcaklık vardı. "?"

Canavar, zihnimin içinde oturuyordu, dikkatliydi. *İlgileniyordu.* "Bruiser," dedim. Sağlık ve müzakere durumu hakkında zorunlu küçük konuşmayı yapmalıydım, ama sesim kötü yetiştirilmiş bir dinsiz gibi çıksa da ulaştım. "Mesajını aldım."

"Evet. Leo size Evangelina Everhart'tan bahsetmem için bana izin verdi."

Ses tonuma dikkat ederek, "Leo nasıl?" diye sordum. İkimiz de sorunun Leo'nun ruh haliyle ilgili olduğunu biliyorduk. Merhamet Kılıcını geri aldığından beri, her şey New Orleans Şehri'nin Efendisi için tehlikeli dolore yas durumunun geçtiğini gösteriyordu. Her ne kadar sohbet ettiğimizde aklı başında gibi görünse de, vampirler söz konusu olduğunda her zaman şüphelerim olurdu.

"O iyi. Size en iyi dileklerini yolladı."

Hı hı. Eminim öyledir. İtiraz etmeyen bir ses çıkardım.

"Lincoln Shaddock bu geceki görüşmeye gelmedi," dedi. "Nerede olduğunu biliyor musun?" Cevap vermeyince. Devam etti. "Cadının Leo'ya son koruma olarak sattığı savunma büyüsünü hatırlıyor musun?" Olumlu anlamda homurdandım ve biraz daha çay doldurdum, Evangelina, cadı-vampir görüşmesi sırasında Leo'ya koruma büyüsü, garip şekilli *dikenli bir çit* sağlamıştı. Bruiser'ın bu konuyu getirmesi, onun da Evie'nin mevcut sorunlarımızın büyük bir parçası olduğunu düşünmeye başladığını gösteriyordu.

"Kusurluydu," dedi. "Küre şeklinde olmalıydı ama silindir şeklindeydi." Alışılmadık şekli fark etmişim ve çayımı yudumlarken Evangelina'yı ve New Orleans'taki cadı/vampir sorunlarını düşündüm. "Bilinmeyen nedenlerden dolayı, Evangelina'nın Leo'yu yok etme kampanyalarında kurtadamlarla birlikte çalıştığı anlaşılıyor. Leo onu şehriden sürgün etti ve yerel cadı topluluklarıyla müzakereler devam ediyor."

Leo onu sürgün etti. ? Yavaşça doğruldum. "Bunu Asheville'e gelmeden önce, toplantı güvenliğinin başına geçmeyi kabul etmeden önce bilmem gerekirdi." *Lanet vampirler ve sırları.* "Kurtlarla çalıştığını nasıl keşfettiniz?"

"Leo, Rick LaFleur'ü kurtarmak için kurtlara onları alt öğrendiğinde." Bruiser'ın sesi sanki bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyormuş gibi bomboş çıktı. "Bana Derek'le özel olarak irtibata geçmemi söyledi." Derek Lee ve adamları -sözde benim adamlarım- benimle birlikte Rick'i kurtarmaya gittiler. Sanki kar erimiş bir dereye düşmüşüm gibi her üşüyordu. "LaFleur'ü güvene ve sen de Klan Evi'ne doğru yola çıktığında bir kurt yakaladılar. Onu bize getirdiler. Leo . . . bize her şeyi anlatması için onu ikna etti."

Leo'ya yaralı bir kurt götürmüşlerdi ve kimse bana bunlardan bahsetmemişti. "Onu *ikna ettim,*" dedim, bu kelime canımı sıkıyordu. Bruiser cevap vermedi ve ikna etmenin mutlu ilaçlar ve iyi likör içermediğini biliyordum. Acı verici bir zorlama söz konusuydu. Belki çok daha kötüsü. "Kurt hâlâ yaşayanlar arasında mı?"

"Hayır."

Hayır. Bir kurt adama ölümüne işkence ettiğim için de özür dilemeyeceğim. Yavaşça nefes verdim. Evet, kurtlar ama bu şekilde değil. "Neden Leo'nun peşinde olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır. Kurdumuz nedenini bilmiyordu, sadece sürüyle birlikte çalışmaya istekli olduğunu söyledi." "Bilgi için teşekkürler."

"Eve gel, Jane. Bu iş bittiğinde. Grégoire ile geri dön. Benim- . . . Bize."

İşkenceci Leo'ya ve onun sır saklayan yardımcısı Bruiser'a. Telefonu kapattım ve çayımı içtim, duvarda asılı duran eski bir tıraş kremi tabelasına baktım. Aslında hiçbir şey görmüyordum.

Aptal kedi yavrusu, diye düşündü Canavar bana, üstünlük taslayarak ve aşağılayarak, sanki talihsiz bir kedi yavrusuna pençe atmış gibi. *Bruiser iyi bir eş olurdu. Güçlü.*

Cuma sabahı şafak söktükten sonra, Evangelina'nın evinin aşağısına park etmiş, eski Everhart'ın evini ki perdelerin önünde onun gölgesini gördüm. Isı içimde şimşek gibi zikzaklar çizdi ve bir vampir katili oldum. Hemen şimdi peşinden gidip onu yakalayabilir, bağlayabilir ve Grégoire'a götürebilirdim. Üzerime bir iblis çağırmadan önce onu hareketsiz hale getirmek için canını yakmam, belki de fena halde yakmam gerekecekti. Tabii bunu yapabilirse. Bilmiyordum. Belki onu kesersem, bir bacak yarası. *Evet, bu onu durdurur. Durdurmaz.*

Kararsızdım, bir an tereddüt ettim ve içerideki ışıklar söndü. Evangelina evden çıktı, yirmi yaşlarında, ince ve kıvrımlı görünüyordu, bordo çiçek desenli, uçuşan, şeffaf elbise ve parmakları açık, kırmızı, üç inçlik küçük topuklu ayakkabılar giymişti. Seven Sassy Sisters'da çalışmak için uygun kıyafetler değildi. Gardırobu bir zamanlar muhafazakârdı. Şimdi ise eskiden olduğu ağırbaşlı, sert kadından eser yoktu. Evangelina küçük kırmızı spor arabasına bindi ve yola . *Spor araba mı? Ne zaman spor araba almıştı ki?*

Bir şey unutmadığından emin olmak için yeterince bekledim ve aracımın çıkmadan önce fotoğraf makinem ve cep telefonum ceplerimdeydi. Ellerimi onlarla birlikte ceplerime soktum, kanlı, hasarlı kot pantolonu ve hain niyetleri olan altı ayak boyunda Cherokee bir kız için mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalıştım. Ama dar sokaktan aşağı dönüp yeşilliğin içinde erimeden önce kimsenin yanından geçmedim. I

Yerdeki cadı çemberini ve içini işaretleyen çizgileri inceledi. Pentagram yoktu, sadece garip kırık çizgiler vardı, yarı tanıdık görünen ama hiçbir şey ifade etmeyen çizgiler.

Birkaç fotoğraf çektim ve verandaya çıktım, davetsiz misafirleri tutmak için evde bir bekçi olmasını bekliyordum ama arka kapının koluna dokunana kadar hiçbir şey hissetmedim. İçeri girme arzusu beni bir gibi çarptı. İçeri girmek istiyordum, *ihtiyacım vardı*. Kapıyı iterek açtım.

Canavar pençelerini zihnime bastırdı ve hırladı. Durakladım ve köpek dişleriyle ısırды, acı kafatasımın içinde bıçak bıçakları gibi. Ani baş ağrısıyla nefesim ve elimi koldan çekebildim. Ama çok zor oldu. Parmak uçlarım metalden ayrılır ayrılmaz dürtü beni terk etti ve nefes almayı hatırladım. Bir adım geri attım. "Kahretsin," diye fısıldadım. Zaten açık olan kapı memnuniyetle içeri doğru sallandı, hırsızlık yapmak isteyen biri için güzel bir tuzaktı. İçeri girmek kolay olacaktı. Dışarı çıkmak sorun .

İyi ki Evangelina'yı indirmeye çalışmak için acele etmemiştim. Beast'in beni kurtaramayacağı kadar hızlı içeri girmiş olabilirdim. Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu.

Aracıma yürüdüm, başım eğik, botlarımı inceliyordum. Düşünüyordum. Cipin zemininde düzgünce katlanmış atkıyı hatırladım. Kan büyü -muhtemelen aynı güç kaynağına, kan-elmasa sahip iki farklı büyü- hem iki huylulara hem de Everhartlara karşı kullanılıyordu. Ve eğer yardımsever uşak atkıyı sallamadıysa, Evangelina'nın kafasındaki kızıl saçlar elimdeydi.

Eşarby dikkatlice açtım ve örgüye sıkışmış bükülmüş saçlar buldum. Onları kaybetmemek için yeniden katladım ve atkıyı eve geri taşıdım. Arka verandada dururken tepenin dibindeki derenin duyabiliyor, güneşin doğuşunun bahçeyi aydınlattığını görebiliyordum. Kızılcağ ağaçları kıpkırmızı yapraklarını açmaya başlamıştı bile. Eşarby kullanarak kapıyı açtım. Hiçbir zorlama . "Tatlı," diye mırılandım.

Eve girdim ve kapının içinde durup arkamdan kapattım. Büyü cildimde statik elektrik gibi dans ediyordu, sıcak ve pırıltılıydı, sanki hava çok kuruymuş, acı verecek kadar aşırı ısınmış gibiydi. İnsanlar göremese de evin içi yumuşak pembe bir ışıltıyla aydınlanmıştı; büyü duvarlara, zemine ve mobilyalara nüfuz etmişti. Büyü yükü taşıyabilecek hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek atkıyı iki elimle kavradım ve bodrumun kapısını açmak için kullandım.

Alt katın ışıkları yanmıyordu ama kanlı bir parıltı merdiven boşluğunun duvarlarını ve en alttaki tabloyu aydınlatıyordu. Sanki yüzlerce yıl önce boyanmış durağan bir yüzey yerine aktif katılımcıları olan bir televizyon ekranıymış gibi hareket ediyor gibiydi.

Işıkları açtım ve aşağı indim. En altta durdum. *Dikenli çit* tuzağı hâlâ kırmızı ve pembe enerjilerle parlıyordu, etrafında kırmızı motifler uçuşuyordu, büyü ekşi ve keskin kokuyordu. İçinden siyah ve kırmızı kıvılcımlar uçuşuyordu ama şimdi daha güçlü ve çok sayıdaydılar, koğuşun yüzeyinde yarışıyorlardı. Korumanın bazı bölgeleri tamamen siyahtı, tıpkı ağır dumanlı cam gibi, kırmızı enerjilerden eser kalmamıştı. İblis daha sağlamdı, görülmesi daha kolaydı, yarı insan, yarı kuş ya da yarı insan, yarı düşmüş melekti. İnsan baldırları ve ayakları, gövdesi ve cinsel organları, kuş göğsü, eğer kanatları kol olsaydı parmaklarının olabileceği kanatları ve yarı insan, yarı kuş bir yüzü vardı. Yırtıcı kuş gagasının üzerinde insan gözleri vardı ama pembemsiydi, kırmızı kapakları vardı. Ve içeride onunla birlikte iki kurt vardı.

Evangelina'nın kurtları onun yanına koyarken iblisi koğuşta nasıl tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama zorlama büyü -büyüsünü düşünürsek, belki de dış halkayı rahatsız etmeden içeri girdiler. Tek yönlü bir vana gibi, isteyen her şeyi içeri alıyor ama içerideki hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermiyordu.

İblis kurtları yiyordu. Onlar hâlâ hayattayken. Boğazım düğümlendi. Kan

çemberin zeminini sakızlı, jelatinimsi bir kalıntıyla kapladı. Kurtlar gülümsüyor, el ele tutuşuyor, aşık şapşal gençler gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Büyük adam İtfaiye Kamyonu'nun uyluk ve kalça parçaları eksikti. Küçük adamın ise bir kolu ve kas parçaları eksikti ama ölümcül yaraları iyileşmişti. Sayılır. Bu da Evangelina'nın tören bıçağından çıkan gümüş yaralarla bile yer değiştirdikleri anlamına geliyordu. Kurtlara kalori kaybını telafi etmeleri için yiyecek ya da su verilmediği açıktı ve bir deri bir kemik kalmışlardı. Atkıyı kolumun altına soktum ve tuzağın ve içindeki şeyin yemeğiyle birlikte bir düzine dijital çektim. Fotoğraf çekip çekemeyeceğimi bilmiyordum, dijital kameraların cadı büyüsünün yanında piksel piksel olup olmayacağını bilmiyordum. Çekimleri kontrol ettim ve çoğunun çıktığını görünce memnun oldum ve kotuma geri soktum. Telefonumla birkaç fotoğraf daha çektim ve kendime gönderdim.

kadar , bana gel büyüsünün hissettim ve atkıyı sıkıca kavradım. İblis kızıl ve siyah enerjilerin arasından bana baktı. İblislerle konuşulmaması gerektiğini biliyordum. Onlarla konuşmanın aptalca olduğunu da biliyordum ama yine de yaptım. "Seni katılaştırıyor, değil mi?"

Sanki onu esir alanın ne istediği önemsizmiş gibi, insan görünümlü eliyle savurma hareketi yaptı. Parmaklarının ucunda bir kuzgununki kadar siyah ve iki kat daha keskin pençeleri vardı. "Beni kontrol etmeyi düşünüyor." Sesi gırtlaktan geliyordu, sanki sık sık konuşmuyormuş gibiydi. Aksanıysa tuhaftı, sanki başka bir yerden ya da hiçbir yerden gelmiş, gagası tarafından bozulmuş gibiydi. "İntikamı için beni kullanmayı düşünüyor." Nefes aldı, bu hareketi pahalı bir parfümü içine çeken bir adam gibiydi.

"Sen *Tsalagi*'sin," dedi. "Sen Halk'ın kanındansın. Yüzyıllar boyunca *Tsalagi*'lerden beslendim. Kimse beni kontrol edemez. Hatta ..." tekrar nefes aldı, sanki beni kokluyormuş gibi. "Büyükannen bile, küçük sarı gözlü çocuk."

Sarsıldım, omuzlarımdaki kaslar seğirdi, ellerim atkıyı büktü. Gülümsedi, ki bu çok korkunçtu. Gagasında kurumuş kan vardı. Dili, havanın tadına bakan bir yaban ördeği gibi dışarı fırlamıştı.

" ve büyükannen *tsa lisi* gibi altın gözlerle doğduğunda sana *Dalonige'i digadoli* diyorlardı." bir korku kapladı. Ve özlem. Beni tanıyordu. Eskiden beri. Elimi uzattım ve Canavar kapandı, beni öyle sert ısırdı ki dişlerinin kafatasımı deldiğini hissettim ve tüm baş ağrıları'nın anasını yarattı. Tuzağa doğru üç adım atmıştım ve hızla geri çekildim. İblis güldü. "Evet, sen doğduğunda oradaydım, annenin hayatta kalıp kalmayacağını ya da onu alıp alamayacağımı görmek için bekliyordum." Başını eğdi, kuş gibi, hızlıca. Ve ıslık çaldı, bir yırtıcı kuşun avlanma sesi, uzun ve delici, ama daha önce hiç duymadığım bir ses. "İlk kez gözlerini açtığında çok sevinmişim."

Kalbim güm güm atıyordu. Ailemi tanıyor muydu? Yoksa sadece parçalanmış anılarımı yağmalayıp bir hikâye mi örmüştü? Bu yüzden mi kimse bir iblisle sohbet etmemeliydi? Çünkü onlar yaptığınız her şeyi, istediğiniz her şeyi biliyor ve size *istediklerini* yaptırmak için yalan söylemekten ve gerçekleri çarpıtmaktan çekinmiyorlar mıydı? Evet. Bu doğru geldi. Bir nefes aldım, kendimi dengeledim. Ve ayağımı bir adım geri attım. Bir adım daha. Merdivenlere doğru.

Sanki ben kaçmıyormuşum gibi devam etti. "Ama sen beş yaz yaşındayken, panter klanından *Ani gilogi* olan büyükannen beni hayvanlarından birinin derisine, *tlvdatsi* postuna bağlamaya çalıştı. Oğlunu öldüren beyaz askerlerden intikam almak için." Yutkundum ve boğazım zımpara kağıdı kurudu; kaslarım hareketle ağrıyordu. "O bir aptaldı," dedi. "Onu karda ölüme terk ettim, kanı ay ışığında . Seni bulmayı düşündüm ama sen gecenin ve soğuğun içinde ve ben özgürdüm. O gece birçok *Tsalagi*'nin canını aldım, sonraki haftalarda da . Beyaz adam onları uzun yürüyüşe olsaydı, onlara kalan günleri aldım ve onları ölüme terk ettim. Onların günlerini kendime ait sayarak, bir insan gibi yürüdüm.

"Yıllarca istediğimi ve istediğimi aldım."

Nefesim çok hızlıydı, kalbim tavşan gibi çarpıyordu. Bu şey geçmişimle ilgili kaybettiğim her şeyi biliyor gibiydi. ABD hükümetinin Cherokee'lerle yaptığı anlaşmayı bozduğu ve bizi batıya doğru uzun bir yürüyüşe zorladığı Gözyaşı Yolu'nu hayal meyal hatırlıyordum. Pek çok kişi soğuktan, açlıktan ve hastalıktan ölmüştü. Ya da bu şeyin pençeleri yüzünden.

Ne istediğimi de biliyordu - geçmişimdeki, ruhumdaki boş yerleri doldurmak. Şimdi onu *istiyordum* ve o da bunu biliyordu. Gözleri Halk'ın gözlerinin siyahıydı, karanlık, bilge ve nazikti ve bir elinin parmaklarıyla yaklaşmamı işaret etti. Yaklaşmadım. Dedi ki, "Bilmek istediğin tüm sırlar bende. Unuttuğun tüm gerçekler."

Eşarbi ağzıma bastırdım, dokumadaki Evangelina'nın kokusunu aldım. Düşüğünü bilmediğim gözyaşlarının tadına baktım. Canavar . Parçalayıcı bir acı beni ele geçirdi ve görüşüm bir anlığına bembeyaz oldu. Bir elimi uzattım ve dirseğim arkamdaki duvara çarptı. Sendeledim, küfrettim ve dengemi sağladım. Acı nefes alabiliyordum.

"Git," diye hırladı Canavar. "O açlık zamanlarının bir parçası. O ateş zamanlarının bir parçası. Kaçın!"

"Bana gel ve sana arzuladığın şeyi söyleyeyim," dedi iblis. Sola doğru geri gittim. Topuklarım en alttaki merdivene çarptı. "Babanı tanıyordum. Sana söyleyebilirim-"

"Jane?"

Durdum. Lincoln Shaddock? Metal şingirtıları duydum. Lincoln ayağa kalktı, *dikenli çitlerin* arasından hayalet gibi bir görüntü belirdi. Metal daha yüksek sesle çınlayarak koğuşun etrafından dolaştı. Vampir kanı kokusu beni çarptı. Ve hastalık. Enfeksiyonun pis kokusu kafamı temizledi. Lincoln'ün üzerinde paçavralar vardı. Alt bacaklarını kan kaplamıştı. Gümüş prangalar takıyordu, bağlar öyle yapılmıştı ki her hareket derisini kesiyordu. siyah ve kırmızı çizgiler vardı, metal zehirlenmesinden kaynaklanan enfeksiyon. "Beni dinle kızım." O konuştukça, iblisi dinleme arzusunun bir kısmı geçti. "Leo'ya çok üzgün olduğumu söyle. Sonra da onu güvenli bir yere ."

"Neden?" Sesim kuru ve soluk soluğaydı.

"Çünkü Evangelina dolunayda ay doğarken beni kurban ettiğinde iblis bağlanacak ve onun peşinden gelecek."

Duyduğumu göstermek için bir kez başımı salladım, hareketlerim düzensizdi. "Büyünün çağrısından nasıl kaçırıyorsun?" diye sordum. "Sen iki huylusun. Koğuşun içinde yürüyor olmalıydın."

"Çağırma ve bağlama tamamlanmadı. Yaşayan-ölmeyen bir Mithran'dan alınan kan bunu tamamlayacaktır ama sadece dolunayda."

"Tamam. Anladım," diye fısıldadım. "Evangelina neden Leo'ya zarar vermek istiyor?"

"Tek bildiğim Shiloh kelimesi." Lincoln yere düştü, siyah zemine sert ve düz bir indi, başı yere çarpmadan önce elleri ağırlığını zorlukla yakaladı. "Doğru insanlara sor," diye fısıldadı. "Doğru soruları sor." Kısa bir iç çekişle yere yığıldı ve gözlerini kapattı, dışarıdaki güneş ve gümüş etkisini gösteriyordu. Uyuyordu, vampirlerin ölümsüz uykusundaydı. Uyandığında aç . Onu serbest bırakmaya çalışmalıyım ama bu iblisle yakınlaşmak anlamına gelirdi. *Hayatta olmaz*. Döndüm ve koştum, basamakları tökezleyerek çıktım. Düşüm. Kendimi ön kollarımda yakaladım, morardım. Ama acı kafamı boşalttı ve merdivenlerin tepesine çıkıp evden çıkarken atkıyı bir can simidi gibi tuttum. Ancak arabama ışıkları açık bıraktığımı ve kapıları açık bıraktığımı hatırladım. Ama umurumda değildi. Oraya geri dönmeyecektim. Hiçbir şey için. SUV'umda güneş ışığında, pencerelerden giren güneşin yarattığı sıcaklıkta, hayatımı kurtaran atkıyı tutarak oturdum. Ve titredim.

Daha net düşünebildiğimde küçük bir dükkana gittim, gazoz gibi ama koyu ve keskin tadı olan üç şişe zencefilli bira ve dört ev yapımı hamur işi aldım ve ayakta tükettim.

kaloriye ihtiyacım vardı ve sahibinin kanlı, yırtık kıyafetlerime endişeli bakışlarını görmezden . Titremelerim ve aklım başıma geldiğinde, resimleri Büyük Evan'ın telefonuna gönderdim geri dönüp daha fazlasını öğrenme arzusunun beni ele geçirmesinden korktuğum için onlara bakmamaya dikkat ettim. Çenemin derisi sayesinde büyük kötü kurttan kurtulmuştum. Ya da insanların şeytanı olan büyük kötü yırtıcı kuştan.

Bu şeyle tek başıma savaşıyordum. Süvarileri çağırmam gerekiyordu ama kimi , Molly'yi hayatta tutmak için kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Isıtıcıyı sonuna kadar açarak Asheville'e geri döndüm.

Tanıdığım kimseye rastlamadan odama çıktım, soyundum ve duşa girdim. Kaynar suyun altında durdum ve beni haşlamasına izin verdim, kadim kötülüğe yakınlığının ruhumda bıraktığı soğuğu çözmeye çalıştım. Isındığımda giyindim ve kötülüğe karşı bildiğim tek savunma olan İncil ve haçlarımın bulunduğu çekmeceye gittim. Üç gümüş haç taktım, İncil'i kucağıma aldım ve telefon rehberimde Aggie One Feather'ın numarasını ararken uzaktan kumandayla gaz ateşini

Suçluluk duygusu tırnaklarımın altındaki bambu filizleri gibi derimin altına işliyordu. Aggie'ye - Çeroki öğretmenim, geçmişimi bulmama yardım eden büyüğüm- New Orleans'tan ayrılacağımı söylememiştim. Veda etmemiştim. Korkak ve aptalın tekiydim. Ve eğer çemberdeki şey bir Cherokee iblisinden başka şey olduğunu iddia etseydi, korkak ve aptal olmaya devam edecektim. Cep telefonumdaki saate baktım - sabah dokuz - ve gönder tuşuna bastım. Aggie ikinci cevap verdi.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir an için bunu düşündüm. Sadece bir ihtiyar telefona bu şekilde cevap verirdi, bunun bir talep çağrısı olma ihtimalini bile bile. "Aggie One Feather." Durakladım. "*Egini Agayvlge i*, Halkın dilinde. Ben Jane Yellowrock." Nefes aldım, "*Dalonige'i digadoli*. Sarı Gözlü Yellowrock. Konsey istiyorum."

"Halkın Yaşlısı nasıl yardımcı olabilir?" Sözlerinde ne bir alaycılık ne de bir iğneleme vardı.

Yutkundum ve "Öncelikle bir aptal gibi davrandığım ve sana gideceğimi söylemeden çekip gittiğim için beni affedebilirsin" dedim.

Aggie güldü, sesi rahatlatıcıydı. "Affedilecek bir şey yok, *Dalonige'i digadoli*. Benim danışmanlığım dışında, terleme evinin dışında bir hayatın var."

Evet. . Ama bundan çok daha fazlasıydı. Onlarca yıllık bir uçurumun, bir kültürler, dinler ve tarih denizinin ötesinde birbirlerine bakan hayatımın parçalarıydı. Çatallanmış, kırılmış, parçalanmış parçalarım. Nasıl iyileşeceğini ya da diğerini nasıl kabul edeceğini bilmeyen parçalar.

Aggie'yi neredeyse mutfak masasında otururken görebiliyordum, önünde bir tabak taze pişmiş kurabiye ve beyaza bulanmış bir şişe kola vardı. Sakinliği hava dalgalarının ötesine uzandı ve sıcak bir battaniye gibi omuzlarıma yerleşti. Gergin olduğumun ancak şimdi farkına vararak rahatladım. Suçluluk duygumu boğmak istercesine iki elimle kavradım ve "Suya beri seni görmeye gelmedim. Senin rehberliğinden kaçtım ve koymak için Asheville'de bir konser aldım."

"Hayır," dedi nazikçe. "Sen bu işi kendi parçalarının arasına mesafe koymak için kabul ettin. Beyaz adamın yetiştirdiği Hristiyan çocuk ile *Tsalagi* ve bizim eski ."

Lanet olsun. Tamamen şeffaftım. Ateş ışığında elime, tenimde hareket eden gölgelere ve ışığa baktım. Benliklerimle savaş halindeydim ve kendimi nasıl tek bir bütün halinde bir araya getireceğimi bilmiyordum. Aggie ne olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmese bile bunu biliyordu. "Evet. Değişim zordur. Kabullenmek daha zordur."

"Kendini bulacaksın, *Dalonige'i digadoli*. Bu yolculuğun sonunda bulacağınız şey hoşunuza gidecektir. Bütün olmayı seveceksin, her ne kadar Hristiyan'ın yolunu kabul etmek için çok çalışman gerekse de

Tsalagi'nin. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu nazikçe.

"Oldukça ağır bir şey." Cevap vermeyince, "Çoğunlukla İrlandalı bir Kelt cadı, iki huyluyu çağırmak ve boşaltmak için bağlama çemberine bir iblis hapsetti, ne yapmak için bilmiyorum. Cadı daha genç, daha güzel ve çok daha az kararlı görünüyor. Çemberin içindeki şey siyah, puslu, kanatları var ve Cherokee olduğunu iddia ediyor. Ne olduğunu biliyor musun?"

Aggie One Feather dişlerinin arasından yavaşça bir nefes aldı, sesi şok ediciydi. "Hayır. Ama anneme soracağım."

"Onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerek."

Uzun bir süre sonra, "Eğer gerçek bir iblisse, öldürülemezler. Sadece bağlanabilir ve sürgün edilebilirler." Aggie'nin sesi sakın ve kararlıydı, benden ve sorunlarımdan kaçmak ister gibi değildi. Bunun için ona tebrikler. Onun yerinde olsam sesimin bu kadar sakın çıkacağını . "Ve bir iblisi yeraltı dünyasına sürgün töreni zaman içinde kaybıldı. Kimse bunu bilmiyor. Sana yardım edemem *Dalonige'i digadoli*." Bunun kolay olacağına gerçekten inanmamıştım ama sözleri üzerine içimi ağır bir keder kapladı. "Ama başkalarına soracağım. Bana numaralarınızı verin. Daha fazlasını öğrendiğim arayacağım."

Ona süslü cep telefonumun ve Leo'nun bana erişmesini istemediğim zamanlarda kullandığım kullan at cep telefonumun numarasını verdim. Elbette, Leo konuşmalarımı dinleyebiliyorsa, o zaman bu numarayı vermek artık ona sahip olduğu anlamına geliyordu, ama yapacak bir şey yoktu. Modern iletişimin bir bedeli vardı: erişimi satın alacak parası ve dinleme isteği olan herkese karşı tamamen mahremiyet eksikliği.

Telefonu kapattıktan sonra rastgele İncil'i açtım ve okumaya başladım. Aylardır kutsal bir şey okumamıştım. Okumak da istememiştim. Ama şimdi, iblisin zorlaması ve kendi boşluğumla birlikte, *bir şeye* ihtiyacım vardı. Beni dolduracak bir şeye. Beni koruyacak bir şeye. Çünkü korkmaya çok yakındım. Evet, korkuyordum. Korkuyordum. İçimdeki boşluk, öldürücü dişleri olan esneyen bir ağzı andırıyordu ve ben karanlığın kenarında duruyordum. Tesniye 6'da açtığım ayet pek de rahatlatıcı değildi.

halkların *ilahlarından* başka ilahların peşinden gitmeyeceksiniz;

(Çünkü Tanrınız RAB aranızda kıskanç bir Tanrıdır.) Tanrınız RAB'bin öfkesi size karşı alevlenmesin ve sizi yeryüzünden silip yok etmesin.

İçimden soğuk bir his geçti, donmuş bir rüzgar gibi. Bunu ben mi yapmıştım? Başka tanrıların peşinden mi gitmiştim? İnsanların tanrılarının mı? Kendi hayatımın, işimin, arkadaşlarımdan, kendi isteklerimin tanrılarının mı? Evet. Yapmıştım. Tanrı'nın bunun için beni affedip affetmeyeceğini merak ettim. İncil'i kapatmadan önce rastgele Yeni Ahit'e döndüm ve Luka 6'yı okudum:

Yargılamayın, yargılanmayacaksınız: Kınamayın, ; bağışlayın, bağışlanacaksınız:

"Tamam," dedim yüksek sesle, ne okuduğumdan emin değildim ama kabul etmeye hazırdım. İncil'i kapattım. "Tamam, affedebilirim. Neyi affedebilirsin?" O anda babamı öldüren beyaz adam *Yunega*'nın yüzünü gördüm. Diğer *yunega* anneme tecavüz ederken kulübenin duvarındaki gölgeleri gördüm. İntikam vaadiyle yüzümü boyarken soğuyan kanın ürpertisini hissettim.

Anılarımdan sıyrıldım ve İncil'i yere bıraktım, ona baktım, yıpranmış sayfalar panjurlardan sızan donuk ışıktan sıradan, güçsüz görünüyordu. "Tamam. O kadar kolay değil o zaman," diye mırıldandım. Katilleri ve tecavüzcüleri yüz yıldan fazla süre sonra bile affetmemiştim.

Eski İncil'i kapattım ve internete girdim. Reach bana bazı dosyalar göndermişti, Shaddock'un serbest kalan ve muhtemelen akşam yemeği için insan avlayan torunu Thomas Stevenson hakkında büyük bir dosya. Açmaya zahmet etmedim. Onun yerine Evangelina Everhart Stone etiketli dosyayı açtım. Dosya Web'den ve başka yerlerden alınmış bilgilerle doluydu ve ondan pek çok bağlamda bahsediyordu: Kuzey Carolina Üniversitesi'ndeki lisansüstü ve lisans sonrası çalışmaları; UNC Asheville'de yarı

zamanlı profesör olarak çalışması;

Charlotte'ta Johnson & Wales Üniversitesi Mutfak Sanatları Koleji'nde; Shaw Üniversitesi'nde birkaç yıl öğretmenlik; Seven Sassy Sisters' Herb Shop and Café'açılışı; restorandaki yemek pişirme dersleri hakkında bir gazete haberi, ki ben onu tanımadan önceydi. UNC Asheville'e profesör olarak dönmüş ve Marvin R. Stone adında bir profesörle evlenmişti ve Shiloh Everhart Stone adında bir kızları vardı.

Kanepenin arkasındaki halıya cesedi hatırladım. Ve tozlu ve kapalı kız yatak odasını. Ne kocası ne de kızı yıllardır orada yaşamıyordu. Stone'u aradım ama haritadan kaybolmuştu. Yani kocası halı giyiyor olabilirdi ama hayatta değildi.

Reach bana Shiloh hakkında bir dosya vermişti. İçeriği zayıftı. Shiloh vasat bir öğrenciymiş, sanat ve şiirde matematik ve bilimden daha iyiymiş ve on beş yaşında ortadan kaybolmuş. Ve New Orleans'ta, kaçak gençler için bir barınakta yeniden ortaya çıkmış. *Saçmalık*. Shiloh, Leo'nun şehri New Orleans'a kaçmıştı. Mücadele ettiğim ürperti kemiklerime yerleşti.

Shiloh, annesi ona ulaşamadan sığınma evinden kayboldu. Polis raporunda, kızın üç arkadaşının onun koyu renkli bir arabaya, belki bir Lincoln ya da Park Avenue'ye bindirilişini izledikleri belirtiliyor. Arkadaşları bir şey yapamadan araba gıcırdayarak uzaklaşmış. Shiloh kaçırılmıştı. New Orleans'ta. Leo'nun ana güç üssünde.

Hızlıca ekranı küçülttüm ve NOPD tarafından sağlanan, şehirlerinde kaybolan, kaçırılan ve asla bulunamayan tüm cadı çocukların listelendiği başka bir dosya açtım. Shiloh E. Stone listedeydi. Shiloh'un kaçırıldığı tarihi, diğer cadı çocukların kaybolduğu karşılaştırdım. Aynı ay içinde üç kişi daha kaybolmuştu. "Kahretsin," diye fısıldadım. Artık bu davanın ne hakkında olduğunu biliyordum. Vampirlerle ilgili çoğu şeyde olduğu gibi, bu durum da çok uzun yıllar öncesine dayanıyordu ve başlangıçtaki olay zamanın ağırlığı altında gömülü . Ama şimdi elimde birbirinden kopuk parçaları birbirine bağlayan tek bir iplik vardı. Shiloh Everhart Stone.

Kendi dosyalarımın daha fazlasını açtım ve raporu alan polis memurunun R.A. Ferguson; raporu kaçırılma olarak değil, kaçak olarak doldurmuştu. Shiloh cadı bir çocuktur. Kaybolan insan olmayan bir çocuğu umursamamış, hatta onlardan nefret etmişti. Ferguson'la, eski bir vampir onu yuvarlayıp kanıyla birlikte nefreti de emmeden hemen önce tanışmıştım. Vampiri durdurmaya çalışmamıştım.

Evangelina, Leo'nun şehrinde, Leo'nun topraklarında, muhtemelen cadı çocukları pembe kan-elmasa kurban vampir cadılar yüzünden bir cadı kızını kaybetmişti. Akıl sağlığını asla bulamayan uzun zincirli siyonlar için bir tedavi yaratmaya çalışıyorlardı. Evangelina bunu biliyordu. New Orleans'a gelişinin vampirlerle cadılar arasında barış görüşmeleri yapmak ve cadılara çocuklarının kaybı için tazminat için olduğunu iddia etmişti, bir çocuğun kaybı için asla yeterli bir tazminat olamazdı. Ama aslında oraya çocuğunun ölümünden sorumlu tuttuğu adamı öldürmek için gitmişti. Leo Pellissier.

Evan, Shiloh'nun kaçtığını ve kaçırıldığını bilmiyordu, bu da Molly'nin de muhtemelen bilmediği anlamına geliyordu. Evangelina, Leo'dan intikam almak için kız kardeşlerine büyü yapana kadar her şeyi gizli tutmuştu. Shiloh evden kaçmıştı. Evangelina daha sonra Marvin'i kazayla mı öldürmüştü? Yoksa Shiloh, Kötü Evie'nin babasını öldürdüğünü görmüş ve sonra da mıydı? *Hay* aksi. Hiç ailem olmamıştı ama bir dedektif olarak aile sırlarının en kötüsü olduğunu biliyordum. Çok şeyi mahvederlerdi. Bazen her şeyi yok ederlerdi, sanki mezarda geçen onlarca yıldan sonra ölümler yaşayanları paramparça etmek için uzanmış gibi.

Molly bana Shiloh'nun hikâyesini hiç anlatmamıştı, dolayısıyla Evangelina da muhtemelen kız kardeşlerine anlatmamıştı. Muhtemelen kocasını öldürdüğü için. Evan'ı aradım ve Shiloh hakkındaki bilgiyi sesli mesajına bıraktım. Bilmesi gerekiyordu. Hepsinin vardı. Ama nedense Marvin Stone'a olmasından korktuğum bahsetmedim. Korkak. Ben bir korkaktım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık Tarafa İnsanları Yiyin

Bilgisayar ekranına bakarken, her şeyi bir araya getirdim. Evangelina, Shiloh'yu Leo'nun artık gerçekte ölmüş olan soyunun öldürdüğünü biliyordu. Cadı Leo'dan onlarca yıldır işlediği cinayetlerin intikamını almaya çalışıyordu ama onu açık bir çatışmada öldürmeye çalışacak kadar aptal değildi. New Orleans'ta ortaya çıkmış, kurtlarla ittifak kurmuş, kurtların içeri girmesine izin veren değiştirilmiş bir *dikenli çit* yaratarak Leo'yu ininde öldürmelerine yardım etmeye çalışmıştı. Alakasız ama bağlantılı olarak, eski memleketimde bir iş aldım ve Asheville'e geldim. Kurtlar hapisten çıktıklarında, kendi intikamlarını almak için beni New Orleans'tan buraya kadar takip etmişlerdi. Leo tarafından New Orleans'tan kovulan Evangelina, werelerin beni Asheville'e takip ettiğini öğrendi ve onları evine, güç merkezine çekti. Ve orada onların iki huylu kanlarıyla bir büyü yarattı ya da var olan bir büyüünün gücünü artırdı. Büyü, iki doğallılardan biri olan ölü ve ölümsüz Leo'yu öldürmeyi amaçlıyordu. Her şey anlamlıydı.

Bruiser'ı aradım. Açtığında, daha merhaba bile diyemeden, "Leo'ya Lincoln Shaddock'un kendi şehrinin efendisi olmaya hazır olduğunu kimin önerdiğini söyle" dedim. Cevap vermeyince, "Sen miydin?" diye sordum.

"Evet." Sesi şaşkın ve biraz da savunmacı geliyordu. "Appalachians'a gitmesini ve Lincoln'le buluşmasını tavsiye ettim. Amy Lynn Brown rekor bir sürede devoveo'dan çıkmıştı. İyi bir karardı. Neden sordunuz?"

Cevap vermek yerine bir soru sordum. "Peki Leo gidiyor muydu?" "İlk başta evet. Sonra fikrini değiştirdi. Neden? Neden? Soruyorsun?"

Gözlerimi kapattım. "Soruyorum çünkü Evangelina seni ve öneriye açık hale getirmiş. Leo'yu buraya, memleketine, cadılar meclisinin ona güç verdiği yere için şeyi ayarladı. Ve senin bu konuyu zorlayabileceğini düşündü." Leo'nun görüşmeyi kabul etmesinin başlıca nedeni cadılar meclisinin bulunduğu yerdı ama Leo bunu hiç bilmiyordu.

Bruiser'ın yavaşça nefes alışını duydum. Yaşadığı şoku neredeyse hava dalgalarından *hissediyordum*. Cep telefonum çaldı. Molly'nin numarasıydı. "Sana geri döneceğim." Bruiser'ın sözünü kestim ve "Merhaba" dedim.

"Özür dilerim," dedi Molly. Ben cevap devam etti. "Kız kardeşim konusunda sana inanmadığım için. Ne yaptığını bildiğine güvenmediğim için. Koca Evan sana karşı eşeklik ettiğinde ona karşı çıkmadığım için."

Arka planda Evan'ın "Hey. Hiç adil değil." dediğini duydum.

"Jane benim arkadaşım. Sen bir pisliktin. Bunun bir daha olmasına izin verme," dedi Molly, kelimeleri kısılmış, ağzı telefondan uzaklaşmıştı. Arka planda Evan'ın homurdandığını duydum. Bana, "Göt herif üzgün olduğunu söylüyor," dedi. Koca Evan'ın özür dilediğine ama bunu kabul edecektim.

"Kız kardeşlerim ve ben saat 14:00'te Evangelina'nın evinde buluşup onun tuzağa iblise göz atacağız ve eğer yapabilirsek onu karanlığa geri bağlayacağız. Evangeline bütün gün Biltmore House'da yemek dersi verecek ve hava kararana kadar dönmeyecek. Büyük Evan gönderdiğiniz fotoğrafları analiz etti ve gün ışığının çalışmayı etkisiz hale getirmemiz için en iyi zaman olduğunu düşünüyor. Orada olabilir misin?"

Derek ve çocukları Evie'yi dışarı çıkarmaya götürmeyi ve iblis destekli cadı büyülerıyla savaşırsa ortaya çıkabilecek tüm ikincil hasarı düşündüm. Bu fikri bir kenara bıraktım. "Saat bir kırk beşte orada olacağım," dedim. "Ya Molly? Büyü beni ele geçirmeden içeri girmek için Evangelina'nın saçını ve

eşarlarından birini kullandım."

Molly telefonda iç geçirmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Kan büyüsu kullandığını hâlâ kabullenemiyorum," dedi Molly. "Ama eğer onun genetik materyalini aldıysan, o zaman, şey. Oh kahretsin." Sesi gözyaşlarıyla pıhtılaşmıştı. "Yakında görüşürüz, Koca Kedi."

Yapabileceğim her şeyi yaptığımdan memnun bir şekilde, telefonumu beni on iki uyandırması için ayarladım, özenle yapılmış yatağın ayak ucundan yorganı çektim ve uykuya daldım. Zor.

Evil Evie'nin evinde kızgın güneşin altında Fang'in üzerine oturdum ve terledim, eski kan kokusunu aldım, hastalıklı tatlı ve çürümüş. Erken gelen soğuklar eriyip Hint yazına dönüşmüştü ve kot pantolon ve kot ceket seksenlerin üstü ve nem için fazla sıcaktı ama bir vampir avı için ihtiyaç duyacağım binicilik ve dövüş derilerine göre çok daha tercih edilebilirdi. Evangelina'nın cadı büyüsu sorununun ne gerektireceğinden emin değildim ama vampir dişlerinden korunmak bunlardan biri olamazdı.

Kimsenin beni izleyebilmesini istemediğim için cep telefonunu ve GPS yer belirleme cihazlarıyla birlikte SUV'u otele bıraktım. Kız kardeşlerin bodrumdaki iblisi nasıl kovacakları ve wereleri ve Lincoln'ü nasıl serbest bırakacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama çok fazla büyü içerecekti ve işlerini bitirdiklerinde eski evden geriye bir şey kalmayacağını merak ediyordum.

Bahçedeki cadı çemberinin içindeki tuhaf çizgileri inceledim. Kan sıçramış taşlar kırık alfabe harflerine benziyordu, arkaik bir şeydi. Aklıma geldi. *Rünler*. Evangelina *rünleri* kullanıyordu. Kendimi gerçekten aptal gibi hissettim. Pek çok cadı rün kullanırdı; ham gücü yararlı bir şeye dönüştürme yetenekleri özel bir bağımlılık gösterirdi. Yani elime bir ağaç dalı alıp onun çemberini oluşturan taşlara vurursam ve rünleri yerinden oynatırsam, bu-

Denemeye fırsat Molly'nin minibüsü yanıma yanaştı ki bu muhtemelen sağlık durumum için iyi bir şeydi. Araya giren cadı büyüsu patlayabilirdi. Ceketimi koltuğun üzerine attım ve Fang'in ayaklığını kurdum. Botlarım çakılda çıtırdarken Mol'un açık penceresinin yanında durdum. Yüzü kederliydi, gözleri kurumuş kanla kaplı cadı çemberindeydi. Bir nefes aldı ve yutkunurken boğaz dokusu sesli bir şekilde titredi, gözlerinde yaşlar . Pencereden omzunu okşadım, bu jestin yeterli olmayacağını biliyordum.

"Kan büyüsu," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bir üzerindeki cadının oğlu." Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve minibüsün kapısını açtı. Yolcu koltuğundan bana mutfak havlusuyla kaplı ağır bir hasır sepet uzattı. O minibüsten inerken ben sepeti tuttum, yüzü artık sabit ve kararlıydı. Minibüsün kapısı kapandığında başını eğdi, suskun bir hareket yaptı. "Evan bana Shiloh'dan bahsetti. New Orleans'ta nasıl kaçırıldığını. Sanırım . . . Sanırım bunu zaten biliyordum. Sanırım Evangelina hepimizi heceleyerek anlatmıştı."

Neredeyse ona üst kattaki halının içindeki cesetten ama bir şey beni durdurdu. Bugün yeterince kötü haber almıştı. "Evan nerede?" Onun yerine ben sordum.

"Çocuklar uyuyor. Onlara bakıyor. Bunun için ona ihtiyacım yok." Bu bir yalandı. Büyük cadı işleri için beş cadı gerekirdi. Onlarda sadece dört tane vardı. Ama itiraz etmedim. Karşılarında Everhart meclisinin lideri olan kız kardeşi vardı. Bunu tek başlarına halledeceklerdi. "Telefonunu kapat," diye ekledi. "Çalışmayı engelleyebilir." Bu benim için yeni bir haberdı. Daha dikkatli olmalıydım.

İki dört tekerlekli Subaru minibüsün yanına yanaştı ve diğer kız kardeşler indi, Carmen Miranda mavi arabadan bir sepet taşıyordu, ikizler Boadacia ve Elizabeth yeşil arabadan -Cia küçük bir bagajla, Liz bir omzunda ağır bez Molly bana baktı. "Eşarp ve saçlar mı?" Başımı salladım. "Başını ve omuzlarını eşarpla ört, saçları da cebine koy. Burada kal."

Molly sık sık emir vermezdi ama verdiğinde dinlerdim. Kız kardeşler cadıya yaklaştı.

Bahçede bir çember oluşturduktan sonra kullan-at telefonumu kapattım, eşarp örgüsünden sıkışmış saçları çıkardım ve Molly'nin istediği gibi cebe attım. Kendimi aptal gibi hissederek başımı lavanta rengi eşarpla örttüm ve kız kardeşlerin saat yönünde ya da güneş yönünde adım atmalarını, her birinin bir grup çalışması için tasarlanmış olsaydı bir pentagram noktasının çembere degeceği yerde yerini almasını izledim. Boadacia ve Elizabeth sırtlarını bana dönerek oturdular. Molly ve Carmen bana dönüktü. Geriye bir yer boş kalmıştı, evi gösteren yer. Bu yer arka kapıya bakıyordu, Evangelina'nın üzerine kan dökerken sırtını gördüğüm yer. Çembere girdiği ve kanla çalışmadan önce çemberi kapattığı yer. Kız kardeşler onun oturduğu nereden biliyorlardı, bilmiyordum ama hepsi onun oturduğu yere bakıyordu. Onlara söylememiştim. Kurumuş kanın en yoğun olduğu yeri görebildiklerini fark edene kadar bu biraz ürkütücüydü. Belki de Evangelina'nın vücudunun dış hatları.

Kaplarından çalışmak için gerekli aletleri çıkardılar. Carmen bir hava cadısıydı ve sepetinden kanat tüyleri ve yapraklardan oluşan bir kolye çıkardı. Molly ölüme alışılmadık bir yakınlığı bir toprak cadısıydı, yani çoğu toprak gibi bitkileri ve bazı hayvanları etkileyebilir, çalışmalar için doğrudan onlardan güç alabilirdi, ancak çoğu toprak cadısından farklı olarak ölü şeyleri de hissedebiliyordu. Mol sepetinden bir biberiye bitkisi çıkardı ve saksıyı ayaklarının dibine koydu. İkizlerden biri ay cadısıydı, büyüleri ay döngülerine bağlıydı ve dolunaya bu kadar yakınken özellikle güçlü olurdu, ama sadece ay yükseldiğinde. Kocaman ay taşlarından oluşan uzun bir kolyeyi omuzlarına tekrar tekrar dolamıştı. Cia bir taş cadısıydı -mineraller onun yeteneğiydi- ve aynı şeyi mor, sarı, yeşil ve berrak tonlarında karışık, yönlü taşlardan yapılmış bir kolyeyle de yaptı. Güneş ışığında .

Kadınların her biri elbiseler giyiyordu ve hep birlikte çemberin dışında yere oturdular, yarı lotus pozisyonunda, elbiseleri dizlerini örtüyordu. Gözlerini kapattılar. Molly biberiyesini kucağına koydu ve güneşin ısıttığı zengin kokuyu alabildim. Tek boş yer, ailelerinin gerçekliğinde açılmış bir delik gibi görünüyordu. Evangelina bir su cadısıydı; onunla birlikte kız kardeşler zamanlar mükemmel bir cadılar meclisinin parçası olmuşlardı. Onsuz zayıflamışlardı.

Bir ağacın gölgesinde yere oturdum, altından omurgamdan aşağı ter damlıyordu ve bekledim. Kadınlar hiçbir şey yapıyormuş gibi görünmüyorlardı ve uykusuzluk kemiriyordu. Gözlerim kapanmak için savaştı ve uyanık kalmak için azı dişlerimi birbirine geçirdim. Everhart kardeşleri izlemek boyanın kurummasını ya da çimlerin büyümesini izlemek gibiydi.

On dakika sonra, çenem ağrımaya başladığı sırada, bir vampirin süpersonik bir hızla odadan kaybolması gibi hafif bir hava patlaması duydum. Bir pop-whoosh. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek gözlerimi kııptım. Kız kardeşler hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktılar ve çemberi oluşturan taşları tekmelemeye, küçük eşelemeye, rünleri oluşturan taşları fırlatmaya başladılar. Molly'nin gözünü yakaladım ve ayağa kalktım, başımın üzerinde tutmak için eşarbın uçlarından tuttum ve çembere doğru yürüdüm.

Molly soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Beklediğimden daha kolay görünüyordu," dedim.

"Çok kolay oldu. Sadece çemberi koruyan koğuştı yıktık ve bizden güç çekmek için kullandığı çemberi devre dışı bıraktık. Şimdi," Molly eve doğru yürümeye başladı, "işin zor kısmı." Onun önüne geçtim ve eşarplı elimle kapıyı açtım. Evin içi büyüleri enerjilerle parlıyordu, havanın kendisi pembe bir pusla kaplanmış gibiydi, siyah kıvılcımlarla çatırdıyordu. Büyünün kokusu o kadar güçlüydü ki burnumu ovuşturdu. Evangelina burada olmasa bile çalışma giderek güçleniyordu. Dışarıdaki çember devre dışı bırakılmış ve fiziksel olarak yer değiştirmiş olsa bile. Eşarbi hâlâ başımın üzerinde tutarak bodruma doğru ilerledim.

Her adımda, aşağıdaki iblisin, en karanlık isteklerimi, korkularımı ve ihtiyaçlarımı bilen şeyin çekimini hissettim. Cadı büyüleri hücrelerinde ona katılmamı istiyordu. Canavar uyandı, üzerime bastırdı

pençeleriyle gözlerimin içine bakıyordu, buraya döndüğüm mutlu değildi. *Jane aptal bir yavru. Aptal yavru. Buraya, kuş avcısının inine geri dönecek kadar aptal.*

Biliyorum, tekrar düşündüm. *Ama Molly için burada olmalıyım.* Molly'nin bodrumda bulacağı şeyle başa çıkmasına yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile. Etkisini azaltacak hiçbir şey. Ama arkadaşı olarak, ilk ben orada olabilirdim. giderek *dikenli çitin* kırmızı, kanlı ışıltısının gücünü dağıtmak için ışıkları açtım. Bodruma ilk ben , *çitin* elektrik kıvılcımları üzerime sıçradı. İçerideki iblisi ilk gören bendim.

Kafesinin zemininde oturmuş, küçük kurtadamı kemiriyor, gagasıyla etini parçalıyordu. Kurt adamın öldüğünden oldukça emindim, çünkü çemberin içinde içinde olandan daha fazla kan vardı. Kaslarının ve iç organlarının üzerindeki derisi hâlâ mavimsi bir renkteydi. Adamın iki kolu ve bir bacağına büyük kısmı yoktu. Doğaüstü yaratıkların karanlık tarafa insan yeme ihtiyacı duymaları da neyin nesi?

Ateş Kamyonu adını verdiğim daha büyük kurt adam, sayılır vücut ağırlığının üçte birini kaybetmiş gibi . İnce derisinin ve kalın vücut kıllarının altında kaburgaları açıkça görülüyordu, nefes alıyor, gülümsüyor, gözleri kapalı, görünüşe göre kurt dostunun pıhtılaşmış kanında uyukluyordu.

İçeri girdiğimde iblis duruyordu, sanki yemeğini örtmek ve korumak için kanatlarını yarıya kadar açmıştı. Bir anzuya olan benzerliği belirgindi, ama yine de bir şekilde yanılttı, sanki bir anzu bir gölgeyle çiftleşmiş ve bu canavarı doğurmuş gibiydi. Gagası açıldı ve beni gördüğüne sevinmiş gibi usulca öttü.

Molly merdivenlerin dibinde durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Carmen onun arkasında durdu, fırtınaları ve ateş rüzgârlarını lanetleyen cadı lanetleri mırıldandı. Arkalarında ikizlerden biri ağlıyor, diğeri ise öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Öfkeli olan şöyle dedi: "Evangelina bunun için kırbaçlanmalı. Dışarı atılmalı."

Cia, "Evangelina bunun için *hapse* girmeli" dedi.

Onlara üst kattaki halıya sarılmış cesetten . Ama eninde sonunda bunu polise bildirmek zorunda kalacaktım. Doğal nedenlerden ölmüş olsa bile, önce kendini halıya sarıp kanepenin arkasına sıkıştırdığından şüpheliydim. Yani polisler öyle ya da böyle Evangelina'nın geleceğindeydi.

"Bana gel," dedi kapana kısılmış iblis Molly'ye. "Sana gerçek özgürlüğü, gerçek gücü göstereceğim." Carmen, "O şeyle konuşma," diye uyardı.

"Kız kardeşin benimle özgürlüğü ve gücü buldu," dedi.

Molly iblise değil, kız fısıldadı: "Kız kardeşimiz lanetlendi. Serbest bırakılmadı." Bana dedi ki, "Vampir nerede?"

Dikenli çitin arkasını görebilene kadar odanın etrafında yürüdüm. Lincoln Shaddock siyah boyalı zeminde yatıyordu -ölmeyenlerin uykusunu uyuyordu ya da belki de gerçekten ölmüştü- kulübeye açılan duvarın karşısında. Ayağımla dürttüm ama tepki vermedi. Pek iyi görünmüyordu; gerçekten ölü, solgun, pörsümüş ve belki biraz da görünüyordu. Üzerine eğildim ve kokladım. Kuru otlar, ağaç kabukları, çiçekler ve topraktan oluşan olağan vampir kokusu yoktu. Ama ölüm kokusu da yoktu. Hiçbir şey gibi kokmuyordu. Odanın bir parçası.

Diğer tarafa yürüdüm ve kız kardeşlerin çoktan yerde, *çitin* içine boyanmış pentagramın noktalarında , tılsımlarının kucaklarında ya da boyunlarında fark ettim. "Molly?" Telaşla sordum.

"Kara büyü en iyi gece çalışır ve güneş en zayıf alır." Saatini kontrol etti. "İblisi bağlamayı ve onu yere geri göndermeyi umuyoruz."

"Nerede bu?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Molly. Cadı gücü hakkında pek bir şey bilmiyordum ama kötülük hakkında bir şeyler biliyordum ve saf kötülüğe, bu dünyadan olmayan mutlak kötülüğe tek başına karşı koyamazdın. Yardıma ihtiyacın vardı, büyük bir yardıma. İnsandan daha iyi bir yardım. İnanca ve tam bir meclise ihtiyaçları vardı.

"Bazı şeyleri bilmemize gerek yok," dedi ikizlerden biri.

"Bilmek ," diğer ikiz.

Carmen Miranda gömleğinden gümüş bir haç çıkardı ve onu tüy ve yapraklardan oluşan kolyesinin içinde göğsünün üzerinde sallandırdı. "Havası ve sıcaklığı olmayan bir yer. Işığın olmadığı bir yer. Güneşin olmadığı. Yaşam nefesinin olmadığı bir yer. *Tanrı'nın* olmadığı bir yer."

Son sözüyle birlikte iblis kendini *çitlere* doğru fırlattı. Işık patladı, kanlı ve bulutlu, bulanık siyah. Duvarları tokatlayan bir patlama sesi duyuldu. Geri sıçradım, beyaz duvara çarptım. Mantar gibi bir ısı bulutu ortaya çıktı. Bir tablo düştü, sesin ve bedenimin sarsıntısıyla yerinden oynadı. Uzandım, Beast-fast. Odanın içine doğru eğilirken çerçevenin köşesini . *Çitlere* doğru.

Bedenimi yere bıraktım ve yukarıya doğru sertçe ittim. Tabloyu iki elimle sabitleyerek yere sert bir gümbürtüyle indim. Dengeliyordum. Altında yuvarlanırken bile kaldırdım. Zekice, çemberi kıramayacağı bir yere, duvara dayadım. Oda ve sülfürlü bir bileşik kokuyordu.

Saçlarım yere sürtünürken başımı çevirdim ve Molly'nin dehşete düşmüş gözleriyle karşılaştım. Yanağında sanki yanmış gibi kırmızı bir yer vardı. Carmen'in durumu daha kötüydü, derisinde kabarcıklar oluşmuştu. İkizler köşede durmuş, el ele tutuşmuşlardı. Ateş , içeride iblisle birlikte kurda dönüşüyordu, kırmızımsı tüyler filizleniyor, kemikler mide bulandırıcı çatlaklar ve patlamalarla kayıyordu. Gözleri açık, çığlık attı. Siyah ve isli bir çatlak, *çitin* kubbesinin kenarlarından aşağıya doğru uzanıyordu. *İblis ona zarar vermişti.*

"Git buradan," diye fısıldadım.

İblis kendini tekrar *dikenli çitin* üzerine attı. Çatlak yayıldı, onu kafesleyen enerjilerde kirli, donuk bir çatlak. Karanlıkla dolu genişleyen bir çatlak, damlayan bir siyahlık. Ses, odadaki havayı yırtan sonik bir patlamaydı. Isı etime yayıldı, yaktı. Haşlıyordu. Dağlıyordu. Yanan sülfürün kokusu dışarı taşı. Çığlık attım. Omurgam eğildi, beni yerden kaldırdı, sadece başım ve ayaklarım yere değiyordu. "*Çıkın dışarı!*" Cadılara bağırdım. "*Çıkın dışarı!*" Merdivenlerden yukarı koştular, ayaklarını yere vurarak.

Kemiklerim kaydı. Derim aşındı, yarıldı. *Değişimin* gri ışığı üzerimden kayarak siyah ışıklarla parıldadı. Ama benimki güneşi yansıtan siyah elmaslar gibi parlıyordu, kendi parlak büyüm ortaya çıktı. Postum . Diş etlerimden öldürücü dişler fışkırdı. *Çitin* büyüğü derimi ve postumu yakıp kavurdu. Çığlık attım. dışarı fırladım, pençelerim kumaşı yırttı. Hâlâ yer değiştirerek özgürlüğe sıçradım.

Canavar büyüm *çitin* enerjisindeki yarığa geri itildi. Bir dağ deresi kadar parlak ve serin. Canavar zihnimi doldurdu.

Beast Jane'den daha iyi, Big-Cat'ten daha iyi. Beast ne yapacağını biliyor. Pençelerini açtı. Lincoln Shaddock'un koluna pençesini geçirip vampir kanı çekti. İki huylu değil. Ama güçlü.

Dikenli çitteki çatlağa ölümsüz kanı fırlattım/fırlattık. Sıcak taşın üzerine su sıçraması gibi indi. Siyah ışık patladı. Canavar, annesinin pençesinden kurtulmuş bir yavru gibi fırlatıldı. Havaya. Beyaz ışık fışkırdı. Koğuştaki çatlakları birleştirdi. Canavar duvara çarptı. Tablolar düştü. Çerçeveler çatladı. Ama hiçbir *çitin* içine düşmedi. Hiçbiri çemberi kırmadı.

Çemberin içindeki iblis gagasını geriye attı ve çığlık attı. Başımı salladım ve fırladım. Ayaklarını vücudunun altında topladı ve geri , pawpawpaw, sessiz. İyi avcıydı. Merdivenlere geri döndüm. Durdum ve iblisi inceledim. *Çitlerin* arasındaki kırmızımsı kurdu inceledim. Uyuyan kurt. Açlıktan zayıflamış.

Nereden biliyorsun? diye sordu Jane. Korku zihnini doldurdu. Kit korkusu, gölgelerden korkan, yapraklara av gibi sıçrayan bir korku. *Çitin kırılmasını nasıl durduracağını nereden biliyordun? Ben sen nasıl bildin?*

Ve neden o Şeye doğru çekilmiyorsun?

Merdivenlerden geri geri çıktım. Döndüm, yüzüm merdivenlere dönüktü, kuyruğum denge için yavaşça dönüyordu. Tuzağa düşmüş ölümden uzağa bakacak şekilde indim. Hızla yukarı çıktım. Açlık karnımı yırttı. *Avlanmam gerek!* Evangelina'nın evine doğru koştum. Açık kapıdan çıktım. Işığa doğru. Bahçede göz kamaştıran güneşe karşı gözlerimi kırpıştırdım.

Cadılar bahçede durmuş, eve bakıyorlardı. Canavar'a bakıyorlardı. Eller dışarıda, parmaklar öldürücü pençeler gibi açılmış. Güç ellerinde . Canavar'a karşı. Carmen'in ellerinde kara fırtına bulutu. Soğuk hava bahçenin içinden, etrafından, ellerinin içinden geçti. Yapraklar ve ağağlar yaprak sesleriyle konuştu. Sevindim. Uyarı.

"Hayır!" Molly dedi ki. " yok."

"Hayır, değil. O bir kedi," dedi ikiz Liz. "Bizi ısıracak!"

Öldürücü dişlerimi gösterdim. Hırladım. *Kedicik değil!*

Canavarım!

İkiz Liz gücünü şekillendirdi, mücevher gibi parladı. İkiz Cia kendi gücünü şekillendirdi, avcı ayının yüzü gibi parlıyordu. İkizler enerjiyi ellerinde tuttukları güç topları gibi döndürdüler.

"O bir değil!" Molly bağırdı. Cadı kız kardeşler ile Canavar'ın arasına girdi.

Carmen gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, değil." şaşkınlık, şok, korku -kaç ya da kaç kokusu- ve insani bir koku bahçeyi doldurdu. Huşu mu? İnsan huşusunu anlamıyordu ama Jane bazen huşu hissediyordu. Böyle kokuyordu. "O sendin," dedi Carmen. "Mağarada. Beni kurtardın."

İkizler güç döndürmeyi bıraktı. Carmen'in gücü ani esen rüzgârdaki sis gibi uçup gitti. "Bu Jane," dedi. "Eğer bir kedi değilse, nedir o?"

Molly başını eğdi. Büyük Kedi'nin gözlerinin içine bakarak Jane'in sırrını saklamak istiyordu. Canavar'ı saklamak için.

Jane *kafasının içinde iç çekti. Saçmalık, saçmalık, .*

"Üzgünüm," diye fısıldadı Molly. Kız kardeşlerine, "Jane bir Skinwalker. Ve kendi büyüü var."

Beast'e "O Şeyi durdurdun mu?" diye sordu.

Sırtımı verandanın zeminine dayadım ve . Pençelerini geri çekti, ön pençelerini ev kedisi gibi çaprazladı. *Canavar evcil hayvan değil,* diye düşündüm. *Sahipli değil.* Ama dudaklarımı öldürücü dişlerimin üzerine kapattım. Av için güvenli görünüyordu. İkiz cadılar geri çekildi, ellerini açtı. Güç, toz ve gölge gibi uçup gitti.

kükreme sesi duydum. Yüksek sesle. Başını eğdi. Araba geliyor. Gürültülü motor.

Molly saatine baktı. Ben gökyüzüne baktım. Çok zaman . Yola baktım.

Molly fısıldadı, "Evangelina. Bahçe çemberini bozduğumuzda bunu hissetmiş olmalı. Eve erken geldi."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Hareket Ederse Onu Yiyebilirsiniz

Evin kenarına, bitkilerin ve otların altına doğru koştum, Molly'ninki gibi daha çok biberiye vardı ama daha büyüktü. Koku sıcak, baharatlı ve yeşildi. Patilerimin altındaki toprak sıcaktı. Açlık karnımı tırmalıyordu. Yiyeceğe ihtiyacı vardı. Avlanmaya ihtiyacı vardı. Jane'in *spor* dediği araba köşeden kükreyerek döndü. Arabanın arkası balık kuyruğu gibi ileri geri sallanıyordu.

Sesi canlı ve kızgın geliyordu, boğa gibi saldırıyordu. Ama araba canlı değildi. Jane öyle söyledi. Tekerlekler küçük taşları silah gibi ağaçlara fırlatıyordu. Avlanmak için iyi bir araba. Tavanı yoktu. Avı kovalamak ve içinden atlamak için iyi. Arabada bizon kovalanabilir.

Evangelina arabada oturuyordu, yüzü hırıltılıydı. Cadı enerjisi etrafındaki kalın bulutlar gibiydi, pembe ve siyah, gün batımı ve yağmur bulutları gibi. Kırmızı motiflerle yarışan öfkeli bir güç. Araba cadı kız kardeşlere doğru kükredi, cadılar meclisi efendisi geliyordu. Uyarı için hırladım, açlık karnımı sıkıca büküyordu.

Zaman benim için değişmedi, tıpkı Jane'in savaşıırken yaptığı gibi. *Savaş ya da kaç*. Vücudum anında tepki verdi. Pençeler . Postu omuzlarından yukarı kalktı. Burnu açıldı, öldürücü dişlerini göstermek için geri çekildi. Hırladım.

Molly korku kokuyordu, kardeş korkusu, cadılar meclisi efendisi korkusu. İki eliyle uzandı. Bahçeden, ağaçlardan ve bitkilerden güç çekiyordu. Biberiye buruşmuş ve kurumuştu, yaprakları kokuyordu, kahverengi yağmurda büyük kedinin üzerine düşüyordu. Liz ellerini toprağa indirdi, ve taştaki minerallerden güç almak için, yüzü bembeyazdı. Cia aydan bir şeyler almak için gökyüzüne uzandı; ay çok uzaktaydı, hava kararana kadar gökyüzünde değildi. Carmen gözlerini kapadı ve havayı içine çekerek güldü. Rüzgâr ağaçların arasından geçerek güçlendi. Ama yeterince hızlı değildi.

Spor araba homurdandı, yavaşladı, lastikler yolu kararttı, av gibi gıcırdadı, sürücüyeye çarptı. Lastiklerden birçok küçük taş fırladı. Araba sallandı. Durdu. Birçok şey hızlı hızlı oldu.

Evangelina pembe ve siyah enerji toplarını elinde topladı. Araba koltuğunun üzerinde durdu. Enerjileri fırlattı. Pembe ışık ve siyah gölge havada uçtu. Kırmızı motifler topla birlikte uçarak onu takip etti. Carmen'in ağzı şok içinde açıldı. Havayı itti. Rüzgar ondan uçtu.

Liz taşları topladı.

Pembe enerji topu cadı rüzgârında sallanıyordu. Carmen'in göğsüne çarptı. Garip bir ses çıkardı, homurdandı ve geri düştü. Çalıların arasına düştü. Yere sekti.

Molly Evangelina'ya küçük bir ışık topu fırlattı. Ağ gibi yayıldı, ağ gibi. Onun üzerine düştü. Evangelina çığlık attı. Parmaklarını ışık ağına sapladı. Çömeldim. Tısladı. Evangelina da Canavar'la aynı sesi çıkardı. Ağda delik açtı, kararmış kenarlar yanmış cesetler gibi kokuyordu. Kömürleşmiş.

Carmen incinmiş kedi yavrusu gibi miyavlama sesleri çıkardı. Pembe enerji üzerine yayıldı. Kırmızı zerrecikler içine battı. Giysileri tıttı. Alev aldı. Cildi kızarmış ve kabarmıştı. Yandı. Vücudu seğirmeye başladı, kırmızı motifler derisinin altında yanıp sönüyordu.

Liz taş fırlattı. İlki Evangelina'nın kalçasına sertçe çarptı. Kızgın cadı ikincisini yakaladı. Beyazdı, cadı çemberinden bir taşı. Taş elinde büyüdü. Liz hata yaptı, Evangelina'nın taşını büyülemek için. Taşı Liz'e geri fırlattı. Daha sert. Daha hızlı. Kaya gibi havada büyüdü. Molly başka bir ağ oluşturdu, elleri hızla çalışıyordu. Liz yana daldı. Bir avuç hecelenmiş kumu havaya fırlattı. Büyük beyaz kaya çatırdayarak kumun içinden geçti. Liz'i takip etti. Ona çarptı. Onu toprağın üzerine fırlattı.

Molly yeni bir ışık ve yaşam ağı attı, bu seferki yeşil. Bahçedeki çiçekler, meyveler ve sebzeler, ağaçlar ve çalılar soldu, kahverengileşti. *Öldüler*.

Molly hayat alıyor, diye bağırdı Jane içinden.

Molly'nin ağı Evangelina'nın üzerine düştü. Ağ daha büyüktü. Liz yere düştü. Altında yatıyordu

Büyük kaya, ağır. Molly'nin ağı, televizyondaki ahtapotun kolları gibi kızgın Evangelina cadısının etrafını sardı. Çılgılık attı. Acıdı.

Carmen dirseğinin üzerine kalktı. Yanık bir eliyle spor arabayı işaret etti. Hava süpürdü. Toz, toprak, taş ve ölü bitkileri topladı. Kasırğa gibi döndü. Arabaya çarptı. Hava Evangelina'nın etrafını sardı. Molly'nin ışık ağının üstüne. Carmen arkasına yaslandı. Göğsü kabarıyordu. Kırık kokuyordu. Yanık kan kokuyordu.

Pembe ve siyah enerji arabanın etrafında toplandı. Kırmızı motifler güç sisi içinde parladı. Kalınlaştı. Gölgele mızraklar oluşturdu, demir kadar siyah ve soğuk, gece gökyüzü kadar karanlık. Mızraklar katmanlı ağları yırttı. Büyülerde delikler açtı.

Cia ellerini birleştirdi, kenetledi. Parmaklarını açıp ellerini ayırdı. Ay ışığı, yumuşak ve parlak, aralarındaki boşluğu doldurdu. Kolyesindeki taşlar, kolyeden gelen güçle yarıldı ve kırıldı. Bir ağ yapıyordu. Ama ay çok . Gündüz yavaş büyü.

Daha fazla kara mızrak toplandı. Kız kardeşlere bakıyorlar. Mızraklar daraldı. Dikenleri çıktı. Keskin.

Cadı kız kardeşler Evangelina'yı büyü kafesine hapsedmeye çalışıyorlardı. Evangelina güçlerini ve kanlarını almak için kız kardeşleri öldürmeye çalışıyordu. Uzuvarımı sıkıca topladım. Omuzlar yüksek. Başımı kaldırdım. Meydan okuyarak bağırdım. Tüm pençelerimle ittim. Sıçradım.

Molly bağırdı, "Jane! Hayır!"

Havada uzun bir sıçrayış. Pençeler mızrakların arasından geçti. Yanıyor. Yanıyor. *Acıyor. Aç. Kızgın!* Havada hırladım. Evangelina'yı göğsünden vurdum. Pençelerim cadı etine saplandı. Cadı bedeni düştü. Arabadan . Cesedi yere sürdüm. Öldürücü dişler cadının boğazına kilitlendi. Kanın tadına baktı.

Jane vücudunu parçaladı. Alfa olmaya çalıştı. Bir şey Canavar'ın zihnine dokundu.

Dünyadaki her şey sessizliğe gömüldü. Gürültü yok. Ses yok. Kızgın, korku dolu cadı gözleri dışında görüntü yok. Cadı kanı dışında koku yok. Cadı kanından başka tat yok. Ama ısırmadı. Düşman avının boğazını parçalamadı. İstedti. *Durduruldu.*

Avın kalbinin pençelerinin ve göğsünün altında hızla attığını hissetti. Dehşete düşmüş avın soluğunu. Korkuyordu. Korkunun kokusu güzeldi. Isırmaya çalıştı. Isıramadı. Kanın tadı çok lezzetliydi. Açlık karnını sıktı. Isırmak gerekiyordu. *İhtiyacı vardı!*

El başıma dokundu. İnsan eli. Azıcık. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Angelina duruyordu, bir eli Beast'in başında, diğeri Evangelina'nın göğsündeydi. Küçük cadı elbiseyi hareket ettirdi ve Evangelina'nın kolyesini buldu. Pembe elmas, altın zincir. Angie kanlı elması küçük yumruğuna sardı. Küt parmakların arasından siyah kıvılcımlar parladı. Karanlık hayat, siyah şimşek. Kıvılcımlar Canavar'ın postunun üzerine düşüp yaktı. Homurdandım. Siyah kıvılcımlar Angie'nin büyüünün işaretiydi. Onları daha önce görmüştüm. Parlak kıvılcımlar Angie Baby'nin elini yakmadı. Evangelina'nın derisinden kırmızı lekeler aktı. Sanki canlıymış gibi. Yarışan akarlar gibi, sel sularından kaçan fareler gibi. Ondandır yukarı ve dışarı aktı. Mücevherin içine.

Evangelina'nın gözlerine baktım. Kızgındı. Beast gibi *durmuştu.*

Donmuş, diye düşündü Jane. *Bizi dondurdu.*

Üşümüyorum, düşündüm. *Durdum. Donmadım.*

Molly ve Cia yere düşmüş cadının iki yanında diz çöktüler, Cia ay ışığı topunu tutuyordu. Molly Evangelina'nın kolyesini çıkardı ve Angie'nin avucuna bıraktı. Cia parlayan topu Evangelina'nın göğsüne koydu ve parmaklarını açtı. Parmaklarından yayılan ağ kızgın cadıyı sardı. Örümcek ağı gibi parlayan bir tuzak. Nefes kızgın cadının göğsünde hafifledi. Kalbi yavaşladı. Gözleri kapandı.

"Sorun yok, Jane Teyze. Şimdi uyuyor," dedi Angie Baby. "Gitmene izin vereceğim ama onu ısıramazsın, tamam mı?" Hırladım. Angie küçük bir yumruk yaptı ve başımı kulak arasına vurdu. Jane içten içe güldü ve ben tekrar hırladım. "Onu ısıramazsın," dedi Angie, "çünkü sana izin vermem. Ve bu seni incitebilir."

Tekrar tısladım ama dudaklarım dişlerimi örttü. Rahatlamış vücut. Teslimiyet gösteriyordu. Mutsuzdum. Cadıyı öldürmek istedim. *İstedim*. Angie Baby'nin beni bıraktığını hissettim. Canavar gücünün vücuduma aktığını hissettim. Küçük cadıya gözlerini dikti. Ama dişleriyle bıraktı ve düşmüş kızgın uyuyan cadıdan uzaklaştı. Molly'nin minibüsünün yanına oturdu, postunu tımar etti ve yanık yerleri temizledi. Cadının tadını yalayıp uzaklaştırdı. *Lezzetliydi*. Ama Canavar mutlu değil. Jane mutlu değil. Jane geceye kadar Jane'e dönüşemezdi. Jane Skinwalker büyüünün bir parçasıydı. Ölüm tehdidi olmadıkça geceye kadar değişemezdi. Beast gün ışığında alfabeydi. Düşündüğünde daha mutlu hissediyordu. Sıcak güneşte uyuyabilirdi. Belki ayı avlayabilirdi!

Cadılara baktım. Hâlâ mutsuzlardı. Molly ağlıyordu, telefonu çalıştırmaya çalışıyordu ama büyü telefonu mahvetmişti. Cia Liz'den taş almaya çalışıyordu. Carmen nefes almaya çalışıyor, ciğerlerinden gelen nefes yanık kokuyordu. Kızıl benekler hâlâ derisinin altında dolaşıyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Pembe elmasın büyüydü, Jane'in Kan Haçı'yla öldürdüğü vampirin büyüydü.

Liz'in üzerine yatarak taşa vurdu. Pençelerini toprağa dayadı. Omzunu kayaya dayadı. İtti. Taş sallandı. Cia seslendi, "Molly! Yardım edin!" diye seslendi. Molly taşa ulaşana kadar bekledim. "Üç deyin" dedi. Bu iyiydi. Beast üçe kadar sayabiliyordu. "Bir. İki. Üç!" Hepimiz ittik. Taş yalpaladı. Liz kırık bir ses çıkardı. Taş onun üzerinden yuvarlandı.

Kız kardeşler ağlıyordu. *Aptal yavrular*. Angie Baby'ye doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Hâlâ pembe elması tutuyordu. Kırmızı motifler, yanan topraktaki böcekler gibi yumruğunun üzerinde hızla koşuyordu. Başını eğdim ve onu Carmen'e doğru ittim, yanıkları olan cadıya. Derisinin altında kırmızı benekler olan cadı. Angie bana baktı, av gözü avcı gözüne, korkusuzca. "Ne var, Koca Kedi?" diye fısıldadı. Eğlenerek ofladım. *Koca-Kedi* yetişkin ismiydi. Angie Baby'nin bunu kullanmasına izin yoktu. Onu tekrar dürttüm.

Jane kedi gözlerinden dışarı baktı ve kırmızı benekler ve yanmış Carmen'i gördü. Molly hâlâ telefonu sallıyor, tamir etmeye çalışıyor, yanmış Carmen'i soğuk suyla yıkamayı gibi hortum tutuyordu. Cia Liz'e sarılmış ağlıyordu. Yüksek sesle ağlıyordu. Cadı Kit'i dürttüm ama anlamadı.

Oh, Jane nefes aldı. Tabii ya. Ama, kahretsin. Ona söyleyemem.

Ağzımı açtım ve öldürücü dişlerimi Angie'nin bileğinin etrafına, mücevheri tutan yumruğa yakın bir şekilde yerleştirdim. Dişler nazikti. Deriyi kırmamak için kendi takımımıdaki gibi dikkatli. Çekti. Onu Carmen'e götürdüm. Başını eğdi ve yumruğunu Carmen'in göğsüne koydu.

Kırmızı zerrecikler Carmen'in teninde hızla ilerledi ve elmasın içine daldı. Carmen'in nefesi kesildi. "Coolio!" Angie söyledi. "Anne, bak! Gördün mü? Minibüsünde saklanmakla akıllılık !" Yaralı cadının üzerine eğildim, ağzından ve ciğerlerinden gelen yanık et ve yanık nefes kokusunu aldım. Carmen tehlikedeydi. İyileşmek için dönüşebileceği bir canavarı yoktu. Öfkelen dim. Carmen ölebilirdi. Jane sanki yavrusu ya da eşi yaralanmış gibi sesler çıkardı. Kuyruğumu sallayarak uzaklaştım. Üzgündüm. Açtım. Jane yas tutuyordu.

Uyuyan kızgın cadının evine girdi. Yanmış pençesini soğuk yemek yerinin kapı koluna doladı. Çekti. İçeride bir sürü şeffaf plastik tabak buldu, bazıları pişmiş makarna kokuyordu, soğuk ve yapış yapıştı. Pişmiş esmer pirinç, soğuk ve yapış yapış. Pişmiş fasulye. Pişmiş balık! Öldürücü dişlerimi kullanarak makarna ve balığı soğuk yerden çıkardım. yere dökerek tabakları yırttım. Yemek için yerleştim. Sıcak cadı kanı değil. Taze av kanı değil. Ayı, geyik ya da tavşan kanı değil. Ama mideyi tırmalayan açlık için yeterli. Güzel balık. *Limon sosu ve kapari*, dedi Jane. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu çok güzel.* Jane mutfak zeminine baktı. *Ve burası çok dağınık.*

Dışarıda, postu ve pençeleri tımar ettim ve cadıların yaralı kız kardeşleri gölgeye çekmelerini izledim. Molly, Angie'ye iyileşme hakkında konuştu. Vücudun nasıl çalıştığı hakkında. Angie çok küçüktü. Kafası karışık. *Molly onları iyileştirmek için Angie'nin gücünden yararlanmalı*, diye düşündü Jane, izliyordu, niyetliydi.

Kit'i öldür, tıpkı onun bahçeyi öldürdüğü gibi, düşündüm. Çok fazla can aldı.
Jane kedi gözleriyle bahçeye baktı ve seks için kelime söyledi. Neden öldüğünü anlamadı.

Garden ona seksi düşündürdü. Bruiser, Leo ve Rick, Beast'in seks hakkında düşünmesini sağladı. İnsanlar kafa karıştırıcıydı. Başını yere koydu, güneş kulaklarını ısıtacak şekilde eğildi. Gözlerini kapattı.

Zaman geçti. Tanıdık bir ses duydu. Başını kaldırdı ve Molly'ye uyarıda bulundu. Yukarı baktı. Tekrar ofladım ve ayağa kalktım, başımı yola çevirdim. Yoldan eski bir araba geliyordu, içi tıkırdayan eski bir araba, canlı değildi ama üzereydi, nefesi siyah dumanla doluydu. Pis kokuyordu. Koca Evan'ın eski arabası.

"Tanrı'ya şükür," dedi Molly. Homurdandım. Koca Evan Tanrı değildi. Evan ölmek üzere olan arabasını park etti ve indi. Molly ve Cia'nın ellerini tutup yaralı kız kardeşlerinin üzerine koydu. Yanık kokusu başladı. Liz'in miyavlama sesi kesildi. Evan hava büyüyle iyi bir şifacıydı.

Uzun süre güneş altında kaldıktan sonra yaralı cadılar hastaneye götürülecek kadar iyileşmişlerdi. Boadacia -Cia ikizi- Molly-van'ı hastaneye . Koca Evan, Evangelina'yı eve taşıdı ve ben de merakla peşinden koştum. Onu halının üzerine bıraktı. Çarpma sesleriyle yere düştü. Eğlenerek vurdum. Koca Evan bana baktı ve omuz silkti. "Oops." Ama memnun görünüyordu. Kızgındı. Cadı Evangelina bir zamanlar cadılar meclisinin lideriydi. Şimdi zeta kaltağıydı. Sürü meclisinde en az.

Evan Molly ve yavrularını Evangelina'nın kanepesine yatırdı ve bodruma indi. Canavar, Molly'nin eşi olan büyük erkek cadıyı takip etti. Jane'in kıyafetlerinin ve pençelerinin üzerinden geçti. Evan merdivenlerin dibinde durmuş, elleri kalçalarında, odayı inceliyordu. Alçak sesle, nefesinin altında bir şeyler söylüyordu. Anneler hakkında daha fazla seks konuşması. İnsanlar seksi garip zamanlarda düşünürler. Jane güldü. Anlamamıştım.

Evan ceplerinden bir şeyler çıkardı ve odaya fırlattı. Sihri havadaki toz gibiydi. Arı sokması gibi kokuyordu, burnu acıtıyordu. Ama iki huyluyu çağırma büyüsi kayboldu. Gitti. Büyük Evan'ın iyi bir büyüsi vardı. Evan'ı izlemek istedi. Tuz *çemberini*, *çitleri* ve şeyleri inceledi. Çemberdeki kurt kanı gitmişti. İblis aç görünüyordu. Arı sokması-sihir kokusu altında ölü kurt ölüm kokusunu aldı. Küçük kurdun çoğu gitmiş, yenmişti. Canlı kurt hasta görünüyordu. Korkmuş.

Gümüş zincirin izin verdiği ölçüde *çitten* uzakta oturan Lincoln Shaddock uyanıktı. Gümüşün dokunduğu yer iğrenç kokuyordu. Koca Evan yukarı, kokuşmuş, ölmekte olan, tıkırtılı arabaya çıktı ve tıkırtılı metal kutuyu aldı. Canavar köpek gibi onu takip etti. Köpekleri sevmez ama Koca Evan'ı merak eder. Bacağının dibinde durmuş, bir sürü soru sormuş. Bodruma döndüğünde Koca Evan kutudan bir şeyler aldı ve dişleri olan metal kareyi kelepçeye taktı. Shaddock'a dedi ki. "Seni serbest bıraktığımda beni ısırma kalkarsan Janie'nin küçük bıçaklarından birini kullanarak bunun son yemeğin olmasını sağlarım. Bunu ona ben yaptım." Jane'in taktığı bıçak kılıfını kaldırdı. Vampir öldürücüyü çekti; gümüş rengi bıçağı ışığa tuttu. Sapı oyulmuş geyik boynuzundan yapılmıştı. Jane'in en sevdiği bıçaktı. "Ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Evan tahta sapı kelepçe boyunca ileri geri çekti. Çirkin bir ses çıkardı, gürültülüydü. Kulakları korumak için kulaklıkları indirdim. *Demir testeresi*, diye düşündü Jane. *Bunu neden düşünemedim ki? Kelepçenin hecelenmiş olduğunu düşünmem dışında*. Koca Evan kelepçeyi açmak için koca ellerini kullandı. Ve Shaddock'u odanın köşesine çekti. İki erkek alçak sesle konuştu ama Canavar duydu.

"Neden seni kurtlarla birlikte çemberin içine koymadı?"

"O yaptı. İlk kez öldüğümünden beri en çok korktuğum şeydi. Hâlâ böyle bir şey yapsaydım altıma sıçardım. Gagasıyla ısırды, tadına baktı ve beni tükürdü. Ona tadımın bozulmuş süt ve çürümüş peynir gibi olduğunu söylemiş." Lincoln, Koca Evan'ın nabzının attığı boynunu izliyordu. Ama ısırmadı. Elinin tersiyle ağzını kapattı ve bastırdı. Vampir kanı kokusu aldım. Kötü peynir gibi kokmuyordu; lezzetli kokuyordu. İblis ve peyniri anlamamıştım. Kafam karışmıştı.

Lincoln bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sahip olabileceği bir şey arıyor. Öldürmeyi ve tam ölüm anında sahip olmayı planladığı, iki huylu olabilen bir şey istiyor. İşgalci ruh olmadan onu geri getirin. Ama

wereler zaten iki huylu ve onun istediği gibi ölmüyorlar. Onları her ölüm noktasına , ölmek yerine yer değiştiriyorlar. O bir ruh istemiyor.

sakatlanmış ev sahibi, ama hüsrana uğruyor. Sabırsızlanıyor."

"et," dedi Koca Evan, sesi hırıltı gibi gürliyordu.

"İnsanlar tek doğalıdır, onun için işe yaramaz. Ve onun için ben bir ölüyüm." Lincoln, iblisin etrafında dönüp duran Koca Evan'a sırtarak baktı. "Yani bir cadı istiyor."

Koca Evan'ın elleri canavar pençelerinden daha büyük yumruklar halinde kıvrıldı. Lincoln'e gözlerinde ölümle baktı. Koca Evan iyi bir avcı olacaktı. Molly ve için iyi ve güçlü bir eş olacaktı.

Lincoln, "Elçiye zeval olmaz," dedi. Güldü. "Aslında Evangelina'yı istiyor." "Molly benimle her adımda mücadele etmeseydi, onu alabilirdi."

"Belki de değildir. Güç sahibi birine sahip olmak istiyor, bu dünyada kendisine hiçbir maliyeti olmadan kullanabileceği bir güce; ev sahibi ruha karşı savaşmadan sahip olmak istiyor. Yakmak için cadı büyüsü. Evangelina onu kanıyla besliyor." Vampir uzun parmağıyla *çitleri* işaret etti. "Yakından bak. Bu şeyin ortasında yere bağlı bir kuyruk var. Kanını oraya koyuyor. İçeri girmek ya da dışarı çıkmak istediğinde elini kesiyor ve bir kâseye damlatıyor. Onu önünde tutuyor ve tuz halkasının üzerinden geçerek çembere giriyor. Yapmak istediği her neyse onu yapana kadar çemberin arkasında durur. Sonra kanını zeminin ortasına döküyor ve ip daha da büyüüp güçleniyor. Ve oradan ayrılır."

"İblis konuşuyor mu?" Koca Evan sordu. "Öldürülebilir mi?"

"Evangelina anlıyor. Orada burada bazı kelimeler seçebiliyorum. İngilizce değil. Tam olarak değil. Ve ölümsüz, ya da ben öyle anladım." "Yani onu tekrar

bağlayıp sürgün etmenin bir yolunu bulmalıyız."

İblis bir meydan okuma sesi çıkardı. Karanlık yerine geri dönmek istemiyordu.

"Meleğime sormalısın baba."

Koca Evan döndü. Birden Jane'in pençesini, bıçağını tutmaya başladı. Ve aç vampir ile kit arasında duruyordu. Saldırdım. Eğleniyordum. Koca Evan neredeyse vampir kadar hızlıydı. İyi, iyi avcı. Koca Evan ve Angie Baby'nin arasına yavaşça girdim. Alt basamağa, vardiya sırasında orada kalmış olan Jane kıyafetlerinin üzerine oturdum. Pençelerimi içeri dışarı doğru esnettim. Lincoln öldürücü dişlerini gösterdi. *Seni ciğer yiyen gibi öldürecek. Seni geyik gibi öldürecek. Eğer denersen seni yavrularımı öldüren büyük erkek kedi gibi öldüreceğim,* düşündüm. Ölümünü gözlerimde görmesine izin verdim. Alçak sesle hırladım.

Lincoln Molly'nin arkadaşına baktı. Bana baktı. Şöyle düşündü. "Küçük kızından bir yemek yapmayacak kadar kontrolüm kaldı. Ya da dışarıdaki cadılardan. Ya da bebeği ve üst kattaki kadını." dedi Lincoln. Başı bir yılan gibi eğikti. Sinsi görünüyordu. "Zehirlenmiş ve bitkin düşmüş olsam bile avlanmak ve beslenmek için karanlık çökene kadar bekleyebilirim."

Angie Baby alt basamağa geldi ve kollarını Beast'e doladı. Çenesini başına sürttüm, kokusuyla onu işaretledim ve vampire . *Benim kokum. Koruyacağım.*

"Meleğime sor baba. Onun adı Hayyel."

Meleğin adı söylendiğinde iblis çığlık attı ve yere düştü. Gaga ve pençeleriyle cesede saldırdı. "Hayyel, ha?" Koca Evan dedi ki. İblis sesini tekrarladı; korkmuştu. "Hadi yukarı çıkalım, küçük kız. Annenin minibüsüne saklanman hakkında konuşmalıyız. Endişelendim."

"Tamam, baba." Angie Baby kanlı elması Jane'in kot pantolonunun cebine koydu. Altın zincir dışarı çıkmıştı. Angie Beast'e baktı ve gülümsedi. Parmağını dudaklarına götürdü ve üfledi. "Şşşşt."

"Üst kata," dedi Evan. Angie itti ve koşar adım merdivenlerden yukarı çıktı. Beast'e baktı. Yırtıcı gözlerle. Alçak sesle hırladım. *Ben Canavar'ım. Meydan okuma.*

"Jane, burada kalıp vampire göz kulak olur musun? Hareket ederse onu yiyebilirsin."

Gülmekten kırıldım. Basamakta uzandım, suya giden yolun üzerindeki uzuv gibi. Lincoln Shaddock'a baktım. *Akşam yemeği.* Koca Evan üzerimden geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Koca Evan bir koğu kurarken sihir merdivenlerden aşağı karıncalandı.

Havaya. Vampir merdivenlerden çıkarsa ses çıkarırdı. *İyi bir avcı. Molly için iyi bir eş. Jane için iyi bir eş mi?*

Hayır! Hayır! Jane düşündü. *Molly ve Evan ömür boyu çiftleştiler.*

Büyük kediler ömür boyu çiftleşmezler. Ömür boyu çiftleşmek aptallıktır. Sertçe üfledim, temizledim. Vampire baktım. Canavar onu yiyebilsin diye hareket etmesini umuyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ay Çağrısını Paylaşmak

Merdivenlerden sesler geliyordu. *İyi akustik*, diye düşündü

Jane. *Dinle*. "Annene ve bana şu melekten bahset, Angelina."

"O ve Thuriel, Mtniel ve Jehiel aminallerle ilgilenir. O benim koruyucum, muhafızım. O tam orada." Sesi üzgünleşti. "Onu görmüyor musun? Neden görmüyorsun? Oh. Artık melekleri göremediğini söylüyor. Ya da onları duyamadığını. Neden ?"

"Mmmm . . . Evan mı?" Molly'nin kafası karışmış gibiydi. Endişeli. "Bize neye benzediğini söyle hayatım."

"Jane Teyze gibi siyah bir teni, altın rengi gözleri ve daha kahverengi, daha kırmızı lekeler olan altın rengi kanatları var. Annemin sevdiği şahin gibi. Jane Teyze'yi seviyor çünkü aminallerle ilgileniyor. Yani an-i-mals. O da onun koruyucu meleği. Weeell. Önce onun koruyucu meleğiydi, sonra da vaftiz annem olduğunda ettiği dualar yüzünden benim koruyucu meleğim oldu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Molly. "Ve bu melek-"

"Hayyel."

"Hayyel. İblisi bağlamamıza yardım edecek mi?" Koca Evan sordu. "Yeeees." Kelime bir şarkı gibi birçok notaya bölünmüştü.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Dakikalar geçti ve Angie Baby güldü. "Çok kolay. Jane Teyze ve ben bir bardağa üç damla kan koyarız ve bıçağı kana batırıp '*Bíodh sé daor, le m'ordú agus le mo chumhacht*' dersiniz. "

Evan'ın sesi boğuk çıkmıştı. "Bu İrlanda Galcesi'nde 'Özgür olmasın ya da benim emrim ve gücümle bağlansın' demek. Ve her şeyden önce onun bunu daha önce hiç duymadığını biliyorum."

Angie güldü. "Hayyel senin komik olduğunu düşünüyor."

"Koruyucu meleklerimiz var mı, tatlım?" Molly sordu.

"Babamın var. İki tane var. Eskiden vardı anne, ama sen onlara inanmayı bıraktın ve onlar da gitti." Merdivenlerden keder kokusu geliyordu. Molly meleklerini kaybetmenin yasını tutuyordu.

İnanç kaybı, düşündü Jane. *Molly'nin Tanrı'ya olan inancı zarar gördü. Bu yüzden onu terk ettiler.*

Lincoln başını kaldırdı ve ağzını açarak Molly'nin ıstırabının kokusunu-tadını aldı. Öldürücü dişleri küçük bir tıkırtıyla aşağı indi. Uzun dişler. Beast'in dişlerinden daha uzun. Alçak sesle hırladım, gözlerimle onu tuttum. *Öldüreceğim. Yiyeceğim. Ben avlanmadım.*

Yırtıcı hayvan bakışlarını anlıyor gibiydi. Dişleri yavaşça Shaddock'un ağzına girdi. O kadar yavaş ki tık sesi duyulmadı. "Güzel kedicik." Ona tıslayarak saldırdım. Gözlerini kapadı ve yere uzandı. "İyi olacağım. Ne de olsa iblislerle dolu bu yerde bir *misafir*im."

"Tamam. Melek bize yardım edecek," dedi Koca Evan. Sesi mağara duvarlarından aşağı yankılar gibi akıyordu. "Ve törenimiz var. Tek ihtiyacımız olan bir cadılar meclisi kurmaya yetecek kadar."

"Cia kısa süre içinde dönecek. Böylece tam bir cadılar meclisi olacağız." Molly'nin sözlerini uzun bir sessizlik izledi. "Eğer çocukları kullanırsak." Sözleri hüzünlü geliyordu. *Boyun eğmiş*, diye düşündü Jane.

Koca Evan yavaşça, "Angie aylardır gardiyanlarımız tarafından tamamen bağlanmadı. Eğitimsizken bile yeteneğini birkaç kez kullandı. Ama Küçük Evan-"

"Uyuyor. Belki uykuda kalır. Araba koltuğunu yerine koyabilir ve gücü ona yönlendirebiliriz."

"Akşam karanlığına kadar beklersek, Cia en güçlü zamanında olacak." "Çemberdeki şey de öyle," dedi Molly.

"Ama bahse girerim melekler iblislerden daha güçlüdür."

Molly iç çekti. "Evet. Sanırım giderek artan inançsızlığımı yeniden düşünmem gerekecek, ha?" "Sana kalmış, sevgilim."

Öpüşme sesleri merdivenlerden geldi. Lincoln homurdanma sesi çıkardı ama gözlerini açmadı.

"Peki kız kardeşini ne yapacağız? Ve çemberdeki kurt adamı? Tabii ona ulaştığımızda hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak."

"İblisi bağlayana kadar onu uykuda bırakın. Sonra onu cadı konseyine teslim etmemiz gerekecek ve ona ne yapacaklarını bilmiyorum. Kurt için Jane'in arkadaşı Kemnebi'yi çağırıp onunla ilgilenmesini isteyebiliriz."

Kem-kedi arkadaş değil, diye düşündüm.

Molly, "Onun numarasını bir yere yazmıştım," dedi. "Evangelina'nın sabit telefonu hâlâ çalışıyor. Sadece hücreleri bozulmuş."

"Bugün pahalı gün olmaya başladı," dedi Evan, sesine hırıltı geri dönmüştü.

Gün batımından hemen sonra Kem ve Rick külüstür kamyonetleriyle yanlarına geldiler. Birkaç dakika içinde Boadacia arkalarına park etti, kamyonetin farları hâlâ kurumuş yapraklarını dökmekte olan ölü bahçeye tuhaf gölgeler düşürüyordu.

İnsan formuna geri dönmüştüm, uzun saçlarım dağınık ve yolumdaydı, kendi kıyafetlerimden bazılarını Molly'nin Evangelina'dan benim için arakladığı bazı şeyleri giyiyordum. Onun kıyafetlerini giymekten hoşlanmıyordum ama Beast'in pençeleri tarafından parçalanmış ve çok fazla bacak gösteren kot pantolon giymekten daha da az hoşlanıyordum. Üzerimde kendi atletim ve iç çamaşırım ile Evangelina'nın elastik belli, yeşil sarı eteği vardı. Altmışlı yıllara ait bir büyükanne eteği idi ve botlarımla tuhaf görünüyordu ve Fang'in üzerinde bir elbiseyle eve nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu daha sonra bir sorundu. Ayrıca eteğimin altında kalbağlanmış çeşitli bıçaklar vardı ve onların varlığıyla kendimi daha iyi hissediyordum. Kot pantolon ve üç kez lanetlenmiş kanlı elmas, el konulmuş bir seyahat çantasındaydı ve kanepenin altına saklanmıştı. Güvenli bir yer değildi ama sahip olduğum tek şeydi.

Açlıktan ve Evangelina'nın mutfağını temizlerken buzdolabından kahverengi pirinç ve ızgara sebzeleri kürekle yiyordum. Beast ortalığı dağıtmıştı. Yıkayıp bozulmuş plastikleri geri dönüşüm kutusuna ve herkes içeri girdiğinde yemek yerken yerleri siliyordum.

Rick yanıma geldi, ben yemek yerken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Uzun siyah saçları dalgalanıyor ve çenesinin etrafında kıvrılıyordu, siyah gözleri eğlenceyle parlıyordu ve dudakları birbirine yapışmış, seğiriyordu. "Shtop ih," dedim bir ağız dolusu pilavın içinden. Harika bir şeyle terbiye edilmişti, ot parçaları falan vardı ve tadı çok lezzetliydi. Bir kepçe daha kaşıkladım, çiğnedim, paspasladım.

"Vardiya , değil mi? Kem vardiyadan sonra böyle yer." Onaylamak için homurdandığımda, "Çok tatlısın." dedi.

"Nah cue." Yutkundum. "Sevimli olmak için fazla uzun ve iri yarı."

Ben yemeğimi bitirirken o da paspası elimden aldı ve yerleri sildi. Poposunu mutlu eller gibi kavrayan siyah bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Kedilerinin gözleri örgülerin arasından parlıyor gibiydi. Ben yemek yerken Beast ayağa kalktı ve bana baktı. Elinde paspasla bile bir takvim mankeni kadar seksi görünebilen bir adamı onaylıyordu. Çenesini yere doğru uzattı. "Bunu kediniz mi yaptı?"

"Evet. Karnı açtı. Molly de Evangelina'yı yemesine izin vermedi." Rick bana kaşlarını kaldırınca

başımı salladım ve "Akşam yemeği için Ricky Bo." dedim.

"Elbette." Paspası lavaboda sıktı ve bir kenara koydu.

Bana doğru ilerledi ve yemeği itti. Kalçalarını ellerinin arasına aldı, başparmaklarını karnının alt kısmına koydu, vücudunu kendine doğru çevirdi ve beni kendine çekti. "Tatlı olarak ne yiyebileceğine dair fikirlerim var." Çenemi öptü. Dudakları çenem boyunca kulağıma kadar sokulurken sessizce güldüm. Dudaklarının ardından ısı hareket etti, yayıldı ve karnının alt kısmına yerleşti. Yanağı tekrar yanağımda ileri geri , kokusu beni işaretledi. Kedi gibi.

Boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı geriye yatırdım, ne farkında olup olmadığını merak ediyordum. Kahkahalarım azaldı ve karnımdaki sıcaklık, başparmaklarının yavaş daireler çizdiği yerde ağırlaştı, gümbürdedi. *Benim, diye* mırıldandı Beast. "Mmm," diye yankıladım bu duyguyu. Dolunay yakında, çok yakında olacaktı ve deri değiştirenler aya çağrılmasa da, dolunayda canavar benliklerimize daha yakın oluruz. Canavarı o zaman kontrol etmek genellikle zor olurdu. Tamam, imkansız. Ben genellikle çıkardım, tersi olmazdı. Dolunayda mı? Canavar alfabıdı.

Kaşığımı bıraktım ve ellerimi Rick'in kollarından yukarı, kurt adam ısırıklarının yara dokusu üzerinden omuzlarına doğru kaydırdım. Ve sarsıldım. Geriye sıçradım. Sertçe. "Ne oldu?" Rick gözlerini kocaman açarak, "Ne?" dedi. Avucuma baktım. İki nokta kırmızıydı, kabarmamıştı ama yakındı. Gömleğinin içinden kolundaki ve omzundaki kedi dövmlerinin gözleri altın renginde parlıyordu. Diğer elimi uzattım, parmaklarım parlayan dört noktaya yakındı, ikisi dağ aslanı, ikisi vaşak içindi. Onlardan ısı yayıldı. Gömleği yakacak kadar değil ama-

Rick kolunu sıvadı ve "Bu iyi değil" dedi. "Neden iyi değil?"

"Biz hazırız," dedi Evan. Rick ve ben ona baktık. Koca Evan'ın gözleri de dövmlerin üzerindeydi. "Hecelenmiş dövmleriniz mi var?" Rick başıyla onayladı. "Bir ara konuşmamız gerek. Şimdilik Jane'e bodrumda ihtiyacımız var." Rick'e, "Bir iblisi bağlaması için bir melek çağıracağız," diye ekledi.

Rick kolunu indirdi. "Hiçbir iyi Katolik okul çocuğu bunu kaçırmaz."

Cep telefonum Koca Evan'ın peşinden merdivenlerden inmeye başlamıştık. Arayan Aggie One Feather'dı. Sahip olduğum tüm resmiyeti etrafımda topladım. Yavaşça, "Aggie One Feather. *Tsaligi*'nin yaşlısı. Lütfen bana son dakikada kurtarmaya gelen süvari olduğunuzu söyleyin." Evan durdu ve bana döndü.

Aggie alaycı bir ses tonuyla, "Süvariler genellikle İnsanları katleder, ama evet, cadının ne çağırdığını biliyorum," dedi. hoparlöre aldım, yumuşak ses tonu merdiven boşluğunda net şekilde fisıldıyordu. "Korkarım bu Sunnayı Edahi'lerden biri olabilir, görünmez gece gezginleri. Bu varlıkların en korkuncu Kuzgun Alaycısı Kalona Ayeliski'dir."

Bodrumdaki şey çılgılık attı ve kapanın içinde çırpındı. Kalona Ayeliski. Onun adını biliyorduk. Bu bize onun üzerinde güç veriyordu. Koca Evan bana gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi, belki de hayatımda gördüğüm ilk gülümsemeydi. "Hikayelerin çoğuna ," dedi Aggie, "Mocker erkek bir Cherokee'ydi . . *cadı* en çok uyan Avrupalı . Kuzgun şekline girebilir ve ölmek üzere olan birinin başucuna uçabilirmiş. Eğer hasta, onu uzaklaştırabilecek kutsal adamlar tarafından korunmuyorsa, Mocker ölmekte olan kişinin kalbini sihirli bir şekilde çıkarır ve onunla birlikte uçup giderdi. Hasta öldü. Alaycı kalbi yer ve hastadan çaldığı gün sayısı kadar gençleşirdi. Hırsızlık hiçbir iz bırakmazdı, ama ölü adamın göğüs boşluğu açıldığında içinde kalp bulunmazdı."

İblisin Gözyaşı Yolu'nda Cherokee'leri öldürmek ve uzun yıllar yaşamak hakkında söylediklerini "Kötülük yapan, bir şekil değiştirici, bir cadı ve bir iblis. Bu, doğaüstü olayların üçünü kapsıyor."

"Evet. Öldürülemez, sadece korktuğum gibi bağlanıp sürgün edilebilir."

"Evet," dedim. "O kısmı anladık. Teşekkürler, Aggie One Feather. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve bodruma inip Rick'le birlikte köşede durdum. İnsan formundaki Kemnebi odanın diğer ucundan iblisi inceliyor, hayatta kalan tek kurt adama özellikle dikkat

Lincoln Shaddock daha önce ortadan kaybolmuştu ve şimdi bir vampir hızı ve yer değiştirmiş hava patlamasıyla yeniden ortaya çıktı. Daha pembe ve daha dinç görünüyordu, belli ki iyi beslenmişti. Kiminle beslendiğini sormadım. Pickersgill'i de yanında getirmişti, vampir biz çalışırken Evangelina'yı koruması için üst katta rahat bir koltuğa yerleştirilmişti.

Bodrum katındaki oda yeniden düzenlenmişti. Tüm tablolar duvarlardan sökülmüş ve diğer odaya . Bizden bir sürü vardı; beş cadı, bir kedi ve eğitimde olan bir kedi, bir vampir ve bir deri gezgini. Cadı çemberinde uyuyan, hecelenmiş bir kurt adam ve ölü bir kurt adamın parçaları vardı. Ve tabii ki iblis. Onur konluğu.

Pentagramın her yerinde tılsımlar vardı: Molly'nin elinde hâlâ yeşil olan bir çobanpüskülü dalı vardı. Sokakta yiyecek aramak için biraz zaman harcamış olmalıydı, çünkü Evangelina'nın bahçesinde canlı hiçbir şey kalmamıştı. Koca Evan'ın soluk ağaçtan oyulmuş bir flütü vardı. Cia'nın elinde bir müzede sergilenebilecek büyüklükte bir ay taşı vardı, iki yumruğun bir araya daha büyük, oval bir kristal küre gibi, yüzeyi ışığı gökkuşağı tonlarında yakalıyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuk uyanıktı, araba koltuğuna bağlanmıştı, tekmeler atıyor ve muzlarla ilgili birbirinden kopuk sözler söylüyordu. Molly onun söylediklerini anlıyor gibiydi ama bana çoğu anlamsız . Kayışlardan birinin altına bir kuş tüyü ve çobanpüskülü yaprağı sıkıştırmıştı. Babam bir hava büyücüsü, annem de bir toprak cadısıydı, yani mantıklı seçimlerdi.

Angelina'nın elinde bir yığın eşya vardı: siyah bir kaya, solmuş bir yaprak, bir ağaç kabuğu parçası, solmuş bir papatya, gümüş bir küpe, bir şahin kanadı tüyü ve bir oyuncak bebek. Bu *Ka Nvsita*'ydı, ona verdiğim bir Cherokee bebeği. Molly'nin minibüsündeydi. Yığındaki hiçbir şey mantıklı , özellikle de bebek. Tüm cadıların şu ya da bu alanda büyülü enerjiye bir yakınlığı vardır: ay, toprak, su, taş, hava, bazen de ateş. Bazı cadılar başka enerjileri de kullanabilir ama hepsinin güçlü olduğu bir alan vardır. Angie Baby'de metal, taş, toprak için papatya, iki ölü şey, tüy ve insan yapımı bir bebek vardı. Beni izleyen Molly'ye baktım. Şaşkınlığımı görünce bir omzunu kaldırdı ve konuşmasına geri döndü. Molly endişelenmemişti. Angie cadı bir çocuktuk; çocukların ergenliğe kadar büyü yapmaması gerekiyordu. Angie'nin yeteneğine ne olacağını kimse bilmiyordu.

İblis -Kuzgun Alaycı- merdivenlerden olabildiğince uzakta duruyor, tıslıyor, her zamankinden daha gerçek ve katı görünüyordu. Ve beklediğimden daha çok bir anzu'ya benziyordu büyük, daha siyah, daha kötü ama benzer. Belki de tüm süpernatların iyi ve kötü formları vardı, birbirlerinin zıt kutupları, deri değiştirenler ve ciğer yiyenler, ışık cadıları ve kan cadıları, medeni vampirler ve haydut vampirler gibi. İnsanlara yardım eden bir grup, soğanla ızgara yapıldığında lezzetli olduklarını düşünen bir grup. Ya da çiğ.

Onlardan uzaklaşıp köşede yere çöktüm, sırtımı duvara dayadım. Bu benim işim değildi ve kan vermek dışında yapabileceğim bir şey yoktu ama Rick gibi ben de bunu kaçırmayacaktım. Yerde bana katıldı, kalçası benimkine değdi. Oraya saplanmış bıçağı hissettiğinde gözleri büyüdü. Gülümsememin büyümesine izin verdim. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

O da sırtıttı. "Aynı fikirde olmak için otuz sekiz gümüş nedenim var." Yani bileğinde ya da bot kılıfında gümüş dolu 38'lik tabanca taşıyordu. İyi bir takım olmuşuk.

Cadılar meleği çağırmak için kullanacakları yolları ve dili tartışırken ve iblisi bağlamak için kullanacakları çalışmayı planlarken biz yoldan uzak durduk. Kuzgun Alaycı daha da telaşlandı, ısıklar ve cıvıltılar çıkardı ve *dikenli çitteki* kırmızı motiflerin yanıp sönmesine neden oldu. Sanki onun gerginliğine tepki veriyorlarmış gibi. Sanki canlıymışlar gibi.

Dışarıda ay yükseldi ve Canavar da onunla birlikte yükseldi, beni avlanma, çiftleşme, karanlıkta özgür ve güçlü bir şekilde dolaşma dürtüsüyle doldurdu. Havayı postumuzda hissetmek, dünyanın yaşamını koklamak, tatmak ve duymak. Kem bana baktı, ayın çağrısını paylaşıyordu, Rick de bunu hissediyordu, kalp atışları biraz hızlanmıştı, terleri heyecan kokuyordu. Çemberdeki kurt bunu en çok hissedeniydi; uykusunda nefes nefese kalmıştı,

pençeler koşuyor.

Koca Evan elinde kesme kristal bir kase ve bir athame, yani tören bıçağıyla yanıma geldi. Elimi uzattım ve hiçbir uyarıda bulunmadan başparmağımı yakaladı ve aşağı doğru sapladı. Tıslayarak nefesimi çekmeme engel olamadım. Kanım fişkırdı, kıpkırmızı. Evan ismi fısıldadı, "Kalona Ayeliski."

Cadıların hepsi oturdu. Kuzgun Alaycı çığlık attı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Onu korkuluktan aşağı attı.

Duvara yaslandığım yerde sıçradım. Rick bıyık altından . "Hiç komik değil," diye mırıldandım. Koca Evan bana ters ters baktı. "Eğer sessiz olamazsan, gitmeni isteyeceğiz. Bebek konuşmaları ve iblis çılgınlıklarıyla yeterince sorunumuz var."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Rick'in göğsü sanki sessiz kahkahalarını bastırıyormuş gibi titreyerek hızlı hızlı hareket ediyordu. Ona yumruk atmak istedim ama bunun beni odadan attıracağını düşündüm.

"Toplanıyoruz," dedi Evan. sanki bir kasırga tarafından savrulmuş gibi kayboldu. Vampirlerin önemli bir olay için *toplandıklarında* söyledikleri sözlere benziyordu. Cadılar yabancı bir dilde, hep bir ağızdan, ezberden konuşur gibi konuşmaya başladılar. İrlanda Galcesi, diye düşündüm, Molly ve kız kardeşlerinin büyük bir grup çalışması yaptıklarında kullandıkları dil. Güzel ve barbarca bir dildi, dar bir yarıktan akan bir dere gibi akıyordu, tshhhushh'larla, kulağa tuhaf gelen F'lerle ve uzun, ıslıklı H'lerle doluydu. Kendimi eğilmiş, büyüleyici sese yaklaşırken buldum.

Bir Cherokee töreninde olabileceği gibi davul ya da flüt yoktu. Seslerin saflığından başka bir şey yoktu, Büyük Evan cümleleri yönetiyor, diğerleri onları tekrarlıyordu. Küçük Evan sessizdi, ağzı sanki istiyormuş gibi hareket ediyordu, tombul elleri araba koltuğunun kayışlarını kavıyordu. Kafede kucağıma ve heceleyerek konuşan ailesine yardım etmemi isteyen küçük çocuğu hatırladım.

Sonra Evan'ın ağzından Hayyel kelimesinin döküldüğünü duydum. Ve diğerleri de tekrarladı. "Hayyel. Hayyel. Hayyel . . ." Tekrar tekrar, heceler bir davul ya da kalp atışı gibi düşüyordu, ritmik, müzikal lirik, sanki sözlerinin akan akışı kayalara çarpıp uzun bir yay çizerek düşüyormuş gibi. Kalp atışlarım meleğin isminin ritmini buldu ve sessizce *çağrıya* katıldım, çünkü bu bir çağrıydı, tekrarlanan bir duaydı. "Hayyel. Hayyel. Hayyel . . ."

Evan öne eğildi ve flütü eline aldı. Diğerleri de kendi ve tuttular, hatta küçük çocuk bile hem kutsal yaprağı hem de tüyü tutuyordu, her iki yumruğunda da birer tane vardı, kolları heyecanla aşağı yukarı sallanıyordu. Molly benim ve Angie'nin kanlarının karıştığı kaseyi aldı. Angie Baby'nin gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmış, yüzü kızarmıştı. "Hayyel. Hayyel. Hayyel..." diyordu hepsi. Elinde oyuncak bebek vardı, diğer şeyler unutulmuştu. Ve . . . *Bebeğin gözleri parlıyordu*. Duvara geri çekildim. Bebeğin gözleri altın renginde parlıyordu, tıpkı benim içimde Canavar yükselirkenki gibi. Siyah cam gözlerin bunu yapmasına imkân yoktu- Ama bu sihirdi. *Büyü*, kadim ve yabancı.

Dikenli çitin içinde kurt adam uyandı, gözleri kocaman ve ağzı dehşetle açıldı. Odadan çıkarken Lincoln Shaddock'un belli belirsiz farkındaydım, hızlı hareket ediyordu, geçişinin havası hafif, kuru bir rüzgâr gibiydi. "Hayyel. Hayyel. Hayyel . . ."

Diğerleri meleğin adını tekrarlarlarken ve Evan flütüyle unutulmaz bir melodi çalarken, Molly ilahiye yumuşak minör notalarla söylenen bir descant gibi kelimeler ekledi: "Kalona Ayeliski. Kalona Ayeliski."

Kuzgun Alaycı kafesinin ortasında durdu ve çılgılık attı.

Bir ışık şimşek gibi *dikenli çitlere* çarptı, saf ve güneşten daha parlaktı. Geriye doğru çekildim, iki kolumla gözlerimi kapattım. Görüntüler kollarımı, kemiklerimi, göz kapaklarımı, gözlerimi, beynimi ve ruhumu yakıp geçti. İblis'e saldıran kanatlı bir varlık gördüm. Işık ve karanlık. Patlayan bir atom bombasının ışığı, güneşin çekirdeğinin ışığı, evrenin merkezinin ışığı.

Ve bir kara deliğin karanlığı, tüm anlayışların ötesinde boş, hiçlikle dolu. Çan , sert rüzgarlar, kükreyen dalgalar. Sonsuzluk için söylenen mükemmel, saf bir notanın yankıları ve yankıları. Acı çığlıkları. Uzun bir an için birlikte kapana kısılmış, savaşta.

Molly ayağa kalktı, parmaklarını kristal kâsedeki kana batırdı ve karışımı *çitin* üzerine fırlattı. Her şeyin ötesinde Molly'nin bağlayıcı sözlere başladığını duydum: "Hayyel, *bíodh sé daor, le m'ordú agus le-*" Işık söndü. Retinalarımdaki yanık beni kör bıraktı. Kekeledikten sonra Molly bağlamayı bitirdi. "*Mo chumhacht, Kalona Ayeliski.*"

Ama ışık kaybolmuştu. Savaşan melek ve iblis gitmişti. Sadece . . . gitmişti. Ölü beden gitmişti. *Dikenli çit* gitmişti. Kan gitmişti. Daireyi oluşturan tuz gitmişti. Zemindeki siyah boya gitmiş, geriye saf beyaza boyanmış betondan bir daire kalmıştı. Ve sessizlik. Retina yanmasına karşı göz kırpmak dışında kimse hareket .

Yerde kurt formunda bir kurt adam yatıyordu, uyuyordu ya da ölmüştü; eskiden olduğu kurt değildi, kırmızımsı kahverengi ve vahşi değildi, kocaman, saf beyaz bir kurttu, yelesinde sadece parça gri vardı. Kem odanın uzak tarafında, kedi formundaydı, geceden daha siyahtı, ışık patlamasından sonra beneklerinin hiçbirini görünmüyordu. Rick elimi tutuyordu, köşede bana yaslanmıştı, gözleri odaklanmamış ve genişti. Kedi gibi kokuyordu, vahşi ve misk kokulu. Eğer yer değiştirmeyi bilseydi şu anda siyah bir leopar olurdu, sadece dövmeleri onu insan formunda tutuyordu. İki huylu herkes etkilenmişti. Ben hariç. Kendimi tuhaf bir şekilde boş hissediyordum. Beast'e uzandım. *Canavar mı?*

Üst katta bir kapı çarptı. *Kapı mı?* Sersemlemiş bir halde kafamı salladım. "Kahretsin," dedim. Duvardan uzaklaştım ve merdivenleri koşarak çıktım, Evil Evie'nin eteğine takıldım, kutsallığın ve kötülüğün ardıl görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım.

Oturma odasında Pickersgill, karnına saplanmış bir kazıkla yere yığılmış, sıkışmış bir domuz gibi kanlar yatıyordu. Evangelina artık yerde uyumuyordu. Ve bodrumdan çıkan Lincoln da kayıptı.

Bir motor yarıştı. Spor araba yoldan çıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bisikletimin anahtarını alıp peşinden gitmek için kanepeyi ittim. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü. Kanepenin altında hiçbir şey yoktu. Seyahat , yırtık kotum ve pembe kan-sihirli-elmasım gitmişti. Dışarı fırladım ama French Broad Nehri'nden esen gece rüzgârı arabasının kokusunu çoktan alıp götürmüştü. İçeri geri döndüm, köşede kaosa baktım.

Pickersgill'in kanaması vardı, cadılar panik içinde birbirlerinin üzerine düşüyordu ve Angie Baby ağlıyordu. Pickersgill, öfkeli ve korkmuş bir halde dişlerinin arasından , "Kendi efendim beni kazığa oturttu!"

"Evet, ama seni hayatta tutmak için kazık çaktı, yoksa daha yükseğe ve sola nişan alırdı," dedim. Yanına eğildim, bir dizim yerdeydi. "Kazığı çıkaracağım. Beni ısırmaya çalışırsan o kadar iyi davranmam." Kazığı karnından çektim ve beslenmek için ortadan kayboldu. Yaşayacağını düşündüm, eğer ölümsüzlerin yaşadığı söylenebilirse. Pickersgill'in kanını parmaklarımdan haliye silerek Angie'yi kollarıma aldım ve köşede durup göğsüme sardım, bacaklarını belime doladım. Vampir kanı ve büyü kokusu havayı kirletiyordu.

Elmas Evangelina'daydı. Peki ya Beast-Beast? Bu kelime içimde yankılandı. Koca Evan sordu, "Sürgün işe yaradı mı? Kuzgun Alaycı'yı bağlayabildik mi?" "Hiç sanmıyorum," dedi Molly. "Sanırım Evangelina büyüü bozdu." Cadılar meclisi başkanı olarak bu onun hakkıydı. Sonra da . Elmasla birlikte.

Doğru düşünemiyordum. Net düşünemiyordum. Hiç düşünmüyordum. Çünkü bozulan büyü ve melek Hayyel'in ortaya çıkışı Canavar'ımı çalmıştı. Kendi kafamın içinde yalnızdım. "Canavar mı?" Fısıldadım. Angie'yi salladım, onu yakınımında tuttum.

Kurt adamlar birlikte ayrıldılar, Rick sessizdi ve seçiren bir kedi gibi davranıyordu, hızlı sürüyordu. Bir melek ile ilk kez üçüncü türden bir karşılaşma yaşamış olmak, iyi Katolik bir çocuk için büyük bir uyanış çağrısı olmalıydı. Beyaz kurt ve siyah leopar formundaki Kem, kamyonetin kasasında, Evangelina'nın arka odasından ödünç aldıkları kafeslerde uyuyorlardı. Kurda ne olacağını bilmiyordum. Kurdun artık ne bile emin değildim.

Cia kız kardeşinin arabasını yolda bırakarak kendi arabasıyla uzaklaştı. Liz ve Carmen'i hastanede görmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Koca Evan ailesini uygunsuz bir aceleyle minibüse bindirdi ve sanki şeytanlar peşindeymiş gibi arabasını yolda bırakarak uzaklaştı. Hiçbirimiz konuşmadık. Göz teması bile kurmadık. Konuşabileceğimizi sanmıyorum.

Neyse ki bisikletin içinde yedek bir anahtarım vardı. Gözyaşlarım başladığında yolu yarılamıştım. *Canavar mı?* İçimde onun kaldığı yer boştu. Ve soğuktu. Ve sessiz. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece Asheville şehir sınırlarına yaklaştığımda ne kadar kötü bir şekilde batırdığımı fark ettim. Evangelina' neredeyse her şeyi yapabilecek bir elmasla serbest kalmasının yanı sıra, hesaba katılmamış bir iblis vardı. Ve Lincoln Shaddock ortadan kaybolmuştu. Evangelina yanıma mı çağırmıştı? *Lanet* olsun. Başlıca deneklerimden birini kaybetmiştim.

Cep telefonlarımı almak, M4 de dahil olmak üzere bazı silahları kuşanmak ve Evangelina'nın sürülmesi imkansız aptal Harley eteğini değiştirmek için otele gittim. Kimseyle konuşmadım ve vampir sorumlumu ve onun kan hizmetkârlarını kontrol etmek için durmadım. Tek omzumda kadife bir ceketle olabildiğince hızlı ve dikkat çekmeden girip çıktım. *Canavar gitmişti.*

Fang ve ben Asheville şehrinde, yarı yarıya kırmızı bir spor araba , çoğunlukla diğer insanlardan saklanarak dolaştık. Düşüncelerimle yalnız korkuyordum, Fang'ın kükremesini korku içinde çığlık atan yanıma engellemek için kullanıyordum. *Canavar gitmişti.* Zihnim yüz yıldan fazla bir süredir ilk kez bana aitti. Ve bu beni çok korkutuyordu. Düşünmeden, kendi korkumun sesini bastıracak ve her göz kırpışımında göz kapaklarımın arkasında yanıp sönen görüntüyü durduracak bir şey ilerledim. Bir melek ve bir iblis. Savaşıyorlardı.

Bir melek ve bir iblisin dövüştüğünü mü görmüştüm? Yoksa bu toplu bir halüsinasyon muydu, uyumsuz grup tarafından paylaşılan yapay bir şey miydi? Ya da belki Evangelina tarafından hazırlanmış ve doğru anı bekleyen bir büyü. Hayır. Gerçek senaryo dışında her senaryoda çok fazla değişken vardı. Bir melek görmüştüm. Lanet olası bir *melek*.

Arkadaşlarım onu çağırdığında gelen meleğim, asla yeryüzünde olmaması bir kötülüğü ortadan kaldırmak için. Asla. Melekleri görebilen ama bunu asla söylemeyen, herkesin onları görebileceğini düşünen Angie Baby ile paylaştığım *meleğim*. Hayyel. Melek benim Canavar'ımı çaldı.

Korku üzerime çökmüş, derime yapışmış bir kene gibi ruhumu emiyordu.

Molly daha sonra benimle konuşmadı. Molly kimseyle konuşmamıştı. Kızının bir melek ile, kız kardeşinin de ibisle kişisel bir ilişkisi vardı. Hayatı tamamen değişmişti. Yine değişmişti. En azından bu sefer benim hatam değildi. Evangelina'nın kirli cadı ellerini tekrar pembe kanlı elmasa bulaştırması dışında. O tamamen benim .

Kanepenin altına saklamak aptallıktı, sadece bir vampir koruyacaktı. Sadece bir vampir. Pickersgill cadıyı korumak için yeterli olabilirdi. Ama efendisine karşı değil. *Aptalca, lanet olası aptalca.* Ellerimi gidonun üzerinde yumruk yaptım ve hıza eğildim. *Beast?* Cevap vermedi.

Sabahın üçünde benzin almak için durdum ve cep telefonumu kontrol ettim. Reach'ten gelen bir e-postayı kaçırmıştım. Shaddock'un kaçan vampirinin fotoğraflarını göndermişti. Thomas Stevenson'ı Scion ininden hatırlıyordum. Boyu 1.80, saçları ve gözleri kahverengiydi, burnu kırılmıştı ve köprüsü düzleşmişti; bu şekil bozukluğu dönüşünden önce yaratıcısı tarafından düzeltilmemişti. Düzeltici ameliyat

Pek çok yapımcının, mükemmel olmayan filizler için onları dönüştürmeden önce yaptığı bir şey. Ama Thomas'ın kırık, geliştirilmemiş burnu benim şansımdı; sıradan bir adamı polis sıralamasında öne çıkaracak bir şeydi bu.

Fotoğrafları pahalı, izlenebilir cep telefonumdan oteldeki dizüstü bilgisayarına gönderdim ve Reach'in Thomas Stevenson'da bana gönderdiği tüm dosyalara eriştim. Küçük ekranda onlara ulaşmak dünyadaki en kolay şey değildi ama . Modern teknolojinin mucizeleri.

Adamın offshore hesaplarından caddenin aşağısındaki bankalara kadar her yerde parası vardı. Hem özel hem de ticari pek çok gayrimenkul biriktirmişti. Birkaç arabası depoda, evleri gecekondular mahallelerindeydi. Kiralık mülkler. Alışveriş merkezleri. Gelişmemiş mülkler. Mülkü Kuzey Carolina ve Tennessee'nin dört bir yanına dağılmıştı. Bir şey göze çarpıyordu. İğrenç vampirin yüzen ev koleksiyonculuğu vardı. En uzağı Tennessee'deki Douglas Gölü'nde olmak üzere, birkaç yüz mil içinde farklı göllerde depoda ya da iskelede üç yüzen ev teknesi vardı. Son birkaç yılını aklı başında ve deli kışkı haydutlarla kilit altında geçirdikten sonra, bir akan soğuk domuz kanıyla beslendikten sonra, gün batımında su üzerinde uyanmaktan hoşlanabileceğine girmeye istekli olabilirim, belki de yanında yerde iyi drene edilmiş bir veya iki cesetle.

Ama bu sadece bir tahmindir. Adamı bulmak için onlarca yıl mülkleri araştırıyordum. Reach'in gönderdiği son küçük mesaj hariç, Leo'dan aldığı binlerce doların her birine değdiğini kanıtlayan bir mesaj. Thomas bir kredi kartına erişmişti. Haydut vampir depodan bir araba çıkarmış, nakit para için bir ATM'ye gitmiş, benzin almış, sonra da kıyafet almıştı ve her alışveriş doğrusal bir yönde, batıya doğru olmuştu. Natureleza, insan tüketen, iyiliğe ihtiyacı olan vampir Tennessee'ye doğru gidiyordu.

Kalbim hafifledi ve gülümsemem acımasızlaştı. Bu yüzden biraz Natureleza vampir kışı avlayacak ve içimde alevlenen öfkeyi, adını koyamadığım ve çok yakından bakmak istemediğim sıcak bir öfke kömürünü yakacaktım. Belki de öfke ve bir şey öldürmek, Canavar'ın geri gelmeyeceği korkusunu kovacaktı. Asla.

Küçük bir ses, koruyucu dövüş derilerimin depoda olduğunu ve gümüşlü bıçaklarımla kazıklarımın yetersiz olduğunu ama umurumda değildi. Silahlarım ve bir şeyleri vurmak için aklım vardı. Gaza bastım, küçük heybemden gümüş uçlu kazıkları çıkardım ve Reach'e Evangelina Everhart Stone'un para çekme veya kredi kartı kullanımı için mali durumuna göz kulak olması için bir mesaj gönderdim. Tatmin olmuş bir şekilde Fang'ın anahtarını çevirdim. Motosikletin kükremesiyle birlikte I-40'ın batısına, Tennessee'ye doğru yola çıktım.

Şafak sökmeden çok önce rüşvet olarak bir sürü para harcamıştım. Thomas Stevenson'ın sahibi bir depodaki görevliye, vampirin eşkaline uyan birini görürse araması için dolar verdim. Thomas'ın küçük, zarif bir evinin olduğu bir topluluğun gece bekçisine bir elli daha bırakmıştım. Ve aç bir vampir geldiğinde fark edebilecek konumda olan diğerlerine de iki ellişer bıraktım. Ayrıca Junaluska Gölü'ndeki bir marinanın güvenlik görevlisinin parasını ödedim ve Thomas'ın sahip olduğu süslü parti teknesinin gövdesine üç kurşun deliği açtım. Sırtıma bağlı M4'ü kullanabilirdim ama pompalı tüfek .380 yarı otomatik tabancadan çok daha gürültülüydü. Beast hala ortalıkta yoktu ve süslü tekneyi öldürmek son derece tatmin ediciydi, cep telefonum çaldığında beş fit suda batışını izliyordum. Arayan Reach'ti.

"Bu arama için para ödemeyeceğim," dedim.

"Bunu karşılıksız olarak kabul edin. İnsan ırkına ait olmanın bir parçası, o günkü iyiliğimi yapıyorum." Ben homurdandığımda güldü. "Doğru. Polis raporlarını kontrol ediyordum ve I-40'tan çok uzak olmayan bir yerde vampir akıntısı gibi görünen bir olayda bir adamın öldürüldüğüne dair bir ihbar aldım."

"Özellikle nerede?"

"Cataloochee Creek'teki milli park kamp alanının hemen dışında." Bana kamp alanının adresini verdi ve oranın bir haritasını gönderdi ama buna gerçekten ihtiyacım yoktu. Vadiye giden tek bir yol vardı ve eğer asfaltlamamışlarsa, bu da dar, virajlı, dik inişleri olan ve olmayan çakıllı bir yol anlamına geliyordu, gecenin bir kısmen kesilmiş bir bisikletle gitmek isteyeceğim türden bir yer değildi.

"Madem bu kadar yardımcı oluyorsun," dedim, "neden vampirin sahip mülklerin dosyalarını dere ve kamp alanının etrafındaki yollarla karşılaştırmıyorsun?"

Reach hemen, "Yardımanın bir bedeli vardır," dedi. Cevap vermemi devam etti: "Stevenson'ın bir zamanlar Blue Ridge Kağıt Ürünleri'nde hissesi vardı. Büyük dedesi, büyükbabası ve babasının Cataloochee Vadisi'nde arazileri varmış. Ve evet, dere kenarındaki eski çiftliği hâlâ duruyor."

Bingo, diye düşündüm, tuşların klik sesini duydum.

"Sizin memnuniyetiniz benim kazancımdır. Mülkün güvenlik sistemindeki yükseltmeleri kontrol ediyorum, GPS gönderiyorum ve adresin Google resimlerini gönderiyorum. Peki, tamam. Güvenlik sistemi oldukça standart, ama sürücünden içeri girmek çok zor olacak. Dış güvenliği oraya yoğunlaştırmış. Kameralar ve hareket dedektörleri."

O konuşurken ben de resimlere baktım. "Dere tarafındaki güvenlik ne durumda?" "Çok az. Yüzüyor musun?"

"Onun gibi bir şey. Eğer onun olduğunu kanıtlayabilirsek-"

"Şanslısınız. Sistem devre dışı kaldı ve yeniden etkinleştirildi. Babasının evine gitti. Ve ben yardımcı olurken, az önce yerel polise bir adamın Junaluska Gölü'ndeki bir yüzen eve tabancayla ateş ederken görüldüğüne dair bir çağrı ." Bağlantı sona erdi.

"Komik adam." Telefonu kapattım, soğuğa karşı aptal kadife ceketimi üzerime geçirdim ve Fang'i çalıştırdım. Kötü niyetle zarar verme ya da ağır vandalizm suçlarından hapisteyken vampirleri öldüremem. Eğer böyle bir suçlama varsa. Bunu öğrenecek havada değildim.

Öldürdüğüm yüzen evden güvenli bir şekilde uzaklaştığımda, Fang'i dururdum ve dostlarım olan kürekçileri hızlıca aradım. İkisi de cevap vermedi ama her birine bir mesaj bıraktım. "Bir vampirin peşinden gidiyorum. Şafakta Cataloochee Deresi'ne ulaşmam lazım. Gün doğmadan önce benimle nehirde buluşabilirsiniz, arayın. Burada karaya çıkmam gerekecek." Gideceğim yerin GPS'ini verdim - Thomas'ın yeri.

Thomas'ın özgürlüğünün ilk gecesini ve gündüz sığınağını yazı tura atarak seçmediğini anlamıştım. Cataloochee Creek eviydi, insanların akşam yemeğinden başka bir şey olmadığına inanacak kadar kana susamış bir vampir için herhangi bir yer ne kadar ev olabilirse, insan dünyasına duygusal bir bağlı.

Şafak sökmeden önce I-40'tan döndüm ve Cataloochee Vadisi'ne doğru inmeye başladım. Yol hatırladığımdan daha kötüydü, belki de hava çok karanlık olduğu, uykusuz olduğum, iki kez şekil değiştirdiğim ve vardiyaları besleyecek kadar kalori almadığım için. Evangelina'nın buzdolabındaki yemek artıklarının çoğunu bitirmiştim ama bodrumdaki büyüden sonra yemek yemeyi düşünmemiştim ki bu benim için tuhaftı. Şimdi açtım ve endişeliydim; Beast hâlâ aklımın ucundan bile . Parktaki geyik sürüsüne bile görünmedi. *Dikenli çit*teki parlak ışık ve bozulan büyüden beri bana karşı iğneleyici bir şey düşünmemiş, hatta pençeleriyle bilinçli zihnimi sağlamamıştı. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Eğer hala içimde yaşıyor olsaydı, bir tür yorum yapmaz mıydı?

Cataloochee Creek'in ulusal kamp alanındaki tekne erişimi su yoluna kolay erişim sağlıyordu. Park ettim ve karanlıkta dolaştım, arazinin tarım arazisi olduğu zamanları hayal etmeye çalıştım, vadi tabanındaki zengin ekinler ya da tüm ağaçların gittiği, toprağın çıplak kaldığı ormanlık arazi, aile olduğu zamanlar, bazı yönlerden daha izole, diğer yönlerden daha az izole. Beast bu topraklarda yaşamıştı.

Ama yine de ilginç bir şey sunmuyordu, ne bir içgörü, ne bir anı, ne bir düşünce, hatta uzaklarda kayıp ve yalnız bir baykuşun ötüşünü duyduğumda bile

Kürekçilerden iki olumlu mesaj aldım. Yola çıkmışlardı. Dave uygun kıyafetlerim olup olmadığını sordu. İç çamaşırından fazlasını giyiyordum, bu yüzden "Evet" diye cevap yazdım ama bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Şafağı beklerken, üstü kapalı ortak bir piknik alanının altına sığındım. Ve yağmur yağmaya başladı, minik damlalar, buz kıracakları kadar keskin ve yakıcıydı. Saniyeler içinde tufan oldu. *Harikaydı. Sadece harika.*

Kuru kalmaya çalışarak Stevenson'ın evinin güvenlik şemasını kontrol ettim. Bazı olası senaryoları gözden geçirdim. Soğuğa karşı ceketimin fermuarını çektim. Naturaleza'nın kişisel geçmişine girdim ve adamın karate, aikido ve kendo dallarında siyah kuşak sahibi olduğunu keşfettim, bu da kılıçlara veya uzun bıçaklara erişimi varsa işlerin riskli olabileceği anlamına geliyordu. Neyse ki yaklaşımdan önce onu vurmayı planlıyordum.

Parka önce Mike geldi, motorunu durdurdu ve parka kadar olan son mesafeyi yavaşça kat etti. Sessiz saatler ilan edilmişti, ben de buna uymayarak Fang ile gittim. Karanlıkta beni fark ettiğinden kamyonetinden iki kişilik bir sal çıkardı ve hava kompresörünü çalıştırarak salı dakikalar içinde şişirdi. Mike üzerinde kuru bir üstlük olan bir dalgıç kıyafeti giyiyordu ve rahat görünüyordu. Gelişmiş skinwalker metabolizmamla bile titriyordum. Dave'in kastettiği "uygun kıyafetlerin" kot ve kadife olmadığını anladım. Ve ıslak hava koşullarına uygun binicilik kıyafetlerim, savaşçı derilerimle aynı yerde, depodaydı. Lanet olsun.

Mike'ın yaptığı gibi Dave de aşağıya indiğinde Doğa Ana'nın gözünde şafak hâlâ parlıyordu. En azından kamp terbiyeleri iyiydi. Benim perişan halimi görünce sırtıttı ve başını salladı, bana bir panço attı, ben de başıma geçirdim. Sert botunu ve bir kol dolusu eşyayı kaldırıp dere kıyısına taşıdı. O ve Mike yağmurda hızla yükselen suyun akışını, akıntıları ve düz su bölümlerini tartıştılar ve birkaç dakika sonra bana sal güvenliği konusunda talimatlar veriliyordu. Mike bana bir yüzdürme yeleği fırlatarak, "Bıçaklarla ya da tüfikle salda delik açma," dedi. Bu kadar çelik giymişken devrilirsem yeleğin işe yarayabileceğini düşündüm. hiç tartmamıştım ama hepsiyle yüzmek zor olacaktı. Ya da imkânsız.

Dave sinsi bir gülümsemeyle, "Ya da sivri botlar," diye ekledi. Luccheses'ime baktım.

"Lanet olsun, kızım." Mike kendi mırıltı versiyonuyla gürledi. "Oraya gidersen o botlar dolar ve boğulana kadar sana ağırlık yapar. Ne yapmayı planlıyorsun, kürek mi çekeceksin yoksa boğaya mı bineceksin?"

"İkisi de," dedim, kendi sahasında bir vampirle karşı karşıya gelmenin tehlikesini düşünerek.

Dave bir ördek gibi çevik bir şekilde yukarı çıkıp küçük botuna , kendini tekneye sabitledi ve akıntıya doğru ilerledi. Buna karşılık, ben Mike'ın salına bir kara adamı gibi sürünerek bindim, talimatlara uygun olarak destek ve şişirilmiş yan duvara oturdum, beş inçlik botlarımı emredildiği gibi çatlağa soktum ve karanlıkta akıntıya doğru sürüklenirken kürek çekmeye yeni başlayanlar için bir ders aldım.

Dave yağmurun uğultusu arasında, "Ben keşif yapacağım," dedi. Her iki adam da gergin görünüyordu, sanki bu küçük yolculuk tehlikeli ya da zordu. Ve belki de karanlıktaydı. Selde. Ve ani rüzgârda.

Bu iş artık pek umut verici görünmüyordu ve neredeyse tekneleri karaya çekip geri dönelim diyecektim. Ama cebimdeki telefonum Reach'ten gelen bir mesajla titredi. Hassas elektronik eşyaları korumaya çalışarak okudum. "Karaoke barda bir çift kayıp. Araba otoparkta. LEO'lar kan buldu. Güvenlik kamerası görüntülerini bekliyoruz" LEO'lar kolluk . Bar, Thomas Stevenson'ın evine gitmek kullanacağı otoyolun hemen dışındaydı.

İlk hızlanmayı yaptık, tekne yana yattı ve ben vücudumu salın dibine kaydırdım. "Bu bir şey değil kızım. Önümüzde büyük bir su var." Duyduğumu göstermek için başımı salladım ama ben daha

konuşamadan gökler açıldı ve önceki şiddetli yağmurun hiçbir şey olmadığını kanıtladı. Yağmur, salın ve adamların üzerine vuruyor.

Derenin üzerinde akıntı sesini bastıran bir sis vardı. M4 ve bıçaklar oturmayı imkânsız hale getiriyordu ve yan duvarlardaki iplere tutunarak yarı diz çöktüm. Su çırpındıkça, döndükçe ve salı batırdıkça hayatım pahasına ve bölgeye gerçekten yüzmüş olduğumdan daha fazla ıslandım ve ciğerlerime yağmur nehir girmeden nefes almaya çalıştım. İki kez Beast'e seslendim ama yine de cevap vermedi.

GPS verilerinin gösterdiği gibi, Thomas'ın aile çiftliğinin adresi nehrin sağında, bir tepenin üzerinde, dereden yaklaşık yüz metre ötedeydi ve fırtınada görünmüyordu. "Orada hiçbir şey yok," diye seslendi Mike karada ve nehirde davul gibi çalan yağmurun beyaz gürültüsüne. Ama vampir ve insan kanı kokusunu alabiliyordum. "Orada," diye bağırdım. "Çıkarın beni." Nehir rehberi, salın döne döne kıyıya vurmasına neden olan bir hareketle küçük tekneyi karaya çekti. Kan kokusu, sağanak yağmurun seyrelttiği soğuk esintiyle taşınıyordu. Küçük saldan çıktım, botlarım suyla doluydu, kot pantolonum ıslaktı, vücudum adrenalin ve soğuktan kaynaklanan ince bir titremeye doluydu. Botumu çıkardım. pançoyu teknenin dibine fırlattı.

"Nehrin diğer tarafına geç. Bu kıyıyı görebileceğin bir yerde beni bekle. Bir saat içinde dönmezsem, buradan git. Bu öldüğüm anlamına gelir. Kıyıya başka biri gelirse ya da benimle birlikte kıyıya geri dönerse, sıyrılın ve hızla akıntıya kapılın." Ona cep telefonumu uzattım. "Yardım istesem bile. Kanıyor olsam bile. Yalnız olmadığım ve kendi gücümle hareket etmediğim sürece buraya geri gelme. Eğer geri dönmezsem, Leo Pellissier'in sağ kolu George Dumas'ı aramak için GÖNDER'e bas. Ona olanları anlat. O halledecektir. Anladın mı?"

Mike , "Kürekçiler insanları geride bırakmaz."

"Eğer yalnız değilsem, bu benim başarısız olduğum ve onun beni yuvarladığı anlamına gelir. Eğer vampir hâlâ hayattaysa, beni yuvarlarsa ya da öldürürse, onu ortadan kaldırmak Leo'nun sorunu olur." Lincoln Shaddock'a hiçbir konuda güvenmiyordum, onu nerede bulacağımı bilsem bile. Leo'nun bunu gerekecekti.

Dave başını salladı ve küreğiyle küçük bir dönme hareketi küçük teknesini bir ördek kadar çevik bir şekilde akıntıya geri döndürdü. Mike hücremi su geçirmez kuru kutusuna kapattı ve salını akıntıya geri döndürdü. Her iki adam teknelerini uzak kıyıya sabitleyene kadar bekledim, ağaçların arasına , kambur yürüdüm, kendimi geyik boyutuna , on yıllık güvenlik sisteminin beni yerel fauna sanacağına güveniyordum. Canavar hala sessizdi, ama geyiklerin dur-kalk hareketine dair kendi anılarım var, hızlı adımlarla noktalanan yavaş yürüyüş, aniden durmak, hareketsiz kalmak.

Yoğun bulutların geciktirdiği şafak, yolumu görmeme yetecek kadar ışık veriyordu; ağaçlar ve çalılıklar, yakamdan aşağı yağmur yağdırırken, giysilerim ıslak ve ağır sarkarken, gümüş ve titanyum kolye tenimde buz gibiydi beni koruyordu. Hareket ettikçe, öldürmeye geldiğim vampir hakkında bildiklerimi ve çıkarabileceklerimi gözden geçiriyor, güçlü yanlarımı onunkilere karşı tartıyor, zihinsel ve fiziksel olarak gevşek ve hazır kalmaya çalışıyordum. Ruhumdaki boş yeri düşünmemeye çalışıyordum. *Canavar mı?* Cevap vermedi.

Reach'e göre, evin çevresi iyi bir güvenliğe sahipti: kameralar, hareket dedektörleri ve lazer ışıkları bir alarmla sıraya giriyordu. Ancak eski hareket dedektörleri, özellikle de yağmur ve rüzgârın hareketiyle aldanabilirdi. Dallar sallanıyor, yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, kendi keskin kulaklarım için bile ayak izlerimi gizliyor ve soluk izlerimi suyla dolduruyordu.

Vampirler güneş ışığında ölmezler. Güneş doğduktan sonra uyanık kalmakta zorlanırlardı, özellikle genç olanlar, yatma vaktini geçirmeye çalışan ve rüyaların cazibesine kapılan bir çocuk gibi, ama yaralanmadıkları sürece nadiren ölümsüz bir uykuya dalarlardı.

Eve girdiğimde, su erişimiyle ettiğim tüm avantajlar kaybolacaktı. Hızım, beklenmedik saldırılarım, gümüş mermilerim ve gümüş kılıçlarım vardı. Thomas bir asker ve bir siyah olsa da

Birkaç çeşit dövüş sanatında kemeri vardı ama dönüştüğünden beri pratik yapmamıştı. Benim lehime olan bir başka şey de Thomas Stevenson'ın vampir ustası olmamasıydı. Ustanın hızı, on yıllar ya da yüzyıllar boyunca avlanarak ve avını büyüleyerek geliştirdiği zihin hileleri olmayacaktı. Tanrı kompleksi olan ve vampir tecrübesi olmayan genç bir vampirdi. Ama o da bir vampirdi ve Canavar yoktu, bu da dengemi ciddi şekilde bozuyordu.

Eve vardığımda, tek umudum sürprizin, kendi kirli dövüş tarzımın, bıçakların, kazıkların, silahların ve ağaçların arasından süzülen gün ışığının yeterli olmasıydı.

Ev görüldü, derenin yukarısındaki bir oturuyordu, en kötü sel aşamasındaki yağmurlardan bile korunacak kadar yüksekti, 1900'lerin başlarında orijinal kütük kulübenin etrafına inşa edilmiş, doksanların sonunda son teknoloji metal çatı, vinil dış cephe kaplaması ve yeni pencerelerle güncellenmiş direk ve giriş çiftlik evi. hâlâ ağaçların ve çalılıarın yerleştirilmesinde bir peyzajcının elinin izleri görülüyordu ama muhtemelen Thomas'ın tedavi için bodruma zincirlenmesinden bu yana hiç dokunulmamıştı. Evin etrafındaki alan diz boyu çimler, yabancı otlar, budanması gereken büyük ağaçlarla kaplıydı ve hepsi de rüzgâr ve yağmurla birlikte hareket ediyor, bu da güvenlik sistemini zorluyordu. Fırtına boyunca cıvıdayacak, inleyecek, vızıldayacak ve sızlanacaktı ve her ev sahibi gibi onun da sistemi kapatma ihtimali vardı. Umut edebilirdim.

Küçük tepecikten yukarı çıktım ve evin etrafında yavaşça ilerleyerek, hepsi ağır perdeli veya masif ahşap olan pencereleri ve kapıları inceledim. Evi çevreleyen on iki ayak genişliğindeki kapalı sundurmanın altındaydılar, eski ahşaptan yapılmış, üzerine ağırlığımı koyduğumda muhtemelen gıcırdayacak bir sundurma. Bir kale değildi ama iyi inşa edilmişti. Kapılar, bir kale duvarındaki portcullis gibi çerçeveye sıkıca oturtulmuş görünüyordu.

Arka tarafa bir araba park edilmişti. 1987 model üstü açık bir Cadillac Allanté. Ormandan gelen motor sesini duyabiliyordum. Ayrıca kan kokusu alabiliyor ve arka koltukta iki yumru . Islak çimlerde dirseklerimin ve üzerine çöktüm, botlarımdan nehir ve yağmur suyu akarken arabaya doğru süründüm. Arabanın yarı yarıya gizlediği evin yanına çömelip ördek yürüyüşüyle yaklaştım. Yukarı kalktım ve içeri baktım.

İki kişi -ya da onlardan geriye kalanlar- oraya yayılmıştı, başları poz vermiş gibi birleşikti, bir erkek ve bir kadın, ikisi de yirmili yaşlarda, çoğunlukla çıplaktı, boğazları yoktu, zayıf ışıkta siyah görünen kanla kaplıydı. Ben bakarken yağmur hafifledi, gittikçe azaldı. Yüzümden aşağı su damlıyordu. Kollarımdan. Omurgamdan ve kalçalarımdan. Saçlarım üzerime yapışmıştı, kadife ceketim sıırıksıklandı ve kurşun gibi ağırdı. Bilekleri oyulmuş ve iç dirsekleri gibi kesilmişti. Kızın femoral arterleri ve damarları üzerinde çalışılmıştı. bir toka ve kalçasında küçük bir mavi kelebek dövmesi vardı. Garip bir şekilde sersemlemiş hissettim ve zorla nefes aldım. Meni kokuyordu. Thomas Stevenson aynı noktada hem beslenip hem de tecavüz çekinmiyordu.

Onun ölmesini istedim. İçimde bir şeyler sertleşti, karardı ve soğudu. Sığ nefes aldım, öfkemi kontrol etmek için savaştım. Tekrar yere düştüm, arabanın içinde gördüğüm son şey çiftin . Sanki mutlu ölmüşler gibi gülümsüyor olmaları manzarayı daha da kötüleştirmişti. Sessizce sürünerek ağaçların arasına geri döndüm ve evin önüne doğru ilerledim. Bu adamı dışarı çıkaracaktım. İçeriden yumuşak bir ses duydum. Bir inilti. Genç bir kızın ilk öpücüğünden sonra çıkar bir ses. Ya da bir kadının ölüirken bir ses. Öfke kan dolaşıma adrenalin pompaladı. *Canavar!* diye düşündüm. *Konuş benimle.* Zihnim sessizdi, boştu, sanki onun ruhu hiç benim bir parçam olmamıştı. Ama adrenalin artışıyla birlikte, güç ve hız, daha keskin işitme ve görme, kendi bedenimin bir parçası haline gelen tüm Canavar özelliklerini hissediyordum. Bu en azından bir şeydi.

Bu güç ve hızdan yararlanarak yerden bir taş çıkardım futbol topundan daha büyük, bir Smart Car'dan daha küçük- kaldırıp ağırlığını ve dengesini test ettim, kırk kilo çukurlu bir ovaldı. İçeri hızlıca girmek için en iyi şansım ön odadaki büyük pencereydi. M4'ü çektim,

kolumun altına soktum, bir parmağım tetik korkuluğundaydı. Uzun ve yavaş bir nefes aldım. . Bir nefes daha . *Canavar mı?* Cevap vermedi. Hâlâ bir geyiği taklit ederek eğildim ve ağaçların altından açıkta kalmış gibi hissederek eve doğru yaklaştım. Nefesim çok hızlıydı, kalbim hızla çarpıyordu. Ben yaklaştıkça insan kanı kokusu daha da güçlendi. İnlemeler daha da çılgınlaştı.

Verandanın kenarına geldiğimde dik durdum, taşı yavaşça havaya , hala faul çizgisinde basketbol oynayan oyuncu gibi test ediyordum. Üçüncü atışında dirseğimi indirdim ve vücudumu döndürdüm. Topu yarı olimpik, yarı NBA atışıyla . Hafif yağmurda uçtu. Zaman öyle yavaşladı ki taş havada süzülüyor gibiydi. M4 avuçlarımda ıslak ve soğuktu. Görüşüm daraldı, keskinleşti. Kendimi kayanın peşinden fırlatırken botumun burnu verandaya indi.

Pencereye çarptı. Kırılan cam içeriye patladı, uçuşan parçalar sabah ışığında kirlendi. Taş, perdeyi şişirerek içeride kayboldu. Maviler, yeşiller ve tozdan oluşan bir puf içinde çubuktan çekildi. Karanlık odaya. Loş gün ışığı odayı doldurdu. Kan ve meni kokusu yumuşak, pis kokulu bir puf halinde dışarı yayıldı.

M4'ün dipçiğini ileri doğru ittim, camı üstten, alttan ve iki yandan kırdım, çerçevede hala asılı duran veya duran camı . Düştü ve çarpışmayı uzattı. Sürpriz ortadan kalkmıştı. Açıklıktan sıçradım. Reach'in dosyalarından evin kat planı zihnimde kristalleşmişti. Mutfak , oturma odası kapının sağında, koridor dümdüz, dogtrot tarzındaydı. Thomas dönüştürülmeyi beklemiyordu. Vampir olmayı planlamamıştı, bu yüzden burada yer altına gömülü bir sığınağı yoktu. En üst kattaki, pencereleri ağır bir şekilde örtülmüş ana yatak odasında olmalıydı. Loş odaya indim, dengeli ve hazırdım, tüfeği öne doğru çevirip yanıma dayadım. Sol elimle bir vampir öldürücü çektim, yakın dövüş için bıçağı geri aldım, geyik boynuzunu kavrarken rahatladım. Ve gürleyerek merdivenlerden yukarı çıktım.

En tepede, sahanlıkta Thomas Stevenson belirdi, pembe ışıkla yanıyordu, kırmızı ve siyah zerrecikler her kaplamıştı. Bir şekilde Evangelina tarafından büyülenmişti. Ya da belki de onu özgür bırakan vampir ona bir muska vermişti. Vampirleşmişti, santim uzunluğundaki dişleri loş ışıktaki soluklaşıyordu. Bir eli aşağıda, görüş alanının dışındaydı, diğer kolunun kıvrımında korkuluktan destek alan bir kız vardı. Sarı saçları yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Minik göğüsler. Kız çıplaktı. Kasıklarından kan akıyordu. En fazla on beş yaşındaydı. Bir nefes aldı. Thomas onu parmaklıklardan aşağı attı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cehenneme Gidiyordum

Bir anda nasıl gördüm. Masa ve sandalyeler, kanepeye bakan iki berjer koltuk. Hepsini kaçıracaktı-

Sıçradım. Parmaklıkların üzerinden geri sıçradım. Kalçalarımıdaki ve sırtımdaki tüm güçle ittim. Vücudumu bükerek. İmkansız bir açı. Bıçağı düşürdüm. Dönerek uzaklaştı. Kızı belinden yakaladım. Onu kendime doğru çektim. Spiralimin içine. Havada dönerek kanepeye doğru düştüm. M4' Thomas'ın durduğu yerden tavana doğru ateşledim. Patladı. Geri tepme omzuma çarptı. Kanepeye çarptım. Kızın bedeni benimkinin üzerine düştü. Nefesim .

Dirseğimi dayanak olarak kullanarak onu yere ittim. Silahın namlusu önde. Parmak tetikte. Ayağa kalktım. Thomas önümdeydi. cehennemin kapısından daha siyahtı, kan kırmızısı sklera açıktı. Dişlerini çıkarmıştı. İki elinde de kısa birer kılıç vardı.

İkisiyle de makaslama hareketi yaparak ilerledi. Tüfeği tekrar ateşledim. Yakın mesafeden. Gümüş levyelerin uçuştüğünü gördüğüme yemin . Namluyla birlikte bir kılıcın yoluna fırladım. Vücudumu peşinden fırlattım. Yolundan çekilirken bile diğer kılıcın yan tarafımı kestiğini hissettim. Bıçak hareketimi takip etti, yandan karnıma, yukarıya, uzağa doğru kesti. Düşerken başka bir vampir katili çektim, bu uzun ince bir bıçaktı. Kılıfından gibi fırlattım.

Garip bir açıdan vurmuş, sol alt tarafından, kalçasının üstünden. Onu öldürebilecek iç organları ıskalamış. Gümüş zehirlenmesi gösterene kadar hayatta kalamazdım. Thomas bıçağı kavradı ve çekip çıkardı. Yana fırlattı. Tüfek yüzünden karnında yumruğumun girebileceği büyüklükte bir delik vardı. Kan akıyordu, büyüün kırmızı ve siyah motifleriyle . Bıçağın olduğu alt delik de kanıyordu, kan pembe büyüyle . Loş ışıktan derisi kavruluyordu ama o kadar kan doluydu ki hem yanıkla hem de gümüş zehirlenmesiyle savaşıyordu. Ancak o zaman çıplak olduğunu fark ettim. Ve tahrik olmuştu. Tamamen .

Yere düştüm. Yayıldım. Bir bacağı büküldü. Bir kılıçla tüfeği savurdu, sesi çınladı, darbe kolumda yankılandı. Bana doğru eğildi, kıyafetlerimi kesiyordu. Düğmeler patladı ve uçtu. Soğuk çelik beni kesti, kâğıt gibi bir acı. Hava çıplak tenime çarptı. Neredeyse bale zarafetiyle, hayvani yüz ifadesiyle uyumsuz bir şekilde, kılıçları bir kenara bıraktı. Gömleğimi çekerek göğüslerimi, yaramı ve kesiğindeki kanı ortaya çıkardı. Öne doğru düşerken bir vampir katili daha çektim. Dudakları geride, öldürücü dişleri ortaya çıkmıştı. Kana sabitlenmişti. Bıçağı kemerime dayadım. Yukarı kaldırdım. Ve üzerime düştü. Bıçağın üzerine.

Karnından girip aort damarından çıktığını hissettim. Üzerime kan fişkırdı. Sıcak ve hızlı. Sanki kalbi atıyordu. Gözleri değişti. Şaşkın bakıyordu. Kafası karışmıştı. Göğsünde, bıçağın girdiği noktada pembe bir büyü bulutu oluştu. Kanının içinde kırmızı benekler uçuşuyor, kanının fişkırdığı yerde elime batıyordu.

Bir kolumu beline doladım. Onu daha yakına çektim, yüzü savunma tasmamın gümüş halkalarına değiyordu. Eti cızırdadı, kavruldu. Bıçağı daha yukarı kaldırdım. İttim. çalıştı. Bir bacağı onunkine doladım ve bizi itmesine izin verdim. Ta ki ben üste çıkana kadar. En sevdiğim vampir öldürücü başının yanındaydı. Geyik boynuzu saplı . Onu kaybettiğimi hatırlamıyorum. Sol elime aldım ve boğazını kestim. Nefes borusunu, damarları, atardamarları, tendonları kestim. Ölmekte olan bir vampirden hiç bu kadar çok kan fişkırdığını görmemiştim, kan-elmas büyüünün pembe ışığında sırlıklam kan. Bir fiskiyeydi, yarasını iyileştirmeye çalışırken bile beni kör ediyordu. Natureleza tamamen beslenmişti ve

ona verdiği kan beklenmedik ve ürkütücüydü. Kesmeye devam ettim. Kesmeye. Bir vampiri öldürüp hortlak olarak dirilmemesi için kafasını kesmem gerektiğini biliyordum. Pembe büyü, kızgın bir vızıltıyla dönüp durdu ve derime battı.

Bir noktada, kucaklaması gevşedi. Kolları benden uzaklaştı. Kanı yavaşladı, pembe ışık donuk bir parlılığa dönüştü. Ama yine de yeterli değildi. Sadece omurgası, kemik çıkıntıları, yırtık doku ve kan kalana kadar kestim. Her yer kan olmuştu. Yüzümü sildim. Ayağa kalktım ve kılıçlarını buldum. Güzelce dengelenmişlerdi, kenarları gri, dönen bir çelikti. Bir tanesini kullanarak, zar zor hissettiğim tek bir kesikle omurgadan aşağı savurdum. Kafasını tekmeleyerek uzaklaştırdım ve üzerinde durdum. Sadece benim nefes alışımı, kırık pencereden giren rüzgârın sesini ve öldürmekte olduğu kızın yumuşak nefesini duyuyordum. Büyünün pembe ışığı söndü.

Olay yerine baktım -evet, olay yeri: dışarıda cesetler, ölmekte olan bir kız- ne yapacağımdan emin değildim. Kafam karışmıştı. Yaralıyım. Kanlı yarama baktım. Çok acıyordu. Değişmem gerekiyordu. *Canavar mı? Canavar!* Hiçbir şey. İçi boş, yankılanan bir boşluk. Kız inledi. Ona bir ambulans çağırmam gerekiyordu. Cep telefonumu aradım ama kürekçilerdeydi. Bana bir telefon lazımdı.

Mutfağa doğru yürüdüm, içinde bulaşık bezi olan bir çekmece bulana kadar çekmeceleri açtım. Yüzümü sildim ve bir avuç dolusunu yanıma bastırdım. kıza birkaç temiz bez ve düşündüğümünden daha az derin yaralarına bastırdım.

Vücudu bezleri yerinde tutana kadar onu yuvarladım ve kanepeden aldığım bir battaniyeyle üzerini örttüm. Perdelerin aksine tozlu değildi ve ayağa kalkıp odaya baktığımda son birkaç hafta içinde temizlendiğini . Bir vampiri öldürüp kafasını keserken neredeyse ölüyorken ve şimdi kan kaybından ölerken mantıklı kararlar vermeye çalışırken fark ettiğiniz şeyler garipti.

Küçük bir masanın üzerinde bir telefon gördüm. Eski telefonda ama en azından tuşları vardı ve eskiden kullanılan o garip rotorlu telefonlardan . Ahizeyi kaldırdım ve olmam gerekenden daha zayıf bir halde duvara . Neredeyse 911'i arayacaktım ama nerede olduğumu hatırlayamadım. Bilmeleri gerekiyor muydu? Anlayabilirler miydi?

Oda etrafımda dönüyordu. Başım dönüyordu, sersemlemiştim. Şok içime yayıldı, felç etti. Ellerim soğudu ve yan tarafımdan gelen acı derin bir şekilde kesildi, beni bir göl yatağını dolduran su gibi doldurdu.

Hatırladığıma şaşırarak Bruiser'ın özel numarasını aradım. Bruiser, "George Dumas," diyerek cevap verdi, sesi İngiliz, kibirli ve züppeydi. "Selam, Bruiser," diye fısıldadım. "Az önce Thomas Stevenson'ı öldürdüm ve ... Sanırım ölüyorum."

"Jane?" Sesi emin değil gibiydi, belki de arayanın kimliğindeki yabancı numaraydı. "Evet. Bahçedeki arabanın içinde iki ceset ve oturma odasının zemininde pek de iyi görünmeyen bir kız var." Yere baktım. "Ben de pek iyi değilim." Kanamam vardı. Oldukça kötü. Gerçekten çok kötü. Bir kolumu yanıma, diğer elimi karnıma bastırdım. Kana bulanmış bezler altında ezildi. Duvardan yere doğru kaydım. Telefon elimden kaydı. "Oops." Görüşüm küçüldü, küçük iğne uçlarına dönüştü. Bayılmakta olduğumdan oldukça emindim. "Beast?" Seslendim, kelime acı dolu bir nefes fısıltısıydı. Ve sonra hiçbir şey.

Dave ve Mike beni kaldırırken uyandım. Beni kanepeye taşıyorlardı. Kıyafetlerimi kesip mutfak bezlerinden derme çatma basınç bandajları yapıp koli yapıştırdıklarında yarı uyanıktım. acıyacaktı. Üzerimi vampir, seks ve kan kokan battaniyelerle örttüler ve gözden kayboldular. Kızı stabilize etmeye çalıştıklarını biliyordum. Nefes alışını duyabiliyordum. Acı, kalp atışlarımla birlikte derimden dışarı fırlıyordu, çok hızlıydı. Nefesim bir köpeğin nefes nefese kalması gibi sık ve hızlıydı.

Mike, "Helikopter için bir iniş noktası seçeceğim." dedi. Gözden kayboldu. Dave başıyla onayladı ve battaniyeleri üzerime daha sıkı sardı. Bacaklarımı kaldırdı ve dizlerimin altına yastıklar koydu. *Şok tedavisi* diye düşündüm. Acil tıp kursumdan bu yana epey zaman geçmişti ama bazı şeyler unutulmuyordu. Dave'e baktım, konuşmaya çalıştım. Dudaklarımı nemlendirmek zorunda kaldım. "Derenin aşağısına gitmen ." Fısıltı gibi çıkmıştı.

Dave'in mavi gözlerinde mizah ve endişe vardı. "Patronun reddedemeyeceğimiz bir teklif yaptı." "Evet. Bu konuda iyidir. Yine de onu hep geri çeviririm."

Dave nefes nefese kıkırdadı. "İçimden bir ses sana farklı teklifler yaptığını söylüyor. Bizimki buraya gelip seni stabilize etmektir. Senin için bir helikopter, kız için de bir ambulans gönderiyor."

"Ne kadar?" Bana ne kadar yardım edeceğini kastetmiştim.

"Her biri bin dolar. Seni buraya getirmemiz için bize ödediğinin üstüne. Bir günlük iş için hiç de fena değil, üstelik kürek de çekeceğim. Her şey yolunda." Ses tonu kasıtlı olarak neşeliydi ama ben buna inanmadım. Hem de hiç. Tekrar bayılmamış olsaydım gülerdim.

Sonraki anılar parçalanmıştı. Üniformalı adamlar. Sedyeciler. Dışarıda bir siren sesi. İkizlerden biri, benini görememem için başını çevirmişti, soluk yüzlü ve sertti. Mike elimi sıkıyordu. Bir yabancınn acımı umursamadan serum takması. Onun hakkında hoş olmayan bir şey söyledim. Telefonum çaldı, Dave açtı. Bruiser'ın sesi kulağımda, bana dayanmamı söylüyor. B-twin ve yabancı arasında bir tartışma. Para el değiştiriyor. Çok fazla para. Dışarıda yüzüme yağmur yağıyordu. Mike ve Dave ağaçların kayboluyor, Dave elini kaldırıp veda ediyor. Ve daha fazla karanlık.

Beni helikopterden indirdiklerinde uyandım ve arka planda gördüm. Daha sonra oteldeki yatağında uyandım. Çok soğuktu. Titriyordum. Gaz ateşi parlak bir şekilde yanıyor, alevler fısıldıyor ve tıslıyordu. Yalnız değildim. Grégoire üzerimdeydi, sarı saçları öne doğru sarkıyordu. Ağzı karnımda. Nefesi tenimi ısıtıyor. Genç çocuk yüzü ve yaşlı aşık gözleri, deneyimli, dili göbeğimden göğüs kafesime kadar etimi okşarken beni izliyordu. Elleri beni dolaşıyordu, tüy gibi hafif. Talep ediyordu. Talep ediyordu. İyileştiriyordu.

Damarlarımda davul sesi gibi bir sıcaklık. İnemelerimin sesi. Kanımın, insan kanının kokusu ve efendisi boynundan beslenirken Brandon'ın yüzünün görüntüsü. Siyahlık.

Zevke uyanmak. Grégoire'ın dili üzerimde, vücudumda kayıyor. Yavaşça. Uzun köpek dişlerinin hafif sıyrıkları, alay ediyor. Ellerim ona uzanıyor. Saçlarını hissediyorum, sıcak ipek gibi. Vücudunun çiçek, bahar yağmuru ve arzu gibi kokusu. İhtiyacım büyüyor. Güç beni dolduruyor. Parmak uçlarımla yüzünü izliyorum. Geniş, siyah göz bebeklerinde yansıyan ateş ışığı. Onun tadı.

"Benden iç." Fısıltıyla söylenen

sözler. "Hayır. Sana ait olmayacağım." Siyahlık.

Davul sesi. Bir mağarada yankılanıyor. Sırtımdaki taş hissi, postum ve omurgam ona bastırılmış. Mağara duvarının kıvrımının etrafında, aşağıdaki ailelerin üzerindeki çıkıntı, nemli taş üzerinde parlayan ateşleri. *Tsaligi*, *Yunega*'dan saklanıyor. Canavar'ın mağarasında saklanıyor. Mağara açıklığının görüş alanı dışında. *Yunega aniyowisgi*'den, diğerlerinin soğuk aylarda batıya gittiği gibi onları da batıya gitmeye zorlayacak beyaz askerlerden saklanıyor.

Tsaligi Beast'i görmemişti. Dört gün dört gece boyunca aile burada saklanmıştı. Yakında Beast'i ininde bırakarak dışarıya, ışığa geri döneceklerdi. O zamana kadar, Canavar sadece gece geç saatlerde avlanırdı. İnine, saklandığı yere, beyaz adamlardan, silahlardan ve uzun mesafeli ölümden uzağa

döndü. *Tsaligi*'den uzakta

ve insan takımları. Kapalı gözler, davulları dinlemek. Siyahlık.

Alacakaranlıkta uyandım, sıcak, ağrısız, belimde bir kol, omzumda bir baş yastık. Sertleştım. Kalp atışlarım hızlandı. Ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "*Mon Amazon. George beni burada, yatağında bulduğun için kızacağını söyledi. Lütfen bunun yerine memnun olduğunu söyle.*" Elimi oynattım. Çıplaktım. O da çıplaktı. *Hay aksi. Kovadaki bok. Boktan boktan bok!*

İç çekti. Nefesini göğüslerimin üzerinde hissettim. *Çıplak* göğüslerimde. Gerçekten yaşlı olanların sahip olduğu o kemiksiz zarafetle yorganın kaydı. Yorganı üzerime çektim. Ne yapmışım ben? Elimi karnımdan aşağı kaydırđım. İyileşmişti. Belimin etrafında. İyileşmiş. Külot mu? Hayır. *Kahretsin.* Başımda durdu, sabırlıydı. Ona bakmayacaktım. Ona bakamazdım.

Dakikalar geçti. Hâlâ orada duruyordu. Yüzlerce yaşındaydı; yaşlı vampirler için zaman farklıydı; saatlerce öylece durabilir, bekleyebilir ve yorulmayabilirdi. Kalbi atmıyor, nefes almıyor, mezarlıktaki taştan bir melek gibi kımıldamadan duruyordu. Bir nefes üfledim. "Ne oldu?"

"İyileşmişsin." Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. Bir parça çelik. Bir süre sonra

"Teşekkür ." dedim.

"Senden içmedim. Sen benim İnfazcım değilsin. Ve ... sevişmedik." Kelimeleri dikkatle . İçimi öyle bir rahatlama kapladı ki ter içinde kaldım. "Senin taşralı Amerikan standartlarına göre," diye ekledi.

Ve küçük bir hava patlamasıyla gitmişti. *Senin taşralı Amerikan standartlarına göre mi?* Bu da ne demek oluyor? Ellerini üzerimde gezdirdiğini hatırladım. Dilini . . . Yorganı başımın üzerine çektim ve yastıklara gömüldüm. *Oh, kahretsin.* Cehenneme gidiyordum.

Ve Beast hala ortada yoktu. İğneleyici bir yorum yok. Zihnimde bir pençe izi, vicdanımda bir pençe sızısı ya da sinsi, doygun bir mutluluk yoktu. Sadece içimde bir boşluk vardı. Ama bir rüya vardı. Mağara rüyasını hatırladım. *Canavar mı?* Cevap vermedi.

Molly ile Evangelina'nın nerede olduğunu -hâlâ bilinmiyor- ve yaralı kız kardeşlerinin sağlığını -hızla iyileşiyor- ve Derek ile de diğer her şeyin güvenlik durumunu kontrol ettikten sonra, günün geri kalanında yatakta kaldım, güç topladım, oda servisi sipariş ettim, köşede televizyon açıktı -akılsız oyun , akılsız talk showlar, akılsız kalmaya çalışıyordum, böylece Beast'in gittiğini ya da onu hissedemeyeceğim kadar derine gömüldüğünü hatırlamak zorunda kalmıyordum. Böylece Grégoire'ı ve onun yetenekli ağzını hatırlamak zorunda kalmıyordum. Kokusu çarşaflarımdayken ve vücudum aşırı duyarlıyken, her sinirim bir keman teli gibi titrerken bunu yapmak zordu. Eğer Beast olsaydı, mırıldanıyor olurdu. Ama değildi. Beast'e duyduğum ihtiyaç ve arzusun anısı her kalp atışımda içimde titreşiyor, her sinir ucu kıvılcımlanıyordu, o kadar hassastım ki acı ve zevk arasında bıçak sırtında gitmek gibiydi. Grégoire'ı aramamak için oda servisi sipariş ettim - menüdeki tüm et ve deniz ürünleri yemeklerini ve sadece benim için hazırladıkları birkaç tanesini ve dört demlik çay. Her siparişi, çok iyi bahşış verdiğim mutlu bir Hispanik adam getirdi. Gücümü yeniden kazandığım için bugün bir haftalık bahşış alıyordu. İyileşmek için yer değiştiremediğimde neredeyse ölmek üzereydim.

Akşam yedide, sonbaharın ilk güneş batarken cep telefonum çaldı. Arayan Rick'ti. Suçluluk duygusu içimde şimşek gibi çaktı. Telefonu açtım, "Rick."

"Yardım edin," diye inledi bir ses. *Rick. Acı içinde.*

Bacaklarımı yere doğru salladım. "Ne oldu?" Arka planda bir ses ve hücrenin bir şeye çarpma sesini duydum. Adını söylemeye başladım ama açık hava dalgaları üzerinden Kemnebi'nin sesini duydum, kendini beğenmiş ve memnun. "Ay dolunay. Senin canavar doğanı çağırıyor."

Bu gece mi? Grégoire'la her ne olduysam, o kadar ... olmama şaşmamalı. Dolunay ve seks

Beast like- *Beast* . . . ? Cevap vermedi.

"Değişmeye çalışmaya devam edeceksiniz ama başarılı olamayacaksınız. Hayatta kalamayacaksınız. Benim yardımım olmadan olmaz." Rick çığlık attı. Telefon kapandı.

Beast haklıydı, Kemnebi onun itaatine saygı göstermeyecekti, o kedi postuna bürünmüş bir insandı. Kem-kedi Rick'in ölmesini istiyordu. Ormanda bir yerlerde olmalı. Bu çok yardımcı oldu.

Giysilerimi giydim, yürüyüş ayakkabılarıma, sırt çantama ve silahlarıma dikkat ettim. Birisi geri almış ve temizlemişti; silahlarımdaki ve gümüş bıçaklarımdaki kanı parlatmıştı. Giyinirken aradım. Bruiser cevap verdi, sesinde sıcaklık . "Jane! Nasılsın-"

"Peki," diye araya girdim. "Üç şey var. Birincisi, bu gece bir müzakere olmayacak. Shaddock ona büyü yapan cadıyla birlikte kaçıyor, bu yüzden Grégoire bu gece izin alabilir. Tekrar. İki, Pigeon Nehri'nin yukarısındaki Big Creek Ulusal Parkı'nda olduğunu varsayarsak, sana gönderdiğim numaranın GPS konumuna ihtiyacım var. Üç, Leo'nun Grégoire'a beni helikopterle oraya göndermesini emretmesini istiyorum."

"Bir dakika." Tuşların vurulduğunu duydum ve dedi ki, "Evet, çağrı şu dağdan geldi. Size bölgenin topo haritasını gönderiyorum. Yarım saat içinde orada olacaksınız. Helikopterle otel pistinde buluşun. Görüşme iptal edildi ve tüm katılımcılar bilgilendirildi."

Brandon cep telefonunu açtığında ben telefonu kapatıp ortak alana açılan kapıdan içeri daldım. "Nereye gitmek istiyor?" dedi. B-İkizleri hızlandırıp helikopter pistine doğru koşarken konuşarak Derek'i aradım ve onu bu gece için güvenlikten sorumlu tuttum.

Brandon, Grégoire'ın helikopterine güç verdi. Motorun tiz sesinden Brian'la ikisinin de kalifiye pilotlar olduğunu ve ustaları Grégoire'ın uçmayı çok sevdiğini öğrendim. Ölüm arzusu olan bir vampir. Anlaşıldı. Kanatları olmayan ve süzülme gücü bulunmayan dayanıksız bir cam, hava (ve belki yarım kilo çelik) mekanizmasıyla uçmak için bir ölümsüzün bile deli olması gerekirdi. Eğer kırılırsa, bir kaya gibi düşerdi. Beast helikoptere binmeyi reddetmişti. Kalbim sıkıştı. Benimle savaşıyordu.

B-İkizlere göre, güç verip kontrol listesini tamamlarken gevezelik eden helikopter yenilenmiş bir Vietnam Dönemi Bell Huey'iydiDört sabit koltuğu ve daha fazlası için donanımı, ağır silahları ve vampir seyahatine uygun karartma pencereleri vardı. Sanki umurumdaydı. Tek ilgilendiğim jet motoru, şasinin altına asılmış işlevsel silahlar ve kızılötesi takip cihazı ile lazer algılama sinyalcileriydi. Kem'i takip edip bir füzeyle vurmam gerekirse diye. Motorun sesi arttıkça dişlerimi sıkıyor, uygun yerlerde başımı sallıyor ve metinlerimi bitiriyordum.

Son anda, örtülü bir şekil helikoptere atladı ve yan kapıyı kapattı. Ben karanlık şekle bakarken helikopterin sesi yükseldi, telefonumu unutmuştum, bir elim silahımın üzerindeydi. Kokladım. Vampir kokusu. Grégoire. Vampir seyahat kıyafetleri giymişti; kat kat cüppeler, sıkı dokunmuş eldivenler, botlar ve göz deliklerine siyah cam dikilmiş tam yüzlü bir kızak. Ona başımı salladım. O da başıyla selam verdi, ya da bir vampir bu kıyafetle ne kadar asil olabilirse o kadar asil. Yere hasır bir piknik sepeti koydu. Vampir katilimi bıraktım ve listemdeki herkese istek mesajı atarak işime geri döndüm. Derek'e Grégoire'ın benimle olduğuna dair kısa bir not gönderdim.

Gün batımına doğru ilerlerken et severler için hazırladığım açık büfe boğazımda düğümlendi. Yağmur durmuştu, bulutlar dağılıyordu, batı gökyüzünde altın rengi parlıyordu ama mevsimsiz soğuk geri gelmişti ve hava buz gibiydi. İnce, nemli havada ama en azından botlarım doğru ayaktaydı ve Kemnebi'nin Rick'i öldürmeye çalışması benim de Kem'i öldürmek zorunda kalmam ihtimaline karşı yarısından fazlası gümüş kurşun olan bol miktarda cephanem vardı.

Helikopter gökyüzüne doğru yaklaştı. Uçan makinelerden nefret eden Beast hiçbir şey söylemedi.

Kamp alanına yarım saatten kısa bir sürede vardık ve özellikle Yukarı Büyük Dere'ye girmeye çalışan yürüyüşçüleri, kampçıları ve aptal kürekçileri tahliye etmek için kullanılan yepyeni bir helikopter pistine indik

tehlikeli hava. İzin beklemeden helikopterden atladım, vınlayan kanatların altına girdim ve dağdan aşağıya koşmaya başladım. Su, uzun ağaçların yapraklarından büyük, yavaş damlalar halinde düşüyor ve elbiselerime çarpan ağır, buzbir yumrukla yere iniyordu. Dağın aşağısında ve bir yerden bir köpek uludu, ben koştukça çılgın sesi azaldı. Helikopter güçlendi ve havalandı, tam geçerek yol aldı, bıçakların gümbürtüsü dev bir kuşun hızlı kalp atışları gibiydi. Rick'i hayatta tutmak için ihtiyacım olan yardımı umuduyla bir iyilik daha yapmaya gidiyordu.

GPS'im beni aşağıya, aşağıya, patikadan sık çalılıklara ve alacakaranlık ışığa götürdü. Hiçbir şey göremiyordum ve çılgınca koşuşturmamı yavaşlatmak zorunda kaldım. Eğer Kem beni öldürmeyi ve bunu bir kaza gibi göstermeyi planlıyorsa, bu mükemmel bir yoldu. Dik bir aşağı düşebilir ve dibinde parçalanabilirdim. Ama ileride, ağaçların bir kamp ateşi parlıyordu. Ona doğru koştum, bir defne çalılığından açık bir alana fırladım ve Rick'i alevlerin önünde gümüş folyo, ısı tutucu, kurtarma battaniyesi üzerinde çıplak ve ter içinde yatarken buldum. Kayarak durdum. Sırtı acı içinde kamburlaşmış, her kası belirginleşmiş, altında ter birikmişti. Yüzü şiddetli bir acıyla gerilmişti, insan dişleri, değişen ışıktaki bembeyazdı.

Kemnebi bir kamp sandalyesine uzanmış, parmaklarından bir bira sarkıyordu. Boşlar arkasına atılmış ve yere saçılmıştı, dizinin dibinde açık bir soğutucu vardı. Sabit bir gülümsemeyle Rick'e bakıyordu. Birayı boşaltıp şişeyi omzunun üzerinden fırlatırken gülümsemesi hiç değişmedi. Şişe cınlıyarak yere düştü. "Bu kutlu gecede, düşmanımın ölümünü izlemek için burada toplandık," dedi.

Sarhoş lider sandalyesinden yuvarlanana kadar hareket ettiğimin farkında değildim. Acı dolu bir viyaklamayla yere düştü ve ben de onu tekmeledim, vücudu öfkemin kızıl sisi içinde bulanıklaşmıştı. "Rick LaFleur bu gece ölmeyecek, çünkü ölürse seni ben öldürürüm." Birden elimde o güzel kırmızı kabızalı .380'lerden biri belirdi ve Kem'in dizine yakın mesafeden ateş ettim. Çılgılık attı. "Bu sadece o ölürse sana neler yapacağımın bir örneği."

"Bu gümüş! Beni vurdun!" diye bağırdı.

"Evet." Sırt çantamı yere attım, dizlerimin üzerine ve Kem'in bileğine gümüş kaplama bir kelepçe geçirdim. Bir çırpıda uzun bir ip çıkardım ve en yakındaki ağaca bağladım. "Gümüş, yükseldiğinde ay ışığı seni bile iyileşmek için şekil değiştirmeni engelleyecektir. Ama Rick'e yardım edersen, diz eklemindeki yuvarlağı kesmeyi düşüneceğim, böylece yer . Sana kalmış."

Bana bağırdı, ana dilinde küfürler ettiğinden emindim. Silahı kılıfına soktum ve Rick'in yanına gidip diz çöktüm, daha önce fark etmediğim bir giysi yığınına kenara çektim. Kem'in elinden gelse beni bildiğimden, ona sırtımı dönmemek için vücudumu belli açıda tuttum. "Ben buradayım Rick. Seni bırakmayacağım. Ve sen değiştiğinde o seni öldürmeyecek."

İnledi ama elimi kavradı. Bu hareket omzundaki dövmeleleri ortaya çıkardı; kurtadamlar tarafından parçalanmış kedilerin ve dağların yara izli ve çıkıntılı dövmeleleri. Vaşak ve dağ aslanının altın gözleri, ateş ışığında parlayan zeytin teninde parıldıyordu. Sıcak, yakıcı görünüyorlardı; birine dokundum ve elimi geri çektim. Haşlanma. Derisine yapılan büyü bir taş kadar pürüzsüzdü, parlayan küreler altın parçaları gibi parlaktı, sakat kediler beni izliyordu.

Bir kez daha kader hissine kapıldım, sanki yukarıda biri birlikte olmamızı planlamıştı ama bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. Rick tekrar çılgılık attı, eli benimkini büküyordu, öyle sert kavramıştı ki kemiklerim sızladı. Kemnebi'nin taleplerini ve sonunda yalvarışlarını görmezden gelerek tutundum ama vücudumu onu görebileceğim şekilde açılı tuttum.

Su yoktu ama Rick'in derisinden akan kaygan, yağlı terin yerini alacak bir şeye ihtiyacı vardı. Susuzluktan ölüyordu. Krampları hafiflediğinde ona Kem'in üç birasını getirdim ve birini açıp dudaklarına götürdüm. Vites değiştirmeye çalışan birine alkolün ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsi bu kadardı.

Ben içtim. Minnetle içti. Bir kramp daha girdi. Çığlık attı ve sırtını kamburlaştırdı. geçen şimşegi izlemek gibiydi. Kedilerinin altın gözleri parlıyordu, yan tarafına, gölgeye doğru savrulduğunda bile. Büyü. Onu bu formda tutan büyü.

Spazmları her hafıflediğinde, onu daha fazla birayla besledim. Bir keresinde ateş için odun topladım. Zaman geçti. Uzun bir zaman gibi geldi. Saatler. Ay gökyüzünde yükseldi, parlak beyaz, neredeyse mükemmel bir şekilde yuvarlak, sadece bulutların dağılmasıyla gölgelendi. Kem de acı içinde solumaya başlamıştı. Rick'in işkencesinin tadına bakmaya başlamıştı, dizindeki gümüş ve bileğindeki kelepçeyle yer değiştiremiyordu. Bana İngilizce ve Fransızca'nın yanı sıra ana dilinin akıcı heceleriyle uzun uzun küfretti.

Brandon ve Brian ellerinde çeşitli çantalarla çalılıkların arasından geçerken başımı kaldırdım. Yüzümdeki çıplak umudu görebildiklerini biliyordum. Ama Grégoire arkalarındaki defnelikten tek başına çıktı, yaşlı vampir artık seyahat kıyafetleriyle örtülü değildi. Ütülü kot pantolon, bin dolarlık yürüyüş botları ve ağır pamuklu bir iş altına ipek bir gömlek giymişti. Sarı saçları küçük bir kuyruk şeklinde arkadan bağlanmıştı. L.L. Bean katalog çekimi için sete çıkmış bir erkek modele benziyordu, açık hava adamı olmaya çalışan bir metroseksüel. Ve bu gece ihtiyacım olan kişi o değildi. Vampir Rick'in yanında diz çökmüş, onu bir doktor gibi incelerken benim nefesim kesildi ve gözlerim yaşlarla doldu. *Gelmeyi reddetti.*

Uzun kalp atışlarından sonra Koca Evan defne çalılığından çıktı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Ameliyat Kılığına Girmiş Kasaplık

Umut kurşun gibi içime saplandı, yakıcı ve sıcaktı. Koca Evan kaşlarını çatarak bana baktı. Molly'nin hayatını kurtarmıştım, belki de tüm ailenin ve cadılar meclisinin hayatını kurtarmıştım ama bu beni sevmesi için yeterli değildi, hele de kanlı elması Kötü Evie'ye sonra. Buradaydı çünkü aksi takdirde Molly gelirdi. Evan bir daha asla karısının benimle tehlikeye girmesine izin vermezdi, bu yüzden isteğimi karısına değil ona göndermiştim.

Rick tekrar çığlık attı, sesi uğultuluydu, uzuvları bükülüyor ve karın kasları dalgalanıyordu. Nefes nefese, "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrarlayarak yardım istedi, acıdan kurtulmak için yalvardı. Koca Evan'ın yüzü yumuşadı ve dudakları gerildi, sanki kendisiyle savaşıyordu, öfke ve sert yargıya karşı isteksiz bir merhamet. Cadı dudaklarını büzdü ve nefesinin altından bir şeyler söyledi. Ama işe koyuldu.

İkizlerden iki kutu aldı ve adamları yoldan çekti. Rick'in yanında diz çöktü ve onları yerde açarak dikkatle incelediği üflemleri çalgıları ortaya çıkardı. Koca Evan kutulardan tahta bir flüt çıkardı, Rick'in yanında yere ve çalmaya başladı. O bir hava cadısıydı, gücü ses olarak havada dolaşıyordu. Yumuşak notalar açıklığı doldurdu, melodide büyü vardı. Rick'in spazmları anında . Nefes nefese kalarak cenin pozisyonunda kıvrıldı. Birkaç dakika sonra Rick gevşeyerek topal bir kütleye dönüştü.

İkizlerden biri yün bir battaniye açtı ve Rick'in üzerini örttü. Başka bir ikiz üzerine daha fazla odun koydu, odunlar çatırdadı ve havaya kıvılcımlar saçtı. Evan oynamaya devam etti.

birlikte Kemnebi bile rahatladı, kedicik yüzünde nefretle bana . Ona sıırıttım ve hatırlatmak için işaret parmağımla silahıma vurdum.

İkizler kendileri ve efendileri için sandalyeler açtılar ve sanki bir gösteri için gelmişler gibi bir piknik ve birkaç şişe şarap getirdiler. Şikayet edecek değildim. Beni buraya getirmişler, sonra da Koca Evan'ı almışlardı. Hatta belki de onu gelmeye ikna etmişlerdi.

Grégoire bana bir kadeh şarap uzattı. Kafam karışmıştı, kadehi aldım ve Rick'i işaret eden parmağını takip ettim. *Ah. Benim için değil.* Narin, kristal dudaklarına götürdüm. Rick içti, tekrar iç çekti ve gözlerini kapadı. Bundan sonra gece yavaş geçti. Rick'in yanından sadece ormanın derinliklerinde rahatlamak ve -kendimi suçlu hissettiğim için- Kemnebi'nin dizindeki kurşunu çıkarmak için ayrıldım. Eklemim hemen üstüne nişan ve yassılaştırmış kurşunu kolayca elle muayene edebildim. Uyluğunun iç tarafında bir çıban oluşturmuştu, bu da ameliyat süsü verilmiş kasaplığı kolaylaştırıyordu. Onu kesmek için gümüşlü bir bıçak yerine çelik kullandım - kendimi gönüllü hissediyordum. Kem uzun ve yüksek sesle çığlık attı, yarı kedi, yarı insan sesi çıkardı ve eğer acısının işareti bana zevk veriyorsa, bunu yüzümden uzak tuttum. Hayatımda ilk kez kendimi tamamen insan dışı hissediyordum. Ve yine de Beast gitmişti. Tamamen yalnızdım.

Kanlı gümüş yuvarlağı cebime soktum ve gümüş kelepçeyi çıkardım. Dolunayın gücüyle Kem anında şekil değiştirdi, siyah kürkü filizlenirken gri enerjiler formunun üzerinde oynasıyordu. Kemikleri kuru çubuklar gibi kırıldı ve vücudu değiştikçe yeniden şekillendi, artık mermi gittiğine göre gümüş zehirlenmesini iyileştirebilirdi. Tamamen kedi olduğu anda ve o kendini toparlayıp uzaklaşmadan önce arka bacağındaki kelepçeyi taktım. Kedicik görüş alanımdan çıkmıyordu. Avlanmıyordu da. Aç kalacaktı. Sıçrayarak uzaklaştım.

Altın yeşili gözler karanlığın içinden bana baktı. Kem-kedi dişlerini göstererek hırladı ve ölümümü vaat . "Sıraya gir," dedim, ondan uzaklaşarak. Rick'in elini tekrar tuttum.

Evan'ın iri parmakları flütün üzerinde garip bir şekilde narindi, senkoplu, neredeyse düzensiz bir ritimle hareket ediyordu, ancak dudakları ağızlığın üzerinde gevşemişken organik ve eriyen bir ritimdi. Müzik sadece Evan'ın içmesi ve dinlenmesi için verilen kısa aralarla devam etti, tonlar alçak ve eritici, berrak, kristalize ve kasvetliydi. Uzun saatler sonra, şafak yaklaştığında, notaların büyüünün değiştiğini hissettim, ekşi ve baharatlı bir şeye dönüştüklerini kokladım. Artık sakinleştirici bir ses değil, kederli melodi değişti ve hızlandı ve Koca Evan'ın Rick'in acısını durdurmanın ötesinde bir şey yapmaya çalıştığını fark ettim. Gözleri battaniyenin altındaki tümsekteydi ve Rick yuvarlanarak Evan'a odaklandı. İki adam sanki yeni tanışmış savaşçılar gibi birbirlerinin güçlü ve zayıf yanlarını değerlendiren bakışlar atıyorlardı.

Rick doğrulup oturdu, battaniye kucağında toplanmak üzere düştü. Göğüs ve kol kasları gölgeler arasında sertçe belirginleşmişti; siyah saçları geçen saatler içinde kurumuş, kaskatı kesilmişti; sakalları , kaba ve dağınıktı. Ve o hâlâ tanıdığım en güzel adamdı. Elini benimkinden çekti ve onun sıcaklığından mahrum kalan avucum soğuğu hissetti.

Müzik durdu. Evan flütü kucağına koydu ve şöyle dedi: "Sanırım derine işlenmiş büyüyü çözdüm. Bunun için nasıl bir karşı büyü melodisi yapabileceğimi bulmuş olabilirim. Acıyı ya da ay çağrısını durduramaz ama her ikisini de kontrol edilebilir seviyelerde tutabilir. Eğer işe yararsa, bir CD hazırlayabilirim ve onu bir müzik çalara yükleyip yanınızda taşıyabilirsiniz. Dolunay sırasında bütün gece çalmanız gerekecek."

"Peki ya işe yaramazsa?" Rick çığlık atmaktan sesi kısalmış bir halde sordu. "Yarın gece çıldırabilirsin."

Rick kıkırdadı, sesi öfke, kendinden nefret etme ve boyun eğmeyi yansıtıyordu. "Bu senaryoda sevimli olacak ne var ki? Devam et," dedi. Onu durdurmak için elimi kaldırdım ama Koca Evan flütü dudaklarına götürdü ve çalmaya başladı. Notalar akıldan çıkmıyordu, gamlar arasında yükselip alçalıyordu, kısmen çingene, kısmen batı Hint-Hopi belki kısmen kabile Afrikası, kısmen Orta Doğu. Rick'in gözleri parlamaya başladı, soluk kehribar rengi bir ışık. Notalar cızırdıyordu. Rick homurdandı. Bir bi

Bacaklarımda ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. Rick bana baktı ve dudaklarını geriye çekerek insan dişlerini ortaya çıkardı, ama bu hareket saf kedi idi. Gözleri altın renginde parlıyor, omzundaki altın küreler . Müzik alçaldı ve hırıltı , tamamen kayboldu. Rick'in gözleri Fransız siyahına döndü.

Şarkının büyüü benimde bir sevgilinin parmakları gibi dans ediyordu, dokunuş tüy kadar hafif, düşen gül yaprakları kadar narin ama elektrik ve güç doluydu. İçimde derinlerde bir yerde bir hareket hissettim, pençelerin taş üzerindeki belli belirsiz tıktırtısını. Tedirgin edici bir ses. Rick'ten uzaklaştım. Şarkı çalmaya devam etti ama Canavar'ı tekrar hissetmedim.

Bir saat sonra melodi sona erdi ve Rick, Koca Evan'a gülümsedi. Her iki adam da yorgun, uykulu garip bir şekilde memnun görünüyordu. "Teşekkür ," diye nefes aldı Rick.

"Bana teşekkür etme," dedi Evan. "Senin sivri kafalıya teşekkür et. Dövmelerin için bir karşı büyü bulursam bana yıllık maaş teklif etti. Çocuklarımdan artık bir üniversite fonu var."

Başımı yavaşça çevirdim ve Grégoire'ın gözlerini üzerimde buldum. Mavi bakışları iyileşmemin anısını taşıyordu. Yatakta benimle geçirdiği zamanın anısı. Hatırası... Dudakları kıvrıldı, çocuksu yüzü saf neşeye benzer bir şeye dönüştü. *Oh. Lanet olsun.* "Ben satın alınamam," dedim kararlı bir şekilde, meydan okuyarak.

"Yapabileceğinizi düşünmemiştim, *mon coeur.*"

Rick bir ileri bir geri baktı. "Bir şey mi kaçırdım?" Cevap vermedim. "Güneş doğmak üzere," dedi Grégoire, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

İkizler çantalarını toplamaya başladılar, Koca Evan ayağa kalktı, melodisindeki ve parmaklarındaki tüm zarafet kaybolmuştu. Grégoire, sandalyesinde uzanmış, hala beni izliyordu, bakışlarını

hissedebiliyordum.

Gözlerimi Rick'in kedi gibi güzelliğinden ayırmadım. "Giyinmene yardım edeyim."

Rick'i karanlıkta kamp alanındaki çadır alanına yürüttüm, Kem yanımda, tasmayla takip ediyordu. Kedi beni bir kez tırmalamaya ve iki kez de kaçmaya çalıştı ama tasma ve gümüş kelepçesinin tıkırtısı iyi davranmasını sağlamaya yetti. Afrika'daki besin zincirinin en tepesinde olabilirdi ama birçok açıdan benden daha insandı. Bu gece ikimize de bunu kanıtlamıştı.

Kamp alanında, kafesindeki beyaz kurdu gördüm. Fire Truck'ı tamamen unutmuştum ve uluduğunu duyduğum köpeğin o olup olmadığını merak ettim. Kem-cat'in ipini çektim; kesik gözlerini bana çevirdi ve tısladı, onu vurur gibi yaptım ve kontrolün kimde olduğunu hatırlatmak için parmağımın ucuyla üfledim. Öfkeyle oturdu ve ön patilerini tımar etmeye başladı. Rick'i kendime çektim, vücudundaki yorgunluğu hissediyordum, ince bir titreme onu . "Yemek ye. Bol bol su iç." Gümüş kurşunla dolu silahı ona verdim. "Kem-cat seni yemeye çalışırsa vur." Kedi ikimizi de görmezden geldi, bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. "Bu gece seni kontrol edeceğim."

"Büyü şarkısını bu sabah sana göndereceğim." Koca Evan'ın ay ışığında arkamda durduğunu görmek için irkildim. Bizi takip ettiğini duymamıştım. Hatta hiç duymamıştım. Şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibiydi ya da belki de sadece inci gibi beyazlarını görmemi istiyordu. "Hadi Yellowrock. Dişlek ve yemekleri bizi ."

Sessizce Rick'e sarıldım ve Koca Evan'ı patikada bir aşağı bir yukarı, çoğunlukla da yeni iniş alanına kadar takip ettim. Koca Evan'ın ön bahçesine kadar gürültülü bir yolculuk yaptık ve ancak onun serbest kalıp evine doğru atlamasına yetecek kadar uzun bir süre sonra yere indik. Molly ve Angelina kapıda duruyordu ve Angie Baby'nin dudaklarının verandanın ışığında kıpırdadığını seçebiliyordum. "Jane Teyze ile helikoptere binmek istiyorum!" Havalandığımızda elimi fûme cama dayayarak el salladım. Şafak söktükten sonra tek başıma yatağıma ulaştım ve tamamen giyinik, kemiklerim ağrıyacak kadar yorgun bir halde uykuya daldım.

Gün batımından bir saat sonra telefonumun uğultusuyla uyandım. Gelen mesajların sayısına epeydir çalışıyordu. Molly aramıştı, Bruiser, Rick, Derek ve diğerleri de öyle. Shaddock'un kanlı hizmetkârı ve avukatı Adelaide Mooney birkaç mesaj ve kısa ve öz bir mesaj bırakmıştı: BENİ ARA.

İşle ilgili meseleler beklemede olsa da, önce Molly'yi geri aradım ve Evangelina'yı sordum. "Onu takip etmeye çalışıyoruz," dedi Mol, sesi yorgun ve solgun çıkıyordu. "Elinde bir şey var. Onu saklamak, bir büyü ya da kan-elmas. Bilmiyoruz. Ama güneş battıktan sonra elimizden her şeyi yapacağız. Dolunayın altında bir çember oluşturup onu bu şekilde takip etmeye çalışacağız."

"Özür dilerim Molly," dedim.

"Senin hatan değil, Koca Kedi. Senin hiç suçun yok."

Rahatsız bir şekilde daha az acı verici bir konu bulmaya çalıştım ve "Bugün çek teslim edildi mi?" diye sordum. Mol kıkırdadı, sesi rahatlamış gibiydi. "Evet. Kurye servisi aracılığıyla bir kasa çekti. Ve

Büyük Evan bana bundan sizin sorumlu olduğunuzu söyledi. Teşekkür ."

Ağzımda yarım bir gülümseme belirdi ve ruh halim hafıfledi. "İyi bir şey için bana kredi mi verdi? Bu bir ilk."

Hafifçe güldü, "Evet, öyle. Kız kardeşlerim ve ben Evangelina'yı bulmaya çalışırken o bütün gün yeni garajın üstündeki erkek mağarasında Rick için bir müzik büyüğü üzerinde çalışıyor, belirli notalar üzerinde çalışıyor, onu kaydediyor. Hmm?" dedi ağzını telefondan çekerek. "Gitmem gerek Jane. Bir şeyler bulmuş olabiliriz."

"Bana ihtiyacın olduğunda ara. Onu köşeye sıkıştırdığında orada olacağım." "Teşekkürler, Koca Kedi. Ama bu senin kavgan değil."

"Evangelina onu benim yaptı, Mol. Ara."

"Tamam. Sonra görüşürüz o zaman."

Telefon .

Cep telefonunu tutarak zihnimden seslendim, *Beast? Konuş benimle*. Pençelerini duymuştum, anılarından birini görmüştüm ama şimdilik sadece mağaraların ve karanlığın yankılanan sessizliği vardı. Keder içimde kabardı, boşluktan dışarı aktı. Onu . Yapacak işlerim vardı.

Evangelina'nın dosyasını çıkardım ve onunla ilgili her numarayı aramaya başladım, umarım bir şey : cep telefonu, ev, kafe, aktar dükkânı. Hiç cevap vermedi ama her birine aynı yalan mesajı bıraktım. "Evangelina Everhart Stone. Leo bu gece Asheville'de, sadece bir geceliğine, Regal Imperial Hotel'de kalıyor. istiyorsan, gelip al." Yerine yerleşmesinin birkaç saat alacağını ve baş dişi kafalı yeminin peşinden geleceğini ve geldiğinde hazır olacağımı düşündüm. Leo'nun zaten üç gece içinde özel Learjet'ile pazarlığı sonuçlandırmak için burada olması bekleniyordu. Elbette, henüz müzakere , ki Leo'nun gözündeki bu benim hatamdı.

Kurşunu ısırdım ve Derek'i geri aradım. O daha açılış salvosunu , "Otuz dakika içinde lobide buluşalım. Konuşmamız gerek." dedim. Aramayı sonlandırdım. *Aferin Jane*. Listemde bir sonraki Rickti ve onun sesli mesajını aldım. Hayal kırıklığı içime çöktü ama mesaj bıraktım. ". Ara, tamam mı?" Bir sonraki aramam Bruiser'a oldu.

"Jane," dedi, sesi her zamankinden çok daha az sıcak . "Leo, Grégoire'ın gün batımından önce uçmasına izin anlıyor. Hiçbir çevre savunması olmadan ve sadece iki korumayla ormanda oturmasına izin . Ve güneş doğduktan sonra otele döndüğünü de."

"Evet," dedim. "Çok eğlendi. Leo, Grégoire'ı yakalayıp otel odasında bağlamamı isteseydi, sözleşmemizi buna göre yapardı. Başka bir şey var mı? Yok mu?" Telefonu , kendimi tatmin olmuş ve çok hırçın hissediyordum. Az önce Güneydoğu ABD'nin alfa yalakasının birincil kan hizmetkârını susturmuştum.

Telefonum tekrar çaldı ve Bruiser benden önce davranarak şöyle dedi: "Asheville'de, Regal Imperial Hotel'in Evening Light Penthouse Süiti'ndeyiz. Efendim dün geceki aramanızdan ve sizin ve filizin *kişisel bir iş için* ortadan kaybolmanızdan dolayı çok rahatsız oldu. Gün batımında Leo' katılacaksınız." Telefon görüşmesi sona erdi.

Leo burada mıydı? *Kahretsin!* Onu Evangelina için yem olarak kullanmadan önce bunu bilmek güzel olurdu. Altmış saniye önce falan. Kötü Evie'yi geri arayıp gelmemesini söylemek için biraz geç kalmıştım. Yüzümü ovuşturdum. Küçük tek kişilik oyunum buraya kadarmış. Benim *kişisel işim* Leo'yu New Orleans'tan buraya kadar koşturmuştu, hem de benim tarafımdan tehlikeye atılmak için.

Derek'e Leo hakkında bir mesaj gönderdim ve onu Evangelina'ya karşı tetikte olması konusunda uyardım-ön tarafta, isyan karşıtı teçhizatla dolu, Alfa Bir pozisyonunda ekstra korumalar. Leo'nun kasabada olduğunu zaten biliyorsa, bir ineği olabilirdi.

Son olarak, kirli, terli, uyumsuz, buruşuk kıyafetlerimi çıkarırken Adelaide Mooney'i aradım. Tiz sesiyle kendini tanıttı ve de "Ben Jane Yellowrock. Lincoln Shaddock'tan haber aldınız mı?"

"Evet, Jane, . Görünüşe göre o cadıyla birlikte."

Vampir, yine kanlı elması olan Evangelina'yla birlikte ortadan kaybolmuştu. isteklerini yerine getirmesini sağlayacak güce sahipti. Ayrıca iblise de erişimi vardı. Ve Leo'yu öldürdükten sonra olacaktı. "Leo şehirde."

"Burada mı?" Sesi endişe doluydu. "Ama anlaşmalar bitmedi-"

"Cehenneme kadar yolları var Adelaide. En iyi senaryo kesinlikle kurtarma. Lincoln'ü sağ salim geri getirebilirsem, daha fazla zaman için pazarlık yapabilirsin. Lincoln'ün zincire vurulmuş soyuyla ilgili harika siciline dayanarak fazladan bir on yıl iste."

"Peki ya en kötü senaryo?"

"Evangelina'yı bulacağım ve patronuna kazık atacacağım."

Bir klik sesi duydum ve hücreden başka bir ses geldi, deli gibi tükürüyordu. "Eğer efendimi öldürürsen, kafanı keser ve köpeklerime yediririm." Bu Dacy'ydi, Adelaide'in annesi. Telefon görüşmesi kesildi. Karanlık çökmeden Lincoln Shaddock ve Evangelina'yı bulmalıydım.

Öfke ve adrenalin her kalp atışında içime işliyordu, kendimi duşa attım, giyindim, birkaç bıçak yerleştirdim, güzel tabancaları kılıfına soktum ve sadece on dakika lobiye yöneldim. Merdivenlerden inerken Reach'i aradım ve ona ihtiyacım olan ek bilgileri ihtiyacım olan tüm insanları söyledim. Bu gidişle Leo onu zengin edecekti.

Derek lobinin dışındaki gölgeli bir oyukta geçit töreninde duruyordu. Ona doğru yaklaştım ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırarak durdum. Bir an bocaladı ve sonra sordu: "Bana ne olduğunu söyleyecek misin, Kızılderili Prenses?"

"Ne fark ki. Benim param da dişlekler kadar iyi harcanıyor."

"Belki de yalakalarla çalışmak daha kolaydır çünkü ne olduklarını biliyorum. Hiçbir şey saklamıyorlar."

"Evet. Çok şeffaflar. Ve anlaşılması kolay. Ve nazik. Ve barışseverler."

Derek homurdandı, koyu tenli yüzünde ironik bir eğlence parladı ve bir gölge gibi kayboldu. "Güven iki yönlü bir yoldur, Legs."

Belli etmedim ama damarlarımda bir sıcaklık dolaşıyordu. Son zamanlarda bana hiçbir lakabımla hitap etmemişti ve birkaç saniye içinde iki lakap kullanmıştı. Eşitlik , değil mi? "Sen bana tüm kirli sırlarını ben de sana tüm kirli sırlarımı anlatırım. Irak ve Afganistan'da Sam Amca için yaptıklarından başlayarak."

"İç Güvenlik tarafından onaylanan bir ifşa etmeme beyanı imzaladım." "Ve ben onurluyum."

Derek bunu düşündü. Uzun sonra, sanki yakınlaşmak ister gibi elini uzattı. Elini tuttum ve bir kez sıkıca tokalaştık. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, sesi mırıltılıydı. Bu düşünceyle içime bir acı saplandı, bastırdığım bir acı. Canavar gitmemişti. Gitmiş olamazdı. Pençelerinin taş üzerindeki hatırlanan, zayıf sesi bana umut verdi.

"Onur, ha?" Cevap vermeyince gömleğini düzeltti ve konuşmaya başladı ama omzumun üzerinden baktı. Görebilmek için yanına yaklaştım. Asansörün sesi duyuldu. İnsan ve vampir kokuları lobiye yayıldı. İkizler. Bruiser. Grégoire. Ve Leo.

Güvenlik ekibinin pozisyonunu kontrol ettim, gece ön camları karartıyordu ve "Çocuklar mı?" diye sordum.

"Çevik kuvvet teçhizatını toplayın ve Alfa Bir'e hareket edin. Beş dakikaya daha ihtiyacımız var." Bu da bir geciktirme taktiğine ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Asansör kapılarına doğru ilerledim ve "Leo." dedim.

Elimi sıkıkmak için elini uzattı ve iş sağ elimi bağlamak istemesem de, bu utanç verici bir kabalık yapmadan kurtulabileceğim bir şey değildi. Mikrofona vurdum ve "Derek, sıra sende." dedim.

Kulaklığıma, "Emir komuta bende," dedi.

Uzatılan ve tutulan el arasında rahatsız edici bir boşluk olduğu gerçeğini görmezden gelerek Leo'nun elini tuttum. "Dikkatimi çekti de," dedi, "bu görüşmede yaşadığınız zorluklara gereksiz yere katkıda bulunmuşum, *İnfazcım*."

Hay aksi. İnfazcı. *Yine de bununla uğraşmak zorundaydım.* "Ummm, hunh?" diye sordum. Bu göz kamaştırıcı geri dönüş için kendimi tekmeleyebilirdim.

"Evangelina'yı şehrimden sürdürüğümde, onun benim primo'm George'u hecelediğini bilmiyordum ve

Belki ben bile." Buna söyleyecek bir şey bulamayınca Bruiser'a, yani yukarıda bahsi geçen primo'ya baktım. Cevap vermeyince Leo'nun dudakları büküldü ve elimi bıraktı. "Bu bir özürdü, Jane

Farkına vardı. "Evet, tabii. Um, teşekkürler. Sorun değil." Bruiser'a tekrar baktım. Bana sessizce gülüyordu. Harika. Gerçekte olduğum gibi sosyal açıdan beceriksiz bir aptal gibi davranmıştım.

Yanımda, otelin ön tarafında, gece karanlığındaki pencerelerden pembe bir ışık süzülüyordu. Bu Evangelina'ydı, henüz burada olmaması gereken Leo'yu ayartmama karşılık veriyordu. "Kahretsin! Silahlar!" Bağırdım. Derek'in vampirleri siper altına alacağını bildiğimden, ön kapıya doğru koştum, kendimi yana attım ve dışarı baktım. Evangelina, üstü açık spor arabasının açık kapısında ve vampir karşıtı protestocuların arkasında, dairesel duruyordu. Üzerlerinde kocaman, puslu, siyah bir kuş kanatlarını çırpıyordu. Protestocular önde bir adam olmak üzere . Her birinin elinde küçük kaplar vardı ve her adımda yola bir şeyler sıçratıyorlardı.

Üstü açık arabasının arka koltuğunda Lincoln Shaddock ve tanımlayamadığım bir şekilde yığılmış bir adam oturuyordu. İkisinin de hayatta emin değildim.

"Lanet olası Murphy ve onun lanet olası yasaları," diye mırıldandım, olası senaryolar aklımdan geçiyordu. "Brandon! Brian!" diye bağırdım. "Delta yedilimiz var! Wrassler! Benelli'ne ihtiyacım var!" Odamdaki tüfeğin ateş gücüne ihtiyacım vardı. Cılız .380'imi çektim ve doluluğunu kontrol ettim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kanlı Elmas

Masaya bağırdım, "Kilitlenin. Saldırı altındasınız." Kimse kımıldamayınca, "Kilitlenin! Saldırı altındasınız!"

Küçük üniformalı kız başını kaldırıp telefona koştu. *Siviller*. Onlarla birlikte yaşayamam, katledilmelerine izin veremem. Bir haber minibüsü durdu ve içinden bir kameraman atladı, çekime başlamıştı bile. Özellikle de televizyon kameralarının önünde öldürülmelerine izin veremem. "Lanet olası keçinin oğlu," diye fısıldadım.

Ön tarafta bir bellboy kahraman olmaya karar verdi ve protestoculara bir şeyler bağırdı. Tepedeki kuş kanatlarını çıırttı ve testere gibi bir ses çıkardı. Saldırdı. Bellboy kanatlı kara bulutun içinde kayboldu. İlkel bir acı çığlığı binada sanki bir bıçakla kesilmiş gibi kesildi. Gölge geri çekildiğinde, geriye kalan tek şey kan sıçraması ve bir bacağın alt kısmıydı.

Protestocular taş kesilmiş gibi durdular, gözleri bacak ve ayaktaıydı. Ayağında hâlâ bir ayakkabı vardı. Liderin ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. Evangelina kapıları işaret etti ve bağırdı, "Vampirler yaptı! Çocuğu onlar öldürdü! Yakalayın onları!"

Tepedeki iblis tekrar seslendi, daha yumuşak bir gümbürtü ve ardından üç yumuşak *tıkırtı*, tatmin olmuş bir cıvıltı. İnsanların lideri otele doğru döndü. Yüzü öfke dolu bir şekilde buruşmuştu. Saldırdı, lekeli parmaklarıyla önündeki kanı savurdu. Destekçileri de onu takip etti. Girişe varmadan hemen önce Derek metal çubuğu yerine çarparak kapıyı metal bir çubuk ve sürgüyle sabitledi. Sürgü kilidindeki anahtarı çevirdi ve protestocular içi boş bir gümbürtüyle kapıya düşerken metal dil yerine oturdu. "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

Derek, "Yerlerine yerleşmelerine yirmi sekiz saniye var." dedi.

Bir pencere kırıldı. Bir taş lobide sekti, parlayan cam parçaları dışarıdan gelen pembe ışıltıyı yakaladı. "Protestocular yere düşer düşmez, adamlar geri çekilsin. O siyah şey bir iblis."

"Ne şeyi?"

"O bunu göremez, *me sha*." Tanıdık Fransızca ses tonuyla üst bedenimi döndürdüm. "O tamamen insan," dedi Leo. Dışarıda iblisin gölgesi yoktu. Tam olarak burada değildi. *Henüz*.

Güneydoğu efendisi ve muhtemelen ABD'deki en güçlü vampirlerden biri, umursamazca omuz silkti. Siyah ipek gömlekli, beyaz kuşaklı ve papyonlu bir smokin giymişti. Çok güzel görünüyordu. Ve ölümcül. Siyah gözleri ne düşündüğümü biliyormuş gibi ve uzanıp saçlarımı yüzümden geriye, omzuma ve omurgama doğru zarif bir okşamayla düzelitti. Yanında Grégoire duruyordu, gece smokini ve gözlerinin renginde mavi ipek hafif figürdü. Vampirler birlikte muhteşem görünüyorlardı.

Silahımı emniyete alıp kılıfına koydum ve onları kapıdan geri çektim. "Odalarınıza geri dönün." Birbirlerine baktılar, pencerelere ve dişlerini göstererek gülümsediler. Büyüleyici değildi. Daha çok avına bakan iki vahşi yaratık gibiydiler. İçimde kötü bir his vardı.

"Savaşa gitmeyeli uzun yıllar oldu," dedi Grégoire. "Hizmetkârlarımız kısıtlandı."

taradım. Sadece bir metre odada patlayan kayayı görmezden geldim. Bruiser ve ikizler şöminenin önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Hiçbir şeye bakmıyorlardı. Hızla yanlarına gittim ve silahlarımı yerde, ikizlerin ayaklarının dibinde gördüm. Wrassler halının üzerinde uyuyordu. "Bırakın onları," diye hırladım,

Silahları kuşanıyor, bıçakları takıyor, M4'ü kontrol ediyor. "Onlara ihtiyacım var." Tüfek vampirler için gümüş fléchette mermileriyle doldurulmuştu. Gümüşün iblisler üzerinde işe yaramasını umuyordum ve gümüşü olan tek kişi bendim. Leo'nun kararı. Aptalca bir karar. Eğer yaşarsam suçu daha sonra üstlenebilirdim. Leo'nun koluna girdim. "Lütfen. Hizmetçilerin gitmesine izin ver."

"Hayır. Küçük cadı bizim," dedi Grégoire. Tamamen vampirleşti, gözbebekleri kan kırmızısı sklera içinde çeyrekler gibi büyüdü. "Onu bana getirerek iyi iş çıkardın."

öldürebilmek için Evangelina'yı getirmemi emretmişti. Lanet olsun.

"Ve Shaddock'u özgürleştirmeliyiz." Leo kemiklerimi titreten küçük bir sarsıntıyla kolunu parmaklarımdan kurtardı ve pencereden dışarı, Evangelina'nın büyülerinin giderek artan karanlık ve kırmızımsı parıltısına baktı. Lincoln'ün başı hâlâ pembe enerjilerin içinde siluet. "Shaddock' efendisi Dufresnee bana yemin etti, ben de ona. Ondan içtim. Shaddock *benimdir*."

"Shaddock bir barbar ama *bizim* barbarımız," diye kabul etti Grégoire, sesi hevesli geliyordu. "Gidelim mi?" Leo ona sordu.

Grégoire, yanında asılı duran ve fark etmediğim kınından bir kılıç çıkardı. "Sizden önce davrandığım için beni bağışlayın, efendim." Sertçe vurulmuş bir davulun kafası gibi sert bir hava patlamasıyla ortadan kayboldu.

"Savaş alanında her zaman ilk o vardır," dedi Leo, mağdur bir ifadeyle. Değişimi algılayabilmemden daha hızlı bir şekilde vampirleşti ve geçişiyle saçlarımı hareket ettiren bir hava püskürmesiyle ortadan kayboldu. İki adam da dışarıda yeniden belirdi. Sihirli görünüyordu ama havanın hareketi ve düşen camlar kırık pencerelerden dışarı çıktıklarını gösteriyordu. Evangelina ile karşı karşıya geldiler.

Kısa ve öz bir şekilde küfrettim ve takip etmek için kendimi toparladım. Derek kolumu yakaladı. "Yelek giymiyorsun, Legs," dedi.

"Silahları yok," diye cevap verdim. "Zaman mı?"

"Yerlerini aldılar. Benim emrimle, adamlara ilk yaylım ateşinde insanları ve cadıyı hedef almalarını söyledim. Nerede bu iblis?"

"Saat iki. Yerden yaklaşık üç metre yüksekte. Gümüş cephanem var," dedim. "İblis üzerinde işe yarayabilir."

Gözleri ona gümüşten bahsetmediğim için bana intikam vaat ediyordu. "Git," dedi.

Zaman, her görüntünün keskinleştiği, her sesin net, berrak ve yavaş olduğu o yavaşlama şeyini yapmıştı. Dışarıda ateş sesleri duydum, üst üste binen pompalı tüfek ateşlerinin bum-bum-bum sesleri. İnsanlar hızla yere düşüyordu, gece savaşında kullanılan siyah giysiler içindeki figürler tarafından yakın mesafeden ateşlenen şişman, öldürücü olmayan, isyan karşıtı fasulye torbalarıyla. Sonra da sakinleştirici oklarla vurularak yere düşmeleri sağlandı. Ama Evangelina'ya hiçbir şey isabet etmedi. Kırmızı arabanın içinde, kırmızı bir koğuşun arkasında dimdik duruyordu, *dikenlerden oluşan bir çit* o kadar güçlüydü ki beton, lastiklerin dışında yerle kesiştiği yerde kararmış ve çatlamıştı. Koğuş, kömür ve alevler gibi isli siyah bir cızırtı çıkarıyor, güç toplarken kollarını iki yana açıyordu. Kızıl saçları yanlara doğru uçuşuyor, rüzgâr ince bedenini sararak vücuduna şekil veriyordu.

Polisler olay yerine gelirken mavi flaşlar aydınlattı. Yolda kalacaklardı, ama bunun için yardım yoktu. Yanımda, Derek tetikçilerin güvenli bir yere dönmeleri için gereken zamanı sayıyordu. "Üç-bir-yüz, iki-bir-yüz, bir-bir-yüz. *Başlayın!*"

Bir elimdeki M4'ü yan tarafıma sabitleyip diğer yarı otomatik silahla çatışmanın içine daldım. İnsan kanı, cadı ve vampir kanı kokusu beni çarptı. İblis burun deliklerimi yaktı, duman gibi buruktu. Silahlarım vardı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Hayyel!" Koşarken bağırdım, meleğimin hâlâ etrafta dolaştığını ve kanlı elmasa göz kulak olduğunu umuyordum.

Derek beni takip etti, plastik mermi sıktı, iblise zarar vermedi ama dikkatini çekti. Kanatlı şeytanın altına girmeme izin verdi. Zaman daha da yavaşladı, etrafımda kalın bir yapı oluştu ve herhangi bir insandan daha hızlı hareket etmemi sağladı.

"Hayyel," diye nefes aldım, Kuzgun Alaycı'nın altına girdim, kanatları üzerimdeydi. Gagası açıktı. Çığlık atıyordu. Onu tutan kuyruk bir pranga gibi bacağına bağlıydı, yere düşüyor, protestocuların attığı kan izleri boyunca otelin yolundan kıvrılıyordu. Evangelina'nın kanı. Shaddock'un kanı. İnsanlar tarafından kaselere boşaltılmış ve sıçratılmış. Artık hareketsiz olan insanlar. Artık kan atmıyorlardı. Kuyruk inceldi. İçimden bir ses Kuzgun Alaycı'nın serbest kalmasının kötü olacağını söylüyordu. Gerçekten kötü. "Hayyel. Lütfen gelip Kalona Ayeliski'yi, Kuzgun Alaycısı'nı al." İblis çığlık attı ve kanatlarını çırparak üzerimde belirdi. "Onu sana gümüş bir tabakta veriyorum."

Karanlık ve boşluk beni sırsıklam etti, üzerime çullandı, nefesimi kesen bir basınçla doldurdu. Uykumda boğulmak, başarısızlığın bilgisinde boğulmak gibi hissettim, tamamen ve eksiksiz. Karanlıkta ölmek, kardeşlerimin ve çocuklarımla kanıyla sırsıklam olmak gibi. Gözyaşı Yolundaki Cherokee'beyaz adamın açgözlülüğü uğruna yalan söylenmiş, kandırılmış, yenilmiş, dövülmüş ve sürgün edilmişlerdi. Uzun yolu yürümüşler, yüzlerce çaresizlik içinde ölmüş, hayatları bu iblisi beslemek için kısa kesilmişti.

Kanatlar aşağı doğru kanat çırpı. Düşüklerini, kapandıklarını, kapandıklarını gördüm. Silahlarımı ateşlemeye çalıştım. Eğilmeye çalıştım. Ama parmaklarım tetiğe basmıyordu. Düşemedim bile. *Hayyel gelmedi*. Kanatlar içeri girdi, beni sardı.

Yıldırım çarpmış gibiydim. Görmemi, duymamı, enerjimi çaldı. Sonra düştüm, baş döndürücü bir iniş. Yere çarpan silahların sesini duydum, ses kırıntıları, neredeyse boşluğun boşluğunda kayboluyordu. Tek dizimin üzerine sertçe düştüm; hala Dünya'olduğumu ve bir iblisin cehenneminin boşluğunda olmadığımı kanıtlayan tek şey acıydı.

Sonra, düşüşün burkuculuğu bile kayboldu. Her şeyin yokluğunun derinliklerindeydim. Tüm hisler kayboldu. Tüm umutlar kaçtı. Nefes alabilseydim hıçkıra hıçkıra ağlardım.

Canavar mı? Yardım edin!

Ama Canavar gitmişti. Sanki bir parçam Evangelina'nın bodrumunda ölmüş gibi hissettim, tıpkı İnsanların Gözyaşı Yolu'nda öldüğü gibi. Onların anıları ve umutsuzlukları beni sardı. Beyaz askerler yanımdan geçerken donmuş çamurda yatıyordum, hastaydım. Acı dalgalar halinde, ezici. Ölüyordum. Ölüyordum. Ve belki de en iyisi buydu. Belki de savaşmaktan vazgeçmeliydim. Acıyı. Belki de İnsanların zamanı geçmişti.

Uzakta, çok uzakta bir ses duydum. Yavaş, yavaş, yavaş-güm. . . güm. Yine hiçlik, iblisin dünyasının karanlığında, *yalnızlığında* zamanın eskimeyen geçişi. Ta ki . . . Uçurum bir sesle delindi, yankılandı, yankılandı. Güm... güm.

Bir kalp atışı. Kalbim, yavaşlıyor.

Yukarı ya da aşağı diye bir şey yoktu. Ben ya da o yoktu. Ama hala bir bedene sahip olsaydım, silahlarım olurdu. Ve bir kılıfın içinde ağır gümüşlü bir bıçak olurdu. Sağ elimin yanında. Buraya yakın. Uzanmak, çekmek ve tek bir kayma hareketiyle dışa ve yukarı doğru kesmek için eğitim almıştım, çekişin içine yerleştirilmiş bir savuşturma. *Hızlı*. O kadar sıkı ve derinlemesine çalışmıştım ki silahı çekerken hiç düşünmememe gerek kalmamıştı.

Uzandım, zihnim hareketleri, eylem beklentisini zorluyordu. Ve hiçbir şey hissetmesem de, dövüşün anısına kaydım, elim inanmasa bile zihnim hareket ediyordu, gerçekliğin başarısız olduğu yerde kırık inancım devralıyordu. Çizdim, dışa, yukarı doğru kestim ve zihnimde *Hayyel* diye fısıldayarak bir hamleyle bitirdim. *Kuzgun Alaycı senindir. Onu ait olduğu yere geri gönder.*

Işık bana karşı patladı. Işık, hava ve sıcaklık. Bir ay ışığı parlaması. Melek kanatları ve iblis pençelerinden oluşan bir görüntü. Bir ses sarsıntısı beni sarstı, gelmiş geçmiş tüm savaşların kükremesi. Dirseklerime, dizlerime, çeneme ve yanağıma çarparak beni betonun üzerinde yuvarladı. M4 elimin altındaydı.

. Yuvarlanmaya devam ettim. Üstümdeki şeytanı gördüm, tüylüydü ve üstündeki gökyüzünden daha siyahtı. Atış yapmak için zaman yoktu. *İkincil hasar yok, diye* uyardı yumuşak düşünce. Silahı kör edici ışıktan uzakta, betona dayadım. Karanlığa doğru dikkatlice ateş ettim. *Boom. Bum. Boom. Boom.* Tekrar yuvarlandım. Destek aldım. Ateş ettim. *Boom. Bum. Boom. Boom.* Ayağa kalkmışım, bıçakları çekip iblis karanlığına saplıyordum. Işık gölgeye karşı kör ediciydi.

Geri sıçradım. İblisin daraldığını gördüm. Bıçakladığım yeri sıkılaştırdı. Işık, atışlarımın gümüş renginin ardından ok gibi içeri girdi. Karanlık içeri çekildi ve bir metre boyunda, kanatlarını çırparak özgürlük için savaşan, kara kanlar akıtan, yola sıçrayan kanın içine çekilirken bile kara kanlar akıtan büyük bir kuşa dönüştü. Onun üzerinde devasa bir altın kartal kanatlarını çırparak meydan okuyor, ışık ve şimşekler . Betonun üzerindeki kan dalgalanıyor ve köpürüyordu, bir tuzak gibi pıhtılaşan, kuruyan bir kütle. Kötülük için bir katran çukuru.

İblis yakalandı. Kanın içine çekildi. Bir anda yok oldu. Öylece gitti. Altın kartal da öyle. *Meleğim mi? Hayyel mi?* Cennet ve cehennemin savaşındaki görüntüsünü kırarak uzaklaştırdım.

Mavi ışıklar geceyi aydınlattı. Polisler *çitlere* doğru ateş ederken silah sesleri yankılandı. Bir polisin düştüğünü gördüm, Sam Orson, çığlık atıyordu, karanlığa düşüyordu. Dökülen kanın Kuzgun'u ne kadar tutacağını bilmiyordum. Ne kadar zamandır kapana kısıldığımı bilmiyordum. Pembe kanlı elmasa ihtiyacım olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Kuzgun, elmas ve kanla birlikte çağrılmıştı. Eğer bir araya gelirlerse-

Sol tarafımda silah sesleri patladı. Ayaklarımın üzerinde . Kırmızı arabanın önünde, Grégoire ve Evangelina boğuşuyorlardı, ışık parıltılarıyla aydınlanmış, eski kan renginde girdaplı bir karanlıkla gizlenmişlerdi. *Dikenli çitin içindeydi.* Elinde bir bıçak vardı ve cadıya saplıyordu. Kadının kolları ve bir omzu kanıyordu ama ağır yaralı değildi. Büyüsünü kullanarak kılıcı bir şekilde saptırıyordu. Grégoire, görünmeyen bir düşmanı, görünmeyen bir kılıcı savuşturuyor gibi görünerek kesip biçiyordu. Ve Grégoire yanıyordu.

Kırmızı-turuncu alevler kollarında ve sırtının üst kısmında dalgalandı. Bir anda saçları tutuştu. Alevler gökyüzüne yükseldi. Evangelina güldü. Grégoire çığlık attı, vampirler ölürken çıkardıkları o cam kırılma sesi. Leo kılıcıyla *çitlere* saldırdı ama Grégoire için ayrıldığı yerde Leo'ya direndi.

Grégoire itti ve savuşturdu. *Çitin* üzerinde gümüş parlıyordu. *Gümüş bir kılıç kullanıyor.* Kendi türünü öldürmek için tasarlanmış bir silah. Vampira Carta tarafından yasaklanmış. *Dikenli çiti delip* geçmesini sağladı. Son kılıcımı, en sevdiğim vampir öldürücümü çektim, önüme uzattım. Ve sıçrayarak içeri girdim. Bıçak sipere saplandı. Delip geçti. *Dikenli çit* bana doğru parçalandı. . Parlak, beyaz, sıcak. Eriyen obsidyen bıçaklarla yüzülmek gibiydi. Çığlık attım. İçeri düştüğümde hâlâ çığlık atıyordum. Hücumumun ivmesiyle tökezledim. Düştüm. Evangelina'nın içine.

Bıçak içine kaydı. Hiç direnç göstermedi. Derinlere. Sonuna kadar. Kabzası derin. On sekiz inç gümüş. Koğuş ölürken *çit* tarafından ısıtıldı.

Gözlerim ortasındaki hasarı takip etti. *Kaburgalarının arasından. Direkt vuruş. Aort damarını kesmiş.* -Ben çığlık atarken bile. *"Hayır!"* Ve yine de öne doğru düştüm, bıçak onu benden önce itti. Arabanın içine. Kan fişkırdı, elimin üzerine pompalandı. Onu aşağıya doğru sürdüm. Deri koltuğun üzerine. Momentumum henüz tükenmemişti. Onun üzerinden yolcu koltuğuna yuvarlandım. Bir elimle kendimi tuttum. Saçlarım öne doğru savruldu. Onun kanıyla kaplanmış, boyanmış elimle kendimi tutuyordum.

Jane sadece bir katil. Jane arkadaşlarını bile öldürür.

Canavar!

Cevap vermedi. Yerden kalktım. Evangelina koltuğa uzanmış, bir elini karnına götürmüş, sanki

pompalanan kanı . Diğer boğazını kavradı. Kavradı, havayı . Boynundaki kolyeyi yakaladı. Kanlı elmas, büyüünün pembe tonuyla, titreyen ışıkların parlaklığıyla sallanıyordu. Mücevher dönüyordu, güzel, ölümcül ve iblisin geldiği cehennem kadar tehlikeli.

Beast, *Kuzgun'un cadiya ölürken sahip olacağını* düşündü. *Başından beri amacı buydu.*

Evangelina narin zinciri kopardı. Kırdı. Ona doğru hamle yaptım, ayak parmaklarımla ittim, kemerlerimden, ayak bileklerimden, baldırlarımdan, dizlerimden yukarı çıktım, uyluklara, kalçalara, omurgaya doğru kırbaç gibi bir itiş. Çok yavaştı. Kanlı elması yarasına düşürdü.

Toprak çığlık attı. Karanlık yükseldi ve her şeyi kapladı. Her şey, her yer, hiçlikti. Ama daha önce burada, bu boşlukta bulunmuştum. Yenilebilirdi. Kör bir şekilde sıçrayışımı tamamladım, aşağı uzandım. Sıcak, ıslak, kanlı yaranın boşluğuna.

Elması elime aldım.

Dünya etrafımda parladı, parlak. Kanı cızırdadı. Kanı kaynadı. Elim koro halinde kavruldu ve dondu, acıların ikiliği koluma doğru ilerledi. Göğsüme doğru. Ama hâlâ sıçıyordum. Havalanıyordum. Arabadan dışarı. Yere inmek ve kaldırımında durmak için. Mücevher avucumdaydı. Sıcaklığı ve soğuğu yoktu ama Kuzgun Alaycının enerjilerini, yüzyıllar boyunca sayısız cadı çocuğun kanla kurban edilmesini barındırıyordu. Dokunduğum her şeyin ötesinde bir güce sahipti. Ve eğer onu yok edersem, hayal bile edemeyeceğim bir kötülüğü serbest bırakabilirdim. Arkamdan bir çığlık duyuldu. Yavaşça döndüm.

Kuzgun Alaycı, bir minibüsün ışıklarıyla aydınlatılan arabanın arkasında durdu. Ve bu sefer bir gölge fırlattı. O gerçektir. Buradaydı. *Özgürdü.* Evangelina'nın kanı onun özgürlüğünü satın almıştı. Kocaman, pençeli ayakları bagaj kapağına sıkıcı gümbürtülerle vurdu. Kanatları birbirine yaklaştı. Gagasını gökyüzüne doğru açtı. Ötüyordu, yuhalayan, *ıvırlayan* bir ses, başı geride. Boğazı açıkta. Sonra gagasıyla Evangelina'ya doğru uzandı. O da kanlı elleriyle ona doğru uzandı.

Bıçaklarımın hepsi gitmişti. Sonuncusu cadının içine gömülmüştü. Bir hareket gözüme çarptı. Molly ve Koca Evan'ın parlak ışıkların arasından bana doğru koştuklarını gördüm. Koca Evan yüzünü buruşturmuştu. Yumruğunda bir bıçak taşıyordu. ikiziydi, bıçağın üzerindeki gümüş ay ışıkları gibi parlıyordu. Onu çevirdi. Bana doğru.

Zaman yine yavaşladı. Kaymak gibi kalın. Bıçak parıldadı, ışığı . Havada yuvarlandı, önce kabzasıyla bana doğru süzüldü. Sağ elimi kaldırdım. İçinde kolye olan elimi. Elimi kaldırdığımda zincir bileğimin etrafına dolandı ve hareketimin gücüne kapıldı. Kabza avucuma çarptı. Tam yerine oturmuştu. Koca Evan ağzını açtı ve eski cadıların yuvarlak, akıcı hecelerini söylemeye başladı. Sertçe ittim, sıçradım. Arabanın arka koltuğuna.

Elim Evangelina'nın kanıyla kaplı kanlı elması tutarak yukarı doğru sapladım. İblisin karnına doğru. "Hayyel!" diye bağırdım.

Büyü soğuktu. Bir kar fırtınası gibi üzerime çöktü, yakıcı ve buz gibiydi. İblisin kanı elimin üzerinden fişkırdı, Evangelina'nınkiyle karıştı. Kanlı elması kapladı. Önce kırmızı, sonra siyah ve tekrar kırmızı renkte parladı. Bileğim zincirin bana değdiği yerden yandı. Kendini bana bağlıyordu. Boynumdaki altın zincir içimi dağlıyordu. Bıçağın kabzası ısıniyordu. Evan, "*Hayyel*, Kalona Ayeliski'yi al, Kuzgun Alaycısı" diye seslendi. Bağlamanın İrlanda Galcesi'ni konuşuyordu, denesem de tekrarlayamayacağım heceler. "*Bíodh sé daor, le m'ordú agus le mo chumhacht.*"

Patlama beni geriye, ön koltuktaki ölü cadının üzerine, ön cama ve kaputun üzerine savurdu. Yere düştüm, nefesim kesildi, şok edici bir acı hissettim. Yuvarlandım, sıçradım, araba yolunun üzerinde sıyrıldım, etimden katmanlar bıraktım. Işık gecenin üzerinde parladı, o kadar parlaktı ki kendi ışığımı gördüm.

Kemiklerim derimden geçiyor. Kanatlar, ve altın rengi, siyah ve gölgeli, dünyaya çarpıyor.

Sonunda nefes almayı hatırladığımda her şey bitmişti.

Çıglıklar hariç Keder. Molly kız kardeşine sarılarak feryat ediyordu. muhabir yüzüme mikrofon uzatmak için koşturdu. Hırladım. Ben ona soğuk bir yumruk atmadan önce Leo usulca girdi. Grégoire' otele girmesine yardım edildiğini gördüm, havada yanmış vampir kokusu vardı. Derek bana silahlarımı verdi ve bir kolunu bana doladı. Beni korudu. Beni içeri yönlendirdi. Bir şey çarptı ve kör edecek kadar parlak olan ışık söndü. Sağ elimde geyik boynuzundan bir kabza ve erimiş bir bıçak vardı. Kanlı elmasın zinciri etime işlemişti, hâlâ o kadar sıcaktı ki derim kabarmıştı.

"Işık?" .

"Haber minibüsünden. Her şeyi aldılar ve canlı yayınladılar." Check-in masasının üzerinde duran bir işaret etti. Leo'nun yakın çekim görüntüsüydü, yanağındaki kan lekesine rağmen kibar zarif görünüyordu Yanında ise Lincoln Shaddock, şok geçirmiş ve kaybolmuş bir halde kaldırımdaki cesede bakıyordu. Chen. Çıplak. Ölü. Etine rünler işlenmişti. Daha önce Shaddock'un yanındaki arabada duran yumruyu hatırladım. Evangelina onu iblise kurban etmişti.

Benim ve Derek'in arka plandaydı, elimde bir şey sallanıyordu. Pembe elmas mücevheri -kan elması- cebime soktum. Artık ne olduğunu biliyordum. Cehenneme açılan bir kapı. Bir melek tarafından korunuyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sonunda Ölüm Hükmü Bulunan Bir Evlilik Töreni

İki gün sonra hastane yatağının yanında durmuş, beceriksizce Itty Bitty'nin elini okşuyordum. Minik kadın taburcu ediliyordu, kurt adam yaraları iyileşiyordu ve kanında hiçbir leke izine rastlanmamıştı. Raleigh-Durham bölgesinin efendisi Charles Dufresnee'nin hizmetine yemin etmiş Merhamet Kılıcı Gertruda onun diğer yanında oturuyordu ve tıbbi ortamda benden çok daha rahat görünüyordu.

Gertruda hâlâ benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yaralı cadıya son şifasını vermek için odaya girdiğinden beri bana bir kez bile bakmamıştı. Hâlâ sessizdi, tek kelime etmeden beni ve temsil ettiğim her şeyi küçümsediğini göstermeyi başararak odadan çıktı. Kadına ne yaptığımı bilmiyordum ama süpernatları kızdırmakta iyiydim.

Ve polisler. *Onları* kızdırmakta çok iyiydim. Ve genel olarak erkekler, daha da iyiydi. Itty Bitty'nin erkek arkadaşı odanın köşesinde oturuyor ve sanki kurt saldırısı benim suçummuş gibi bana ters ters bakıyordu. Ki öyleydi. Sayılır. Hak edilmiş suçlamalardan kaçmak zordur ve hapisteki iki kurt adamı ve sürüleri katledildiğinde nasıl tepki verebileceklerini düşünmediğim için zarar gören tüm insanları düşündüğümde suçluluk duygusunu görmezden gelmek daha da zordur. New Orleans'taki silah dolabımda kilitli olan büyülu tılsımı da düşünmemiştim. Evangelina'yı ve New Orleans'ta beni ziyaret ederken ne kadar tuhaf davrandığını da düşünmemiştim. Ve hiç düşünmemiştim.

Itty Bitty'nin elini tekrar okşadım. "Dediğim gibi. Afrikalı Weres Partisi ödenmemiş sağlık faturalarını karşılayacak. Lider bana şahsen güvence verdi."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Gelmek zorunda değildin."

Gülümsemeyi başardım ama yüzündeki tepkiye bakılırsa pek de iyi gülümseme değildi. "Evet. Yaptım." *Tamam. Bu kadar sosyal konuşma yeter.* Onlara parmaklarımı salladım ve kaçma isteğimle savaşıyor odadan . Birini teselli çalışmaktansa bir kurt sürüsüyle yüzleşmeyi tercih ederdim.

Rick koridorda bir duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, siyah kot pantolonu ve ceketıyla uzun ve zayıf görünüyor ve etrafta dolaşan iki genç kadının cesaretini kırmak için pek çaba göstermiyordu. Parlak desenli önlükler giymişlerdi ve birinin Rick'in açıkça heybetli bulduğu bir göğsü vardı. Belki de büyüleyici daha doğru olurdu. ", Ricky Bo," dedim, "gözlerin yuvalarından fırlamadan önce."

Bana sırtıttı, çok uzun saçları öne doğru düşüp yakasına doğru kıvrıldı. "Sandra, Sam Orson'ın hemşiresi." Koca memeli olanı başıyla işaret etti. "Şerif yardımcısının söylüyor. Sadece büyülu koğuştan seken bir kurşun etli kısmına isabet etmiş." Düşene kadar polisin yarasının ağırlığını fark etmemiştim. "Endişelenmeyi bırakabilirsin," diye ekledi daha nazikçe.

Ellerimi ceplerime soktum ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden omuz silktim.

Rick duvarı itti ve kolunu omuzlarıma doladı, aramızda boy farkı olmadığında bunu yapmak hiç de kolay değildi. "Gel . Konuşmamız gerek."

Hay aksi. *Bir ev aldım ve senin de taşınmanı istiyorum* anlamında mı konuşmalıyız? Ya da *büyük memeli Sandra gibi başka insanları da görmek istiyorum* gibi mi? Ya da-

"Grizzard'dan bir telefon aldım. Ve PsyLed'den. İkisinden de iş teklifi aldım."

Asansöre bindiğimizde Rick lobinin düğmesine bastığında bunu düşündüm. Kapılar kapanırken, "Seni biliyorlar mı?" diye sordum.

"Evet. Biliyorlar. Onlara söyledim. Şerif departmanında dedektif olurdum.

Evan'ın benim için yaptığı büyü müziğini dinleyebilirim. PsyLed'in ana hatlarını çizdiği iş, yedi Güneydoğu eyaletini kapsayan bölgede bir tür gezici özel ajan." Cevap vermeyince, "PsyLed'in teklifini kabul etmeyi düşünüyorum" dedi.

Asansörün kapıları açıldı ve hastaneden çıkıp sonbahar güneşine doğru yürüdük. Hint yazıydı, sıcaklıklar seksenlerin üzerindeydi ve günler kış, kar ve buz hiç gelmeyecekmiş gibi davranmaya yetecek kadar uzundu. Ama soğuk her zaman sıcaklığı takip eder, tıpkı gecenin gündüzü ve hüznün neşeyi takip ettiği gibi. Fang ve Rick'in kırmızı crotch-rocket'i kapının yakınına park etmiş, bir yer kaplıyordu. "Sen iyi bir polissin," dedim. "Şerife Evangelina'nın evindeki cesetten söz etmen işe yararmış olmalı." Evangelina, Shaddock, melek ve iblisle olan savaştan sonra ona cesetten bahsetmiştim.

"Evet," dedi başını sallayarak, onaylayarak. "Ben bir kahramanım."

Pazusuna vurdum ve yaralanmış gibi çığlık atıp eğildi. "Kocasını neyin öldürdüğüne dair bir haber var mı?" Sırıtarak sordum.

"Künt bir cisimle kafa travması. Belki bir kızartma tavaşı." Bakışım üzerine, "Ne? O bir . Her neyse, on yıl kadar önce Evangelina onun kafasına , halıya sarmış ve kanepenin arkasına saklamış. Kız kardeşlerine onu terk ettiğini söylemiş. Kızı da aynı ortadan kaybolmuş."

Fang'in bindim ve kaskımı çıkardım. "İkizler bizi ve öküzü grindy'ye teslim etmeye hazır. Helikopter yolculuğuna var mısın?"

Rick kaşlarını bana doğru salladı. "Bebeğim, ben her zaman ayakta'yım."

Gözlerimi devirdim ve Fang'i çalıştırdım. Birlikte kükreyerek hastanenin çıktık.

İnindeki aslanı yemler gibi Beast'i zorluyordum ama şimdiye kadar hiçbir şey onu dışarı çekmemişti. Helikoptere bindiğimde ve motorun sesi yükseldiğinde bile Beast sessizdi. Bu dayanıksız aletlerden nefret ederdim ama kısıtlı bir zaman içinde yapmam gereken şeyler vardı ve helikopter bunların hepsini mümkün kılacaktı. Brandon -ya da belki Brian'dı, telsiz takılıyken bunu söylemek zordu- bana bir başparmak işareti yaptı ve kuş havalandı. Rick çok eğleniyordu, öndeki iki adam iletişim kanalında ileri geri konuşuyorlardı. Ben arkada, eski soğuk kan ve belki de salamura kokan büzüştürülmüş sığır karkasının yanında oturuyordum ve telsizimi kapatmışım, sadece sesi kısmak için takıyordum.

Kuş yükselip tepelere doğru süzülürken Asheville şehrine baktım. Burada her şey birbirine daha yakın görünüyordu, yolculuğu bu kadar zaman alıcı kılan yeryüzünün kıvrımları önemsiz geliyordu. Buna alışabilirdim. . Leo Pellissier'in yanında çalışmaya devam edecektim.

Yapacak işlerim vardı. kararlar. Gitmem gereken yerler. Ve hala tamamlanmamış, Ölüm'ün orağı gibi üzerimde asılı duran pek çok şey. Yersiz yurtsuzluk hissi kemiriyordu. Artık gerçek anlamda bir evim yoktu. Aile diyebileceğim kimse yoktu. Molly benimle bir kez telefonda ama kız kardeşinin yasını tutuyordu ve kız kardeşinin katilinin yanında olmak zordu, özellikle de cenaze hazırlanırken, kolluk kuvvetleri Evangelina'nın evini tararken ve medyanın ilgisi Everhart'lar ve Trueblood'lara odaklanmışken. Hepsi benim yüzümden.

Evangelina'nın bir katil ve kan cadısı olması, meclisini hecelemesi ve ben olsam da olmasam da tehlikeli ve ölümcül bir doruğa ulaşacak korkunç sırlar saklaması Molly'nin kederini daha az gerçek ya da daha az yoğun yapmıyordu. Keder mantıklı değildir. Anlıyordum ama acıtıyordu. Hayat acıtıyordu. Angie Baby ve ben her gün telefonda konuşuyorduk, genellikle meleği hakkında ama onu görmeme izin verilmiyordu. Büyük Evan benden kibarca uzak durmamı istemişti.

Eşyalarım burada Asheville'de bir cipin arkasında ve Louisiana'daki bedava evimde toplanmıştı. Ama onları gönderecek yerim yoktu. Ve . . . Beast hala sessizdi. Ben yine helikopterdeyken bile rotor sesi bir hayvanın kükremesi gibiydi.

İkizler gideceğimiz GPS konumunu keşfetmiş ve bir tarlada iniş alanı bulmuşlardı

ama önce tepelerdeki yarığın üzerinden uçtuk. Gökyüzünden farklı görünüyordu, daha düz, daha çamurluydu. Baraj gölcüğü gitmiş, kütükler ve molozlar akıntıya karışmıştı. Ama mağarayı, ağaçların dallarındaki kemik yığınlarını, kargaları ve akbabaları eskisinden çok daha fazla sayıda görebiliyordum. Helikopterin gürültülü yaklaşımı üzerine kuşlar alçaktan uçarak dağıldılar. B-ikiz helikopter alanın üzerinde durdu ve Rick kayışlarını çözerek arkada bana katıldı. Birlikte helikopterin kapısını açtık ve kendimizi yanlara yasladık. Rick üç parmağını kaldırıp dudaklarıyla "Üç deyince." dedi. Başını üç kez aşağı sallayıp saydı ve üç deyince ittik. Öküz leşi plastik ambalajı içinde helikopterin üzerinden kayarak dışarı yuvarlandı. Helikopter ağırlık dağılımı ve rüzgârın etkisiyle sallanmaya başladı, sonra dengeye geldi ve biz de başımızı açık kapıdan dışarı uzattık.

Leş yere düşüp de grindy'nin ininin tam önüne sıçradığında Rick'in güldüğünü görmekten çok hissettim. Rick beni geri çekti ve helikopter iniş alanı olarak kullanmayı planladığımız açıklığa doğru alçalıp yükselirken kapıyı kapattı. Ondan sonra, çok fazla ter, kazınmış eklemelerden biraz kan, bir ton çamur gerektiren ve bir helikopterden çok daha uzun süren yorucu bir yürüyüş oldu. Hızın değerini anlamamış . Ama Beast yorum yapmadı.

Kemik yığını ile mağara ağzı arasında durduk, Eylül gününün boğucu bir ölüm kokusu vardı. Zamanında çok kötü şeyler koklamıştım ama bu mezarlık/mezbaha kokusu korkunç ötesiydi. Kemiklerin çoğu etten arındırılmış rağmen ayı iğrenç, sümüksü ve kurtluydu. *Gack, eww, ick.*

Akbabalar ve kargalar kokuşmuş ziyafetlerine hızla geri döndüler ve cesur bir akbaba yığının tepesine zıpladı ve kanatlarını açarak onu sahiplendi ve bizi uzaklaştırdı. "Merak etmeyin," dedim kuşa. "Hepsi senin."

Rick kıkırdadı ve elimi tutarak beni mağaranın içine çekti. Grindy'nin ininin karanlığı ve serinliği beni rahatlatmıştı. İçerisi daha güzel kokuyordu, daha önce fark etmediğim bir hava akımı yerin derinliklerinden, mağaranın arkasından ve ağzından dışarı çıkıyordu, sanki dağ açıklıktan nefes alıyormuş gibi. Grindylow uyanıktı, çıkıntıda oturuyordu, bacakları yuvasından aşağı sarkıyordu, garip bir şekilde bir çocuk gibi sallanıyordu. Giysileri buruşuktu ve çok temiz değildi, ama örtünmüştü, giysiler onu bir hayvana daha az benzetiyordu. Yuvanın yaprakları ve kolları arasından dört küçük, yeşil kürklü yüz görünüyordu - çocukları.

"Teşekkür ," dedi, "hediye için. Yemeğe açığız."

Ağzım açık kaldı ve Rick'e hızlıca bir bakış attım ama onun da Grindy'nin konuşabildiğini bilmediği açıktı. Yeşil derili yüzünde azı dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir şey değil," demeyi başardım. "Bebeklerin için."

Başını eğdi, onaylar gibi başını sallaması ona tuhaf geldi. Bizi inceledi, topuklarını tekmeliyor, parmak uçlarını davula vurur gibi yumuşak bir şekilde taşa vuruyordu. "Jane-cat, sen değilsin. Benim yargım altına girmiyorsun."

"Hayır, ." Kafam karıştı, "Ve tamam." diye ekledim.

"Ama sen, küçük kedi," dedi Rick'e, "sen benim yargıcımın. Gel." Üç pençeli eliyle onu işaret etti. İçgüdüsel olarak yer değiştirdim, ellerimi bıçaklarıma göturdüm. "O tehlikede değil, Jane-kedi. Lekesini sana bulaştırmaya çalışmadı." Kel kafasını eğmiş, yaklaşan Rick'i inceliyordu. "Sen değişmedin ufaklık. Sen kedisin ama kedi değilsin. Senin büyüün ..." Küçük bir cıvıltı sesi çıkardı ve Rick gerildi, yavru grindys kıpır kıpır yeşil içinde sürünerek dışarı çıktı, kocaman siyah gözleri Ricky Bo'ya bakıyordu. Onlardan tiz ve gürültülü bir dizi cıvıltı geldi ve sirk hayvanları gibi annelerinin ve birbirlerinin üzerinde ileri geri başladılar. Rick güldü ve kolunu uzattı. Sırıtkan bebeklerden biri ona doğru sıçradı ve omzuna tırmanarak

yüzüne baktı. Onu nazikçe okşadı, yumuşak düzeltti.

Grindy devam etti. "Büyünüz durağan halde, seçtiğiniz bir pençe bıçağında dengelenmiş durumda. Asla değişmeyebilirsin, bu da sana başka türden bir büyü verebilir, kedi benliğini kabullenme ve kontrol etme konusunda geliştikçe daha büyük bir güç. Ya da ilk kez vardiya değiştirirken tam güç. Seçim sizin olacak."

Minik grindy Rick'in başının üzerinden geçip diğer tarafına sokuldu ve dövmelerinin olduğu bölgeyi sanki orada onu bir lokma yiyecek bekliyormuş gibi kokladı. Cıvıldadı ve kulağa garip bir şekilde hem mutlu hem de meraklı gelen bir melodi ıslık çaldı. "Pea senin büyüünün onunkiyle birleştiğini söylüyor. O benim en küçüğüm ve seni seçti. Onu kabul ediyor musun?"

"Grindy, hayatımda bir evcil hayvana yer yok," dedi Rick, yeşil tüy yumağı burnunu kulağına sokarken. Güldü ve bebeği yakalayarak kolunun kıvrımına doğru kaydırıldı.

"Pea evcil bir hayvan değil, küçük kedi-olmayan," dedi Grindy nazikçe. "O senin ölümün." Mağara sessizliğe gömüldü. Ellerim bıçağımın kabzasında sıkılaştı, avuçlarım terledi. "Gençlerimden birini kabul etmekten başka seçeneğin yok. Lolandes, Amerika'da bile tüm kurtların bakıcıları olacağını ilan etti. Yavrularımdan üçü kuzeyde saklanan kurtadam klanına gidecek, biri de seninle kalacak. Ben leoparlarla birlikte ormanın korkunç geri döneceğim, orada bir yavru daha doğuracağım. Sonra eve dönebilirim."

Lolandes, ilk kurtadamları yaratan ve ardından kurtadamları ebedi deliliğe mahkûm eden cadının bir diğer adıydı. Yüzyıllar boyunca kabile halkları tarafından bir tanrıça olarak tapınılmıştı. Bu da akla bir sürü soru getiriyordu, örneğin bir grindylow'un evi nerede, kuzeydeki kurt adam klanı nerede ve en çok da *Ne*?

Rick silahını onlara ateş etmediği için daha kolay bir zaman geçiriyordu. "Birine bulaştırmaya çalışırsam ölürüm. Bunu kabul ediyorum. Bunu hak etmiş olurum." Omzuna doğru koşan Pea'ya baktı ama hâlâ anne-grindy ile konuşuyordu. "Konuşabiliyor mu?"

"İnsan dili değil. Yirmi yıl içinde kaybedene kadar değil, zaman konuşma yeteneği kazanabilir. Türüm arasında nadir olsa da gençlerimden birçoğu bunu başardı. Hayatının geri kalanında Pea'ya katılmayı kabul ediyor musun, onu sevmeye başlayacağını ve yoldan çıkarsan seni pişmanlık duymadan öldüreceğini bilerek?"

"Sonunda ölüm cezası olan evlilik törenine biraz fazla ama evet. İstiyorum." Pea cıvıldadı ve keyifle ıslık çalarak Rick'in omuzlarında koşturdu.

"Kaderiniz yıldızlarda yazılı değil. İstedığınızı seçeceksiniz ve yaşamınız ve ölümünüz buna göre gerçekleşecek," dedi Grindy. "Şimdi git. Bezelye'yi Kemnebi'nin sana öğrettiği gibi besle. Ve et için tekrar teşekkürlerimi sunarım."

Rick gitmek için döndü ve mağaradan çıkarken gözümü Grindy'den ayırmadan beni geçmesine izin verdim. Beni görmezden geldi, kalan üç yavrusunu yanına topladı ve gibi sokuldu. Güneş ışığında Pea, Rick'in yanından sığır sıçradı ve çiğ etten parça koparıp yedi; rakun, sincap ve kedinin üçlü aşk çocuğu gibi hareket ediyordu. Ama yeşil kürklüydü. Dik tepeye doğru yöneldim. "Sihirli Çocuk, yeni evcil hayvanını da getir. Yakalamamız gereken bir helikopter var." Rick bana yetişti, Pea omzuna binmiş, vadiden çıkarken elinde bir şerit çiğ et vardı.

Grindy, Rick'in geleceğinin kendi seçimi olduğunu söylemişti. Bu düşünce ruhuma bir ağırlık gibi çökmüş, beni başarısızlığımın ve kaybımın içine çekmişti. Diğer alanlardaki başarıma rağmen keder ağzımda toz ve kül gibiydi. Evangelina benim elimde ölmüştü. Molly benden uzaklaşmıştı. Beast benden o kadar uzaklaşmıştı ki onu hissedemiyordum bile. Koca Evan, Koca Evan gibi davranıyordu. Yine de, tüm bunlara rağmen, yapmam gereken her şeyi yapmıştım. İşe alınma gerçekleştirmiştim. Bir katili öldürmüştüm.

İnsanları avlayan bir vampir. Katil bir cadıyı öldürmüştüm. Grégoire'ı güvende tuttum. Raporumu göndermiştim. İşverenimi memnun etmiştim. Ve yakında her şey bitecekti. Ve karar verme zamanı gelecekti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Çifte Ölü Bedenler

Güvenlik şefi olarak son gecem, kontratımın son gecesi, elli beş vampir, bunun iki katı kadar insan kan hizmetkârı ve yeterli sayıda olmayan güvenlik personeliyle birlikte otelin bana ayrılmış yemek salonunda, görüşme fiyaskosunun nihai sonuçlarını izleyerek geçti. Ben de dahil olmak üzere herkes resmi kıyafetler içindeydi ve ilk kez Leo'nun gönderdiği kıyafetleri olay çıkarmadan giymiştim. Parlak, bol siyah ipek pantolon, düşük yakalı, siyah ipek gömlek, altın ve gümüş işlemeli yelek ve Leo'nun evcil tasarımcısı tarafından benim için özel olarak tasarlanmış, silahlarım ve teçhizatım için cepleri ve askıları olan bir ceket giyiyordum.

Saçlarım karmaşık örgüler halindeydi ve 'nun izniyle otelin spa'sında masaj, yüz bakımı ve manikür-pedikür yaptırmıştım; iyi yapılmış ama henüz tamamlanmamış bir iş için teşekkür etmenin bir yoluydu bu. Yeni birlikte Leo'nun bana verdiği altın ve gümüş örgü yakaları takmıştım, çikolatadan elmaslar ve sitrinler parlıyordu ve gümüş kazıklar örgülerimden dışarı çıkmış, ışığı ölümcül bir gibi yakalıyordu. Muhteşem görünüyordum ve odadaki vampirlerin bana bakışlarından da bunu . Sanki tatlı ve gümüş bir bıçak gibiydim; tatlı ve ölümcül. Leo kürsüde durmuş, smokininin içinde bir çubuğun üzerindeki seks gibi görünüyordu. Ağızlığıma dokunarak adamlarımı uyardım. "Hazırız." Eğer boğazların parçalandığı ve iki kişinin öldüğü bir vampir isyanı , bu şimdi olacaktı.

Leo, "Grégoire, Arceneau Klanı'nın kan efendisi, Valois Hanedanlığı'nda Bilge Charlesın sarayından, onun soyunun beşincisi, Shaddock Kan Klanı'nın efendisi Lincoln Shaddock'un Asheville, Kuzey Carolina ve çevresindeki bölgeyi Şehrin Efendisi olarak talep etme hakları için verdiği dilekçede bir sonuca vardınız mı? Av arazisi, büyükbaş hayvan ve Şehrin Kan Efendisi olarak yönetme hakkı verilmesi için?"

Grégoire ayağa kalktı, altın brokar resmi kıyafeti içinde bir çocuk kadar narin görünüyordu. Yanıklarının üzerine altın brokar eldivenler ve yanık saçlarını gizlemek için altın bir bere bile takmıştı. "Evet, efendim. Lincoln Shaddock, Monocacy Savaşı'ndan sonra Charles Dufresnee tarafından dönüştürüldü, şu anda Dufresnee Klanı'na yemin etti ve onun izniyle güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin kan efendisine dilekçe veriyor. Ayağa kalk."

Lincoln ayakta duruyordu, ciddi görünüyordu -kelimelerin oyunuyla dudaklarım seğirdi- ve siyahlar içinde şıktı. Yanında altın rengi giysiler içinde Dacy ve göğsünde ülkesine hizmet ederken kazandığı ödüller olan bir sürü marul bulunan ABD askeri kıyafeti maviler içindeki Constantine vardı. Shaddock'un yanında, altmış yıl sonra bu görüşmenin sebebi Amy Lynn Brown vardı. Yüzleri asık ve endişeliydi. Daha da kötüsü kan hizmetkârlarının yüzlerindeki ifadeydi. Odadaki herkesin davanın sonucuyla ilgili bir çıkarı vardı ve odadaki herkes otelin önündeki çatışmayı görmüştü. Lincoln olay yerinde, hiçbir şey yapmıyor. İnsanlar ölüirken ve Leo, Grégoire, Koca Evan ve ben onun yerine savaşırken bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Bunların hiçbiri iyi değildi ve Kötü Evie'nin genel Fubar'lanmış karmaşası da eklendiğinde, işler onun için olumlu görünmüyordu. Onu kurtarabileceğini düşündüğüm tek şey, Leo'nun kendisinin de bir zamanlar cadı tarafından büyülenmiş olmasıydı ve bu, baş diş kafalının onu biraz rahat bırakmasını sağlayabilirdi.

Leo'nun bu görüşmeyle ilgili kararları ve eylemleri için katman katman nedenler vardı. Ve hiçbiri beni içermiyordu. Dudaklarım kendimle alay edercesine hafifçe yukarı kalktı.

Adelaide bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. Ben de omuz silkerek başımı öne eğdim. Tartışma ve müzakereler iki gece boyunca kapalı kapılar ardında devam etmiş ve bir karara varılmıştı. Bulguları bilen biri varsa o da kesinlikle ben değildim.

Grégoire, "Lincoln Shaddock'a üç yeni klan kurması için geçici izin verilmiştir," dediğinde Lincoln'un yüzünü umut ve korku kaplamıştı ve bir ölümsüz için garip bir şekilde insani olan gerginlikle ara sıra nefes alıyordu. Salonda alkış ve tezahürat sesleri yükseldi. Dacy gözlerini kapadı ve dua ediyor gibiydi. Constantine düzeni sağlamak için havladı ve ortalık sessizleşti. "Söz konusu klanların başında varisi, ikinci veliahtı ve kendi seçeceği bir kişi bulunacak. Mithranlar, garantili beş yıl içinde devoveo'dan çıktıkları varsayılırsa, scion ininde kalan genç haydutlar arasından alınacak. İnsan kan hizmetkârı Sarah saldırı ölmediği ve başarılı bir şekilde dönüştürüldüğü için hiçbir kazıklanmayacak ya da haydut ilan edilmeyecek." Daha fazla tezahürat oldu, çabucak kesildi ve ardından kırılgan, nefessiz bir sessizlik geldi.

"Şehrin Efendisi pozisyonu şu anda Lincoln Shaddocka verilmeyecektir. Leonard Eugène Zacharie Pellissier, en az on yıl içinde, insan amcası ve Mithran babası Amaury Pellissier tarafından dönüştürüldü ve onun varisi, güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin kan efendisi, tüm bölgelerin sahibi ve Mason-Dixon Hattı'nın altındaki her Mithran'ın avcılık lisansının bekçisi olduFlorida ve Atlanta hariç üzere, Sabine Nehri'ndeki Teksas'ın doğu sınırından Atlantik'in doğusuna ve Körfez'in güneyine , Lincoln Shaddock'un kan-efendisi statüsü umutlarını yeniden gözden geçirmek için başka bir elçi gönderecektir. O zamana kadar ve bu süre boyunca, alışlagelmiş ve üzerinde mutabık kalınmış kan hizmetkârları ve soylar değiş tokuşu yapılacaktır." Grégoire dönüp Shaddock'u selamladı, ardından çok daha alçak sesle Leo'yu selamladı. "Bu görüşme sona ermiştir. Asheville şehrinde bize hizmet eden, bizi güvende tutan ve çok iyi ağırlayan herkese teşekkürlerimi sunarım."

Hepsi bu kadar. Benimle istediği belli olan Adelaide'e başımı salladım ama işim beni başka bir yere götürdü. Gecenin geri kalanında aptal vampirleri ve kutlama yapan kan hizmetkârlarını güvende tutmak için kuyruğumu kıstırdım. Sarhoş ve gürültülü ama güvende. Kimse ölmedi. Kimse dönüşmedi. Kutlama yapan hiçbir vampir kazayla ya da kasıtlı olarak güneşle buluşmadı. Herkes yedi, içti, eğlendi ve ben de yaşlı, ağırbaşlı vampirlerin bile dans pistinde aptalca davranabileceğini öğrendim.

Şafak söktükten sonra yatağıma uzandım, Leo ve Grégoire'in Louisiana'ya döndüğü gün batımına kadar işimin biteceğini .

Gün batımına kadar uyudum, duş aldım, giyindim, belboyu ve valeyı çağırdım ve akşam dokuzda çıkış yapmaya hazırdım - vampirler için normal çıkış saati. Ve hâlâ Fang'i geri getirmek, Bitsa'yı ve birkaç gün uyumak dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Kot pantolon, ceket ve en az silahla, eşyalarımı asansörden aşağıya ve resepsiyona kadar takip ettim. Kasada dururken kan hizmetkârının kokusunu aldım, yakın, tanıdık, ölümcül. Kan hizmetkârı, süitimde bana saldıran kan hizmetkârıyla aynı yaratıcıya yemin . Öldürdüğüm adamlar.

Rahatça, iyi yağlanmış Lucchese çizmelerimin topuğu üzerinde döndüm ve otel lobisine baktım. Kimse gözüme çarpmadı. Kimse göze çarpmıyordu. O neredeydi? Derek ve Wrassler asansörden çıktılar ve Derek'le göz göze geldik. Elimi merhaba der gibi kaldırdım, ama işaret parmağımı çevirdim, bu keskin olmam ve etrafıma bakmam için bir emirdi. Anında tavrı değişti, bir askerin tetikte duruşu yerini aldı. Wrassler hemen anladı, bakışları beni buldu; Derek asansörlere doğru dönerken o şöminenin yanında durdu, görünüşte telefonunda bir şeye bakıyordu ama bir eli silahını çekmişti.

Dudaklarımı açtım, tararken kokladım. Sonunda onu gördüm, şöminenin yanında duruyordu. Ufak tefek kadın içeri yeni girmiş olmalıydı. Derek'e onu işaret ettim ve bir elim omurgamdaki Walther'ımda, sıranın dışına kaydım. Wrassler en yakınımdaydı. Gülümsedi ve kadına bir şeyler söyledi, omuzlarındaki öfkeye bakılırsa gerçekten kötü bir tavlama cümlesiydi. Ufak tefekti ama sıırım gibiydi ve üzerinde iki çıkıntı seçebildim; bir silah

sırtında ve belki de kalçasında bir bıçak. Asansörün kapısı açıldı. Leo ve Grégoire köşeden çıktılar, Grégoire'kolları ve elleri aldığı yaradan dolayı hâlâ sargılar içindeydi. İkizler arkalarındaydı.

Her şey çok hızlı oldu.

Kız Wrassler'dan yarım düzine adım uzaklaştı ve bir tabanca çekti. Derek, Leo'nun önüne atladı. İkizlere bağırdım. Wrassler silahını çekti ve bir böğürmeyle kızın üzerine atladı. Hızla içeri daldım, Beast-fast. Çek. Emniyetsiz. Nişan alacak zaman yok. Odayı yavaş hareket eden bir video gibi görüyordum. İlk atışı duymak. Yandan. Elim ve silahım bir bütündü. Ateş ediyordum. Bir. İki. İki. Üç. Göğüs atışları, kızın tam ortasına. İçeri giriyor. Derek'in düştüğünü gördüm, boğazında kan vardı. Kız hala ayaktaydı. Kevlar yeleği giyiyordu. Alnının ortasına tek el ateş ettim. Dikkatlice yerleştirdim. *İkincil hasar yok.* Kız yere düştü.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Bir hafif makineli tüfeğin üç patlama sesi. Leo dalıyor. Grégoire dalıyor.

Koluma bir şey batıyor.

Döndüm ve diğerlerini gördüm. İki kişi. Erkek. Komi üniforması giymişlerdi. Her birinin elinde profesyonel bir rahatlıkla tuttukları küçük, çirkin, kompakt silahlar vardı. Ateş ediyorlardı. Havada insan ve vampir kanı kokusu. Bellboyların arkasında kimse yoktu. Biri bana doğru dönerken bile silahımı üzerlerine boşalttım. Yere düşmediler. *Yelekler.* Hepsi kurşun geçirmez yelek giyiyordu!

Walther'ı düşürdüm. Mermiler onları durduramazdı.

Pençeler. Jane pençelerini fırlatıyor.

Sağa doğru sertçe kaçtım. İlk bıçak elimi terk etti. Tepedeki ışıklarda parladı. Silahlı adamın boğazına . Daha alçaktan nişan ama şikayetçi değildim.

İkinci bıçağım ikinci silahlı adamı sol kolunun altından vurdu. Ama öldürücü vuruş Wrassler'ın alnına yaptığı iki vuruştur. Sertçe yere indim. Yaralı kolumun üzerine. Kan, çığlıklar ve polisler dışında her şey bitmişti.

Acil sağlık personelini, bir omzuna ve öldürücü olmayan iki kurşun isabet eden Derek ve çapraz ateş arasında iki otel müşterisi de dahil olmak üzere yaralı insanlara . Polisleri, yasal sorulara cevap veren ikizlere gönderdim. Ve ben tek başıma bir otel kanepesinde oturmuş, yüzümde aptal bir gülümsemeyle olan biteni izliyordum. Bu benim hayatımdı. Vampirler, silahlar ve vurulmak. Hayatım bok gibiydi. Ve şimdi Beast geri döndüğü için bunu seviyordum. Henüz konuşmuyordu, dövüşte verdiği emirler dışında, ama pençelerinin zihnimi tırmaladığını hissedebiliyor, nefesini duyabiliyordum. Surat asıyor olsa bile tam ve eksiksiz olarak geri .

Elbette daha fazla insan öldürmüştüm. Bu insanlar beni ve korumaya yemin ettiğim insanları öldürmeye çalışıyor olsalar da, bir noktada kendi sorumluluğumla yüzleşmek zorunda . Bu yardımcı oldu. Belki de daha sonra saldırabilecek olası suçluluk duygusunu dağıtmaya yetecek kadar. Suçluluk duygusuyla başa çıkma konusunda her geçen daha iyi oluyordum. Ama belki de bu o kadar da iyi bir şey değildi. Bunu zaman gösterecekti.

Bir noktada, acil yardım görevlileri kanamam olduğunu fark ettiler ve beni tedavi ettiler, bandajladılar ve hastanede görülmem gerektiği konusunda beni azarladılar. Bir mermi üst kolumun iç tarafını sıyırmış ve geçerken bir et parçasını da beraberinde götürmüştü. Hafif binici ceketimi mahvetmişti. Ve gömleğimi. Ama ruh halimi değil. Beast geri döndüğünde, bu harika gidiyordu.

Daha sonra Leo ve Grégoire'ın arabalarına binip otoparktan çıktıklarını gördüm. Ve işim bitmişti. İş başarılıydı. Akılda kalan bir soru dışında - hangi kan ustası New Orleans ve Güneybatı ABD'MOC' savaşı ilan etmişti?

Jane Yellowrock'ı seviyor musunuz? O zaman Thorn St.
Croix ile tanışın. *Bloodring*'in açılış bölümü için
okumaya devam edin,
Faith Hunter'ın Rogue Mage serisinin ilk romanı.
Roc'tan temin edilebilir.

Kimse kıyametin böyle olacağını düşünmemişti. Dünyanın sonu gelmedi. Serafların ortaya çıkışı üç belanın ve iyi ile kötü güçler arasında yıkıcı bir savaşın habercisiydi. Yüz yıldan fazla bir süre sonra, dünya bir buzul çağına sürüklendi ve hayatta kalan insanlar arasında dini çekişmeler sürerken, seraphlar ve iblisler hiç bitmeyen bir savaşa girdiler.

Thorn St. Croix sıradan bir neomage değildir. Yaratılıştan kalan enerjiyi kendi istekleri doğrultusunda bükebilen oluşan türünün diğer tüm üyeleri uzun zaman önce Enclave'lerde toplanmıştır; ve orada lüks bir hapsedilmişlik içinde, diğer insanlardan izole edilmiş ve büyülerini için sömürülerek yaşamaktadırlar. Güçleri onu neredeyse delirtmek üzereyken kaçır ve şimdi insan kılığına girmiş bir kaçak olarak yaşamakta, taş büyücülüğü yeteneklerini mücevher yapımına kanallandırmaktadır. Ancak tehlikeli derecede çekici bir polis olan Thaddeus Bartholomew kapısında belirip onu eski kocasını kaçırmakla suçladığında, silahlarını geri alır ve onu bulmak için kimliğini ifşa etme riskini alır. Ve Thorn için, kimliğini açıklamanın cezası ölümdür. . . .

Bineğim altımda tepinirken, devasa kar ve buz eşelerken tepelere baktım. Üstümüzde bir savaş uçağı gökyüzünde süzülüyor, ateşli gün batımına karşı parlayan bir iz bırakıyordu. Belli belirsiz bir alarm hissi tenimde gezindi ve dizginleri topladım, dizlerimi Homer'ın yanlarına doğru sıktım, bastonumu devasa ata bastırdım.

Tepelerde patlayan sonik bir patlama, kar yüklü ağaçları salladı. Buz ve kar, ağır tabakalar ve yığınlar halinde yere düştü. Bir köpek havladı. Friesian toynaklarını yere koydu, başını eğdi ve tekmeledi. "Taşlar ve kan," diye tısladım eyerin boynuzuna çarparken. Gümürtü tüfek sesi gibi . Homer'ın sırtı kamburlaştı. Eğer tekme atarsa, ben gidiciydim.

Bastonumun kan taşı sapına konsantre oldum ve atı kendime doğru çektim, dizginleri sıkıca tuttum ve kimsenin ilahi olarak yorumlamayacağı yatıştırıcı, görünüşte anlamsız kelimeler fısıldadım. Kan taşı ona bir sükûnet duygusu yansıtırken titreşti; bu, benim tükenen kaynaklarımı etkilemeyen, depolanmış bir güç kullanımıydı. Sonik patlama yakındaki dağlardan geri geldi, insan yapımı gök gürültüsünün bir sekmesi.

Önümüzdeki katır, gözleri bembeyaz kesilmiş, dudakları genişlemiş ve dişleri görünmüş bir halde, gümürtü daha uzaktaki tepelerde yankılanırken, kişnedi ve tekmeledi. Katır katırı boyunca, korku yayıldıkça diğer hayvanlar da tepki gösterdi; bazıları çılgınca tepindi, yüklerini sürüklenmeye bıraktı, kurşun ipler birbirine dolandıkça ciyakladı, korku çığlıkları attı.

Homer sırtını gevşetti, yan adım attı ve toynaklarını tekrar yere koymadan önce genç bir tay gibi dans etti. Kaburgalarını kıran bir iç çekti ve kendini salladı, sakinleşirken kulakları seğiriyordu. Yerinden çıkardığı erzak ve çantaları ustalıkla yeniden yerleştirdim, yirmi kiloluk bir taş paketinden aldığı darbeye morarmış ovdum.

Hoop Marks ve yardımcı rehberleri kendi bineklerinden inerek daha huysuz olan hayvanları sakinleştirdiler. Kısa tren boyunca, ürkmüş atlar ve katırlar, biniciler onları kontrol etmeye çalışırken sakinleştiler. Homer kulakları seğirerek izledi.

, büyük bir Clydesdale gevşedi, bir kas dalgalanması ve kalın kışlık titredi, binicisi hareket dalgasını pratik bir kolaylıkla takip etti. Audric bir kurtarma madencisiydi ve atlarını iyi tanırdı. Eski dostuma başımı salladım, o da bana şapkasını çıkardı ve atını yeniden

Clyde döndü.

Dağlardan son bir yankı daha yükseldi. Neredeyse hep birlikte, üzerimizdeki zirvelere döndük ve bir çığın habercisi olan kükremeyi korkuyla dinledik.

Bugünlerde Appalachians'ta sonik patlamalar nadirdi ve askeri uçuşa neyin sebep olduğunu merak ettim. Bastonu deri halkasına yerleştirdim. Karda gezinirken denge sağlamak için ama asıl amacı bir silah olmasıydı. Gizli bıçağı ölümcüldü, tıpkı göz önünde saklanan tılsımlı kabzası gibi. Bununla birlikte, kan taşı kabzanın gücü neredeyse tükenmişti ve gece için durduğumuzda, ona ve taşıdığım muskalara güç çekmek için güvenli, تنها bir yer bulmam gerekecekti, yoksa neomage özelliklerim kendini göstermeye başlayacaktı.

Ben bir neomage'ım, bir cadı-kadın. Büyücülerin hala dünyada özgürce iddia eden aksi söylentiler devam etse de, türümden tutsak olmayan tek kişi benim, tüm insanlar dünyasında düzenlenmemiş, lisanssız olan tek kişi benim. Kontrolsüz olan tek kişi.

İrkımın diğer tüm üyeleri Enclave'lerle sınırlandırılmış, zorunlu esaret altında korunmaktadır. Enclave'ler yaldızlı kafesler, ayrıcalık ve güç hapishaneleri, ama yine de kafesler. Neomage'ların dışarı çıkmasına sadece Seraph'ın izniyle izin veriliyor ve o zaman da bir görev mührü ve uydu GPS yer belirleme çipleri olan bilezikler takmak zorundayız. İnsanlar tarafından takip ediliyor, izleniyor ve hizmetlerimize artık ihtiyaç duyulmadığında ya da vizelerimizin süresi dolduğunda hızla geri gönderiliyoruzSanki bulaşıcıymışız gibi. Ya da tehlikeli.

Enclave büyücüler için hem hapishane hem de sığınaktı, bizi bizden nefret eden politik olarak güçlü, muhafazakâr, dindar ortodoks insanlardan koruyor ve bize doğamızın ve yeteneklerimizin gerektirdiği gibi yaşayabileceğimiz bir yer veriyordu. Bir büyücü çocuğun büyümesi için harika bir yerdi, ancak on dört yaşında yeteneğim ortaya çıktığında, zihnim benzersiz bir şekilde açıldı. New Orleans Enclave'de esir tutulan on iki yüz büyücünün düşünceleri bir anda bana açıldı. Neredeyse deliriyordum. Eğer geri dönersem, sessizce ya da yüksek sesle çılgılık atarak delirecektim.

Etrafımızdaki ormanda gölgeler uzadı ve karardı. Katır bakıcıları tedirgin bir şekilde etraflarına bakındılar. Hızlı bir zihin taraması yaptım. Orada ne süpernatlar, ne iblisler, ne büyücüler, ne serafklar, ne de *başkaları* vardı. Ben hariç. Ama bunu onlara tam olarak söyleyemezdim. Homer kuyruğuyla bana tokat atarken içimden kıkırdadım. Bu harika olurdu. İnsan dünyasında on yıl boyunca hayatta kalmak, ancak bir sonik patlama ve bir iz yorgunluğu vakası kadar basit bir şeyle açığa çıkmak. Günler boyunca yavaş yavaş işkence görür, katranlanır, tüylerim yolunur, parçalara ayrılır ve çürümem için karlara atılırdım.

Seraphlar yerimi önce tespit etseydi, Enclave'e geri gönderilirdim ve de ölürdüm. Türümün diğer üyelerine karşı alerjim var - gerçekten alerjim - ölümcül derecede. Enclave ölümü insan versiyonundan biraz daha yavaş, biraz daha az kanlı olurdu. İnsanlar çelikle öldürüyor, herkesin gözü önünde kafam kesiliyor, ama ancak karnım deşildikten, iç organlarım çıkarıldıktan ve canlı canlı derim yüzüldükten sonra. Ve tüm bunları muhafızları birkaç gün *eğlendirdikten* sonra yaptım. Ruhsatsız bir cadı-kadının idam edilmesi, idam cezasının en korkunç on yöntemi arasında yer alıyor. Enerjim neredeyse tükenmişken, atları sakinleştirecek bir büyü beni ele verebilir.

"Işık yanıyor," diye seslendi Hoop. "Gece burada duracağız. Herkes her şeyden önce kendi bineğinin icabına baksın. Sonra daire çizip ölü odunları toplayacağız. En son yemek pişireceğiz. Çalışmayan yemek yemez."

Arkamda bir adam, katır katarına binmek için iyi para ödeyip sonra da çalışmak zorunda kalmanın adaletsizliğinden yakınıyordu. Ona sırtıttım ve sesinin duyulduğunu fark edince omuz silkti. "Bir adamı yakındığı için suçlayamam. Ayrıca çocukluğumdan beri ata binmedim. Su toplayan yerlerim var."

Sağ bacağımı Homer'ın sırtından geçirdim ve uzun mesafeyi yere kadar kaydırdım. Dizlerim

itiraz etti, eyerde geçen günün ardından ağrıyordu. "Bu yolculukta de birkaç yerim su topladı. Aferin oğlum," dedim koca ata ve dizginleri bırakıp bir elimi yanlarında gezdirdim. Memnuniyetle ayaklarını yere ve ben de onun günün sonunda duyduğu derin rahatlık hissini hissettim.

Daha erken de durabilirdik ama Hoop patikanın eski Blue Ridge Parkway'le yeniden birleştiği yerde kamp kurmayı umuyordu. Şimdi ilerideki kolay tahkim edilmiş alan yerine bir ağaç halkasında kamp yapmak zorunda kalmıştık. Karanlığın sakinleri avlanmak için ortaya çıkarsa, açık hedef olacaktık.

Boone'daki Salvage and Mineral Swap Meet'ten en değerli buluntularımı içeren ağır çantayı çözerek toprağa bıraktım ve eyerle kapattım. ve çantam yan tarafa gitti. Atı tımar etmek ve ayaklarını temizlemek için ihtiyacım tüm aletleri çıkardım ve yulaf ve tahıl torbasını ekledim. Atı fırçalayıp battaniyeye sarıncaya, ayaklarının dibinde bir yığın yiyecek ve yarım balya saman kadar etrafımızı soluk bir alacakaranlık kapladı.

Profesyonel rehberler daha hızlıydı ve para ödeyen müşterilerin bineklerini tımar etmeleri için geçen sürede kendi bineklerinin ve yük hayvanlarının bakımını yapmış ve ateş çukuru kazmışlardı. Atlar sinirliydi, insanlarından endişe duyuyorlardı ve bu da biz amatörlerin işini yavaşlatıyordu. Hoop'un köpekleri aramızda bir ileri bir geri koşturuyor, kuyruklarını vücutlarına sımsıkı bağlıyor, tüylerini kabartıp tehlike kokluyorlardı. Biz çalışırken hem müşteriler hem de bakıcılar korkuyla geceye bakıyorlardı. İblisler ve yumurtaları genellikle karanlıkta saklanır, yırtıcı hayvanların lezzetli sürü hayvanlarını izlemesi gibi insanları izlerdi. Zayıflamış duyularımın algılayabildiği kadarıyla dışarıda hiçbir şey yoktu. Ama yine de söyleyemeyeceğim ve başımı koruyamayacağım çok şey vardı.

"Odun toplayın!" Emri kimin verdiğini fark etmedim ama hepimiz ormana doğru ilerledik, ben denge için bastonumu kullanıyordum. Hiç konuşmadık. Gece dost canlısı olsa da, ay olsa da, kar ya da buz görünmese de korku hissi . Yukarıda, bu yükseklikte soğuk ve parlak olan ilk yıldızlar parılıyordu. Diğerlerinden uzaklaşıp uzun ağaçların arasına daldım: meşe, ceviz, köknar, sedir. Uzakta, kardan yuvarlanmış büyük bir kaya parçası buldum.

Yalnız olup olmadığımı kontrol ettikten sonra kayanın üzerine uzandım, yanağım donmuş granite dayanmıştı, bastonum gövdemle kaya arasındaydı. Ve gücü çağırdım. Büyücü kudretinin öfkeli bir kükremesi değil, yavaş, istikrarlı bir damlama. Kelimeler olmadan, beni ele verebilecek bir ilahi , enerjiyi göğüslerimin arasındaki kan taşı sapına, kıyafetlerimin altında saklı tılsımlara ve yardıma ihtiyaç duyan kendi bedenime bir ölçü çektim. Uzun dakikalar sürdü ve bedenim gücü emerken rahatlayarak iç çektim.

Tatmin olmuş, şekerleme yapmış kadar yenilenmiş bir halde ayağa kalktım, gerindim, eğildim ve ölü odunları topladım, ağaçların ve kayaların arasından geçerek yakacak odun aradım - bu kadar uzakta çok daha bol olan odun. Gece görüşüm çoğu insanınkinden daha iyidir ve bir yetişkine göre küçük olmama ve trendeki tek kadın olmama rağmen rekor sürede bir kucak dolusu topladım. Alışılmışın dışında çalışmanın ödülleri var.

Rüzgar değiştiğinde kokusunu aldım. Eski kan. Bir sürü eski kan. Odunları bıraktım, baston kılıfından bıçağımı çektim ve etrafı incelemek için büyümlü görüşümü açtım. Kar ve buzdan oluşan dünya ekşi limon rengi bir ışıltıyla parlıyordu, sanki hastalıklı .

Büyümlü görüş, maddenin yanı sıra enerjiyi de bakımından insan görüşünden daha fazlasıdır. İnsan gözlerinin retinaları çok az enerji ışığı yalnızca emildikten veya yansıtıldıktan sonra görür. Ancak madde dünyasını, retinalarımızı çevreleyen ekstra mercekler tarafından toplanan enerji katmanı ile görürler. Biz gücü ve yaşamı, yaratılışın artıklarını görürüz. Görmeyi kullandığımızda, enerjiler bazen gerçek, bazen temsili olur, deneyim bize vizyonları tanımlamayı ve tercüme etmeyi öğretir, bir tür üç boyutlu bir desenden görüntüleri seçmek gibi.

Ben bir taş büyücüsüyüm, taşların, mücevherlerin ve yaratılış enerjisinin işçisiyim; bu yüzden sadece taş görünüyor

Büyülü görüş kullandığımda bana güçlü ve sağlıklı görünür. Her biri havadan geçen su olan yağmur, buz, sulu kar ya da kar her zaman sağlıklı görünür, tıpkı ay ışığı, güneş ışığı, rüzgarın hareketi ya da yüzey sularının akıntıları gibi - taş dışında her şey. Dağların bu kadar yükseklerinde, kar her yerde kalın ve kabukluydu, zayıf, soluk, benden güç sızdıran doğanın bir parçasıydı - doğuda, enerjimi yeniden şarj ettiğim taşın ötesindeki donuk gri bir alan .

İrkımın hızıyla hareket ederek, bir elimde kılıç, diğerinde başlı başına bir silah olan baston alana doğru koştum.

Ayağım bir çizmeye takıldı. Kardan yapışmıştı, botun bağcıkları kan ve buzla kabuk bağlamıştı. Buraya insan kanı dökülmüştü, hem de çok fazla ve kar da buna doymuştu. Toprak korku, acı ve dehşet kokuyordu ve büyücü görüşüme göre ölümün kararmış enerjisiyle parlıyordu. Karanlığın kokusunu aldım.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve kedi duruşuna geçtim, bıçağımı ve bastonumu alçakta tutarak alanın etrafında döndüm. Buzdan kemikler çıktı ve bir uyluk kemiği, bir elin kırılğan kemikleri, parmakları hala bir arada tutan tendonları tespit ettim. Bir çene kemiği gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ayaklarımı dikkatli bir şekilde yerleştirerek içeri girdim. Uzun ve derin diş izleri bir kol kemiğini çiziyordu. Doğada bilinen hiçbir canavara benzemeyen yırtıcı dişler. Supernat dişleri. Karanlığın dişleri.

Şeytan yumurtası sürüler halinde gezer, kan içer ve insan eti yer. Hala canlıyken. Ölmek için gerçekten kötü bir yol. Ve spawnlar rüzgarımın altında olsalar ne anında anarlardı. Bir büyücü olarak, bir spawn için taze bir yemekten daha değerli . Efendileri için en iyi üreme malzemesi olurdum.

Yenmeyi tercih ederim.

Bir kafatası, bir kaya çıkıntısından bana bakıyordu. Yakınlardaki bir ağaç pençelerle ya da kaçmaya, tırmanmaya çalışan çaresiz insan parmaklarıyla taranmıştı. Görüşüm düşen ışığa uyum sağladığında, topraktan çıkıntı yapan bir kaya rafı kazıma izlerini gösteren bir parıltıya büründü. Bir maden şeridi. Artık neye bakacağımı bildiğimden, bir kazma gördüm, kararmış metal çürümüştü, bir fener, ağaçlardan sarkan erzak torbaları, cevherleriyle birlikte kayanın yanına yığılmış diğer teçhizatlar. Bir çadır direği hâlâ duruyordu. Üzerinde şapka olduğunu düşündüğüm bir şey vardı, ta ki gözlerim alışana ve ikinci bir kafatasına dönüşene kadar. Eski bir ölüm. Haftalar, belki de aylar önce.

Kükürt kokusu bana ulaştı. Nişangâhı bırakarak kaynağını bulana kadar göz gezdirdim: Çalıştıkları kayanın yakınındaki toprakta küçük bir delik. Ne anlamıştım. Madenciler yüzeyde çalışıyorlardı -çünkü akli başında hiç kimse artık yeraltına inmiyordu- ve yanlılıkla bir mağaraya ya da eski, terk edilmiş bir yeraltı madenine girmişlerdi. Karanlık onları koklamıştı. Akşam yemeği...

Topraktaki deliğe doğru ilerledim. Sadece bir miktar kükürt ve kükürt taşı sızdırıyordu ve etrafındaki toprak pürüzsüz, izsizdi. Spawn bu girişi uzun zamandır kullanmamıştı. Gökyüzüne baktım. Hâlâ yeterince ve geceleri şeytan yumurtaları uyuyordu. Girişi kapatabilirim kokumuzu almazlar. Muhtemelen. Belki de.

Bıçağı sokarak, madencilerin kayalara yığdıkları gittim ve en üstten olası bir tanesini çektim. Yere bir gümbürtüyle çarptı ama karın üzerinde sürükleyebileceğim kadar hafifti ve katliamın içinde bir iz bıraktı. Torba girişin üzerine oturdu ve Karanlığın kokusu anında boğuldu. Hayatım çok huzurluydu. Tembelleşmişim. Ormana girdiğim anda kokusunu almalıydım. Şimdi gitmişti.

Yapabileceğim her şeyi yaptığım için tatmin olmuş bir şekilde odun yığınımaya doğru yürüdüm ve etrafta koşuşturan onca insan, at ve köpeğin yakınlığından memnun bir şekilde kampa geri döndüm. Odunları küçük açıklığın ortasındaki ateş çukurunun yanına bıraktım. Hoop Marks ve yardımcısı Hoop Jr. kırık uzuvları atıp küçük bir gazyağı kutusu ve bir paket kibritle ateşi yaktılar. Alevler kükredi ve

dans ediyor, çevredeki ormana gölgeler gönderiyordu. Ateşin varlığı grupta hoş bir güvenlik hissi yaratsa da, sadece dünyevi yırtıcılar alevden korkardı. Karanlığın hiçbir süpernatı açsa küçük bir ateşi . Ateş onlara kendilerini evlerinde hissettiriyordu.

Hoop'la göz göze geldim ve ormanın kenarını işaret ettim. Ben uzaklaşırken suskun adam da peşimden geldi ve madencilerle ilgili anlattıklarımı artan bir endişeyle dinledi. Kemiklerin üzerindeki diş izlerinden bahsettiğimde küfredeceğini sandım ama tam zamanında kendini durdurdu. Bir cehennem çukurunun yakınında yüksek sesle küfretmek karanlığı davet etmenin kesin bir yoluydu. Diğer bölgelerde bu, seraphic cezayı çekebilir veya kilisenin öfkesini çekebilir. Düşüncesizce konuşmak yemekte ölümle, serafların intikamıyla ya da rahiplerin damgalanmasıyla sonuçlanabilirdi. Bunun yerine, "Bunu telsizle bildireceğim. Kimseye söyleme, duydun mu? Bizi güvende tutacak şeyim var." Ve bana neden kamptan bu kadar uzakta, tek başıma dolaştığımı sormadan uzaklaştı.

Uyku açıp havalı yatağı şişirirken kampta dumanlar ve yemek kokuları yükseliyordu. Burnumda hâlâ eski ölüm kokusu varken bile ağzım sulandı. , yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey istemiyordum ama önce atların ve katırların arasından geçmem gerekiyordu. Göze çarpmamaya çalışarak, her birine mümkün olduğunca gizlice dokunarak, bastonun tılsımlı sapının her bir hayvanı sakın bir şekilde okşamasına izin verdim.

Biri büyücüyü tanırsa bu bir riskti ama hayvanların gece ürküp izin veremezdim. En yakın tren raylarına ulaşmak için birkaç metrelik sert karda kilometrelerce yürümek, sonra da bir kar fırtınasında mahsur kalabilecek ve baharda karlar eriyene kadar gelmeyecek bir tren için günlerce soğukta, banyo yapmadan ya da yeterli erzak almadan beklemek istemiyordum. Hayatta olmaz. Sürekli kış mevsiminde yaşamak yeterince kötüydü ve her yerde bunun sadece *mini* bir buzul çağı olduğunu söyleseler de, yine de oldukça soğuktu.

yüzden nöbet çizgisi boyunca yürüdüm ve yatıştırıcı sözler mırıldandım, hayvanlara tek tek dokundum. Atları severdim. Yılın on ayı boyunca dağlarda tek güvenilir ulaşım yöntemi olmalarından nefret ederdim ama hayvanların kendilerini severdim. İnsanlar arasında saklanan lisanssız bir neomage olmamı umursamıyorlardı. Onların yanında bir iki dakikalığına da olsa kendim olabiliyordum. Yanağımı özellikle endişeli bir kısrığın omzuna yaslardım. İçine huzur sızarken nefes verdi ve sıvı kahverengi gözlerini takdirle bana çevirerek yüzüme ılık at nefesi üfledi. "Rica ederim," diye fısıldadım.

İpin sonuna hemen önce Hoop, "Büyülü çember. Gece için büyülü çember."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, hareketlerim gece havası gibi donmuştu. Hoop Jr. , kollarında elli kiloluk bir tuz torbası vardı, adımları saat yönünde ilerliyordu. İnsan olmasına rağmen bir büyü çemberi oluşturuyordu. İçgüdüsel olarak, buradaki tek büyücü olduğumu bilmeme rağmen, bir zihin kaymasıyla dışarı çıktım. Ama şimdi büyülü bir *şeyin* kokusunu alıyordum. Hoop Sr. deri bir kılıfın içinden, büyücü görüşüme yumuşak bir şekilde parlayan bir dal çıkardı Hoop'un "bizi güvende tutacak bir şey." Dalın ucundaki etiket, benim lisanssız muskalarımın aksine, yasal olarak satın alınmış bir tılsım olduğunu ilan ediyordu. Halkadaki tuz tarafından güçlendirilecek ve bize koruma sağlayacaktı. Hareketlerimin gece tarafından güvenerek at ve katırların sırasına doğru aceleyle ilerledim ve kapanmadan önce çembere ulaştım.

Tuzdaki açıklıktan geçip Audric'in yanından geçerken tekrar başımı salladım. İri siyah adam çantasını omuzladı ve ateş çukuruna doğru taşıdı. Pek konuşmazdı ama Thorn's Gems'le birlikte, daha önce el değmemiş bir şehir alanını keşfedip kurtarmak için talep ettiğinden beri çok iş yapmıştı. İş ortaklarımdan birine ilgi duyduğu için bulduklarını önce bize getirdi ve şehirdeyken bizimle kaldı. anlaşma iyi işledi ve hak iddiası sona erdiğinde hepimiz kök salmasını ve kalmasını, belki de dördüncü ortak olarak satın almasını umduk.

"Herkes içeri girsin," diye bağırdı Hoop Sr. "Bela çıkarsa ve tuz geçmeye çalışırsanız dışarıda kalanlar vurulacak." Ses tonunda soğuk bir kesinlik vardı. "Şeytan yumurtası buralarda görüldü. Aptalca davranıp kendini vurdurmazsan ne hayatımı ne de senin hayatını riske atarım."

"Devil-spawn? Burada mı?" Konuşan, iş yükünden şikâyet eden adamdı.

"Evet. Linville yakınlarındaki bir kulübede bir kadın ve üç çocuğu öldürdüler." Bize atış mesafesindeki katliamdan bahsetmedi. Akıllı adammış.

Çoktan uyuklamaya başlamış olan atıma hızlıca bir göz attım. Çember kapanırken ve büyücü dalından gelen büyüün enerjisi yerine otururken sinir uçlarımda hafif bir patlama sesi duydum. Bir toprak büyücüsü değildim ama büyüün basit zarafetini çok beğenmişim. Dalın hücrelerinde güçlü bir kalkan-koruma-görünmezlik büyüü depolanmıştı. Hayvanlar geçen yırtıcı hayvanlar yüzünden tehlike altındaydı ama geri insan ya da doğaüstü herhangi biri için etkili bir şekilde görünmezdi.

Geyik eti yahnisi yemek için toplandığımızda gece siyah örtüsüyle bizi sarmaladı. Birisi bir şişe kaçak içki uzattı. Kimse buna karşı bir şey söylemedi. Çoğu soğuğa karşı bir iki yudum aldı. Ben su içtim ve sadece haşlanmış sebze yedim. Et benimle aynı fikirde değil. Gece vakti katır treninde içki içmek aptalca geliyor.

İliklerime kadar yorgun bir halde, ısıtılmalı, kuş tüyü uyku tulumumun içine yuvarlandım ve soğuk, berrak gökyüzüne baktım. Ay neredeyse dolunaydı, ışınları yedi inçlik taze karın üzerinde parlıyordu. Bir ay büyücüsü, bir su büyücüsü, hatta bir hava büyücüsü için iyi bir geceydi ama kemik yorgunu bir taş büyücüsünde canlılık ya da esenlik hissi uyandıracak bir gece değildi. Tüm dünya ayın gücüyle parlıyordu, parlak ve güzeldi ama benim gücümü tüketiyordu. Yatağında yuvarlandım ve kadife siyahı gökyüzündeki bir renk tonuna takılarak durdum. Kanlı kırmızı kalın bir halka, gecenin çok uzağındaki saf beyaz küreyi çevreliyordu. *Bir kan halkası*. Neredeyse nefesimin altında küfredecektim ama boğuldum, hıçkırığa yakın acı verici sesti.

Ay'da son kez kan döküldüğünde ikiz kardeşim ölmüştü. Rose lisanslı bir büyücüydü, Atlanta'da yaşıyordu, sözde güvendeydi, ancak Enclave rahibesi Lolo'nun ikimizi de uyarmak için aramasından birkaç dakika sonra ardında geniş, dondurucu bir kan gölü ve boğuşma izleri bırakarak ortadan kaybolmuştu. Kehanet o zaman da işe yaramamıştı, şimdi de yaramayacaktı. Kehanetler asla işe yaramaz. Kehanette bulundukları şey tarafından alt edilmeden önce nefes almak için sadece tek bir an sunuyorlardı.

Eğer Lolo bu gece bir uyarıda bulunmak için aradıysa, bu benim telesekreterimdeydi. Benim için bile, Enclave'e mesafe rahibenin zihin sesini duymak çok fazlaydı.

Uyku tulumumdan başımı kaldırıp titredim. Bir şölen alanı, şimdi de bir kan gölü. Puslu, köpüklü bir çemberdi, Vahiy'deki Ejderha'nın nefesi gibi dönüyordu, her büyücüye anne karnından itibaren öğretilen kutsal sözler. "Ve gökte başka bir mucize belirdi; ve işte büyük kırmızı bir ejderha.... Ve kuyruğu göklerin yıldızlarının üçte birini çekti ve onları yere attı; ve ejderha kadının önünde durdu.... Ve gökte savaş vardı: Mikail ve serafimi ejderhaya karşı savaştılar; ve ejderha ve serafimi savaştılar." Son Savaş'ın öyküsü.

Titreyerek belime bağlı tılsımları ve bastonumu kavradım, kılıç kınında gevşemişti, kabzasının ana tılsımı avucumda sıkıydı. Çok sonra, bitkin bir halde uyudum.

Lucas ofisten çıkıp ara sokağa doğru ilerlerken saatini kontrol etti, botlarının altındaki buz çıtırdıyordu, nefesi gecenin içinde yarı görünen bir sisti andırıyordu. Sınırları zorlasa da hâlâ programa uyuyordu. Soğuk kulaklarını ve burnunu dondurmuş, parmaklarını ve ayaklarını uyuşturmuş, kanını dondurmuş, kat kat giysilerinin, kuş tüyü yeleğinin ve kapüşonunun arasından bile kemiklerine sızmıştı. Ayağı kaydı, buzlu zemine çarpmadan önce kendini zorlukla yakaladı. Kendini ara sokağın duvarına sabitlerken nefesinin altından küfretti. *Seraph Stones, hava soğuk*.

Ama neredeyse bitirmişti. Son ametist de yakında Thorn'un elinde olacaktı, tıpkı

Bayan Ametist talep etmişti. Bir saat içinde yükünden kurtulmuş olacaktı. Tehlikeden kurtulmuş olacaktı. Parmağındaki yüzüğe dokundu, keskin kenarı etine degecek şekilde çevirdi. Ağır sırt çantasını daha yükseğe kaldırdı, naylon kayışları avucunu ve omzunu kesiyordu.

Yukarıdaki karanlık mutlaktı, ay ve yıldızlar yanlarındaki yüksek binalar tarafından gizlenmişti. İleride sadece sokağın kesiştiği yerdeki uzak güvenlik ışığı vardı; burada sokak daha geniş olan teslimat şeridiyle birleşiyor ve caddeye boşalıyordu. Güvenli bir yere.

Bir hışırtı onu ürküttü. Bir hareket parıltısı. Eski bir Volkswagen' yanmış gövdesinden bir köpek fırladı ve geldiği yöne doğru fırladı. Onu bir ikincisi izledi. İki küçük yavru terk ettikleri sıcak yuvada toplanmıştı, sarı tüyleri zar zor görünüyordu. Lucas sinirli ve değersiz bir korku rüzgârı estirdi ve daha iri köpeklerin, hava hepsini yok etmeden önce derme çatma yuvalarına geri dönebilmelerini umdu. Hava o kadar soğuktu ki yavrular uzun süre hayatta kalamazdı. Köpek, idrar, eski bira ve çöp kokuları bile donmuştu.

Karanlığın derinliklerine, uzaktaki ışığa doğru ilerledi ama yavaşladı. Sokak daraldı, yanlarındaki duvarlar gecenin içinde görünmez oldu; kabaran nefesi kayboldu. Yukarı baktı, gözleri gökyüzünün görece parlaklığına takıldı. Sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgasından aşağıya indi. Çatılar çıplaktı, oluklar ve saçaklar buz sarkıtlarıyla süslenmişti, ay ve ötesindeki bulutlar. Yavru köpeklerden biri arkasından miyavladı.

Lucas karanlığa doğru adım attı, panik onu sarmaladıkça hızı artıyordu. Sokakların kesiştiği noktayı gösteren ışık havuzuna ulaştığında neredeyse koşuyordu. Yavaşlayarak iki scooter'ın ve duvara yaslanmış, hepsi de çelik zincirlerle sabitlenmiş, tekerlekleri buzda donmuş bisikletlerin yanından geçti. Işığa ve onun sunduğu güvenliğe adım attı.

Yukarıda bir çatırtı, keskin bir metal şakırtısı duyuldu. Başını kaldırdı ama gözleri ilerideki bir kutu ve odun yığınının . Orada duran adama. *Yüce Tanrım... bir adam değil. Bir gölgeye.* "Hayır!" Lucas dönmeye çalıştı ama hareketini tamamlayamadan buzlu kaldırımında kaydı. Diğer iki kişi ona doğru koştu, insan hareketleri, insan yavaşlığı.

"Yakalayın onu!"

İlk adam onunla çarpıştı, hemen ardından diğeri geldi, vücutları ikiz darbeler aldı. Botları kaygan yüzeye sürtündü. Tek dizinin üzerine çöktü ve acı dolu bir homurtu çıkardı.

Bir yumruk ensesine çarptı. Bir bacak geri çekildi. Çılgılık atarak bir koluyla başını kapattı. Bir yumruk ve tekme yağmuru başladı. Sırt çantası sarsıldı, açıldı döküldü.

Düşerken yüzüğün etrafındaki yumruğunu sıktı, keskin kenarı etini . Kadının ona kullanması için verdiği kelimeleri inledi ama sadece aşırı durumlarda. Hecelerin sesi darbelerin yağmuru altında kayboldu. "Zadkiel, duy beni. Kutsal Ametist-" Çenesine inen bir çizme başını geriye savurdu. Üstündeki çatıda kanatların açıldığını gördü. Karanlık içine kapandı. Dişler boğazının derinliklerine battı. Soğuk onu ele geçirdi. İlahinin son sözleri söylenmedi.

YAZAR HAKKINDA

Faith Hunter Louisiana'da doğdu ve Güney'in her yerinde büyüdü. Tam zamanlı olarak yazıyor ve bir hastane laboratuvarında tam zamanlı olarak çalışıyor (faydaları için), ev tutmaya çalışıyor ve seyahat, mücevher yapımı, orkideler, kafatasları, Sınıf III beyaz su kanosu ve yazma tutkusu olan bir işkolik.

Facebook hayran sayfasındaki orkide fotoğraflarının çoğunda orkide çiçekleriyle yan yana duran kafatasları görülüyor; kemikler tahnitçiler ya da Mud adında bir arkadaşı tarafından hazırlanan yol ölümüne ait. Koleksiyonunda bir tilki kafatası, bir kedi kafatası, bir köpek kafatası, bir keçi kafatası (ne yazık ki parçalanıyor), bir inek kafatası ve bir eşeğin çene kemiği var. Bir Afrika aslanının uyluk kemiğine ve kafatasına (tabii ki yaşlılıktan ölmüş) ve bir dağ aslanı (yine yaşlılıktan ölmüş) sahip olmayı çok istiyor ve dişleriyle birlikte bir yaban domuzu kafatası .

O ve kocası son sayıma göre on üç kanoya sahipler ve köpekleriyle birlikte Güneydoğu'nun dört bir yanındaki beyaz su nehirlerine seyahat karavancılık yapmayı seviyorlar.

Daha fazlası için www.faithhunter.net adresine bakın. Soru sormak ve Faith ile sohbet etmek için www.facebook.com/official.faith.hunter adresindeki facebook hayran sayfasına bakın.

AYRICA, BU ÜRÜNDE
JA1 IR YE LLOWROC K SRRIES

FBOM

İnanç Avcısı

SKI iäLKERNW

Bir Jane Yellowrock Romanı

Jane Yeilowrock kendi kitlesinin sonuncusudur;
istediği her şeyi avlayabilen ve vanipi rc'ye zarar
verebilen Clxe okee dmeot'un bir skinwalfir'idir.
Şimdi de New Orleans'ın en eski vanipirlerinden biri
ve Katie's Rdies'in madamı olan Katherine
Fontaneau tarafından, diğer vanipirleri öldüren
güçlü bir haydut 'ı avlamak için tutuldu...

Bools art soüü veya ar olduğu her yerde kullanılabilir

K İÇİNDE MEVCUT
J z YELLOWROCK SERİSİ

PBOM

Faith Avcı

KAN ÇAPRAZI

Bir Jane Vellowrock Romanı

Vampir konseyi skJnwnlker Jane
Yellowmck'i kendilerinden birini avlaması ve
öldürmesi için kiraladı. ama Jane çabucak
bir topluluk olduğunu fark etti.
Binlerce yıllık bir geçmişi var, sadakatleri derin...

Avxikble wltrexer, kel oğlunu

ISO VAILAB LV O değil
J "HR Y "LLO 'ROCK SERI LS

FROM

İnanç Avcısı

MERHAMET BIÇAĞI

Bir Jane Yellowrock Romanı

/ane, x shspeshihing vempitchunter-İó -hirc, crosses
parlis wiþh a srrangel who Its "vcd in Ntw
Orleans, cníiimd u vampires who has gone îrua
Öyle diyor.

Awil "bk' wfiez<vœ books ass soİd oz øt

RAVEN CURSED

A Jane Yellowrock Novel

 ai( i Hunter

BİR ROC KİTABI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.